"Razor sharp." —*Time*

YELLOWFACE

R. F. KUANG

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

Tüm Grup Ve Kanal Linklerimiz

ANA GRUP KANALI
https://t.me/ayisigikitap

ANA GRUP
https://t.me/ayisigikitapgenel

ÇEVİRİ GRUBU
https://t.me/moonlightceviri

Adanmışlık

Eric ve Janette

OceanofPDF.com'a

Bir

ATHENA LIU'NUN İZLEDİĞİM GECE, ONUN TV ANLAŞMASINI KUTLUYORUZ

Netflix.

Bu hikâyenin bir anlam ifade edebilmesi için Athena hakkında iki şeyi bilmeniz gerekiyor:

Birincisi, her şeye sahip: üniversiteden mezun olur olmaz büyük bir yayınevinden çok kitaplı bir anlaşma, herkesin duyduğu tek yazarlık atölyesinden yüksek lisans derecesi, prestijli sanatçı rezidanslarından oluşan bir özgeçmiş ve benim market listemden daha uzun bir ödül adaylığı geçmişi. Yirmi yedi yaşında üç roman yayımladı ve her biri birbiri ardına büyük başarı kazandı. Athena için Netflix anlaşması hayatını değiştiren bir olay değil, sadece şapkasındaki bir başka tüy, mezuniyetinden bu yana hızla ilerlediği edebi yıldızlığa giden yolun yan avantajlarından biriydi.

İkincisi, belki de ilkinin bir sonucu olarak, neredeyse hiç arkadaşı yok. Bizim yaşımızdaki yazarlar -genç, hırslı ve yeni yetme otuzuna merdiven dayamış yazarlar- sürü halinde hareket etme eğilimindedirler. Sosyal medyanın her yerinde klikleşmelerin kanıtlarını bulabilirsiniz -yazarlar birbirlerinin yayınlanmamış el yazmalarından alıntılarla coşuyor (BU YAZIYA KAFAYI YİYORUM!), kapak tanıtımları için ciyaklıyor (BU O KADAR GÜZEL Kİ ÖLECEĞİM!!!) ve dünyanın dört bir yanındaki edebiyat buluşmalarında grup takılmalarının özçekimlerini paylaşıyorlar. Ama Athena'nın Instagram fotoğraflarında başka kimse yok. Yetmiş bin takipçisine düzenli olarak kariyer güncellemelerini ve ilginç şakalarını tweetliyor, ancak nadiren başkalarını @'lıyor. İsim vermiyor, meslektaşlarının kitaplarını tanıtmıyor ya da tavsiye etmiyor ve kariyerinin başındaki yazarların yaptığı o gösterişli, umutsuz şekilde omuzlarını ovuşturmuyor. Onu tanıdığım süre boyunca, benden başka hiçbir yakın arkadaşına atıfta bulunduğunu duymadım.

Eskiden onun sadece soğuk olduğunu düşünürdüm. Athena o kadar aptalca, gülünç derecede başarılı ki, ölümlülerin karışmak istememesi mantıklı. Muhtemelen Athena sadece mavi çek sahipleri ve çok satan yazar arkadaşlarıyla sohbet ediyor ve onları modern topluma dair nadir gözlemleriyle eğlendiriyor. Athena'nın proleterlerle arkadaşlık kuracak vakti yok.

Ancak son yıllarda başka bir teori geliştirdim, o da herkesin onu benim kadar çekilmez bulduğu. Ne de olsa her fırsatta sizi gölgede bırakan biriyle arkadaş olmak zor. Muhtemelen başka hiç kimse Athena'ya katlanamıyor çünkü sürekli onunla boy ölçüşememeye dayanamıyorlar. Muhtemelen o kadar zavallı olduğum için buradayım.

O gece Georgetown'daki gürültülü, pahalı bir çatı barında sadece Athena ve ben vardık. O iyi vakit geçirdiğini kanıtlamakla görevliymiş gibi kokteyllerini yudumluyor, ben de onun ölmüş olmasını dileyen içimdeki kaltağı köreltmek için içiyorum.

ATHENA VE BEN SADECE ARKADAŞ OLDUK. Aynı yerde yaşıyorduk.
Yale'deki ilk yılımızda aynı katta oturuyorduk ve ikimiz de dünyaya geldiğimizden beri yazar olmak istediğimizi bildiğimiz için, aynı lisans yazma seminerlerine katıldık. İkimiz de kariyerimizin başlarında aynı edebiyat dergilerinde kısa öyküler yayınladık ve mezun olduktan birkaç yıl sonra aynı şehre taşındık -Athena, söylentiye göre fakültesi American University'de verdiği bir misafir konferanstan o kadar etkilenmiş ki İngilizce bölümü sadece onun için bir yaratıcı yazarlık pozisyonu açmış olan Georgetown'daki prestijli bir burs için, ben de annemin kuzeninin Rosslyn'de bir apartman dairesi olduğu ve çiçeklerini sulamayı unutmazsam bana elektrik masrafları karşılığında kiralayacağı için. Akraba ruhların tanınması ya da derin, bağlayıcı bir travma gibi bir şey hiç yaşamamıştık - sadece hep aynı yerdeydik, aynı şeyleri yapıyorduk, bu yüzden arkadaş olmak kolaydı.

Ancak aynı yerde -Profesör Natalia Gaines'in Kısa Kurmacaya Giriş dersinde- başlamış olmamıza rağmen, kariyerlerimiz mezun olduktan sonra çılgınca farklı yönlere sarmal oldu.

İlk romanımı, Teach for America'da çalıştığım bir yıl boyunca sıkılarak geçirdiğim bir ilhamla yazdım. Her gün işten sonra eve gelip çocukluğumdan beri anlatmak istediğim hikayeyi titizlikle taslak haline getiriyordum: zengin detaylı ve incelikli bir şekilde büyülü bir ergenliğe giriş hikayesi

Keder, kayıp ve kardeşlik *üzerine* yazdığım *Çınarın Üstünde* adlı kitabım. Elliye yakın edebiyat ajansına şanssız bir şekilde başvurduktan sonra, kitap Evermore adlı küçük bir yayınevi tarafından açık bir başvuru çağrısı sırasında kabul edildi. O zamanlar avans bana saçma bir miktar gibi gelmişti - on bin dolar peşin, telif hakları ise kazandıktan sonra ödenecekti - ama bu Athena'nın Penguin Random House'dan ilk romanı için altı haneli rakamlar aldığını öğrenmeden önceydi.

Evermore, kitabım baskıya girmeden üç ay önce kapandı. Haklarım bana geri döndü. Mucizevi bir şekilde, Evermore'un ilk teklifinden sonra benimle sözleşme imzalayan edebiyat ajansım, hakları yirmi bin dolar avans karşılığında Beş Büyük yayınevinden birine sattı - Publishers Marketplace duyurusunda "güzel bir anlaşma" yazıyordu. Sonunda başarmışım, tüm şöhret ve başarı hayallerim gerçekleşmek üzereymiş gibi görünüyordu, ta ki lansman günüm yaklaşıp ilk baskı sayım on binden beş bine düşürülene, altı şehirlik kitap turum DMV bölgesinde üç durağa indirilene ve ünlü yazarlardan vaat edilen alıntılar gerçekleşmeyene kadar. İkinci baskıyı hiç yapamadım. Toplamda iki, belki de üç bin kopya sattım. Editörüm, ekonomi her dibe vurduğunda yaşanan yayıncılık sıkışıklığı sırasında kovuldu ve ben de Garrett adında, romanı desteklemek için şimdiye kadar o kadar az ilgi gösteren bir adama geçtim ki sık sık beni tamamen unutup unutmadığını merak ediyorum.

Ama herkes bana bunun normal olduğunu söyledi. Herkesin boktan bir ilk deneyimi vardır. Yayıncılar da böyledir. New York'ta her zaman kaos vardır, tüm editörler ve yayıncılar aşırı çalışır ve az maaş alır ve her zaman toplar düşer. Diğer taraftaki çimenler asla daha yeşil değildir. Her yazar kendi yayınevinden nefret eder. Sindirella hikayeleri yoktur; sadece sıkı çalışma, azim ve altın bilet için tekrarlanan girişimler vardır.

Peki o zaman neden bazı insanlar ilk denemelerinde yıldızlığa fırlıyor? Athena'nın ilk romanı çıkmadan altı ay önce, çok okunan bir yayıncılık dergisinde "Yayıncılığın Yeni Dahisi İhtiyacımız Olan AAPI Hikayelerini Anlatmak İçin Burada" başlığı altında büyük, seksi bir fotoğrafı yayınlandı. Otuz farklı bölgede yabancı haklarını sattı. İlk kitabı, *New Yorker* ve *New York Times* gibi yayın organlarında eleştirmenlerin övgüleriyle karşılandı ve haftalarca en çok satanlar listesinde üst sıralarda yer aldı. Ertesi yıl ödül törenine katılması kaçınılmazdı. Athena'nın ilk kitabı olan *Ses ve* Yankı, Çinli Amerikalı bir kızın

Ailesindeki tüm ölmüş kadınların hayaletlerini anlatan bu roman, spekülatif ve ticari kurgu arasındaki çizgiyi mükemmel bir şekilde çizen nadir romanlardan biriydi, bu yüzden Booker, Nebula, Hugo ve World Fantasy ödüllerine aday gösterildi ve bunlardan ikisini kazandı. Ve bu sadece üç yıl önceydi. O zamandan bu yana iki kitap daha yayınladı ve eleştirmenlerin ortak görüşü yazarın gittikçe daha iyi olduğu yönünde.

Athena'nın yeteneksiz olduğundan değil. Çok *iyi* bir yazar - tüm çalışmalarını okudum ve iyi bir yazı gördüğümde bunu kabul edecek kadar kıskanç değilim. Ama Athena'nın yıldız gücünün yazdıklarından kaynaklanmadığı çok açık. *Onunla* ilgili. Athena Liu, basitçe söylemek gerekirse, çok havalı. İsmi bile - Athena Ling En Liu - havalı; aferin Bay ve Bayan Liu, klasik ve egzotik olanın mükemmel bir kombinasyonunu seçmişler. Hong Kong'da doğmuş, Sydney ve New York arasında büyümüş, İngiliz yatılı okullarında eğitim görmüş, bu da ona gösterişli, yeri doldurulamaz bir yabancı aksan kazandırmış; Uzun boylu ve jilet gibi ince, tüm eski bale dansçılarının olduğu gibi zarif, porselen gibi solgun ve onu Çinli Anne Hathaway'e benzeten iri, uzun kirpikli kahverengi gözlere sahip (bunu söylemem ırkçı değil-Athena bir keresinde kırmızı halıdaki bir etkinlikte "Annie" ile birlikte çekilmiş bir selfie'sini paylaşmıştı, dört kocaman geyik gözü yan yana sıkılmıştı ve altına basitçe "İkizler" yazmıştı!).

İnanılmaz biri. Gerçekten inanılmaz.

Tabii ki Athena her iyi şeyi alıyor, çünkü bu sektör böyle işliyor. Yayıncılık bir kazanan seçiyor - yeterince çekici, havalı ve genç biri ve, oh, hepimiz bunu düşünüyoruz, hadi söyleyelim, yeterince "çeşitli" - ve tüm parasını ve kaynaklarını onlara harcıyor. Bu çok keyfi. Ya da belki keyfi değil, ama kişinin düzyazısının gücüyle hiçbir ilgisi olmayan faktörlere dayanıyor. Athena - güzel, Yale'de eğitim almış, uluslararası, belirsiz bir şekilde queer renkli bir kadın - Yüce Güçler tarafından seçildi. Bu arada ben sadece kahverengi gözlü, kahverengi saçlı, Philly'li June Hayward'ım ve ne kadar çok çalışırsam çalışayım ya da ne kadar iyi yazarsam yazayım asla Athena Liu olamayacağım.

Şimdiye kadar yörüngemden fırlayıp gitmesini bekliyordum. Ama dostça mesajlar gelmeye devam ediyor -bugün yazmak nasıl gidiyor? Kelime sayısı hedefini tutturdun mu? Teslim tarihin için iyi şanslar! -davetler de öyle: El Centro'da happy hour margaritaları, Zaytinya'da brunch, U Street'te bir şiir slam. Karşınızdaki kişiyi gerçekten tanımadan birlikte çok zaman geçirmeyi başardığınız, derinlikli arkadaşlıklardan birine sahibiz. Hâlâ kardeşi olup olmadığını bilmiyorum. Bana hiç erkek arkadaşlarımı sormadı. Ama takılmaya devam ediyoruz.

Çünkü ikimiz de DC'deyiz ve yaşlandıkça yeni arkadaşlar edinmek zorlaşıyor.

Athena'nın beni neden sevdiğinden emin değilim. Beni gördüğünde hep sarılır. Sosyal medya paylaşımlarımı haftada en az iki kez beğeniyor. En azından iki ayda bir içki içiyoruz ve çoğu zaman bu onun davetiyle oluyor. Ama ona ne sunmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yok - benimle geçirdiği zamanı değerli kılacak nüfuza, popülerliğe ya da bağlantılara sahip değilim.

İçten içe, Athena'nın benimle arkadaşlık etmekten hoşlandığından hep şüphelenmişimdir çünkü ona rakip olamam. Onun dünyasını anlıyorum, ama bir tehdit değilim ve onun başarıları benim ulaşabileceğimden o kadar uzak ki, kazandığı başarıları yüzüme karşı söylemekten çekinmiyor. Hepimiz üstünlüğümüze meydan okumayacak bir arkadaş istemez miyiz, çünkü bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu zaten bilirler? Hepimiz kum torbası gibi davranabileceğimiz birine ihtiyaç duymaz mıyız?

"O KADAR DA KÖTÜ OLAMAZ," DIYOR ATHENA. "EMİNİM Kİ SADECE ciltsiz baskıyı birkaç ay ertelemek."

"Ertelenmedi," diyorum. "İptal edildi. Brett bana sadece ... baskı programlarında yer bulamadıklarını söyledi."

Omzumu okşadı. "Oh, endişelenme. Zaten ciltli kitaplardan daha fazla telif alıyorsun! Umut ışığı, değil mi?"

Telif hakkı aldığımı düşünmeniz çok cesurca. Bunu yüksek sesle söylemiyorum. Athena'ya düşüncesiz davrandığı için çıkışırsanız, aşırı ve abartılı bir şekilde özür dilemeye başlar ve buna katlanmak, kızgınlığımı sineye çekmekten daha zordur.

Graham'ın çatı katındaki barında, gün batımına bakan bir koltukta oturuyoruz. Athena ikinci viskisini yudumluyor, ben de üçüncü kadeh pinot noir'ımı içiyorum. Yayıncımla yaşadığım sorunlar konusuna girdik, ki buna çok pişmanım, çünkü Athena'nın teselli ya da tavsiye olarak düşündüğü her şey her zaman sadece onu ovuşturmak olarak ortaya çıkıyor.

"Garrett'ı kızdırmak istemiyorum," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım benimle işlerinin bitmesi için bu seçeneği reddetmeyi dört gözle bekliyor."

"Kendini hafife alma," diyor Athena. "İlk çıkışını o yaptı, değil mi?"

"Ama yapmadı," diyorum. Athena'ya bunu her seferinde hatırlatmak zorunda kalıyorum. Benim sorunlarım söz konusu olduğunda balık hafızasına sahip; bir şeyin aklımda için iki ya da üç kez tekrar etmem gerekiyor. "Bunu yapan editör kovuldu,

ve sorumluluk ona geçti ve ne zaman bu konudan , sadece hareketleri yapıyormuş gibi geliyor."

"O zaman sik onu," diyor Athena neşeyle. "Bir tur daha?"

Bu mekanda içkiler aptalca pahalı ama sorun değil çünkü Athena ısmarlıyor. Athena her zaman ısmarlar; bu noktada artık teklif etmeyi bıraktım. Athena'nın "pahalı" ve "ucuz" kavramlarını gerçekten anladığını hiç sanmıyorum. Yale'den tamamen finanse edilmiş bir yüksek lisans derecesine ve banka hesabında yüz binlerce dolara ulaştı. Bir keresinde ona New York'ta giriş seviyesi yayıncılık işlerinin yılda sadece otuz beş bin dolar kazandırdığını söylediğimde bana göz kırptı ve "Bu çok mu?" diye sordu.

"Bir malbec isterim," dedim. Bardağı on dokuz dolar.

"Anladım, bebeğim." Athena ayağa kalkıyor ve bara doğru yürüyor. Barmen ona gülümsüyor ve Athena şaşkınlıkla haykırıyor, elleri Shirley Temple'mış gibi ağzına gidiyor. Tezgâhtaki beyefendilerden biri ona bir kadeh şampanya göndermiş gibi görünüyor. "Evet, kutlama yapıyoruz." Zarif, keyifli kahkahası müziğin üzerinde süzülüyor. "Ama arkadaşım için de bir tane alabilir miyim? Benim için?"

Kimse bana şampanya göndermiyor. Ama bu tipik bir durum. Athena her dışarı çıktığımızda ilgi yağmuruna tutuluyor - selfie ve imza isteyen hevesli okuyucular tarafından değilse de, onu büyüleyici bulan kadın ve erkekler tarafından. Bense görünmezim.

"Yani." Athena tekrar yanıma yerleşiyor ve bardağımı bana uzatıyor. "Netflix toplantısını dinlemek ister misin? Aman Tanrım, Junie, çılgıncaydı. *Tiger King*'in yapımcısı olan adamla tanıştım. *Tiger King!*"

Onun için mutlu ol, diyorum kendime. *Sadece onun için mutlu ol ve bu geceyi yaşamasına izin ver.*

İnsanlar kıskançlığı her zaman keskin, yeşil, zehirli bir şey olarak tanımlar. Asılsız, sirkemsi, kötü niyetli. Ama ben kıskançlığın yazarlar için daha çok korkuya benzediğini fark ettim. Kıskançlık, Twitter'da Athena'nın başarı haberlerini gördüğümde kalp atışlarımın hızlanmasıdır - başka bir kitap sözleşmesi, ödül adaylıkları, özel baskılar, yabancı haklar anlaşmaları. Kıskançlık sürekli kendimi onunla kıyaslamak ve yetersiz kalmaktır; yeterince iyi ya da hızlı yazmadığım, yeterli olmadığım ve asla olamayacağım konusunda paniklemektir. Kıskançlık, Athena'nın Netflix ile altı rakamlı bir opsiyon anlaşması imzaladığını öğrenmemin bile günlerce raydan çıkacağım, kendi işime odaklanamayacağım, kitapçı vitrininde onun kitaplarından birini her gördüğümde utanç ve kendinden iğrenme duygusuna kapılacağım anlamına geliyor.

Tanıdığım her yazar bir başkası için böyle hissediyor. Yazmak çok yalnız bir faaliyettir. Yarattığınız şeyin bir değeri olduğuna dair hiçbir güvenceniz yok ve bu yarışta geride kaldığınızı gösteren her belirti sizi umutsuzluk çukurlarına yuvarlıyor. *Gözünüzü kendi kağıdınızdan ayırmayın*, derler. Ancak başkalarının kağıtları sürekli yüzünüze çarparken bunu yapmak zordur.

Yine de Athena'nın editörüne ne kadar taptığından bahsetmesini izlerken kıskançlığın kötü bir türünü de hissediyorum, Marlena Ng adında edebi bir güç merkezi, "beni bilinmezlikten kopardı" ve "zanaat düzeyinde ne yapmaya çalıştığımı gerçekten anlıyor, biliyor musun?" Athena'nın, onu bir Disney orman hayvanına benzeten o gülünç derecede büyük kirpiklerle çerçevelenmiş kahverengi gözlerine bakıyorum ve merak ediyorum: *Sen olmak nasıl bir şey?* İnanılmaz derecede mükemmel olmak, dünyadaki her iyi şeye sahip olmak nasıl bir şey? Belki kokteylden ya da aşırı aktif yazar hayal gücümden, ama midemde sıcak bir kıvrılma hissediyorum, parmaklarımı dut kırmızısı boyalı ağzına sokmak ve yüzünü parçalamak, derisini portakal gibi düzgünce soymak ve üzerime fermuar çekmek için tuhaf bir dürtü.

"Ve sanki beni *anlıyor*, sanki kelimelerimle seks yapıyor. Zihin seksi gibi." Athena kıkırdıyor, sonra burnunu sevimli bir şekilde kıvırıyor. Onu dürtme isteğimi bastırıyorum. "Revizyon sürecini hiç editörünüzle seks yapmak gibi düşündünüz mü? Sanki kocaman bir edebi bebek yapıyormuşsun gibi?"

Sarhoş olduğunu fark ettim. İki buçuk içki içti ve kafayı buldu; aslında editörümden nefret ettiğimi bir kez daha unuttu.

Athena alkolü nasıl tutacağını bilmiyor. Bunu birinci sınıftan bir hafta sonra, East Rock'ta bir son sınıf öğrencisinin ev partisinde öğrendim; o klozete kusarken saçlarını tutmuştum. Zevkli bir kız; viski hakkında bildiği her şeyi göstermeye bayılıyor (viskiye sadece "viski" ve bazen de "Highlands'den viski" diyor), ama daha bir şey içmedi bile ve yanakları şimdiden kıpkırmızı, cümleleri saçma sapan. Athena sarhoş olmayı sever ve sarhoş Athena her zaman kendini beğenmiş ve dramatiktir.

Bu davranışı ilk kez San Diego Comic-Con'da fark ettim. Otelin barında büyük bir masanın etrafında kümelenmiştik ve o çok yüksek sesle gülüyordu, yanakları kıpkırmızıydı, yanında oturan ve biri yakında Twitter'da seri seks zararlısı olarak ifşa edilecek olan adamlar hevesle onun göğsüne bakıyordu. "Aman Tanrım," duruyordu. "Buna hazır değilim. Her şey

yüzüme patlayacak. Ben hazır değilim. Benden nefret ettiklerini mi düşünüyorsun? Sence herkes benden gizlice nefret ediyor ve kimse bana söylemiyor mu? Benden nefret etseydin söyler miydin?"

"Hayır, hayır," diye güvence verdi adamlar ellerini okşayarak. "Kimse senden nefret edemez."

Eskiden bu davranışının ilgi çekmek için olduğunu düşünürdüm ama sadece ikimiz olduğumuzda da böyle davranıyor. Çok savunmasız oluyor. Sanki gözyaşlarına boğulacakmış ya da daha önce kimseye anlatmadığı sırlarını cesurca açıklayacakmış gibi konuşmaya başlıyor. İzlemesi çok zor. Bu konuda çaresiz bir şey var ve beni hangisinin daha çok korkuttuğunu bilmiyorum - böyle bir rol yapabilecek kadar manipülatif olması mı yoksa söylediği her şeyin doğru olabileceği mi?

Tüm bangır bangır müzik ve bas titreşimlerine rağmen Graham ölü gibidir - şaşırtıcı değildir; Çarşamba gecesidir. İki adam gelip Athena'ya numaralarını vermeye çalışıyor ama Athena onları elinin tersiyle itiyor. Mekândaki tek kadın biziz. Çatı katı korkutucu bir şekilde sessiz ve klostrofobik hissettiriyor, bu yüzden içkilerimizi bitirip ayrılıyoruz. Biraz rahatlayarak bunun son olacağını düşünüyorum ama sonra Athena beni kısa bir Lyft yolculuğu uzaklığında, Dupont Circle yakınlarındaki dairesine davet ediyor.

"Hadi," diye ısrar ediyor. "Tam da bu an için sakladığım harika bir viskim var, gelip denemelisin."

Yorgunum ve o kadar da eğlenmiyorum -kıskançlık sarhoşken daha kötü hissettiriyor- ama dairesini görmeyi merak ediyorum, bu yüzden evet diyorum.

Gerçekten çok güzel. Athena'nın zengin olduğunu biliyordum - en çok satan kitapların telif hakları da bir şey ifade ediyor - ama dokuzuncu katta, tek başına yaşadığı iki yatak odalı birime girene kadar ne kadar zengin olduğunu düşünmemiştim - bir oda uyumak, bir oda yazmak için - yüksek tavanlı, pırıl pırıl parke zeminli, tavandan tabana pencereli ve köşeyi saran bir balkonu var. Burayı, minimalist ama gösterişli diye bağıran, Instagram'da her yerde rastlanan o meşhur tarzda dekore etmiş: şık ahşap mobilyalar, özenle tasarlanmış kitap rafları ve temiz, tek renkli halılar. Bitkiler bile pahalı görünüyor. Calathealarının altında bir nemlendirici tıslıyor.

"Peki o zaman, viski? Ya da daha hafif bir şey?" Athena şarap dolabını işaret ediyor. Lanet olası bir şarap dolabı var. "Riesling? Ya da *çok güzel* bir sauvignon blanc şarabım var, tabii kırmızı şarap istemiyorsan-"

"Viski," diyorum, çünkü bu gecenin geri kalanını atlatmanın tek yolu mümkün olduğunca sarhoş olmak.

"Temiz mi, buzlu mu, yoksa eski moda mı?"

Viskinin nasıl içildiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Um, ne içiyorsan."

"Eski moda olsun o zaman." Mutfağa daldı. Dakikalar sonra, ben dolapların açıldığını, bulaşıkların tıngırdadığını duyuyorum. Eski modaların bu kadar zahmetli olduğunu kim bilebilirdi?

"Elimde on sekiz yıllık güzel bir WhistlePig var," diye sesleniyor. "Çok yumuşak, şekerleme ve karabiber karışımı gibi - sadece bekleyin, göreceksiniz."

"Elbette," diye geri aradım. "Kulağa harika geliyor."

Biraz uzun sürüyor ve benim gerçekten işemem gerekiyor, bu yüzden oturma odasında dolaşıp banyoyu arıyorum. Orada ne bulacağımı merak ediyorum. Belki süslü bir aromaterapi difüzörü. Belki de yeşim taşından bir vajina sepeti. O sırada yazıhanesinin kapısının ardına kadar açık olduğunu fark ediyorum. Muhteşem bir yer; kendimi tutamayıp bir göz atıyorum. Burayı Instagram paylaşımlarından tanıyorum - kendi deyimiyle "yaratıcılık sarayı". Viktoryen tarzda çerçevelenmiş bir pencerenin altında kavisli ayakları olan devasa maun bir masası var. dantelli perdeler, üzerinde de değerli siyah daktilosu duruyor.

Doğru. Athena daktilo kullanıyor. Word yedekleri yok, Google Docs yok, Scrivener yok: sadece Moleskine defterlerine karalamalar yapıyor, bunlar yapışkanlı notlarda ana hatlara dönüşüyor ve Remington'ında tamamen şekillenmiş taslaklar haline geliyor. Bu onu cümle düzeyine odaklanmaya zorluyor ya da o öyle iddia ediyor. (Bu röportajdaki yanıtını o kadar çok kez verdi ki neredeyse ezberledim) Aksi takdirde, bir seferde tüm paragrafları sindiriyor ve orman için ağaçları kaybediyor.

Gerçekten. Kim konuşur ki? Kim böyle *düşünür*?

Dikkatini kaybedip Twitter'a atlamadan bir paragraftan fazlasını bir araya getiremeyen yazarlar için bu çirkin ve pahalı elektronik daktiloları üretiyorlar. Ama Athena bunlardan nefret ediyor; *eski* bir daktilo kullanıyor, yazıları için özel mürekkep şeritleri ve kalın, sağlam sayfalar satın almasını gerektiren hantal bir şey. "Ekranda yazamıyorum," demişti bana. "Basılı olarak görmem gerekiyor. Kelimelerin güven verici sağlamlığıyla ilgili bir şey. Kalıcı hissettiriyor, sanki yazdığım her şeyin bir ağırlığı varmış gibi. Beni ; düşüncelerimi netleştiriyor ve beni spesifik olmaya zorluyor."

Ofiste biraz daha ilerliyorum, çünkü bunun görgüsüzlük olduğunu unutacak kadar sarhoşum. Arabada hâlâ üzerinde sadece iki kelimenin yazılı olduğu bir kâğıt var: *SON*. Daktilonun yanında neredeyse bir ayak boyunda bir sayfa yığını duruyor.

Athena iki elinde birer bardakla yanımda beliriyor. "Oh, bu Birinci Dünya Savaşı projesi. Sonunda bitti."

Athena'nın projeleri hakkında bitene kadar ketum davranmasıyla ünlüdür. Beta okuyucu yok. Röportaj yok, sosyal medyada parçacıklar paylaşmak yok. Ajansları ve editörleri bile o her şeyi bitirene kadar bir taslak bile göremiyor. Bir keresinde bana "Yaşayabilir hale gelene kadar içimde büyümesi gerekiyor" demişti. "Eğer tam olarak şekillenmeden dünyaya açarsam, ölür." (Bu grotesk benzetme için kimsenin ona seslenmemesine şaşırdım, ama sanırım Athena söylüyorsa her şey yolunda demektir). Son iki yılda açıkladığı tek şey, bu romanın yirminci yüzyıl askeri tarihiyle ilgili olduğu ve onun için "büyük bir sanatsal meydan okuma" olduğu.

"Kahretsin," dedim. "Tebrikler."

"Son sayfayı bu sabah yazdım," diye cıvıldıyor. "Kimse okumadı
henü
z." "Menajerin bile mi?"

Homurdanıyor. "Jared kağıtları itiyor ve çekleri imzalıyor."

"Çok uzun." Masaya yaklaştım, ilk sayfaya uzandım, sonra
hemen elimi çektim. Aptal, sarhoş, öylece etrafta dolaşıp bir şeylere dokunamam.

Ama Athena beni terslemek yerine başını sallayarak izin veriyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Okumamı ister misin?"

"Şeysanırım, şu anda hepsi değil." Gülüyor. "*Çok* uzun. Sadece bittiği çok mutluyum. Bu yığın güzel görünmüyor mu? Çok ağır. Bu . . . önem taşıyor."

Saçmalıyor; o da benim kadar sarhoş ama ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bu kitap birden fazla açıdan çok büyük. İz bırakan türden bir kitap.

Parmaklarım yığının üzerinde geziniyor. "Ben ... ... ?"

"Tabii, tabii ..." Heyecanla başını sallıyor. "Dışarıda olmaya alışmam lazım. Doğum yapmam gerekiyor."

Ne tuhaf, ısrarcı bir metafor. Sayfaları okumanın kıskançlığımı körükleyeceğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. En üstten on ya da on beş sayfalık bir yığın seçiyorum ve göz gezdiriyorum.

Tanrım, çok iyiler.

Sarhoşken okuma konusunda pek iyi değilim ve gözlerim her paragrafın sonuna kayıyor, ama baştan savma bir göz gezdirmeden bile şunu söyleyebilirim

kitap göz kamaştıracak. Yazım sıkı ve kendinden emin. İlk çalışmasındaki çocukça hataların hiçbiri yok. Sesi olgunlaşmış ve keskinleşmiş. Her betimleme, her cümle dönüşü - hepsi şarkı söylüyor.

Belki de bu hayatta yazabileceğim her şeyden daha iyi.

"Beğendin mi?" diye soruyor.

Çok gergin. Gözleri kocaman, neredeyse korkmuş; beni izlerken kolyesiyle oynuyor. Bu numarayı ne sıklıkla yapıyor? Bunu yaptığında insanlar ona ne kadar övgü yağdırıyor?

Bu küçük bir şey ama ona bu onayı vermek istemiyorum. Onun oyunu hayranlık duyan eleştirmenler ve hayranlar arasında işe yarıyor; benimle değil.

"Bilmiyorum," diyorum açıkça. "Sarhoşken pek okuyamam."

Üzgün görünüyor, ama sadece bir anlığına. Aceleyle gülümsemeye çalışmasını izliyorum. "Doğru, bu aptalcaydı, tabii ki istemiyorsun..." Önce bardağına, sonra bana, sonra da oturma odasına göz kırpıyor. "Peki, o zaman sadece ... takılmak ister misin?"

İşte ben, Athena Liu ile takılıyorum.

Kafası güzel olduğunda, şaşırtıcı derecede sıradan biri olduğu ortaya çıkıyor. Bana Heidegger, Arendt ya da röportajlarında adını anmayı sevdiği yarım düzine filozof hakkında sorular sormuyor. Bir keresinde Paris'te Prada için konuk modellik yaparken ne kadar iyi vakit geçirdiğinden bahsetmiyor (bu tamamen tesadüftü; yönetmen onu bir kafenin dışında otururken görmüş ve içeri girmesini istemişti). Ünlüler hakkında kıkırdıyoruz. İkimiz de köpek yavrusu gözlü en son twink'in aslında bizim için hiçbir şey yapmadığını, ancak Cate Blanchett'in her zaman üzerimize basabileceğini itiraf ediyoruz. Tarzıma iltifat ediyor. Ayakkabılarımı, broşumu, küpelerimi nereden aldığımı soruyor. Tasarruf yeteneğime hayret ediyor: "Eşyalarımın yarısını hâlâ Talbots'tan alıyorum, ne kadar yaşlı bir kadınım." Onu öğrencilerimle ilgili hikayelerle güldürüyorum; SAT sınavında iki yüz puan daha yüksek alsalar ailelerinin miras bağlantılarıyla alt kademe bir Ivy'ye girebilecek sivilceli, donuk gözlü çocuklardan oluşan bir alay ve hayalet gibi yazdıkları üniversite denemelerinin, hiç yaşamadıkları açıkken kişisel bir zorluk icat etme alıştırması olduğu. Kötü randevular hakkında, üniversiteden tanıdığımız insanlar hakkında, Princeton'dan aynı iki adamla nasıl bir şekilde takıldığımız hakkında hikayeler anlatıyoruz.

Kendimizi onun kanepesine yayılmış, kaburgalarımızı ağrıtacak kadar çok gülerken buluyoruz. Athena ile bu kadar eğlenmenin mümkün olduğunu fark etmemiştim. Ona karşı hiç bu kadar *kendimde* olmamıştım. Birbirimizi dokuz yılı aşkın süredir tanıyoruz ama onun yanında hep çok temkinli oldum.

Düşündüğünün yarısı kadar bile zeki ya da ilginç olmadığımı fark edeceği için gerginim ve bu kısmen birinci sınıfta olanlar yüzünden.

Ama bu gece, uzun zamandır ilk kez, söylediğim her kelimeyi filtrelemem gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Athena Liu'yu etkilemeye çalışmıyorum. Sadece Athena ile takılıyorum.

"Bunu daha sık yapmalıyız" deyip duruyor. "Junie, gerçekten, bunu nasıl daha önce hiç yapmadık?"

"Bilmiyorum," diyorum ve sonra derin olmaya çalışarak, "Belki de birbirimizden ne kadar hoşlanacağımızdan korkuyorduk."

Söylemesi aptalca bir şey ve uzaktan yakından doğru değil, ama görünüşe göre bu onu memnun ediyor.

"Belki," dedi. "Belki. Oh, Junie. Hayat çok kısa. Neden bu duvarları örüyoruz?"

Gözleri parlıyor. Ağzı ıslak. Şiltesinde yan yana oturuyoruz, dizlerimiz o kadar yakın ki neredeyse birbirine değecek. Bir an için eğilip beni öpeceğini düşünüyorum -ve *bu* ne güzel bir hikâye olurdu, diye düşünüyorum; ne olay örgüsü ama sonra geri sıçrayıp bağırıyor ve viski bardağımın o kadar eğildiğini fark ediyorum ki yere döküyorum; Tanrı'ya şükür hepsi parke, çünkü Athena'nın pahalı halılarından birini mahvetseydim kendimi balkondan aşağı atardım. Gülüyor ve peçete almak için mutfağa koşuyor, ben de kendimi sakinleştirmek için bir yudum daha alıyorum, hızla atan kalbimi merak ediyorum.

Sonra aniden gece yarısı oluyor ve sıfırdan krep yapıyoruz, kutu karışımı yok ve artık yeşil olmayan hamurda birkaç topak pandan özü ile süslenmiş çünkü Athena Liu *normal* krep yapmıyor. "Vanilya gibi ama daha iyi" diye açıklıyor. "Güzel kokulu ve bitkisel, sanki ormandan derin bir nefes alıyormuşsunuz gibi. Beyazların pandan hakkında henüz bir şey öğrenmemiş olmalarına *inanamıyorum*." Krepleri tavadan tabağıma çeviriyor. Krepler yanmış ve düzensiz, ama inanılmaz kokuyorlar ve o zaman açlıktan ölmek üzere olduğumu fark ediyorum. Bir tanesini ellerimle mideye indiriyorum, sonra başımı kaldırıp Athena'nın bana baktığını görüyorum. Onu iğrendirmiş olmaktan korkarak parmaklarımı siliyorum ama sonra gülüyor ve beni yemek yeme yarışına davet ediyor. Sonra bir süreölçer çalışıyor ve yarı pişmiş krepleri elimizden geldiğince hızlı bir şekilde mideye indiriyor, şişkin topakların boğazımızdan aşağı inmesine yardımcı olmak için arada süt yudumluyoruz.

"Seven," diye nefes kaldım. "Seven, ne yaptın-"

Ama Athena bana bakmıyor. Çok sert göz kırpıyor, kaşları çatık. Bir eli boğazına gidiyor. Diğeri çılgınca koluma dokunuyor. Dudakları ayrılıyor ve sessiz, mide bulandırıcı bir ses çıkıyor.

Boğuluyor.

Heimlich, Heimlich'i biliyorum, en azından bildiğimi sanıyorum. İlkokuldan beri düşünmemiştim. Ama arkasına geçip kollarımı beline doladım ve ellerimi karnına doğru salladım, bu krepi yerinden çıkaracaktı - *lanet* olsun, çok zayıftı - ama hâlâ başını sallıyor, koluma vuruyor. Çıkmıyor. Tekrar sarsıyorum. Ve tekrar. İşe yaramıyor. Aklımdan telefonumu çıkarıp Google'da "Heimlich" aramak, belki bir YouTube eğitimi izlemek geçiyor. Ama zaman yok, bu sonsuza kadar sürer.

Athena tezgahlara vuruyor. Yüzü mora döndü.

Birkaç yıl önce bir krep yeme yarışmasında boğularak ölen bir kız öğrenci yurdu kızıyla ilgili bir haber okuduğumu hatırlıyorum. Tuvaletimde oturup fesat bir hayranlıkla ayrıntıları gözden geçirdiğimi hatırlıyorum, çünkü bu çok ani, saçma ve yıkıcı bir ölüm şekli gibi görünüyordu. Acil yardım görevlisi, *kreplerin boğazında bir çimento yumrusu gibi* olduğunu söyledi. Bir çimento parçası.

Athena kolumu çekiştiriyor; telefonumu işaret ediyor. *Yardım* edin, diyor. *Yardım, yardım-*

Parmaklarım titriyor; 911'i aramak için telefonumun kilidini açmam üç denememi alıyor. Bana acil durumumun ne olduğunu sordular.

"Bir arkadaşımla birlikteyim," diye nefes nefese kaldım. "Boğuluyor. Heimlich'i denedim; çıkmıyor-"

Yanımda, Athena bir sandalyenin üzerine katlanmış, göğüs kafesini sandalyenin arkasına dayamış, kendi kendine Heimlich yapmaya çalışıyor. Hareketleri giderek daha çılgınca bir hal alıyor -sanki *sandalyeyi* yumrukluyor gibi görünüyor, diye düşünüyorum aptalca- ama işe yarıyor gibi görünmüyor; ağzından hiçbir şey çıkmıyor.

"Hanımefendi, konumunuz nedir?"

Lanet , Athena'nın adresini bilmiyorum. "Bilmiyorum, arkadaşımın evi." Düşünmeye çalışıyorum. "Taco'nun ve kitapçının karşısında, tam olarak bilmiyorum..."

"Daha açık konuşabilir misiniz?"

"Dupont! Dupont Circle. Metro istasyonundan bir blok ötede, güzel bir döner kapı var-"

"Burası bir mı?" "Evet-"

"The Independent? The Madison?"

"Evet! Madison. Şuradaki." "Hangi birim?"

Bilmiyorum. Athena'ya dönüyorum ama yerde kıvrılmış, izlemesi korkunç bir şekilde ileri geri sallanıyor. Tereddüt ediyorum, ona yardım etmekle kapı numarasını kontrol etmek arasında kalıyorum ama sonra dokuzuncu katı hatırlıyorum, o kadar yüksek ki balkondan tüm Dupont Circle'ı görebiliyorsunuz. "Dokuz-oh-yedi," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen, çabuk gel, aman Tanrım-"

"Ambulans şu anda size doğru geliyor hanımefendi. Hastanın bilinci yerinde mi?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. Athena tekmelemeyi bıraktı. Şu anda hareket eden tek şey omuzları, sanki ele geçirilmiş gibi vahşi sarsıntılarla sallanıyor.

O zaman onlar da durur.

"Hanımefendi?"

Telefonu indiriyorum. Görüşüm dalgalanıyor. Uzanıp omzunu sarsıyorum: hiçbir şey yok. Athena'nın gözleri kocaman, şişkin bir şekilde açık; onlara bakmaya dayanamıyorum. Nabzını ölçmek için parmaklarımı boynuna dokunduruyorum. Hiçbir şey yok. başka bir şey söylüyor, ama onu anlayamıyorum; kendi düşüncelerimi de anlayamıyorum ve kapının vurulmasıyla acil yardım ekibinin apartmana girmesi arasında olan her şey karanlık, şaşırtıcı bir bulanıklık.

ERTESI SABAH ERKENE KADAR EVE GITMEDIM.

Görünüşe göre ölümü belgelemek çok uzun zaman alıyor. Sağlık görevlileri resmi olarak panolarına yazmadan önce her ayrıntıyı kontrol etmek zorundalar: *Athena Liu, yirmi yedi yaşında, kadın, öldü çünkü lanet bir krepin içinde boğularak öldü.*

İfade veriyorum. Arkamda mutfaktaki sedyeden, Athena'nın vücuduna plastik bir örtü çeken üniformalılardan dikkatimi dağıtmak için acil yardım görevlisinin gözlerine -çok soluk bir maviler ve dış kirpiklerine büyük siyah rimel topakları yapışmış- çok sert bir şekilde bakıyorum. *Aman Tanrım. Aman Tanrım, bu bir ceset torbası. Bu gerçek. Athena öldü.*

"İsim?"

"June, pardon, Juniper Hayward."

"Yaş?"

"Yirmi yedi."

"Merhumu nereden tanıyorsunuz?"

"O benim arkadaşımdı. Üniversiteden beri arkadaşız." "Peki bu gece burada ne yapıyordunuz?"

"Kutlama yapıyorduk." Gözyaşlarım burnumun arkasına sızıyor. "Kutlama çünkü Netflix'le anlaşma imzalamıştı ve çok mutluydu."

Beni cinayetten tutuklayacakları için garip bir şekilde dehşete kapıldım. Ama bu aptalca-Athena boğuldu ve kürecik (kürecik deyip durdular-"kürecik" nasıl bir kelime?) tam boğazında. Boğuşma belirtisi yok. Beni içeri aldı, insanlar barda dostça davrandığımızı gördü - *Graham'daki adamı* ara demek istiyorum, *beni destekleyecektir*.

Ama neden bir savunma bulmaya çalışıyorum ki? Bu detayların bir önemi olmamalı. Bunu ben yapmadım. Onu ben öldürmedim. Bu çok saçma; bu konuda endişelenmem bile çok saçma. Hiçbir jüri suçlu bulmaz.

Sonunda gitmeme izin verdiler. Saat sabahın dördü. Bir memur - bir noktada polis geldi, sanırım bir ceset olduğunda böyle oluyor - beni Rosslyn'deki evime bırakmayı teklif ediyor. Yolun çoğunu sessizlik içinde geçiriyoruz ve binama yanaştığımızda, duyduğum ama işlemediğim bazı başsağlığı dileklerinde bulunuyor. Sendeleyerek daireme giriyorum, ayakkabılarımı ve sütyenimi çıkarıyorum, gargara yapıyorum ve yatağıma yığılıyorum. Bir süre ağlıyorum, vücudumdaki bu korkunç pençe enerjisini dışarı atmak için büyük hıçkırıklarla ağlıyorum ve sonra bir melatonin ve iki Lunestas sonra uykuya dalmayı başarıyorum.

Bu arada, çantamda, yatağımın zeminine atılmış, Athena'nın el yazması sıcak bir kömür çuvalı gibi duruyor.

OceanofPDF.com

İki

YAS TUTMAK TUHAFTIR. ATHENA SADECE BİR ARKADAŞTI, YAKIN BİR DEĞİL.

Hissediyorum

Ama benim için o kadar da önemli değildi ve hayatımda etrafına dolambaçlı yollar inşa etmem gereken bir boşluk bırakmadı. Babam öldüğünde hissettiğim kara, boğucu kaybı hissetmiyorum. Nefes almak için mücadele etmiyorum. Sabahları uyanık kalıp yataktan çıkmaya değip değmeyeceğini tartışmıyorum. Karşılaştığım her yabancıya kızmıyorum, dünya dönmeyi bırakmamış gibi nasıl hareket edebildiklerini merak etmiyorum.

Athena'nın ölümü dünyamı yıkmadı, sadece daha garip bir hale getirdi. Günlerime normal bir şekilde devam ediyorum. Çoğunlukla, eğer bu konuda çok fazla düşünmezsem, anılar üzerinde durmazsam, iyiyim.

Yine de *oradaydım*. Athena'nın ölümünü izledim. O ilk birkaç haftadaki hislerime kederden ziyade şaşkınlık hakim oldu. Bu gerçekten oldu. Ayaklarının parke zemine vuruşunu, parmaklarının boynunu tırmalayışını gerçekten izledim. Acil yardım ekipleri gelmeden önce tam on dakika boyunca cesedinin yanında oturdum. Gerçekten gözlerinin açıldığını gördüm, çarpılmıştı, görmüyordu. Bu anılar beni ağlatmıyor -bunu acı olarak tanımlayamam- ama günde birkaç kez duvara bakıp "Ne oluyor lan?" diye *mırıldanıyorum*.

Athena'nın ölümü haberlere çıkmış olmalı, çünkü telefonum doğru, endişeli şeyi söylemeye çalışan arkadaşlarımla (Hey, sadece ulaşmaya çalışıyorum, nasılsın?) ve tüm ilginç ayrıntıları aramaya çalışan tanıdıklarımla (OMG Twitter'da gördüm, gerçekten orada mıydın?) patlıyor. Cevap verecek enerjim yok. Mesajlaşma uygulamalarımın köşelerindeki kırmızı rakamların gittikçe yükselmesini heyecanla ve şaşkın bir tiksintiyle izliyorum.

Kız kardeşim Rory'nin tavsiyesi üzerine yerel bir destek grubunu ziyaret ettim ve yas konusunda uzmanlaşmış bir terapistten randevu aldım. Her ikisi de beni daha kötü hissettiriyor, çünkü var olmayan bir arkadaşlığın bir versiyonunu varsayıyorlar ve Athena için neden daha fazla üzülmediğimi açıklamak çok zor, bu yüzden ikisini de takip etmiyorum. Onu ne kadar özlediğimden ya da onsuz günlerimin ne kadar boş geçtiğinden bahsetmek istemiyorum. Sorun şu ki, Athena'nın *öldüğü*, öylece gittiği ve bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bile bilmediğim tek ve şaşırtıcı gerçek dışında günlerim tamamen normal geliyor, bu yüzden akşamları hüzün çöktüğünde içmeye ve panik yemeye başlıyorum ve birkaç hafta boyunca dondurma ve lazanya yüzünden oldukça şişiyorum, ama işler bu kadar kötüleşiyor.

Aslında zihinsel dayanıklılığım beni hayrete düşürüyor.

Sadece bir kez, olaydan bir hafta sonra yıkılıyorum. Bunu neyin tetiklediğinden emin değilim ama o geceyi YouTube'da saatlerce Heimlich eğitimlerini izleyerek, yaptığım şeyle karşılaştırarak, ellerimi aynı şekilde konumlandırıp konumlandırmadığımı, yeterince kuvvetle çekip çekmediğimi hatırlamaya çalışarak geçiriyorum. Onu kurtarabilirdim. Lady Macbeth'in lanet olası yeri hakkında bağırması gibi bunu yüksek sesle söyleyip duruyorum. Başımı dik tutabilir, kendime nasıl doğru yapılacağını öğretebilir, yumruklarımı göbeğinin üzerine doğru şekilde koyabilir, tıkanıklığı açabilir ve Athena'nın tekrar nefes almasına izin verebilirdim.

Ölmesinin sebebi benim.

Sabahın dördünde onu aradığımda Rory "Hayır," diyor, o kadar çok ağlıyor ki zar zor konuşabiliyorum. "Hayır, hayır, hayır, bir saniye bile bunu düşünme, anlıyor musun? Sen hiçbir şey için suçlu değilsin. *O kızı sen öldürmedin. Sen masumsun.* Anlıyor musun?"

"Evet. Tamam. ." diye mırıldanırken kendimi yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi hissediyorum.

Ama şu anda ihtiyacım olan şey bu: bir çocuğun dünyanın çok basit olduğuna ve kötü bir şey yapmak istemediysem bunların hiçbirinin benim suçum olmadığına dair kör inancı.

"İyi olacak mısın?" Rory bastırıyor. "Dr. Gaily'yi aramamı ister misin?"

"Hayır, Tanrım, hayır, ben iyiyim. Dr. Gaily'i aramayın."

"Tamam, sadece, bize eğer geri adım atarsan-" dedi.

"Geri adım atmıyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Bu öyle bir şey değil. Ben iyiyim, Rory. Athena'yı zaten o kadar iyi tanımıyordum. Sorun yok."

Haberin yayınlanmasından birkaç gün sonra, Twitter'da olanlarla ilgili uzun bir yazı yazıyorum. Sanki bir şablondan yazıyormuşum gibi geliyor.

Geçmişte fütursuzca göz gezdirdiğim sayısız yas başlığı var. "Trajik kaza" ve "henüz aklıma yatmadı" ve "bana hala gerçek dışı geliyor" gibi ifadeler kullanıyorum. Ayrıntılara girmiyorum - bu iğrenç bir şey. Ne kadar sarsıldığımı, Athena'nın benim için ne anlama geldiğini ve onu ne kadar özleyeceğimi yazıyorum.

Yabancılar bana ne kadar üzgün olduklarını, kendime karşı ne kadar nazik olmam gerektiğini, böylesine travmatik bir olaydan sonra böyle sarsılmamın tamamen geçerli olduğunu söyleyip duruyorlar. Bana iyi bir insan olduğumu söylüyorlar. Bana sarılıyorlar ve iyi dileklerini iletiyorlar. Terapim için bir GoFundMe oluşturup oluşturamayacaklarını soruyorlar ve para beni cezbediyor ama evet diyemeyecek kadar rahatsız hissediyorum. Hatta birisi önümüzdeki ay boyunca her gün bana ev yemeği getirmeyi teklif ediyor. Yine de bunu görmezden geliyorum çünkü internette kimseye güvenemezsiniz ve beni gerçekten zehirlemeye gelip gelmediklerini kim bilebilir?

Tweetim bir günde otuz bin beğeni topladı. Bu, Twitter'da şimdiye kadar gördüğüm en büyük ilgi, çoğu da edebiyat dünyasının önde gelen isimlerinden ve doğrulanmış onay işaretlerine sahip internet kişiliklerinden. Takipçi sayımın her saniye arttığını görmek beni garip bir şekilde heyecanlandırıyor. Ama sonra bu beni iğrenç hissettiriyor, tıpkı can sıkıntısından başladığım mastürbasyondan sonra hissettiğim gibi, o zaman Twitter'ı tüm cihazlarımda engelliyorum (akıl sağlığım için ara veriyorum, ama ilginiz için herkese teşekkür ederim) ve en az bir hafta geçene kadar tekrar giriş yapmamaya yemin ediyorum.

ATHENA'NIN ANNESİNİN BENİ DAVET ETTİĞİ ATHENA'NIN CENAZESİNE KATILDIM

konuştum. Kazadan birkaç gün sonra beni aradı ve kim olduğunu söylediğinde neredeyse telefonu düşürüyordum; beni sorgulayacağı ya da kızını öldürmekle suçlayacağı korkusuna kapıldım ama bunun yerine, sanki Athena benim yanımda ölmekle çok kabalık etmiş gibi özür dilemeye devam etti.

Cenaze Rockville'deki bir Kore kilisesinde, bu bana garip geldi çünkü Athena'nın Çinli olduğunu sanıyordum, ama her neyse. Benim yaşımda bu kadar az insan olması beni şaşırttı. Çoğunlukla yaşlı Asyalılar, muhtemelen annesinin arkadaşları. Tanıdığım tek bir yazar ya da üniversiteden kimse yok. Belki de bu cenaze töreni sadece bir topluluk işidir - muhtemelen Athena'nın gerçek tanıdıkları Asyalı Amerikalı Yazarlar Kolektifi'nin düzenlediği sanal törene gitmişlerdir.

Tanrı'ya şükür kapalı tabut.

Övgülerin çoğu Çince, bu yüzden orada garip bir şekilde oturuyorum, ne zaman güleceğime ya da başımı sallayıp ağlayacağıma dair ipuçları arıyorum. Ne zaman benim

Athena'nın annesi beni kızının en yakın arkadaşlarından biri olarak tanıttı.

"Athena'mın öldüğü gece Junie oradaydı," dedi Bayan Liu. "Onu kurtarmak için elinden geleni yaptı."

Gözyaşlarımın akmaya başlaması için gereken tek şey bu. *Ama bu iyi bir şey*, diyor zihnimdeki korkunç, alaycı bir ses. Ağlamak kederimin gerçek görünmesini sağlıyor. Burada ne halt ettiğimi bilmediğim gerçeğini saptırıyor.

"Athena göz kamaştırıcıydı," diyorum ve bunda ciddiyim. "Hayattan daha büyüktü. Dokunulmazdı. Ona bakmak güneşe bakmak gibiydi. O kadar parlaktı ki uzun süre bakmak acı veriyordu."

Ayrılmak için bir bahane uydurmadan önce yarım saat boyunca acı çekiyorum - bu kadar keskin Çin yemeğine ve İngilizce konuşamayan ya da konuşmayan yaşlı insanlara ancak dayanabilirim. Vedalaşırken Bayan Liu burnunu çekerek beni sıkıştırıyor. Nasıl olduğumu ona bildirmem için bana söz verdiriyor. Gözyaşlarıyla bulaşmış rimeli kadife bluzumda yarım düzine yıkamadan sonra bile çıkmayan topak topak lekeler bırakıyor, bu yüzden sonunda tüm kıyafeti bir kenara atıyorum.

AYIN KALANI İÇİN DERSLERİMİ İPTAL EDİYORUM. (Yarı zamanlı çalışıyorum)
Veritas Kolej Enstitüsü'nde SAT sınavı koçluğu ve daha iyi beklentileri olmayan her Ivy League mezununun varsayılan işi olan ortak başvuru denemelerini hayalet olarak yazmak). Patronum kızgın ve beni işe alan ebeveynler anlaşılır bir şekilde sinirli, ancak şu anda penceresiz bir odada oturup sakız çiğneyen, diş teli takan veletlerle çoktan seçmeli okuduğunu anlama cevaplarının üzerinden geçemem. Kesinlikle yapamam. "Geçen hafta bir arkadaşımın ölene kadar yerde çırpınışını izledim," diye söyleniyorum bir öğrencinin annesi beni şikayet etmek için aradığında. "Bu yüzden sanırım biraz yas izni alabilirim, tamam mı?"

Sonraki birkaç hafta dışarı çıkmadım. Bütün gün pijamalarımı giyip evimde oturdum. En az bir düzine kez Chipotle sipariş ettim. Zihnimi sakinleştirecek bir şey olsun diye *The Office'in* eski bölümlerini kelimesi kelimesine alıntılayana kadar izliyorum.

Ben de okudum.

Athena heyecanlanmakta haklıydı. *Son Cephe*, basitçe söylemek gerekirse, bir başyapıt.

Kendimi konumlandırmak için biraz Wikipedia tavşan deliğine girmem gerekiyor. Roman, I. Dünya Savaşı sırasında İngiliz Ordusu tarafından askere alınan ve Müttefik Cephesi'ne gönderilen 140.000 Çinli işçi olan Çin İşçi Birliği'nin bilinmeyen katkıları ve deneyimleri hakkındadır. Çoğu Fransa'ya vardıklarında kötü muameleye maruz kaldı, maaşlarından kesinti yapıldı, kirli ve sıkışık yaşam alanlarına yerleştirildi, tercüman verilmedi ve diğer işçiler tarafından saldırıya uğradı. Birçoğu evlerine asla geri dönemedi.

Her ciddi yazarın bir noktada büyük ve iddialı bir savaş romanı yazdığı bir şakadır ve sanırım bu Athena'nınki. Böylesine ağır bir hikâyeyi kendini beğenmiş, çocuksu ya da kibirli görünmeden anlatmak için gereken özgüvene, abartısız ve lirik bir düzyazıya sahip. Genç yazarlar tarafından kaleme alınan çoğu büyük savaş destanı, büyük savaş destanlarının taklidi gibi okunmaya meyillidir; yazarları oyuncak atlara binen küçük çocuklar gibi görünür. Ancak Athena'nın savaş destanı savaş alanından gelen bir yankı gibi. *Gerçek* gibi.

Bunu zanaatında bir evrim olarak adlandırdığında ne demek istediği açık. Şimdiye kadar romanları, hepsi de tekil bir kahramanın üçüncü şahıs bakış açısından geçmiş zamanda anlatılan doğrusal anlatılar sunuyordu. Ancak Athena burada Christopher Nolan*'ın Dunkirk* filminde yaptığına benzer bir şey yapıyor: belirli bir hikayeyi takip etmek yerine, hareketli bir mozaik, hep bir ağızdan haykıran bir kalabalık oluşturmak için farklı anlatıları ve perspektifleri bir araya getiriyor. Sinematik bir etki yaratıyor; neredeyse belgesel tarzında kafanızda canlandırabiliyorsunuz: geçmişi açığa çıkaran çok sayıda ses.

Doğru düzgün kahramanı olmayan bir hikâye bu kadar ilgi çekici olmamalı. Ancak Athena'nın cümleleri o kadar ilgi çekici ki, hikâyenin içinde kaybolup dizüstü bilgisayarıma aktarmak yerine okumaya devam ediyorum. Bu bir savaş hikayesi kılığına girmiş bir aşk hikayesi ve detaylar o kadar şaşırtıcı derecede canlı, o kadar özel ki, bunun bir anı kitabı olmadığına, kulağına konuşan hayaletlerin sözlerini yazıya dökmediğine inanmak zor. Bu kitabın yazılmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü şimdi anlıyorum; standart kürklü şapkalardan, işçilerin sulandırılmış çaylarını içmek için kullandıkları emaye bardaklara kadar her paragrafta özenli bir araştırma göze çarpıyor.

Gözlerinizi sayfaya perçinlemek için büyülü bir yeteneği var. Cılız öğrenci çevirmen A Geng'e ve istenmeyen yedinci oğul Xiao Li'ye ne olduğunu bilmek zorundayım. Sonunda, Liu Dong'un kendisini bekleyen gelinine asla ulaşamadığını öğrendiğimde gözyaşlarına boğuluyorum.

Ama üzerinde çalışılması gerekiyor. Bu bir ilk taslak olmaktan çok uzak, hatta gerçek bir "taslak" bile değil; daha çok şaşırtıcı derecede güzel cümlelerin, açıkça ifade edilmiş temaların ve ara sıra "[ve sonra seyahat ederler - daha sonra tamamlanır]" ifadelerinin bir karışımı gibi. Ama izleri takip edebilmem için yeterince ekmek kırıntısı bırakmış. Her şeyin nereye gittiğini görebiliyorum ve bu muhteşem. Basitçe, nefes kesici bir şekilde muhteşem.

O kadar muhteşem ki, bitirmeyi denemekten kendimi alamıyorum.

Başta sadece bir eğlenceydi. Bir yazma alıştırması. Taslağı yeniden yazmaktan çok, boşlukları doldurup dolduramayacağımı; resim tamamlanana kadar gölgelendirmek, ince ayar yapmak ve tahmin etmek için yeterli teknik bilgiye sahip olmadığımı görüyordum. Sadece orta bölümlerden biriyle oynayacaktım.

-O kadar çok tamamlanmamış sahnesi vardı ki, ancak yazıyı ve yazarı yakından tanıyorsanız ne söylemeye çalıştığını anlayabilirdiniz.

Ama sonra devam ettim. Duramadım. Kötü bir taslağı düzeltmenin boş bir sayfada yazmaktan çok daha kolay olduğunu söylerler ve bu doğru - o anda yazdıklarıma çok *güveniyorum*. Metne Athena'nın gelişigüzel betimlemelerinden çok daha iyi uyan ifadeler bulmaya devam ediyorum. Temponun düştüğü yerleri tespit ediyorum ve dolambaçlı dolguları acımasızca kesip atıyorum. Olay örgüsünün ana hatlarını net ve güçlü bir nota gibi çiziyorum. Toparlıyorum; kırpıyorum ve süslüyorum; metnin *şarkı söylemesini* sağlıyorum.

Bana inanmayacağınızı biliyorum ama *bunu alıp* kendime mal edeceğim diye düşündüğüm bir an bile olmadı. Oturup ölmüş arkadaşımın eserinden kâr elde etmek için şeytani bir plan yapmış değilim. Hayır, cidden - *doğal* geldi, sanki bu benim çağrımdı, sanki ilahi bir emirdi. Başladıktan sonra, Athena'nın hikayesini tamamlayıp parlatmamın dünyadaki en bariz şey olduğunu hissettim.

Ve sonra, kim bilir? Belki onun için de yayınlatabilirim.

Üzerinde çok çalışıyorum. Her gün şafaktan gece yarısına kadar yazıyorum. Daha önce hiçbir yazma projesi üzerinde bu kadar çok çalışmamıştım, ilk kitabım üzerinde bile. Kelimeler göğsümün içinde kömür gibi yanıyor, beni körüklüyor ve beni tüketmeden önce hepsini bir kerede dökmeliyim.

İlk taslağı üç haftada tamamlıyorum. Bir hafta izin alıyorum, bu süre zarfında tek yaptığım uzun yürüyüşler yapmak ve kitap okumak, sadece yeni bir bakış açısı kazanmak için ve sonra her şeyi Office Depot'ta bastırıyorum, böylece kırmızı bir kalemle hepsini gözden geçirebiliyorum. Sayfaları yavaşça çeviriyorum, her birini mırıldanıyorum.

cümleyi yüksek sesle okuyarak kelimelerin sesini ve şeklini hissediyorum. Değişiklikleri Word'e geri eklemek için bütün gece ayakta kalıyorum.

Sabah, ikinci kitabımın nasıl gittiğine dair kibar ama acil sorularını sildiğim için aylardır konuşmadığım edebiyat temsilcim Brett Adams'a bir e-posta yazıyorum:

Hey, Brett.

İkinci kitabımı duymayı beklediğinizi biliyorum, ama aslında

Bir an duraksadım ve ardından son cümleyi sildim.

Bütün bunları Brett'e nasıl açıklayacağım? İlk taslağı Athena'nın yazdığını biliyorsa, Athena'nın menajeri Jared'le temasa geçmesi gerekecek. Edebi varlığıyla karmaşık pazarlıklar olacaktır. Athena'nın kitabı bitirmemi istediğine dair elimde yazılı bir kanıt yok - gerçi eminim o da bunu tercih ederdi, çünkü hangi yazar eserinin bilinmezlik içinde çürümesini ister ki? Bununla birlikte, izin belgesi olmadan, benim versiyonum hiçbir zaman onaylanmayabilir.

Ama sonra. Kimse Athena'nın ilk taslağı yazdığını bilmiyor, değil mi? Ben olmasam kitabın gün ışığına çıkamayacağı gerçeği kadar önemli mi?

Athena'nın en büyük eserinin ilk taslak haliyle basılmasına izin veremem. Yapamam. Nasıl bir arkadaş olurum ben?

Hey, Brett.

İşte taslak. Tartıştığımız yönden biraz farklı ama yeni bir ses buldum ve hoşuma gitti. Sen ne düşünüyorsun?

Best,
June

Bitti; gönderildi; mail uygulamam *vınlıyor*. Kapağı kapattım ve dizüstü bilgisayarımı masanın üzerine ittim, kendi cüretim karşısında nefesim kesildi.

BEKLEMEK EN ZOR KISMI. O E-POSTAYI PAZARTESİ GÜNÜ GÖNDERDİM; Brett Perşembe gününe kadar bana geri dönmedi, o gün bana hafta sonunu bakmaya ayırdığını söyledi. Ciddi mi yoksa onu rahatsız etmeyeyim diye oyalıyor mu anlayamıyorum. Bir sonraki pazartesi geldiğinde, bir endişe yığınına dönüşüyorum. Her dakika sonsuzluk gibi geliyor. Evimin dışında volta attım.

apartman bloğunu milyonlarca kez ziyaret ettim ve telefonumu mikrodalgada bırakarak sürekli kontrol etmek zorunda kalmamaya çalıştım.

Brett'le ilk kez Twitter'daki bir sunum etkinliği sayesinde tanıştım. Yılda birkaç gün, yazarlar kitapları hakkında tweet uzunluğunda bir sorgu yazacak ve etkinlik hashtag'ini ekleyecekler, böylece ajanslar ilgilerini çeken tweet'leri beğenerek hashtag'de gezinebilecekler. Ben yazdım:

> Çınarın Üstünde: Janie ve Rose kardeşler hayatlarının en kötü yazını geçirmektedir. Babaları ölüyor. Anneleri hiç ortalıkta yok. Sahip oldukları tek şey birbirleri ve arka bahçedeki gizemli bir kapıdır. Başka bir diyara açılan bir kapı. #Yetişkin #Çağın Geleceği #Litfic

Brett taslağımı istedi, gönderdim, elimde zaten bir yayıncılık sözleşmesi olduğundan bahsettim ve bir hafta sonra benimle telefonda sohbet etmeyi teklif etti. Konuşması "rad" ve "super pumped" gibi kelimelerle doluydu ve çok genç görünüyordu. Hamilton'dan iki yıl önce yayıncılık alanında yüksek lisans yaparak mezun olmuştu ve ajansında birkaç aydan fazla çalışmamıştı. Ancak ajansı saygındı ve müşteri referansları onu gerçekten seviyor gibiydi, bu yüzden onunla anlaşmayı kabul ettim. Ayrıca daha iyi bir teklif de almamıştım.

Yıllar boyunca benim için iyi şeyler yaptı. Kendimi onun için her zaman biraz daha düşük öncelikli hissettim, özellikle de ona o kadar para kazandırmadığım için, ama en azından tüm e-postalarıma bir hafta içinde cevap veriyor ve telif haklarım veya haklarımın durumu hakkında bana yalan söylemedi, ki bu konuda her zaman korku hikayeleri duyarsınız. Tabii ki, Merhaba June, yayıncı kitabınızı ciltsiz baskıya almıyor çünkü satmaya devam edeceğinden emin değiller ya da Hey June, ses hakları cephesinde kimse ısırmıyor, bu yüzden şimdilik göndermeyi bırakacağım; sadece sizi bilgilendirmek istedim gibi kısa ve kişisel olmayan e-postaları okurken kendimi garip ve utanmış hissediyorum. Ve elbette, zaman zaman Brett'ten ayrılmayı ve beni daha fazla insan gibi hissettirebilecek bir ajansa tekrar başvurmayı düşündüm. Ancak sektörde tek bir destekçim bile olmadan yeniden tek başıma kalmak çok korkutucu olurdu.

Sanırım Brett kendi başıma yazmaktan sessizce vazgeçeceğimi bekliyordu. Gelen kutusuna o bombayı bıraktığımda yüzünü görmek için her şeyimi verirdim.

Sonunda Salı gece yarısı bana e-posta gönderdi. Kısa.

> Hey June,

Vay canına, bu gerçekten çok özel. Bu proje üzerinde çalışmak için her şeyi bıraktığın için seni suçlamıyorum. Senin tarzından biraz farklı, ama bu gelişmen için harika bir fırsat olabilir. Garrett'ın bu kitap için doğru kişi olduğunu sanmıyorum, kesinlikle daha geniş çaplı bir başvuru yapmalıyız. Bunu ben hallederim.

Sadece birkaç editoryal önerim var. Eke bakınız.

Saygılarımla
, Brett

Brett'in düzenlemeleri hafif ve müdahaleci değil. Satır düzenlemelerinin yanı sıra, çoğunlukla tempo için yapılan kesintiler (Athena kendi düzyazısının sesine *kendini çok* kaptırabilir), anlatının daha doğrusal olması için bazı geri dönüş sahnelerinin yerlerinin değiştirilmesi ve sonda belirli temaların yeniden vurgulanması. Konserve espressolarla oturdum ve yetmiş iki saat boyunca hepsini yaptım. Kelimeler bana kolayca geliyor -revizyonlar genellikle diş çekmek gibidir, ama bununla eğleniyorum. Yazarken yıllardır hiç eğlenmediğim kadar eğleniyorum. Belki de doğradığım kelimeler başkasına ait olduğu için kendi canımı öldürüyormuşum gibi hissetmiyorum. Belki de hammadde çok *iyi* olduğu için ve ben mücevherleri keskinleştiriyormuşum gibi hissediyorum, parlasınlar diye pürüzlü kısımları kesip atıyorum.

Sonra Brett'e geri gönderiyorum, o da teknik olarak ilk reddetme hakkına sahip olduğu için önce Garrett'a gönderiyor. Garrett kabul etti, tam da umduğumuz gibi. Dosyayı açma zahmetine bile girdiğini sanmıyorum. Brett daha sonra romanı hemen yarım düzine editöre gönderdi, hepsi de güçlü yayınevlerinde üst düzey karar vericilerdi. ("Erişim listemiz" diyor, sanki bunlar üniversite başvurularıymış gibi. Daha önce hiçbir çalışmamı "erişim listesi "ne göndermemişti). Ve sonra bekleriz.

ÜÇ HAFTA SONRA, BİR EDİTÖRÜ HARPERCOLLINS KİTABIMI aldı. Tüm önemli insanların bir masanın etrafında oturup bir kitap alıp almayacaklarına karar verdikleri toplantı. O öğleden sonra Brett'i arayıp bir teklifte bulundular ve rakam ağzımı açık bıraktı. İnsanların kitaplar için bu kadar para *ödediğini* bilmiyordum. Ama sonra Simon & Schuster dahil olmak istiyor; sonra Penguin Random House da, sonra Amazon (aklı başında kimse Amazon'a gitmez, Brett beni temin ediyor; onlar sadece fiyatı yükseltmek için buradalar) ve bir şekilde hala var olan tüm küçük, prestijli bağımsız evler. Açık artırmaya gidiyoruz. Sayı artmaya devam ediyor. Ödeme planları, kazanç bonusları, Kuzey Amerika'ya karşı dünya hakları hakkında konuşuyorlar.

haklar, ses hakları, ilk satışım için konuşmanın bir parçası bile olmayan tüm bu şeyler. Tüm bunların sonunda, *The Last Front*, ödüllü prestijli kurgu eserleri yayınlamakla ün yapmış orta ölçekli bir bağımsız yayıncı olan Eden Press'e, hayatım boyunca kazanmayı hayal ettiğimden daha fazla paraya satıldı.

Brett bana haberleri vermek için aradığında, yere uzanıyorum ve tavan dönmeyi bırakana kadar kalkmıyorum.

Publishers Weekly'de büyük bir anlaşma duyurusu aldım. Brett, yabancı haklar, film hakları, karma medya hakları için ilgiden bahsetmeye başladı ve bunların boru hattından daha fazla para gelmesi dışında ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

Övünmek için annemi ve kız kardeşimi aradım ve bu haberin ne anlama geldiğini gerçekten bilmeseler de, önümüzdeki birkaç yıl için istikrarlı bir gelirim olmasına sevindiler.

Veritas Kolej Enstitüsü'nü aradım ve temelli ayrıldığımı bildirdim.

Yılda yaklaşık iki kez görüştüğüm yazar arkadaşlarım bana TEBRİKLER mesajı atıyor, kıskançlıktan çatladıklarını bildiğim mesajlar. Eden'ın resmi Twitter hesabı haberi patlatıyor ve birkaç yüz yeni takipçim oluyor. Veritas'tan meslektaşlarımla bir şeyler içmeye gidiyorum, pek sevmediğim ve kitap hakkında daha fazla şey duymak istemedikleri belli olan arkadaşlarımla, ama üç kadehten sonra bunun bir önemi kalmıyor çünkü benim için içiyoruz.

Tüm bu zaman boyunca, başardım diye düşünüyordum. *Başardım amına koyayım.* Athena'nın hayatını yaşıyorum. Yayıncılığı olması gerektiği gibi deneyimliyorum. O cam tavanı kırdım. İstediğim her şeye sahibim ve tadı her zaman hayal ettiğim kadar lezzetli.

OceanofPDF.com

Üç

NE DÜŞÜNDÜĞÜNÜ BILIYORUM. *HIRSIZ. PLAGIARIZER*. VE belki de, çünkü tüm kötü şeyler ırkçı motivasyonlu olmalı, *Irkçı*.

Beni dinle.

Kulağa geldiği kadar korkunç değil.

İntihal kolay bir çıkış yoludur, kelimeleri kendi başınıza bir araya getiremediğinizde hile yapmanın bir yoludurAma benim yaptığım *kolay* değildi. Kitabın çoğunu yeniden yazdım. Athena'nın ilk taslakları kaotik, ilkel, her yere saçılmış yarım kalmış cümlelerle dolu. Bazen bir paragrafla nereye gittiğini bile anlayamıyordum, bu yüzden onu tamamen çıkardım. Bir tabloyu alıp kendiminmiş gibi göstermedim. Sadece düzensiz parçalar halinde renklerin eklendiği bir eskizi devraldım ve orijinalinin tarzına göre bitirdim. Michelangelo'nun Sistine Şapeli'nin büyük bir bölümünü yarım bıraktığını düşünün. Raphael'in devreye girip gerisini tamamlamak zorunda kaldığını düşünün.

Tüm bu proje bir bakıma çok güzel. Daha önce hiç görülmemiş türden bir edebi işbirliği.

Çalındıysa ne olmuş? Ya toptan aldıysam?

Athena, kimse el yazmasının varlığından haberdar olamadan öldü. Hiçbir zaman yayınlanmayacaktı ya da yayınlansaydı bile, mevcut haliyle, F. Scott Fitzgerald'ın *The Last Tycoon*'u kadar abartılı ve hayal kırıklığı yaratan Athena'nın yarım kalmış el yazması olarak bilinecekti. Birden fazla yazarlığın her zaman gerektirdiği yargılama olmadan dünyaya açılma şansı verdim. Ve ona harcadığım onca emeğe, onca saat süren çabaya rağmen - neden başlıkta benim adım olmasın?

Ne de olsa Athena'ya teşekkür bölümünde teşekkür ediliyor. Benim değerli arkadaşım. En büyük ilham kaynağım.

Belki Athena bile bunu isterdi. Her zaman bunun gibi tuhaf edebi aldatmacalarla ilgilenirdi. James Tiptree Jr'ın insanları kendisini erkek sanmaları için nasıl kandırdığını ya da pek çok okurun Evelyn Waugh'yu hâlâ kadın sandığını anlatmayı severdi. "İnsanlar bir metne, yazar hakkında bildiklerini düşündükleri şeylerden oluşan pek çok önyargıyla geliyorlar," demişti daha önce. "Bazen bir erkek ya da beyaz bir kadın gibi davransaydım eserimin nasıl karşılanacağını merak ediyorum. Metin tamamen aynı olabilir, ancak biri eleştirel bir bomba, diğeri ise büyük bir başarı olabilir. Bu neden böyle?"

Belki de bunu Athena'nın büyük edebi şakası olarak görebiliriz, okur-yazar ilişkisini onlarca yıl boyunca akademisyenlere ilginç bir yem sağlayacak şekilde karmaşıklaştırmam olarak.

Tamam, belki bu sonuncusu biraz oldu. Ve eğer bu benim kendi vicdanımı rahatlatmam gibi geliyorsa, tamam. Eminim o birkaç haftayı işkence çekerek geçirdiğime, suçluluk duygumla sürekli mücadele ettiğime inanmayı tercih edersiniz.

Ama gerçek şu ki, çok heyecanlıydım.

Aylar sonra ilk kez, yeniden yazmaya başladığım için mutluydum. Bana ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyordum. Hayallerime yeniden inanmaya başlamıştım.

-Zanaatınızı geliştirir ve iyi bir hikaye anlatırsanız, endüstri gerisini halledecektir. Yapmanız gereken tek şey kalemi kağıda dökmektir; yeterince sıkı çalışır ve yeterince iyi yazarsanız, Yüce Güçler sizi bir gecede edebi bir yıldıza dönüştürecektir.

Eski fikirlerimden bazılarıyla oynamaya bile başlamıştım. Şimdi taze, canlı hissediyordum ve onları götürebileceğim bir düzine yeni yön düşünebiliyordum. Olasılıklar sonsuz gibi geliyordu. Yeni bir araba kullanmak ya da yeni bir dizüstü bilgisayarda çalışmak gibiydi. Bir şekilde Athena'nın yazılarındaki tüm doğrudanlığı ve canlılığı özümsemiştim. Kanye'nin deyimiyle kendimi daha sert, daha iyi, daha hızlı ve daha güçlü hissediyordum. Artık Kanye dinleyen bir insan gibi hissediyordum.

Bir keresinde başarılı bir fantezi yazarının konuşmasına gitmiştim ve yazar tıkanıklığını aşmak için en iyi yönteminin yüz sayfa kadar çok iyi düzyazı okumak olduğunu söylemişti. "İyi bir cümle görmek parmaklarımı kaşındırıyor," demişti. "Bu bende aynısını taklit etme isteği uyandırıyor."

Athena'nın çalışmalarını düzenlerken de tam olarak böyle hissettim. O beni daha iyi bir yazar yaptı. Onun yeteneklerini bu kadar çabuk özümsemem ürkütücüydü; sanki öldükten sonra tüm o yeteneğin bir yere gitmesi gerekiyordu ve benim içimde son buldu.

Artık ikimiz için de yazıyormuşum gibi hissediyordum. Meşaleyi devam ettiriyormuşum gibi hissettim.

Bu senin için yeterli bir gerekçe mi? Yoksa hala benim ırkçı bir hırsız olduğuma mı inanıyorsun?

Peki. İşler noktaya geldiğinde gerçekten nasıl hissettiğimi söyleyeyim.

Yale'de bir zamanlar felsefe bölümünde nüfus etiği üzerine çalışan bir yüksek lisans öğrencisiyle çıkmıştım. O kadar mantıksız düşünce deneyleri üzerine makaleler yazıyordu ki sık sık bilim kurgu yazsa daha iyi olurdu diye düşünüyordum - örneğin gelecekteki, doğmamış insanlara karşı yükümlülüklerimiz olup olmadığı ya da yaşayanlara zarar vermeyecekse cesetlere saygısızlık edip edemeyeceğiniz gibi. Bazı argümanları biraz aşırıydı - örneğin, zenginliğin başka bir yerde yeniden dağıtılmasında öncelikli bir çıkar varsa, ölenlerin vasiyetlerine uymanın ahlaki bir zorunluluk olduğunu ya da mezarlık alanlarının örneğin yoksullar için konut olarak kullanılmasına yönelik güçlü ahlaki itirazlar olduğunu düşünmüyordu. Araştırmasının genel teması, bir kişinin hangi koşullar altında dikkate alınmayı hak eden ahlaki bir fail olarak sayılacağıydı. Çalışmalarının çoğunu anlamadım ama temel argümanı oldukça ikna ediciydi: ölülere hiçbir şey borçlu değiliz.

Özellikle de ölüler de hırsız ve yalancı olduğunda.

Ve lanet olsun, sadece söyleyeceğim: Athena'nın el yazmasını almak, Athena'nın benden aldığı şeyler için bir tazminat, bir geri ödeme gibi hissettirdi.

OceanofPDF.com

Dört

YAYINCILIK YAVAŞ , TA KI ILERLEMEYENE KADAR. GERÇEKTEN HEYECAN VERİCİ ANLAR

-Müzayedeye çıkmak, anlaşma görüşmeleri yapmak, potansiyel editörlerden telefonlar almak, yayıncı seçmek baş döndürücü bir kasırgadır, ancak geri kalanı telefonunuza bakıp güncellemeleri beklemekten ibarettir. Çoğu kitap piyasaya çıkmadan iki yıl kadar önce satılıyor. İnternette her zaman gördüğümüz büyük duyurular (Kitap anlaşması! Film anlaşması! TV ! Ödül adaylıkları!) haftalarca, hatta aylarca sır gibi saklanıyor. Tüm bu heyecan ve sürprizler sosyal etki yaratmak için yapılıyor.

Son Cephe, sözleşmemi imzaladıktan on beş ay sonrasına kadar çıkmayacak. O zamana kadar prodüksiyon var.

Düzeltme mektubumu anlaşmadan iki ay sonra aldım. Eden'daki editörüm Daniella Woodhouse, ilk telefon görüşmemizde beni hem korkutan hem de ilgimi çeken, derin sesli, saçma sapan, hızlı konuşan bir kadın. Geçen yıl bir konferansta, sektördeki cinsiyetçiliğin bir engel olmaya devam ettiğini savunduğu için bir kadın panelist arkadaşına "zavallı" dediğinde bir kargaşaya karıştığını hatırladım, ardından her türden çevrimiçi kişilik onu kadın düşmanı olarak etiketledi ve istifa etmese bile kamuoyu önünde özür dilemesini talep etti. (İkisini de yapmadı.) Bu durum kariyerini etkilemiş gibi görünmüyor. Son bir yıl içinde üç çok satan kitap yayınladı: katil ve seksi ev kadınlarının iç dünyalarını anlatan bir roman, efsanevi bir kariyer karşılığında gerçek bir şeytanla anlaşma yapan klasik bir piyanist hakkında bir gerilim ve lezbiyen bir arıcının anı kitabı.

Eden Press ile anlaşmak konusunda ilk başta tereddüt ettim, özellikle de Büyük Beşli'den (HarperCollins, Penguin Random House, Hachette, Simon & Schuster ve Macmillan) biri yerine bağımsız bir yayıncı olduğu için. Ama Brett beni orta ölçekli bir yayınevinde, küçük bir alanda büyük bir balık olacağıma ikna etti.

İlk yayıncımda hiç hissetmediğim ilgi ve alakayı göreceğimi düşünmüştüm. Garrett'a kıyasla Daniella beni adeta şımartıyor. Tüm e-postalarıma gün içinde, çoğu zaman bir saat içinde ve her zaman derinlemesine yanıt veriyor. Bana önemliymişim gibi hissettiriyor. Bana bu kitabın hit olacağını söylediğinde, bunu kastettiğini biliyorum.

Ben de onun editoryal tarzını seviyorum. Talep ettiği değişikliklerin çoğu basit açıklamalar. *Amerikalı izleyiciler bu ifadenin ne anlama geldiğini bilecek mi? Karakterle henüz doğru zaman çizelgesinde tanışmamışken bu flashback bu erken bölüme yerleştirilmeli mi? Bu diyalog değişimi sanatsal ama hikayeyi nasıl ilerletiyor?*

Dürüst olmak gerekirse, rahatladım. Nihayet birisi Athena'nın saçmalıklarını, kasıtlı olarak kafa karıştıran cümle yapılarını ve kültürel imalarını ortaya çıkarıyor. Athena dinleyicilerini "uğraştırmayı" seviyor. Kültürel açıklama konusunda, "okuyucu Google'a sahipken ve metne yaklaşma konusunda mükemmel bir yeteneğe sahipken, metni okuyucuya yaklaştırmaya gerek görmediğini" yazmıştır. Herhangi bir çeviri eklemeden tüm cümleleri Çince olarak yazmış - daktilosunda Çince karakterler , bu yüzden boşluk bırakmış ve elle yazmış. internette aramak için bir OCR ile saatlerce uğraşmam gerekti ve o zaman bile yaklaşık yarısını çıkarmak zorunda kaldım. Aile üyelerinden İngilizce yerine Çince terimlerle bahsediyor, bu yüzden belirli bir karakterin amca mı yoksa ikinci kuzen mi olduğunu merak ediyorsunuz. (Şimdiye kadar Çin akrabalık isimlendirme sistemi hakkında düzinelerce rehber okudum. Hiç mantıklı değil). Bunu diğer tüm romanlarında da yaptı. Hayranları bu tür taktikleri parlak ve otantik olarak övüyorlar - bir diaspora yazarının İngilizcenin beyazlığına karşı gerekli müdahalesi. Ama bu iyi bir zanaat değil. Bu da düzyazıyı sinir bozucu ve erişilmez kılıyor. Ben bunların hepsinin bir diaspora yazarının Athena ve okurları kendilerini olduklarından daha zeki hissediyorlar.

"İlginç, mesafeli ve bilgili" Athena'nın markası. "Ticari ve zorlayıcı bir şekilde okunabilir ama yine de zarif bir şekilde edebi", benim markam olacak.

En zor kısmı tüm karakterleri takip etmek. Karışıklığı azaltmak için neredeyse bir düzine isim değiştirdik. İki farklı karakter Zhang soyadına sahipken, *dördünün* soyadı Li. Athena onlara sadece ara sıra kullandığı farklı ilk isimler ve takma isim olduğunu varsaydığım diğer isimler (A Geng, A Zhu; eğer A bir soyadı değilse ve ben bir şeyleri kaçırıyorsam) ya da Da Liu ve Xiao Liu gibi isimler vererek onları ayırt ediyor,

Bu beni şaşırttı çünkü Liu'nun bir soyadı olduğunu sanıyordum, peki Da ve Xiao'nun orada ne işi var? Neden bu kadar çok kadın karakterin adı Xiao? Ve eğer bunlar aile isimleriyse, bu herkesin akraba olduğu anlamına mı geliyor? Bu *ensestle* ilgili bir roman mı? Ama kolay çözüm hepsine farklı lakaplar vermek ve kültürel olarak uygun olacak isimleri bulmak için Çin tarihi ve bebek isimleri sitelerinde sayfalar arasında gezinerek saatler harcıyorum.

Gereksiz binlerce kelimelik arka planı çıkardık. Athena rizomatik bir şekilde yazmayı seviyor: bir karakterin çocukluğunu keşfetmek için on ya da yirmi yıl geriye atlamak; uzun, ilgisiz bölümler boyunca kırsal Çin manzaralarında oyalanmak; olay örgüsüyle net bir ilgisi olmayan karakterleri tanıtmak ve sonra romanın geri kalanında onları unutmak. Karakterlerinin hayatlarına doku katmaya, okuyuculara nereden geldiklerini ve içinde bulundukları ağları göstermeye çalıştığını söyleyebilirim, ancak aşırıya kaçmış. Ana anlatının dikkatini dağıtıyor. Okumak keyifli bir deneyim olmalı, angarya değil.

Dili yumuşatıyoruz. "Chinks" ve "Coolies "e yapılan tüm atıfları çıkarıyoruz. Daniella yorumlarında*, belki de bunu yıkıcı olarak algılıyorsunuz, ancak günümüzde ve çağımızda bu tür ayrımcı bir dile gerek yok,* diye yazıyor. *Okuyucuları tetiklemek istemiyoruz.*

Bazı beyaz karakterleri de yumuşatıyoruz. Hayır, düşündüğünüz kadar kötü değil. Athena'nın orijinal metni neredeyse utanç verici derecede önyargılı; Fransız ve İngiliz askerleri karikatürize bir şekilde ırkçı. Müttefik cephesindeki ayrımcılık hakkında bir noktaya değinmeye çalıştığını anlıyorum, ancak bu sahneler o kadar basmakalıp ki inanılır gibi değil. Okuyucuyu hikayenin dışına atıyor. Bunun yerine beyaz kabadayılardan birini Çinli bir karakterle, sesi daha gür çıkan Çinli işçilerden birini de sempatik beyaz bir çiftçiyle değiştiriyoruz. Bu, belki de Athena'nın projeye göremeyecek kadar yakın olduğu karmaşıklığı, insani nüansı ekliyor.

Orijinal taslakta, İngilizlerin kötü muamelesine maruz kalan birkaç işçi intihara sürüklenir ve bir adam kaptanın sığınağında kendini asar. Cesedi bulan kaptan, tercümanına diğer işçilere kendi sığınaklarında kendilerini asmalarını emretmesini söyler, çünkü "Bizim sığınağımızda böyle bir karmaşa istemiyoruz." Görünüşe göre tüm bu sahne doğrudan tarihi kayıtlardan alınmış -Athena'nın kopyasının kenarına el yazısıyla notlar düşülmüş: *TEŞEKKÜR BÖLÜMÜNDE YORUM YAPIN-BU SAÇMALIĞI UYDURAMAZSINIZ. AMAN TANRIM.*

Bu çok güçlü bir sahne ve ilk okuduğumda dehşete kapıldım. Ama Daniella bunun çok abartılı olduğunu düşünüyor. *Onların asker olduğunu ve kaba saba olduklarını anlıyorum ama bu bana trajedi pornosu gibi geliyor,* diyor. *Tempo için mi kesilmiş?*

Yaptığımız en büyük değişiklik kitabın son üçte birlik bölümünde.

Daniella'nın yorumuna *göre tempo burada gerçekten düşüyor*. *Versailles Antlaşması ile ilgili tüm bu bağlama ihtiyacımız var mı? Yersiz görünüyor - odak noktası Çin jeopolitiği değil, değil mi?*

Kitabın sonunda, Athena'nın orijinal taslağı dayanılmaz derecede kibirlidir. Burada daha ilgi çekici kişisel anlatıları geride bırakarak okuyucunun kafasına emekçilerin unutulduğu ve görmezden gelindiği sayısız yolu vuruyor. Çatışmada ölen işçiler, Avrupalı askerlerin yakınındaki mezarlıklara gömülemedi. Askeri ödüller için uygun değillerdi çünkü sözde savaşta değillerdi. Ve - Athena'nın en çok kızdığı kısım - Çin hükümeti, Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda imzalanan Versay Antlaşması'nda Shandong bölgesinin Almanya'dan Japonya'ya devredilmesiyle hala mahvolmuş durumdaydı.

Ama tüm bunları kim takip edecek? Bir ana karakterin yokluğunda tehlikelere sempati duymak zor. Son kırk sayfa, sürükleyici bir savaş zamanı anlatısından çok bir tarih ödevi gibi okunuyor. Sona gelişigüzel iliştirilmiş bir dönem ödevi gibi yersiz hissettiriyor. Athena'nın her zaman böyle didaktik bir çizgisi vardı.

Daniella tamamen kesmemi istiyor. Romanı A Geng'in teknede eve dönüşüyle bitirelim, diye öneriyor. Bu güçlü bir son görüntü ve bir önceki gömülme sahnesinin ivmesini taşıyor. Gerisi belki bir sonsözde ya da yayına yakın bir yerde yayınlayabileceğimiz kişisel bir denemede yer alabilir. Ya da belki kitap kulüpleri için ciltsiz kitapta ek materyal olarak?

Bence bu harika. Kesiyorum. Ve sonra, sadece biraz yetenek katmak için, A Geng sahnesinden sonra, işçilerden birinin daha sonra 1918'de Kaiser Wilhelm II'ye yazdığı ve dünya barışı için yalvardığı bir mektuptan bir oluşan kısa bir sonsöz ekliyorum: *Tüm insanlığın tek bir aile olarak yaşamasının Cennet'in isteği olduğuna inanıyorum*.

Bu harika, diye yazıyor Daniella geri dönüşüme yanıt olarak. *Sizinle çalışmak çok kolay. Çoğu yazar sevgililerini öldürme konusunda daha seçicidir.*

Bu beni heyecanlandırıyor. Editörümün beni sevmesini istiyorum. Onunla çalışmanın kolay olduğunu, inatçı bir diva olmadığımı, istediği her değişikliği yapabileceğimi düşünmesini istiyorum. Böylece gelecek projeler için benimle sözleşme imzalama olasılığı artacak.

Her şey otoriteye boyun eğmekle ilgili değil. Kitabı daha iyi, daha erişilebilir ve daha akıcı hale getirdiğimizi düşünüyorum. İlk taslak sizi aptal hissettiriyor, zaman zaman yabancılaştırıyor ve tüm bu kendini beğenmişlikten dolayı hayal kırıklığına uğratıyordu. Athena ile ilgili en sinir bozucu şeylerin kokusunu taşıyordu. Yeni versiyon evrensel olarak ilişkilendirilebilir bir hikaye, herkesin kendini içinde görebileceği bir hikaye.

Tüm süreç dört ay boyunca üç editoryal tur sürüyor. Sonunda, projeye o kadar aşina oldum ki Athena'nın nerede bitip benim nerede başladığımı ya da hangi kelimelerin kime ait olduğunu söyleyemiyorum. Araştırmayı ben yaptım. Asya ırk politikaları ve cephedeki Çinli işçilerin tarihi üzerine bir düzine kitap okudum. Her kelimenin, her cümlenin ve her paragrafın üzerinde o kadar çok durdum ki neredeyse ezbere biliyorum - muhtemelen bu romanın üzerinden Athena'nın kendisinden daha çok geçtim.

Tüm bu deneyim bana yazabileceğimi öğretti. Daniella'nın en sevdiği bölümlerden bazıları bana ait olanlardır. Örneğin bir bölümde fakir bir Fransız aile, bir grup Çinli işçiyi evlerinden yüz frank çalmakla suçluyor. Irkları ve ulusları hakkında iyi bir izlenim bırakmaya kararlı olan işçiler, masum oldukları açık olmasına rağmen aralarında iki yüz frank toplayıp aileye hediye ediyorlar. Athena'nın taslağında haksız suçlamadan sadece kısa bir şekilde bahsediliyordu, ancak benim versiyonum bunu Çin erdemi ve dürüstlüğünün iç açıcı bir örneğine dönüştürüyor.

Korkunç ilk deneyimimden sonra yıkılan tüm güvenim ve heyecanım geri geldi. Kelimelerle aram iyidir. Neredeyse on yıldır yazarlık eğitimi alıyorum; dolaysız, vurucu bir cümlenin ne anlama geldiğini ve okuyucunun başından sonuna kadar ilgisini çekecek bir hikayenin nasıl yapılandırılacağını biliyorum. Zanaatımı öğrenmek için yıllarca emek verdim. Belki bu romanın ana fikri bana ait değildi, ama onu kurtaran, elması kabadan çıkaran bendim.

Ama mesele şu ki, hiç kimse bu romana ne kadar emek verdiğimi anlayamayacak. Eğer ilk taslağı Athena'nın yazdığı haberi duyulursa, tüm dünya yaptığım tüm çalışmalara, ürettiğim tüm o güzel cümlelere bakacak ve tek gördükleri Athena Liu olacak.

Ama kimse bilmek zorunda değil, değil mi?

BIR YALANI SAKLAMANIN EN IYI YOLU GÖZ ÖNÜNDEDIR.

Roman çıkmadan çok önce, ilk versiyonları eleştirmenlere ve kitap blogcularına gönderilmeden önce zemin hazırlıyorum. Athena ile olan ilişkimi hiçbir zaman gizlemedim ve şimdi bu konuda daha da az incelikliyim. Ne de olsa şu anda en çok öldüğünde yanında olan kişi olarak tanınıyorum.

Bu yüzden aramızdaki bağı öne çıkarıyorum. Her röportajda onun adını anıyorum. Onun ölümünden duyduğum üzüntü, köken hikayemin temel taşı oldu. , belki detayları biraz abartıyorum. Üç aylık içkiler aylık, bazen haftalık içkilere dönüşüyor. Telefonumda kayıtlı sadece iki selfie'miz var, asla paylaşmak istemedim çünkü onun yanında ne kadar rüküş göründüğümden nefret ediyorum, ama onları siyah-beyaz bir filtre altında Instagram'ıma yüklüyorum ve ona eşlik etmek için dokunaklı bir anma şiiri yazıyorum. Ben onun tüm çalışmalarını okudum, o da benimkileri. Sık sık fikir alışverişinde bulunurduk. Onu en büyük ilham kaynağım olarak gördüm ve taslaklarım hakkındaki geri bildirimleri bir yazar olarak büyümemin temelini oluşturdu. Ben de halka bunu söylüyorum.

Gördüğünüz gibi, ne kadar yakın , onun çalışmalarıyla olan benzerlikler o kadar az gizemli görünecektir. Bu projenin her yerinde Athena'nın parmak izleri var. Onları silmiyorum. Sadece neden orada olduklarına dair alternatif bir açıklama getiriyorum.

Book Riot'a "İlk kitabım başarısız olduktan sonra yazarlığımla ilgili gerçekten zor bir durumdaydım," diyorum. "Devam etmek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Taslağı bir kez daha denemeye beni ikna eden Athena oldu. Ve tüm araştırmalarımda bana yardımcı oldu - Çin birincil kaynaklarında gezindi ve Kongre Kütüphanesi'ndeki metinleri avlamama yardım etti."

Yalan söylemiyor. Yemin ederim, asla göründüğü kadar psikopatça değildi. Tüm bunlar sadece gerçekliği biraz esnetmek, sosyal medyadaki pusuda bekleyen öfke çetesinin yanlış bir fikre kapılmaması için resme doğru yönü vermek. Ayrıca, tren istasyondan ayrıldı - bu noktada temize çıkmak kitabı mahvederdi ve Athena'nın mirasına bunu yapamazdım.

Kimse şüphelenmiyor. Athena'nın soğukluğu burada bana yardımcı oluyor. Cenazesinden sonra okuduğum Twitter övgülerine göre başka arkadaşları da varmış ama hepsi farklı eyaletlere ve kıtalara dağılmış. Başkentte düzenli olarak takıldığı başka kimse yok. İlişkimizle ilgili anlattıklarımı yalanlayabilecek kimse yok. Tüm dünya Athena Liu'nun en yakın arkadaşı olduğuma inanmaya hazır görünüyor. Kim bilir? Belki de öyleydim.

Ve evet, bu son derece alaycı bir yaklaşım, ancak arkadaşlığımız gerçeği, gelecekteki kötü niyetli kişilere korkunç bir ışık tutuyor. Eğer biri beni onun çalışmalarını taklit ettiğim için eleştirirse, hala yas tutan bir arkadaşımın peşine düşmüş olur ki bu da onları canavar yapar.

Athena, ölü ilham perisi. Ve ben, onun ruhu tarafından rahatsız edilen, onun sesini çağırmadan yazamayan kederli arkadaş.

Gördün mü, iyi bir hikaye anlatıcısı olmadığımı kim söyledi?

Athena'nın bir yazını öğrenci, üç yazını da misafir eğitmen olarak geçirdiği Asyalı Amerikalı Yazarlar Kolektifi'nin yıllık atölyesinde Athena adına bir burs ayarladım. Atölyenin yöneticisi Peggy Chan, Athena hakkında aradığımda kafası karışmış ve şüpheci bir tavır takınmıştı ama para teklif ettiğimi anlayınca ses tonunu hemen değiştirdi. O zamandan beri tüm kitap haberlerimi retweet ediyor, Twitter akışıma TEBRİKLER! ve OKUMAK İÇİN BEKLEYEMİYORUM!!! gibi mesajlar gönderiyor. #GoJune!

Coşkusu beni biraz rahatsız ediyor, özellikle de beslemesinin geri kalanı yalnızca yayıncılıktaki ırkçılık ve endüstrinin marjinalleştirilmiş yazarlara kötü muamelesi hakkında olduğu için. Ama o beni kullanacaksa, ben de onu kullanacağım.

BU ARADA BEN DE DURUM YAPARIM.

Araştırma yapıyorum. Athena'nın taslağında alıntıladığı kaynakların her birini okudum, ta ki Çin İşçi Kolları konusunda herkesin olabileceği kadar uzman olana kadar. Hatta kendime Mandarin öğretmeye çalışıyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tüm karakterler tavuk tırnağı kadar tanınmaz görünüyor ve farklı tonlar ayrıntılı bir eşek şakası gibi geliyor, bu yüzden vazgeçiyorum. (Yine de sorun değil: Athena'nın kendisinin bile akıcı bir şekilde Mandarin konuşamadığını itiraf ettiği eski bir röportaj buldum ve Athena Liu birincil kaynakları okuyamıyorsa, o zaman neden ben okuyayım?)

Benim adım, Athena'nın adı ve ikimizin adı için birlikte Google Alerts kurdum. Arama sonuçlarımın çoğu yeni bir şey söylemeyen basın bültenlerinden oluşuyor; kitap anlaşmamla ilgili abartılı bilgiler, Athena'nın eserlerini anma yazıları ve ara sıra da benim çalışmalarımın Athena'nın çalışmalarından nasıl etkilendiğinden bahsediliyor. Birisi edebi arkadaşlıkların tarihi üzerine uzun ve düşünceli bir yazı yazıyor ve beni ve Athena'yı Tolkien ve Lewis, Brontë ve Gaskell ile karşılaştırırken görmek beni gıdıklıyor.

Birkaç hafta boyunca, her şey temizmiş gibi hissediyorum. Kimse kaynak materyale nasıl ulaştığıma dair soru sormuyor. Kimse Athena'nın ne üzerinde çalıştığını bile bilmiyor gibi görünüyor.

Bir gün *Yale Daily News*'da midemi bulandıran bir manşet gördüm.

"Yale Athena Liu'nun Taslak Notlarını Satın Aldı" yazıyor. Açılış paragrafından: "Merhum romancı ve Yale mezunu Athena Liu'nun not defterleri yakında Sterling Memorial Kütüphanesi'ndeki Marlin Edebiyat Arşivi'nin bir parçası olacak. Defterler, Liu'nun annesi Patricia Liu tarafından bağışlandı ve Liu, kızının defterlerinin mezun olduğu okul tarafından anılacak olmasından duyduğu memnuniyeti dile getirdi."

Bok. Bok, bok, bok.

Athena tüm taslaklarını o aptal Moleskine defterlerinde yaptı. Bu süreç hakkında halka açık bir şekilde konuştu. "Tüm beyin fırtınalarımı ve araştırmalarımı elle yapıyorum," dedi. "Bu daha iyi düşünmeme, temaları ve bağlantıları belirlememe yardımcı oluyor. Sanırım bunun nedeni fiziksel yazma eyleminin zihnimi yavaşlamaya, karaladığım her kelimenin potansiyelini incelemeye zorlaması. Bu şekilde altı ya da yedi defter doldurduktan sonra daktiloyu çıkarıp düzgün bir şekilde taslak hazırlamaya başlıyorum."

Defterleri de almayı neden hiç düşünmediğimi bilmiyorum. Masanın üzerinde duruyorlardı; en az üç taneydiler ve ikisi müsveddenin yanında açık bir şekilde duruyordu. O gece çok paniklemiştim. Sanırım diğer eşyalarıyla birlikte depoya gideceklerini düşünmüştüm.

Ama halka açık bir arşiv? Yani, lanet olsun. Onun hakkında bir makale yazmak için içeri giren ilk kişi - ki eminim birçok kişi olacaktır - *Son Cephe*'nin notlarını hemen görecektir. Eminim kapsamlı ve ayrıntılıdırlar. Bu bir ipucu olacak. O zaman tüm bu kurgu çözülür.

Kendimi sakinleştirecek, etraflıca düşünecek zamanım yok. Bu işi bir an önce bitirmeliyim. Kalbim küt küt atarken telefonuma uzanıp Athena'nın annesini arıyorum.

BAYAN. LIU MUHTEŞEM. SÖYLEDİKLERİ DOĞRU: ASYALI KADINLAR YAŞLANMAZ. O Şu anda ellili yaşlarının ortasında olmalı ama otuzundan bir gün bile fazla göstermiyor. O zarif, minyon çerçeve ve keskin elmacık kemiklerinde Athena'nın büyüyünce sahip olacağı narin güzelliği görebiliyorsunuz. Bayan Liu'nun yüzü cenazede ağlamaktan o kadar şişmişti ki, ne kadar çarpıcı olduğunu fark etmemiştim; şimdi, yakından, kızına o kadar benziyor ki, bu kafa karıştırıcı.

"Junie. Seni görmek çok güzel." Beni kapısının eşiğinde kucaklıyor. Kuru çiçek gibi kokuyor. "İçeri gel."

Mutfak masasına oturuyorum ve o da oturmadan önce önüme dumanı tüten, mis gibi kokan bir fincan çay koyuyor. İnce parmakları kendi fincanının etrafında kıvrılıyor. "Anladığım kadarıyla Athena'nın eşyaları hakkında konuşmak istemişsin."

O kadar açık sözlü ki, bir an için benden şüphelenip şüphelenmediğini merak ettim. Cenazede tanıştığım sıcak, misafirperver kadına hiç benzemiyor. Ama sonra ağzındaki yorgun sarkmayı, gözlerinin altındaki gölgeleri fark ediyorum ve sadece günü atlatmaya çalıştığını anlıyorum.

Athena hakkında hikâyeler, Yale hakkında hikâyeler, keder üzerine gözlemler ve dayanaklarınızdan biri bir gecede ortadan kaybolduğunda her günün her dakikasını atlatmanın ne kadar zor olduğu gibi küçük konuşmalardan oluşan bir cephanelik planlamıştım. Kaybı bilirim. İnsanlarla kayıp hakkında nasıl konuşulacağını biliyorum.

Onun yerine doğrudan konuya girdim. "Athena'nın defterlerini Marlin Arşivi'ne bağışlayacağınızı okudum?"

"Öyleyim." Başını eğiyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır, hayır, Bayan Liu, öyle demek , sadece ... . Bu kararı nasıl verdiğinizi bana anlatabilir misiniz acaba?" Yanaklarım yanıyor. Bakışlarını tutamıyorum. Gözlerimi kaçırıyorum. "Yani, eğer bu konuda konuşmak istersen. Tüm bunlar hakkında gerçekten konuşmak imkansız, biliyorum ve beni o kadar da iyi tanımıyorsun..."

"Projeden sorumlu kütüphaneciden birkaç hafta önce bir e-posta aldım," diyor Bayan Liu. "Marjorie Chee. Çok hoş bir kız. Telefonda konuştuk ve Athena'nın çalışmalarına çok aşina görünüyordu." İç geçiriyor, çayından bir yudum alıyor. Nedense İngilizcesinin ne kadar iyi olduğunu düşünüp duruyorum. Aksanından eser yok, kelime dağarcığı zengin, cümle yapıları karmaşık ve çeşitli. Athena, ailesinin tek kelime İngilizce bilmeden Amerika'ya göç etmesini hep çok büyütmüştü ama Bayan Liu'nun İngilizcesi bana gayet iyi geliyor. "Bu konular hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama halka açık bir arşiv insanların Athena'yı hatırlaması için iyi bir yol gibi görünüyor. O çok zekiydi, bunu biliyorsun; zihni çok büyüleyici şekillerde çalışıyordu. Eminim bazı edebiyat akademisyenleri bir çalışma yapmakla ilgilenebilir. Athena bundan hoşlanırdı. Akademisyenler onun çalışmaları hakkında yazdıklarında çok heyecanlanırdı; bunun kitlelerin hayranlığından daha iyi bir onaylama olduğunu söylerdi. Onun sözleri. Her neyse, onlarla önemli bir şey yapmıyorum." Başını sallayarak

köşede. Bakışlarını takip ediyorum ve nefesim kesiliyor. Defterler orada, büyük bir karton kutunun içinde, büyük bir pirinç çuvalının ve pürüzsüz, çizgisiz bir karpuza benzeyen bir şeyin altında raflara dizilmiş bir şekilde duruyor.

Aklımdan çılgın fanteziler geçiyor. Onları alıp kaçabilirim, Bayan Liu ne olduğunu anlamadan sokağın yarısını geçmiş olurum. O dışarıdayken her yeri yağa bulayıp onları yakabilirdim ve kimsenin bundan haberi olmazdı.

"okudun mu?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Bayan Liu tekrar iç geçirir. "Hayır, bunu düşündüm ama ben ... . Bu çok acı verici. Biliyorsunuz, Athena hayattayken bile onun romanlarını okumak benim için zordu. Çocukluğundan, babasının ve benim ona anlattığımız hikayelerden, geçmişimizdeki şeylerden o kadar çok şey çıkardı ki. Ailemizin geçmişinden. İlk romanını okudum ve o zaman bu anıları başka birinin bakış açısından okumanın çok zor olduğunu fark ettim." Boğazı zonkluyor. Yakasına dokunuyor. "Acaba onu tüm bu acılardan kurtarmalı mıydık diye düşünüyorum."

"Anlıyorum," diyorum. "Akrabalarım da benim işimle aynı şekilde ilgileniyor." "Öyle mi?"

Hayır, bu bir yalan; beni bunu söylemeye neyin zorladığını bilmiyorum. Ailem yazdıklarımı daha az önemseyemezdi. Büyükbabam Yale'de okuduğum dört yıl boyunca işe yaramaz İngilizce diplomamın masraflarını ödemek zorunda kaldığım için yakındı ve annem hala ayda bir telefon edip hukuk fakültesi veya danışmanlık gibi gerçek para kazanmamı sağlayacak bir şey denemeye karar verip vermediğimi soruyor. Rory ilk romanımı okudu, ancak hiç anlamadı - kız kardeşlerin neden bu kadar çekilmez olduğunu sorup durdu, bu da beni şaşırttı, çünkü kız kardeşlerin *biz* olması gerekiyordu.

Ama Bayan Liu'nun şu anda istediği şey arkadaşlık ve sempati. Doğru kelimeleri duymak istiyor. Ne de olsa benim iyi olduğum şey kelimeler.

"Konuya çok yakın hissediyorlar," diyorum. "Ben de romanlarımda kendi hayatımdan çok fazla yararlanıyorum." Bu kısım doğru; ilk romanım neredeyse otobiyografikti. "Benim de çocukluğum pek sorunsuz geçmedi, bu yüzden onlar için zor oluyor. Yani, hatalarının hatırlatılmasından hoşlanmıyorlar. Olayları benim gözümden görmekten hoşlanmıyorlar."

Bayan Liu şiddetle başını sallar. "Bunu anlayabiliyorum."

görüyorum. Ve bu çok açık, neredeyse çok kolay geliyor.

"Bugün gelip seninle konuşmak istememin nedeni de buydu." Nefes alıyorum. "Size karşı dürüst olacağım, Bayan Liu. Defterlerini herkesin erişimine açmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Kaşları çatıldı. "Neden olmasın?"

"Kızınızın yazma süreci hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunuzu bilmiyorum..."

"Çok değil," diyor. "Neredeyse hiç. İşi bitene kadar onun hakkında konuşmaktan nefret ederdi. Konuyu açtığımda bile çok sinirlenirdi."

"İşte tam da bu," diyorum. "Athena hikayelerini bir araya getirirken çok özeldi. O kadar acı dolu geçmişleri var ki

-Bir keresinde bunun hakkında konuşmuştuk; bunu geçmişindeki yaraları deşmek ve yeniden kanasınlar diye onları deşmek olarak tanımlamıştı." Yazmak hakkında hiç bu kadar samimi konuşmamıştık; yaraları deşmekle ilgili kısmı bir röportajda okumuştum. Ama bu doğru; Athena devam eden çalışmaları hakkında gerçekten böyle düşünüyordu. "Anlatmak istediği şeyi mükemmelleştirene kadar, anlatı üzerinde tam bir kontrole sahip olana kadar bu acıyı başka kimseye gösteremezdi. Ta ki rahat edeceği bir versiyona ve argümana dönüştürene kadar. Ama bu defterler onun orijinal düşünceleri, ham ve filtrelenmemiş. Ve ben yardım edemiyorum ama .. . Bilmiyorum, onları bir arşive bağışlamak ihlal olurmuş gibi hissediyorum. Cesedini sergilemek gibi."

Belki biraz ağır bir imge kullandım. Ama işe yarıyor. "Aman Tanrım."

Bayan Liu bir elini ağzına götürür. "Aman Tanrım.

Tanrım, inanamıyorum-"

"Elbette size kalmış," diyorum aceleyle. "Onlarla istediğinizi yapmak tamamen sizin hakkınız. Sadece bir arkadaş olarak sana söylemek zorunda olduğumu düşündüm. Athena'nın böyle bir şey isteyeceğini sanmıyorum."

"Anlıyorum." Bayan Liu'nun gözleri kızarmış, yaşlarla sulanmış. "Teşekkür ederim, June. Hiç düşünmemiştim bile ..." Bir an sessiz kaldı, çay fincanına bakıyordu. Gözlerini kırpıştırıyor, sonra bana bakıyor. "Onları istiyor musun o zaman?"

Geri çekildim. *"Ben mi?"*

"Onların etrafta olması acı veriyor." Omuzları çöküyor; bütün bedeni solmuş gibi görünüyor. "Ve onu çok iyi tanıdığın için ..." Başını iki yana sallıyor. "Ah, ne diyorum ben? Bu bir dayatma. Hayır, unut gitsin."

"Hayır, hayır, sadece ..." Evet mi demeliydim? Athena'nın *Son Cephe* için yazdığı notlar ve kim bilir başka neler üzerinde tam kontrole sahip olacaktım. Gelecek romanlar için fikirler? Hatta tam taslaklar?

Hayır, en iyisi açgözlülük yapmamak. İstediğimi aldım. Daha fazla olursa, iz bırakma riskim var. Bayan Liu ağzı sıkı olabilir, ama *Yale Daily News*, ne kadar zararsız olursa olsun, artık tüm o defterlere sahip olduğumu bildirirse ne olur?

Bütün kariyerimi Athena'nın eserlerini yeniden kullanmak üzerine kurmaya çalışmıyorum. *Son Cephe* özel, mutlu bir kazaydı - iki deha türünün . Bundan sonra üreteceğim her iş bana ait olacak. Baştan çıkarılmaya ihtiyacım yok.

"Yapamam," diyorum nazikçe. "Kendimi doğru hissetmem. Belki de onları ailede bırakabilirsin?"

İstediğim şey onları yakması, küllerini Athena'nınkilerle birlikte savurması, böylece bundan on yıllar sonra hiç kimse, hiçbir meraklı akraba, yalnız bırakılması gereken şeyleri araştırmak için onları kurcalayamaz. Ama bu fikri kendisinin bulduğunu düşünmesini sağlamalıyım.

"Başka kimse yok." Bayan Liu tekrar başını sallıyor. "Hayır, babası Çin'e döndükten sonra Athena ve ben kaldık, sadece ikimiz." Burnunu çekiyor. "İşte bu yüzden Marlin'lere evet dedim, en azından elimden alırlar diye."

"Ben olsam kamuya açık bir arşive güvenmezdim," diyorum. "Neyi ortaya çıkaracaklarını bilemezsiniz."

Bayan Liu'nun gözleri büyüdü. Birdenbire çok rahatsız görünüyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum ama burnumu sokmamanın en iyisi olduğunu biliyorum. Almak için geldiğim şeyi zaten aldım. Gerisini onun hayal gücüne bırakacağım.

"Aman Tanrım," diyor tekrar. "İnanamıyorum.."

Midem bulanıyor. Çok üzgün görünüyor. Aman Tanrım. Ne *yapıyorum* ben? Birdenbire tek istediğim oradan çıkmak oldu, defterlerin canı cehenneme. Bu çok boktan. Buraya gelmeye cüret ettiğime inanamıyorum. "Bayan Liu, size baskı yapmak istemem-"

"Hayır." Çay fincanını bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Hayır. Haklısın. Kızımın ruhunu teşhir etmeyeceğim."

Nefes veriyorum, onu dikkatle izliyorum. Kazandım mı? Bu kadar kolay olabilir miydi? "Eğer istediğin buysa-"

"Ben de buna karar verdim." Sanki onu vazgeçirmeye çalışacakmışım gibi bana ters ters bakıyor. "O defterleri kimse görmeyecek. Hiç kimse."

Gitmeden önce yarım saat daha kalıyorum, havadan sudan konuşuyor ve Bayan Liu'ya cenazeden bu yana nasıl olduğumu anlatıyorum. Ona *Son Cephe'*den, Athena'nın çalışmalarıma ne ilham verdiğinden ve

yazdıklarımla gurur duyardı. Ama ilgilenmiyor; dikkati dağınık, hayır dememe rağmen üç kez daha çay isteyip istemediğimi soruyor ve belli ki yalnız kalmak istiyor ama benden gitmemi isteyemeyecek kadar kibar.

Sonunda gitmek için kalktığımda, kutulara bakıyor, açıkça içinde ne yattığından korkuyor.

ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ HAFTA İÇİN MARLİN ARŞİV WEB SAYFASINDAKİ SEKMELERİ TUTUYORUM,

Athena Liu koleksiyonuyla ilgili güncellemeleri tarıyordum. Ama hiçbir şey yok. Defterlerin halka açılacağı tarih olan otuz Ocak gelip geçiyor. Bir gün *Yale Daily News* web sitesinde arama yaptığımda, orijinal duyurunun hiçbir bilgi verilmeden kaldırıldığını, URL'sinin sanki haber hiç var olmamış gibi kırıldığını görüyorum.

OceanofPDF.com

Beş

ÇARŞAMBA GÜNÜ YENİ İŞİMLE İLK VİDEO KONFERANS TOPLANTIMI YAPTIM

tanıtım ve pazarlama ekipleri.

O kadar gerginim ki kusabilirim. Bir reklamcıyla çalıştığım son deneyimim berbattı. Kimberly adında sarışın bir kadındı ve bana sadece belki beş takipçisi olan blog yazarlarından röportaj talepleri gönderiyordu. Daha fazlasını istediğimde, örneğin insanların gerçekten duydukları bir web sitesinde yer almak istediğimde, "Bununla ilgileneceğiz, ama ilgiye bağlı" derdi. Kimberly, herkes gibi, ilk çıkışımın suya düştüğünü çok önceden biliyordu. Sadece bunu yüzüme söyleyecek cesareti yoktu. Çoğu zaman adımı "Jane" olarak yanlış yazıyordu. Eski yayıncımdan ayrıldığımda, bana sadece "Sizinle çalışmak büyük bir zevkti" yazan küçük bir e-posta gönderdi.

Ama bu sefer herkesin hevesi beni şaşırttı. Tanıtımla ilgilenen Emily ve dijital pazarlamayla ilgilenen Jessica, bana el yazmasına ne kadar bayıldıklarını söyleyerek işe başladılar. Jessica, "Çok daha yaşlı bir yazarın ağırbaşlılığını yansıtıyor," diye övünüyor. "Ve bence kadınların gerçekten hoşlandığı tarihi kurgu ile erkek okuyucu kitlesine uygun olan askeri kurgu arasında çok iyi konumlandırabileceğiz."

Şok oldum. Jessica kitabımı gerçekten okumuş gibi görünüyor. Bu bir ilk-Kimberly'nin kafası roman mı yoksa anı kitabı mı yazdığım konusunda hep karışıktı.

Sonra, bana pazarlama stratejilerini anlattılar. Bu kadar kapsamlı olması beni şaşırttı. Facebook reklamları, Goodreads reklamları, hatta belki metro istasyonu reklamlarından bahsediyorlar, ancak artık kimsenin bunlara dikkat edip etmediği belli değil. Ayrıca kitapçılara büyük yatırım , yani kitabım çıktığı günden itibaren

ülke çapında herhangi bir Barnes & Noble'a girdiklerinde insanların ilk gördüğü şey olacak.

"Bu kesinlikle sezonun kitabı olacak," diye garanti veriyor Jessica. "En azından biz öyle olması için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Nutkum tutuldu. Athena olmak böyle bir şey miydi? Kitabının başarılı olacağının en başından söylenmesi?

Jessica, benden promosyon malzemelerine ne zaman ihtiyaç duyacaklarına dair bazı tarihler ve son teslim tarihleriyle pazarlama planını tamamlıyor. Kısa bir duraklama oluyor. Emily kalemini tıklıyor ve çift tıklıyor. "Size sormak istediğimiz bir diğer şey de konumlandırma."

Cevap vermem gerektiğinin farkındayım. "Doğru, pardon, ne demek istiyorsunuz?" Jessica ile bakıştılar.

"Mesele şu ki, bu roman büyük ölçüde Çin'de geçiyor," diyor Jessica. "Ve son zamanlardaki konuşmalar göz önüne alındığında, bilirsiniz-"

"Kültürel özgünlük," diye araya giriyor Emily. "İnternetteki bazı konuşmaları takip ediyor musunuz bilmiyorum. Kitap blogcuları ve kitap Twitter hesapları bugünlerde bazı konularda oldukça ... seçici olabiliyor ..."

"Biz sadece olası patlamaların önüne geçmek istiyoruz," diyor Jessica. "Ya da olduğu gibi yığılmaların."

"Saatlerce araştırma yaptım," diyorum. "Bilirsiniz, klişelerden yola çıkarak yazmadım; bu o tür bir kitap değil-"

"Elbette," diyor Emily yumuşak bir sesle. "Ama sen ... ... yani sen ... değilsin."

Ne demek istediğini anlıyorum. "Ben Çinli değilim," diyorum sertçe. "Eğer sorduğunuz buysa. Bu 'kendi sesim' ya da her ne demek istiyorsanız o değil. Bu bir sorun mu?"

"Hayır, hayır, hiç de değil, sadece temellerimizi koruyoruz. Ve sen ... başka bir şey değil misin?" Emily bu sözler ağzından çıktığı anda yüzünü buruşturuyor, sanki bunu söylememesi gerektiğini biliyormuş gibi.

"Ben beyazım," diye açıklıyorum. "Bu hikayeyi ben yazdığım ve beyaz olduğum için başımızın belaya gireceğini mi söylüyorsun?"

Bu şekilde ifade ettiğim için hemen pişman oluyorum. Çok açık sözlü, çok savunmacı davranıyorum; güvensizliğimi koluma takıyorum. Hem Emily hem de Jessica hızla göz kırpmaya başlıyor, sanki önce diğerinin konuşmasını umuyormuş gibi birbirlerine bakıyorlar.

"Tabii ki hayır," diyor Emily sonunda. "Elbette herkes her türlü hikayeyi anlatabilmeli. Biz sadece sizi nasıl konumlandıracağımızı düşünüyoruz.

okuyucuların esere güvenmesi."

"Çalışmaya güvenebilirler," diyorum. "Sayfadaki kelimelere güvenebilirler. Hikayeyi anlatmak için akıtılan kan ve ter."

"Hayır, elbette," diyor Emily. "Ve bunu geçersiz kılmak istemiyoruz."

"Elbette hayır," diyor Jessica.

"Yine, herkesin her türlü hikayeyi anlatabilmesi gerektiğini düşünüyoruz." "Biz sansürcü değiliz. Eden'da bizim kültürümüz bu değil." "Doğru."

Emily daha sonra sohbeti nerede bulunduğum, nereye seyahat edebileceğim vb. konulara kaydırdı. Toplantı bundan sonra, ben kendimi toparlamaya fırsat bulamadan oldukça hızlı bir şekilde sona eriyor. Emily ve Jessica bana kitap için ne kadar heyecanlı olduklarını, benimle tanışmanın ne kadar harika olduğunu ve benimle çalışmaya devam etmek için nasıl sabırsızlandıklarını tekrar anlatıyorlar. Sonra gittiler ve ben boş bir ekrana bakıyorum.

Berbat hissediyorum. Brett'e bir e-posta göndererek tüm endişelerimi dile getirdim. Bir saat sonra cevap veriyor ve endişelenmememem için beni temin ediyor. Sadece açık olmak istediklerini söyledi. Beni tam olarak nasıl konumlandırabilecekleri konusunda.

Anlaşıldığı üzere, beni "dünyevi" olarak konumlandırmak istiyorlar. Jessica ve Emily bir sonraki Pazartesi günü bize planlarını detaylandıran daha uzun bir e-posta gönderdiler: June'un geçmişinin çok ilginç olduğunu düşünüyoruz, bu yüzden okuyucuların bunun farkında olduğundan emin olmak istiyoruz. Küçükken yaşadığım tüm farklı yerleri vurguluyorlar - Güney Amerika, Orta Avrupa, babamın inşaat mühendisi olarak hiç bitmeyen turunun durakları olan ABD'deki yarım düzine şehir. (Emily "göçebe" kelimesini gerçekten seviyor.) Yeni yazdığım yazar biyografimde Barış Gönüllüleri'nde geçirdiğim yılı vurguluyorlar, ancak Asya'ya hiç gitmedim (Meksika'daydım, lise İspanyolcamı kullanıyordum ve erken ayrıldım çünkü zayıflatıcı bir mide virüsü kaptım ve tıbbi olarak tahliye edilmek zorunda kaldım). Ve June Hayward yerine Juniper Song adıyla yayınlamamı önerdiler ("İlk kitabınız umduğumuz pazara ulaşmadı ve temiz bir başlangıç yapmak daha iyi. Ve Juniper çok ama çok eşsiz. Bu nasıl bir isim böyle? Kulağa neredeyse yerli gibi geliyor."). Kimse "Song" ile "Hayward "ın nasıl algılanacağı arasındaki farktan bahsetmiyor. Kimse açıkça "Song "un bir Çin ismiyle karıştırılabileceğini söylemiyor, oysa gerçekte bu isim annemin seksenli yıllardaki hippi döneminde bulduğu göbek ismiydi ve bana neredeyse Juniper Serenity Hayward ismi verilecekti.

Emily, *Electric Lit'*e yazar kimlikleri ve takma adlar hakkında bir makale sunmamda bana yardımcı oluyor ve burada kendimi şu şekilde yeniden markalaştırmayı seçtiğimi açıklıyorum

Juniper Song'u geçmişimi ve annemin hayatımdaki etkisini onurlandırmak için yazdım. "June Hayward olarak yazdığım ilk kitabım *Over the Sycamore*, babamın ölümünden duyduğum üzüntüden kaynaklanıyordu" diye yazıyorum. "Juniper Song olarak yazdığım *The Last Front*, yaratıcılık yolculuğumda ileriye doğru attığım bir adımı simgeliyor. Yazmanın en sevdiğim yanı da bu - kendimizi ve kendimiz hakkında anlattığımız hikayeleri yeniden keşfetmemiz için bize sonsuz fırsatlar sunuyor. Mirasımızın ve tarihimizin her yönünü kabul etmemizi sağlıyor."

Hiç yalan söylemedim. Bu çok önemli. Hiçbir zaman Çinli gibi davranmadım ya da sahip olmadığım hayat tecrübelerini uydurmadım. Yaptığımız şey sahtekarlık değil. Sadece okuyucuların beni ve hikayemi ciddiye almaları için doğru kimlik bilgilerini öneriyoruz, böylece kimse kimin ne yazabileceğine dair bazı modası geçmiş önyargılar nedeniyle çalışmamı almayı reddetmez. Ve eğer birileri varsayımlarda bulunur ya da noktaları yanlış şekilde birleştirirse, bu onlar hakkında benden çok daha fazla şey söylemez mi?

EDITORYAL TARAFTA IŞLER DAHA SORUNSUZ YÜRÜYOR. DANIELLA ne seviyor
Revizyonları yaptım. Üçüncü geçişinde istediği tek şey bazı hafif satır düzenlemeleri ve okuyucuların kim olduklarını unutmamaları kısa açıklamalarla birlikte tüm karakterlerin bir listesi için süslü bir terim olan bir dramatis personae eklememi önerdi. Daha sonra, benim deneyimlerime göre, çıplak gözle görülemeyen süreklilik hatalarını yakalayan kartal gözlü insanüstü canavarlar olan bir redaktöre gidiyor.

Sadece bir pürüzle karşılaştık, redaksiyonun bir hafta kala.

Daniella durup dururken bana e-posta gönderdi: Selam June. Umarım iyisindir. Yayımlanmasına altı ay kaldığına inanabiliyor musun? Fikrini almak için bir konuyu gündeme getirmek istedim-Candice, Çinli ya da Çin diasporasına duyarlı bir okuyucu almamızı önerdi ve sürecin geç olduğunu biliyorum, ama senin için bir şeyler araştırmamızı ister misin?

Duyarlılık okuyucuları, kültürel danışmanlık sağlayan ve
ücret karşılığında el yazmaları üzerinde eleştiriler. Örneğin, beyaz bir yazarın Siyah bir karakter içeren bir kitap yazdığını varsayalım. Yayıncı, metindeki temsillerin bilinçli ya da bilinçsiz olarak ırkçı olup olmadığını kontrol etmesi için bir Siyah duyarlılık okuyucusu tutabilir. Son birkaç yılda, giderek daha fazla beyaz yazar ırkçı mecazlar ve klişeler kullanmakla eleştirildiği için bu tür uygulamalar giderek daha popüler hale geldi. Twitter'da sürüklenmekten kaçınmanın güzel bir yolu, ancak bazen geri tepiyor - tek bir öznel görüş yüzünden kitaplarını yayından çekmek zorunda kalan en az iki yazarın korku hikayelerini duydum.

Nedenini anlamıyorum, cevap yazıyorum. Yaptığım araştırma konusunda oldukça rahatım.

Gelen kutuma anında bir yanıt düşüyor. Candice, ediyor. Tarih ve dil konusunda bilgili bir okuyucu tutmamız gerektiğini düşünüyorum. June Çin diasporası değil ve Çince ifadeleri, isimlendirme kurallarını ya da ırkçılığın metinsel anlatımını hataları yakalamak için daha uygun bir okuyucuyla kontrol etmezsek gerçek bir zarar verme riskiyle karşı karşıya kalırız.

İnledim.

Daniella'nın editör asistanı Candice Lee, Eden'da benden hoşlanmayan tek kişi. Bunu hiçbir zaman şikayet etmemi gerektirecek kadar belli etmiyor; e-postalarımda her zaman kibar davranıyor, sosyal medyada kitapla ilgili paylaştığım her şeyi beğenip retweet ediyor ve video konferans toplantılarında beni her zaman gülümseyerek karşılıyor. Ama bunların hepsinin zorlama olduğunu söyleyebilirim.

-Sıkışmış ifadesinde, sözlerindeki sertlikte bir şeyler var.

Belki Athena'yı tanıyordu. Belki de Çin'den esinlenen bir taslağı olan, az maaşlı, çok çalışan bir yayıncılık çalışanı olarak gün ışığında çalışan yazar özentilerinden biridir ve kendisi başaramazken benim başarmamı kıskanıyordur. Anlıyorum, yayıncılıkta bu evrensel bir dinamik. Ama bu benim sorunum değil.

Tekrar ediyorum, bu kitaba hazırlanırken yaptığım araştırma konusunda oldukça rahatım. Üretimin bu noktasında bir hassasiyet okuması için işleri ertelemeyi gerekli bulmuyorum, özellikle de erken okuyuculara inceleme kopyaları için sıkı bir geri dönüşümüz olduğu için. Gönder.

Bu iş bitmiş olmalı. Ama bir saat sonra, gelen kutum tekrar pingledi. Gelen Candice'ti, ikiye . E-postayı bana, Daniella'ya ve tüm tanıtım ekibine göndermiş.

Sevgili herkes,

Bu proje için duyarlı bir okuyucu bulmamızın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha vurgulamak istiyorum. İçinde bulunduğumuz iklimde, okuyucular kendi kulvarlarının dışında yazan birine şüpheyle yaklaşacaklardır ve bunun da haklı sebepleri var. Bunun üretimi yavaşlatacağının farkındayım, ancak bir SR June'u hem kültürel kendine mal etme hem de daha kötüsü kültürel suçlamalarından koruyacaktır. June'un Çin diaspora toplumunu iyi niyetle temsil etmek istediğini gösterecektir.

İsa Mesih. Kültürel kendine mal etme mi? Kültürel *sülük* mü? Nedir o? *Sorun mu var*?

E-postasını Brett'e gönderdim. Ona geri çekilmesini söyleyebilir misin? Ben sorarım. Acenteler böyle hararetli tartışmalarda harika aracılardır; onlar bıçağı saplarken sizin ellerinizi temiz tutmanızı sağlarlar. Sanırım tavrımı açıkça belirttim, o halde neden hala beni bununla rahatsız ediyor?

Brett, dışarıdan birini getirmek yerine belki de Candice'in duyarlılık okuması yapmasını önermiştir. Candice sert bir şekilde kendisinin Çinli değil Koreli Amerikalı olduğunu ve Brett'in aksi yöndeki varsayımının ırkçı bir mikro saldırganlık olduğunu söyler. (Bu noktada Candice'in tamamen mikro saldırganlıklardan şikayet etmek için var olduğuna karar veriyorum). Daniella işleri düzeltmek için araya giriyor. Tabii ki benim yazarlık yargıma göre hareket edecekler. Hassasiyet okuyucusu tutmak tamamen benim tercihim ve bunu istemediğimi açıkça belirttim. Orijinal üretim zaman çizelgesine sadık kalacağız. Her şey yolunda.

Ertesi hafta Candice bana üslubu için özür dileyen bir e-posta gönderiyor ve Daniella'yı da bu e-postaya ekliyor. Bu gerçek bir özür değil; aslında pasif agresif bir özür: Editoryal önerilerimden rahatsız olduysan özür dilerim. Bildiğin gibi June, ben sadece *Son Cephe'nin* elimizden geldiğince iyi bir şekilde yayınlanmasına yardımcı olmak istiyorum.

Gözlerimi deviriyorum ama üst yolu seçiyorum. Savaşımı kazandım ve zavallı bir editör asistanına zorbalık etmek asla işe yaramaz. Cevabım kısa ve öz:

Teşekkür , Candice. Bunu takdir ediyorum.

Daniella özel bir başlıkta Candice'in projeden çıkarıldığını bildirdi. Artık onunla iletişim kurmam gerekmeyecek. *Son Cephe* ile ilgili tüm diğer iletişimler doğrudan Daniella, Emily veya Jessica aracılığıyla yapılabilir.

Bununla uğraşmak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm, diye yazıyor Daniella. Belli ki Candice'in bu projeyle ilgili güçlü duyguları varmış ve bu onun kararlarını etkilemiş. Candice ile yazarlarla aramızdaki sınırlara saygı gösterilmesi konusunda ciddi bir konuşma yaptığımı ve bunun bir daha asla yaşanmamasını sağlayacağımı bilmenizi isterim.

O kadar özür diliyor ki bir an için utandığımı hissediyorum,
Bunu abarttığım için gerginim. Ama bu, yayıncımın nihayet bir kez olsun benim tarafımda yer almasından duyduğum rahatlamanın yanında hiçbir şey.

HİÇ TANIDIĞINIZ BİRİNİN ANİDEN SIRADAN BİRİ OLDUĞUNU GÖRDÜNÜZ MÜ?

Yüz binlerce insanın aşina olduğu cilalı, yapay bir paravan mı? Liseden büyük başarılara imza atmış bir müzisyen ya da birinci sınıfta yeme bozukluğu olan sarışın kız olarak tanıdığınız bir film yıldızı? Popülerleşmenin mekaniğini hiç merak ettiniz mi? Bir insan nasıl olur da gerçek bir kişi, gerçekten tanıdığınız biri olmaktan çıkıp, bir dizi pazarlama ve tanıtım noktasına dönüşür, insanlar tarafından tüketilir ve övülür?

Onları tanıdıklarını düşünen ama aslında tanımayan, ama bunu da anlayan ve her şeye rağmen onları kutlayan hayranlar?

Tüm bunların Athena ile üniversiteden mezun olduktan bir yıl sonra, ilk romanının lansmanı öncesinde gerçekleştiğini gördüm. Athena Yale'de tanınan bir varlıktı, o yılki Gizli Sevgililer Facebook grubunda düzenli olarak aşk ilanları alan bir kampüs ünlüsüydü, ancak henüz bir Wikipedia sayfası olacak ya da adını söylediğinizde ortalama bir okuyucunun gözleri tanıyarak parlayacak kadar ünlü değildi.

Bu durum, *New York Times*'ın "Yale Mezunu Random House'la Altı Rakamlık Anlaşma Yaptı" başlıklı ve Athena'nın göğüs uçlarını görebileceğiniz kadar dekolte bir bluzla Sterling Memorial Kütüphanesi önünde poz verdiği bir fotoğrafı merkeze alan bir haber yayınlamasıyla değişti. O zamanlar Yale'de öğretim görevlisi olarak çalışan ünlü bir şairin Athena'yı "Amy Tan ve Maxine Hong Kingston gibilerin halefi olmaya layık" olarak nitelendirdiği bir alıntı yayınladılar. Her şey o andan itibaren hızlandı. Twitter'daki takipçi sayısı beşli rakamların ortasına yükseldi; Instagram'daki takipçi sayısı altı haneli rakamlara ulaştı. *Wall Street Journal* ve *HuffPost*'la abartılı röportajlar yaptı; bir keresinde, bir doktor randevusuna giderken, Uber'imde onun kristalize, yeri doldurulamaz, zaman zaman şüphe uyandıran sahte, biraz İngiliz aksanını duyunca irkildim.

Gerçek zamanlı efsane yaratma, yayın ekibi tarafından en üst düzeyde pazarlanabilir olarak kabul edilen inşa edilmiş kişilik, sağlıklı bir neoliberal sömürü dozuyla eşleştirildi. Karmaşık mesajlar ses ısırıklarına indirgenmiş; biyografiler ilginç ve egzotik olan için seçilmiştir. Bu aslında her başarılı yazarın başına gelir, ancak kaynak materyalle arkadaş olduğunuzda tanık olmak daha gariptir. Athena Liu sadece bir Remington daktiloda yazıyor (doğru, ama bu fikri ünlü bir misafir öğretim görevlisinden aldıktan sonra, son sınıftan sonra). Athena Liu henüz on altı yaşındayken ulusal bir yazı yarışmasının finalistiydi (bu da doğru, ama hadi ama; cümleleri bir araya getirebilen her lise öğrencisi bir noktada bu yarışmalara katılır; sanat tanımı intihal edilmiş Billie Eilish şarkı sözlerinden ibaret olan diğer çocukları geçmek zor değil). Athena Liu bir dahi, bir dahi, Next Big Thing, kendi kuşağının sesi. İşte Athena Liu'nun onsuz yaşayamayacağı altı kitap (her zaman Proust da dahil olmak üzere). İşte Athena Liu'nun önerdiği beş uygun fiyatlı defter markası (kendisi sadece Moleskines ile yazıyor, ancak fakirseniz bu diğer markalara da göz atın)!

Bu çok çılgınca, diye mesaj attım ona, *Cosmo*'nun son çekiminin linkiyle birlikte. Cosmo okuyucularının okur yazar olduğunu bilmiyordum.

Biliyorum! O da cevap verirdi. Ön sayfadaki kızı tanıyamıyorum bile, beni ölümüne airbrushlamışlar. Onlar benim kaşlarım değil.

Bu hipergerçek. O zamanlar Baudrillard'dan alıntı yapmak hâlâ havalıydı. onu tam olarak okurdun.

Aynen öyle demişti. Athena.0 ve Athena.1. Ben bir sanat eseriyim. Tamamen yapıyım. Ben Athena Del Rey'im.

Bu yüzden bir roman yayınlama sırası bana geldiğinde, çılgınca beklentilerim vardı.

Yayıncılık da benim ve *Over the Sycamore* için aynı şeyi yapacak, iyi yağlanmış bir makine ben parmağımı bile kıpırdatmadan kamusal kişiliğimi oluşturacak, pazarlama departmanı elimden tutacak ve benim için ayarladıkları tüm önemli medya röportajlarına gittiğimde giyeceğim ve söyleyeceğim doğru şeyler konusunda bana koçluk yapacaktı.

Bunun yerine yayıncım beni kurtların önüne attı. Kendimi tanıtma konusunda öğrendiğim her şeyi, herkesin benim gibi kaybolduğu, internetin köşelerinden bulup çıkardıkları modası geçmiş blog yazılarını attıkları bir ilk yazarın Slack'indeki konuşmalardan öğrendim. Bir yazarın mutlaka bir web sitesi olmalıydı ama WordPress mi daha iyiydi yoksa Squarespace mi? Haber bültenleri satışları artırıyor muydu, yoksa para kaybı mıydı? Yazar fotoğraflarınız için bir profesyonel tutmalı mısınız, yoksa iPhone'unuzda Portre moduyla çektiğiniz bir selfie yeterli mi? Yazar kişiliğiniz için ayrı bir Twitter hesabı oluşturmalı mısınız? Boktan paylaşımlar yapabilir misiniz? Diğer yazarlarla kamuoyu önünde kavga ederseniz, bu satışlarınızı düşürür mü yoksa görünürlüğünüzü mü artırır? Twitter'da herkesin önünde kavga etmek hâlâ havalı mıydı? Yoksa artık sadece Discord'a mı özeldi?

Söylemeye gerek yok, yüksek profilli röportajlar hiçbir zaman gerçekleşmedi. En yakın aldığım davet, podcast'inin beş yüz takipçisi ve çağdaş tür kurgusunun aşırı siyasallaşması hakkında atıp tutmaya başladığında evet dediğime hemen pişman olduğum ve belki de bir Nazi olduğundan endişelenmeye başladığım Mark bir adamın davetiydi.

Bu sefer Eden'dan çok daha fazla destek alıyorum. Emily ve Jessica tüm sorularımı yanıtlamak için hazırlar. Evet, tüm sosyal medya platformlarımda aktif olmalıyım. Evet, her gönderiye ön sipariş bağlantıları eklemeliyim - Twitter'ın algoritması bağlantı içeren tweetlerin görünürlüğünü azaltıyor, ancak bağlantıları başlığın daha aşağısına veya biyografinize ekleyerek bunu aşabilirsiniz. Hayır, yıldızlı yorumlar aslında bir şey ifade etmiyor, ama evet, yine de övünmeliyim

çünkü yapay yutturmaca yine de yutturmacadır. Evet, kitap tüm önemli yayın organlarındaki eleştirmenlere gönderildi ve en azından birkaçının olumlu bir şeyler yazmasını bekliyoruz. Hayır, muhtemelen *New Yorker*'da bir profilimiz olmayacak, ancak belki birkaç kitap sonra konuşabiliriz.

Artık gerçek param var, bu yüzden yeni yazar fotoğrafları çekmesi için bir fotoğrafçı tuttum. Eski setimi kız kardeşimin üniversiteden arkadaşı olan Melinda adında amatör bir fotoğrafçı çekmişti ve internette bulduğum fiyatların çok altında bir ücret talep etmişti. Ciddi Ünlü Kadın Yazarların fotoğraflarındaki boğucu, gizemli ve ciddi titreşimleri uyandırmaya çalışarak yüzümü farklı şekillerde büktüm. Kanal Jennifer Egan. Donna Tartt'ı kanalize edin.

Athena onunkiyle her zaman bir manken gibi görünürdü: saçları yüzünün etrafında dalgalanır, teni porselen gibi solgun ve parlaktır, dolgun dudakları gevşektir ve sanki sizin bilmediğiniz bir şaka biliyormuş gibi kenarları hafifçe kıvrılmıştır, tek kaşı "*Dene beni*" kalkıktır. Eğer muhteşemseniz kitap satmak kolaydır. Uzun zaman önce sadece doğru açılardan ve ışıktan bakıldığında fena halde seksi olduğum gerçeğiyle barıştım, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi denedim, yani "çok derin ve parlak bir şekilde işkence gördüm". Yine de bu düşünceleri kameraya aktarmak zor ve Melinda bunları gönderdiğinde sonuçlar beni dehşete düşürdü. Hapşırığımı tutmaya çalışıyormuşum ya da sıçmak zorunda kalmışım ama kimseye söylemeye korkuyormuşum gibi görünüyordum. Hepsini tekrar çekmek istedim, bu sefer arka planda bir ayna olsun ki ne halt ettiğimi görebileyim, ama Melinda'nın zamanını boşa harcadığım için kendimi kötü hissettim, bu yüzden en çok insan gibi ve en az kendim gibi göründüğüm bir tanesini seçtim ve zahmeti için ona elli dolar ödedim.

Bu kez DC'de Cate adında profesyonel bir fotoğrafçıya yarım bin dolar verdim. Daha önce hiç görmediğim ve sadece sivilce izlerimi temizleyeceğini umduğum her türlü aydınlatma ekipmanını kullandığı stüdyosunda çekim yapıyoruz. Cate hızlı, arkadaş canlısı ve profesyonel. Talimatları açık ve net. "Çeneni kaldır. Yüzünü biraz gevşet. Şimdi bir fıkra anlatacağım ve sen nasıl istersen öyle tepki ver, sadece objektife dikkat etme. Çok güzel. Oh, bu çok hoş."

Birkaç gün sonra bana filigranlı fotoğraflardan bir seçki gönderdi. Ne kadar iyi göründüğüme şaşırdım, özellikle de dışarıda çektiğimiz fotoğraflarda. Altın saatler boyunca güzelce bronzlaşmış görünüyorum, bu da beni ırksal olarak belirsiz gösteriyor. Gözlerim ağırbaşlı bir şekilde yana kaymış, zihnim derin ve şifreli düşüncelerle dolu. Bir kitap yazabilecek birine benziyorum.

I. Dünya Savaşı'ndaki Çinli işçiler hakkında bir kitap yazıp hakkını vereceğim. Juniper Song'a benziyorum.

Emily'nin önerisiyle bir sosyal medya varlığı geliştirmeye başladım. Şimdiye kadar sadece Jane Austen hakkında rastgele tweet'ler ve şakalar atmıştım. Neredeyse hiç takipçim yoktu, bu yüzden ne attığımın bir önemi yoktu. Ama şimdi kitap anlaşmam için dikkat çekiyorum, doğru izlenimi vermek istiyorum. Blog yazarlarının, eleştirmenlerin ve okurların benim doğru konuları önemseyen biri olduğumu bilmelerini istiyorum.

Hangi topluluk figürlerini takip etmem gerektiğini, hangi sohbetlerin bir parçası olmam gerektiğini görmek için Athena'nın ve ortaklarının Twitter akışlarını inceliyorum. Kabarcık çayı, MSG, BTS ve *The Untamed* adlı bir dizi hakkındaki sıcak yorumları retweet ediyorum. Çin Halk Cumhuriyeti (ÇHC) karşıtı ama Çin yanlısı olmanın önemli olduğunu öğreniyorum (bunun ne kadar farklı olduğundan pek emin değilim). "Küçük pembelerin" ve "tankların" ne olduğunu öğreniyorum ve yanlışlıkla ikisini de desteklemediğimden emin oluyorum. Sincan'da olanları kınıyorum. Hong Kong'un yanında duruyorum. Bu konularda sesimi duyurmaya başladıktan sonra günde onlarca takipçi kazanmaya başlıyorum ve takipçilerimin çoğunun beyaz olmayan insanlar olduğunu ya da biyografilerinde #BLM ve #FreePalestine gibi şeyler olduğunu fark ettiğimde doğru yolda olduğumu anlıyorum.

Ve işte böyle, kamusal kişiliğim ortaya çıkıyor. Elveda June Hayward, *Over the Sycamore*'un az bilinen yazarı. Merhaba Juniper Song, bu sezonun en büyük hitinin yazarı - zeki, esrarengiz, merhum Athena Liu'nun en iyi arkadaşı.

SON CEPHE ÇIKMADAN ÖNCEKİ AYLARDA, EDEN'İN TANITIM EKİBİ

tüm Amerika'nın varlığından haberdar olmasını sağlamak için elinden geleni yapıyor. ARC'leri, yani "ileri okuyucu kopyalarını" diğer büyük şirketlere gönderiyorlar.

Eden'daki yazarların adları ve herkesin okumaya vakti olmasa da, bir avuç çok satan yazar "Sürükleyici!" ve "Etkileyici bir ses" gibi nazik şeyler söylüyor ve Daniella bunları kitabın kapağına yazdıracak.

Kapak resmi yayın tarihinden yaklaşık bir yıl önce tamamlandı. Daniella benden tasarım için fikirlerden oluşan bir Pinterest panosu hazırlamamı istedi. (Yazarlar genellikle temalar ve genel tasarım fikirleri hakkında bazı girdiler alırlar, ancak bunun dışında kapak sanatı hakkında hiçbir şey bilmediğimizi kabul eder ve süreci kendi haline bırakırız). Google'da Çin İşçi Birliği'nin fotoğraflarını aradım ve işçilerin siyah-beyaz güzel fotoğraflarını buldum - özellikle bir tanesinin çok güzel olduğunu düşündüm

Büyüleyici: Sekiz kadar işçi kameranın etrafında toplanmış. Daniella'ya gönderdim. Buna ne dersin? diye sordum. Artık kamu malı, yani haklarını almamıza gerek yok.

Ancak Daniella ve sanat departmanı bunun pek de doğru bir hava olmadığını düşündüler. Kurgusal olmayan bir tarih kitabı gibi görünmesini istemiyoruz, diye cevap verdi. Kitapçıda dolaşırken bunu alır mıydınız?

Sonunda daha modern bir tema seçtik. THE LAST FRONT kelimeleri büyük blok harflerle, yanmakta olan bir Fransız köyüne benzeyen soyut bir çift-krom görüntüye karşı basıldı. Daniella, cesur, destansı ve romantik vurgular yapan renkler istedik, diye yazdı. İç kapağın kenarlarındaki Çince karakterleri fark edeceksiniz; okuyucular bu kitaptan farklı bir şeyler bekleyebileceklerini bilecekler.

Kapak ağır, ciddi ve çekiciydi. Bir şekilde aynı anda hem son on yılda yayımlanmış tüm Birinci Dünya Savaşı romanlarını hem de yeni, heyecan verici ve orijinal bir şeyi çağrıştırıyordu. Mükemmel, diye yazdım Daniella'ya. İşte bu mükemmel.

Artık piyasaya çıkmasına çok az bir zaman kala her yerde reklamlarını görmeye başladım -oodreads, Amazon, Facebook ve Instagram. Metroda bile reklamları var. Ya bana bundan bahsetmediler ya da ben unuttum, çünkü Franconia-Springfield treninden indiğimde kitabımın kapağının karşı duvara yapıştırıldığını görünce o kadar şaşırdım ki peronda donup kaldım. *Bu benim kitabım. Bu benim adım*.

"*Son Cephe*," arkamdaki bir kadın arkadaşına yüksek sesle okuyor. "Juniper Song tarafından. Huh."

"İyi görünüyor," diyor adam. "Kontrol ." "Elbette," diyor

kadın. "Belki."

O anda içimi bir sevinç dalgası kaplıyor ve o kadar basmakalıp olsa da CW'nin bir pilot bölümündeki bir aktrisi taklit ettiğimi düşünerek iki elimi yumruk yapıp havaya zıplıyorum.

İyi haberler birikmeye devam ediyor. Brett bana yabancı hak satışlarıyla ilgili güncellemeleri e-posta ile gönderiyor. Almanya, İspanya, Polonya ve Rusya'daki hakları sattık. Henüz Fransa değil, ama üzerinde çalışıyoruz, diyor Brett. Ama Fransa'da kimse iyi satmıyor. Eğer Fransızlar sizi seviyorsa, bir şeyleri çok yanlış yapıyorsunuz demektir.

Son Cephe, "Yazın En İyi On Kitabı", "Bekleyemediğimiz İlk Kitaplar" ve inanılmaz bir şekilde PopSugar'ın "Yazın Okunması Gereken 15 Plaj Kitabı" gibi başlıklarla her türlü listeye girmeye başlar. Herkes değil

I. Dünya Savaşı'nı okumak istiyor, Twitter'da şaka yapıyorum. Ama benim gibi bir ucubeyseniz, bu liste hoşunuza gidebilir!

Hatta kitabım güzel bir yazar tarafından yönetilen ulusal bir kitap kulübüne seçildi.

Çoğunlukla önde gelen bir Cumhuriyetçi politikacının kızı olmasıyla ünlü beyaz Cumhuriyetçi kadın ve bu bana biraz ahlaki rahatsızlık veriyor, ama sonra düşündüm ki, eğer kitap kulübü okuyucu kitlesi çoğunlukla Cumhuriyetçi beyaz kadınlardan oluşuyorsa, o zaman bir roman onların dünya görüşlerini genişletmek için iyi olmaz mı?

İngiltere'de *Son Cephe,* Readaholics Kitap Kutusu için seçildi. Kitap kutularının bu kadar büyük bir endüstri olduğunu bilmiyordum, ancak görünüşe göre Readaholics gibi abonelik hizmetleri, her ay on binlerce müşteriye eşlik eden ürünlerle birlikte sevimli kutularda kitaplar gönderiyor. *Son Cephe*'nin Readaholics Kitap Kutusu baskısı özel kenarlara sahip olacak ve zulüm içermeyen vegan deri bir bez çanta, çeşitli yeşim Çin zodyak hayvanlarının yer aldığı koleksiyonluk bir anahtarlık (özel bir ücret karşılığında zodyak yakınlığınızı belirlemek için çevrimiçi bir kişilik testi yapabilirsiniz) ve Tayvan'dan sürdürülebilir kaynaklı, tek kökenli yeşil çaylardan oluşan bir seçki ile birlikte gönderilecek.

Barnes & Noble özel bir imzalı baskı yapmaya karar verdi, bu da kitabın çıkış tarihinden dört ay önce evime sekiz dev paket gönderileceği anlamına geliyor; bu paketlerde ben sonra basılı kitaplara eklenecek boş başlık sayfaları olan tip-in sayfaları bulunuyor. Binlerce sayfayı imzalamak *sonsuza* kadar sürüyor ve sonraki iki haftayı "şarap ve imza" geceleri yaparak geçiriyorum; sağımda bir yığın sayfa ve bir şişe merlot ile televizyonumun önünde oturup *Bling Empire'*ı izlerken bir yandan da büyük, döngüsel bir yazıyla "Juniper Song "u yazıyorum.

Bunlar çok satacak bir kitabın işaretleri mi? Merak ediyorum. Öyle olmalı. Neden kimse size kitabınızın yayıncı için ne kadar önemli olduğunu baştan söylemiyor? *Over the Sycamore* çıkmadan önce, blog röportajları ve podcast'ler yapmak için kıçımı yırttım, tanıtım için ne kadar çok ter dökersem yayıncımın çabalarımı o kadar çok ödüllendireceğini umuyordum. Ama şimdi görüyorum ki, yazarın çabalarının bir kitabın başarısıyla hiçbir ilgisi yok. En çok satanlar seçilir. Yaptığınız hiçbir şeyin önemi yok. Sadece yol boyunca avantajların tadını çıkarırsınız.

ERKEN YORUMLAR YAYINLANMA TARİHİNDEN İKİ AY ÖNCE GELMEYE BAŞLIYOR.

Sırf serotonin salgılamak için her gece yeni Goodreads yorumlarına göz atmayı alışkanlık haline getirdim. Yazarlara Goodreads'e asla bakmamalarını söylerler, ancak kimse bu tavsiyeye uymaz - hiçbirimiz eserimizin nasıl karşılandığını öğrenme dürtüsüne karşı koyamayız. Her halükarda, *Son Cephe* ortalığı kasıp kavuruyor; yorum ortalaması 4,89 ve en iyi yorumların çoğu o kadar olumlu ki, ara sıra gelen kararsız üç yıldızlı yorumlar beni pek etkilemiyor.

Yine de bir gece, kalbimi durduran bir şey gördüm.

Bir yıldız. *Son Cephe*, CandiceLee adlı bir kullanıcıdan ilk bir yıldızlı incelemesini aldı.

artık. Bunun bir tesadüf olup olmadığını merak ederek profiline tıklıyorum. Hayır-CandiceLee, New York, yayıncılık sektöründe çalışıyor. En sevdiği yazarlar: Cormac McCarthy, Marilynne Robinson ve Jhumpa Lahiri. Goodreads'te pek aktif değil - son eleştirisi 2014'teki bir şiir koleksiyonu için

-Yani bu bir kaza değildi. Başparmağı öylesine kaymamış. Belli ki Candice giriş yapıp kitabıma bir yıldız vermek için kendi yolundan sapmış.

Parmaklarım titreyerek derecelendirmenin ekran görüntüsünü aldım ve editörüme gönderdim.

Hey Daniella,

GR'ye bakmamamı söylediğinizi biliyorum ama bir arkadaşım bana bunu gönderdi ve biraz endişeliyim. Profesyonellikte oldukça büyük bir hata gibi görünüyor. Sanırım teknik olarak Candice'in boş zamanlarında işimi istediği gibi gözden geçirme hakkı var, ancak SR ile olanlardan sonra bu kasıtlı gibi geliyor.

Best,
June

Daniella sabah ilk iş bana geri dönüyor.

Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu hiç profesyonelce değil. Bu konuyu kendi içimizde halledeceğiz.

Daniella'nın e-posta sesini artık sinirlendiğinde anlayacak kadar iyi biliyorum. Curt, kesik kesik cümleler. İmza bile atmadı. Daniella *kızgın*.

Güzel. İçimde sıcak bir haklı çıkma duygusu var. Candice bunu hak ediyor -hassasiyet okuması karmaşasını bir kenara bırakırsak, ne tür bir psikopat bir yazarın duygularıyla bu şekilde oynar? Bir kitabı piyasaya sürmenin ne kadar stresli ve korkutucu olduğunu bilmesi gerekmez mi? Bir an için Eden'ın ofisinde bu sabah nasıl bir kaos yarattığımı hayal ederek güneşleniyorum.

Her ne kadar bunu bir hemcinsim hakkında asla yüksek sesle söylemesem de - sektör zaten yeterince zor- umarım o kaltağı kovdurmuşumdur.

OceanofPDF.com

Altı

AYLAR HAFTALARA, HAFTALAR GÜNLERE DÖNÜŞÜR VE SONRA KİTAP ÇIKAR.

Geçen sefer, çoğu yazar için kitabınızın satışa çıktığı günün büyük bir hayal kırıklığı günü olduğunu zor yoldan öğrendim. Öncesindeki hafta sanki büyük bir şey için geri sayım olacakmış, tantana kopacakmış, eleştirmenler hemen beğenecekmiş, kitabınız tüm satış sıralamalarında zirveye fırlayacak ve orada kalacakmış gibi geliyor. Ama gerçekte, bunların hepsi büyük bir hayal kırıklığıdır. Kitapçılara girip raflarda adınızı görmek eğlencelidir, bu doğru (eğer ön sıralarda yer almıyorsanız ve kitabınız diğer kitapların arasına gömülüp yüzünüze bile bakılmıyorsa ya da daha da kötüsü çoğu mağazada bulunmuyorsa). Ancak bunun dışında, anında geri bildirim yok. Kitabı satın alan kişilerin henüz okumayı bitirecek zamanları olmamıştır. Satışların çoğu ön siparişlerde gerçekleşir, bu nedenle Amazon, Goodreads veya bir ay önce manyak gibi kontrol ettiğiniz diğer sitelerde gerçek bir hareket yoktur. Tüm bu umut ve enerji içinizde kabarıyor, ama hiçbiri ... hiçbir yere gitmiyor.

Kitabınız battığında da tek ve ezici bir farkına varma anı yoktur. Sadece günler geçtikçe, kendi satış rakamlarınızı diğer yazarlarınkiyle karşılaştırdıkça, kontrol etmek için her uğradığınızda yerel kitapçınızın rafında duran aynı imzalı, satın alınmamış kopyayı görmeye devam ettikçe üst üste yığılmış binlerce hayal kırıklığı vardır. Editörünüzden gelen "satışlar beklediğimizden biraz daha düşük, ancak toparlanacağını umuyoruz" e-postaları ve ardından gelen anlaşılmaz sessizlik. Sadece artan bir korku ve hayal kırıklığı hissi vardır, ta ki acı çok fazla olana kadar, bir yazar olabileceğinize inandığınız için kendinizi aptal hissetmeye başlayana kadar.

Over the Sycamore'un yayınlanmasından sonra fazla umutlanmamam gerektiğini öğrendim.

Ama bu sefer özel hissediyorum. Bu kez dünyanın Athena gibi yazarlar tarafından ne kadar farklı deneyimlendiğini bir kez daha öğreniyorum. Lansman günümün sabahı Eden evime kocaman bir kasa şampanya gönderdi. *Tebrikler*, Daniella'dan gelen el yazısı notta yazıyor. *Bunu hak ettin.*

Ambalajından bir şişe çıkarıyorum, şişeyi tutarken bir selfie çekiyorum ve başlığıyla Instagram'a yüklüyorum: BUGÜN O GÜN! Minnettar, bunalmış ve gergin hissediyorum. Bu sektördeki en iyi ekibe sahip olduğum için mutluyum. Bir saat içinde iki bin beğeni alıyor.

Bu kalplerin yığılmasını izlemek bana lansman gününde her zaman umduğum serotonin selini veriyor. Sabah boyunca yabancılar beni tebrik mesajlarında, incelemelerde ve Barnes & Noble'daki Yeni Çıkanlar yığınında kitabımın fotoğraflarında etiketlemeye devam ediyor ya da yerel bağımsız kitapçılarında bir tavsiye etiketiyle karşılaşıyorlar. Bir kitapçı beni kitaplarından oluşan gerçek bir *piramidin* içine etiketledi: İLK GÜN SON CEPHEDEN 100 KOPYA SATMAYA KARARLI! TANIK OLUN

Genel kanı, sosyal medyanın bir kitabın ne kadar iyi gittiğini ölçmek için kötü bir ölçüt olduğunu söyler. Örneğin Twitter kitap satın alanların genelini yansıtmaz ve çok fazla ilgi gören kitaplar genellikle yazarın ekibinin Twitter'da aşırı aktif olmasıyla açıklanır. Beğeniler ve takipçiler mutlaka satışa dönüşmez.

Ama tüm bu abartı bir şeye işaret etmiyor mu? *NPR*, *New York Times* ve *Washington Post*'ta eleştirilerim yayınlandı. *Over the Sycamore* ile *Kirkus*'tan bir eleştiri aldığım için bile kendimi şanslı hissediyordum ve o da olay örgüsünün özetinden biraz daha fazlasıydı. Bu arada herkes *The Last Front*'tan sanki hit olacağını biliyormuş gibi bahsediyor. Acaba bu, yayıncılığın nasıl işlediğinin son ve belirsiz bir parçası mı diye merak ediyorum: büyük olan kitaplar, bir noktada herkes, hiçbir iyi neden olmaksızın, bunun o anın başlığı olacağına karar verdiği için mi böyle oluyor?

Her ne kadar keyfi da, benim için işe yaramasından memnunum.

O gece Waterfront yakınlarındaki Politics and Prose'da bir lansman etkinliğim var. Buraya dinleyicilerin bir parçası olarak onlarca kez geldim. Burası eski başkanların ve ünlülerin kitap turlarında konuşma yaptıkları türden bir kitapçı; birkaç yıl önce Hillary Clinton'ın bir okuma yapmasını izlemek için buraya gelmiştim. Athena

lansmanını burada yaptı. Emily bana P and P'de yer ayırttığını söylediğinde ekrana bakıp çığlık atmıştım.

Kapılardan içeri girmeden önce kendimi çelikleştirmek zorundayım. *Over the Sycamore* için yayıncım benim için "çok şehirli" bir kitapçı turu ayarladı, ancak ziyaret ettiğim her mağazada on kişiden fazla dinleyici yoktu. Ve insanlar cümlelerinizin ortasında ayrılmaya devam ederken bir okuma ve soru-cevap boyunca mücadele etmek acı verici, gerçekten acı verici. Etkinliklerden sonra oturup satın alınmamış bir yığın hisse senedini imzalamak daha da kötü, bu sırada mağaza müdürü etrafta dolanıp, muhtemelen tatil olduğu için insanların alışverişle meşgul olduğu ve katılımın bu kadar düşük olmasının reklamını yapmak için yeterince zamanları olmadığı hakkında garip bir konuşma yapıyor. İkinci duraktan sonra işi bırakmak istedim ama bir kitap turunu tamamen iptal etmek, dakika dakika mücadele etmekten daha aşağılayıcı, ilgisizliğinizi, umut etme aptallığınızı fark ettikçe kalbiniz her zaman batıyor.

Ancak bu gece mağaza tıklım tıklım dolu; ayakta duracak yer çok az, insanlar koridorda bağdaş kurup oturuyor. Neredeyse geri yürüyecektim. Girişte durup telefonumu kontrol ediyorum, saatin ve tarihin doğru olduğundan emin oluyorum, çünkü bu gerçek olamaz. Okuma tarihimi Sally Rooney'ninkiyle mi karıştırdım? Ama mağaza müdürü beni görüyor ve arka ofise götürüyor, orada bana bir şişe su ve nane şekeri veriyor ve sonra anlıyorum ki bu bir hata değil, bu gerçek ve tüm bu insanlar *beni* görmek için burada.

Ön tarafa doğru yürürken etrafımda alkış sesleri yankılanıyor. Mağaza müdürü beni tanıtıyor ve sonra dizlerim titreyerek kürsüdeki yerimi alıyorum. Hayatımda hiç bu kadar çok insanla konuşmamıştım. Neyse ki soru-cevaptan önce bir okuma yapacağım, bu yüzden kendimi toparlamak için biraz vaktim var. Kitabın tam ortasından bir alıntı seçtim - dinleyiciler için kolay bir giriş noktası görevi görecek kendi kendine yeten bir vinyet. Daha da önemlisi, büyük ölçüde benim tarafımdan yazılmış sahnelerden biri. Bunlar benim cümlelerim, benim parlaklığım.

"Ah Lung'un filosundaki askerleri yönetmekle görevlendirilen İngiliz subay, bu yabancıların her an kendisine sırt çevireceğinden sürekli korkuyor gibiydi." Sesim titriyor ama sakinleşiyor. Öksürüyorum, su şişemden bir yudum alıyorum ve devam ediyorum. Ben iyiyim. Bunu başarabilirim. "Onları kontrol altında tut," diye öğütlemişti meslektaşı görev yerinde. "İyi iş çıkarıyorlar ama genel bir baş belası haline gelmediklerinden emin olmalısınız." Bu yüzden adamların dikenli tellerden ayrılmalarına izin verilmemesini emretti.

Ah Lung Fransa'daki ilk birkaç haftasını uyarı zillerinin ve tuzak tellerinin etrafında dolanarak geçirdi ve savaş çabalarına yardım etmek için buradaysa neden kendisine esir muamelesi yapıldığını merak etti."

Çok iyi gidiyor. Bir odaya hakim olduğunuzu anlayabilirsiniz. Sanki herkesin göğsünde bir kanca varmış ve ipler gerilmiş gibi bir sessizlik, bir gerginlik oluyor. Sesim yumuşadı; net, çekici ve beni kırılgan, insani ama aynı zamanda sakin gösterecek kadar titrek. Ve bu gece için seçtiğim gri tayt, kahverengi botlar ve dar bordo balıkçı yaka içinde iyi göründüğümü biliyorum. Ben ciddi bir genç yazarım. Ben bir edebiyat yıldızıyım.

Coşkulu alkışlar eşliğinde okumayı bitirdim. Soru-cevap da aynı şekilde iyi gidiyor. Sorular ya bana hava atma şansı veren yumuşak toplar ("Böylesine niş bir tarihi konu için yaptığınız araştırmayı günlük işinizle nasıl dengelediniz?" "Tarihsel ortamı bu kadar zengin ve gerçekçi hissettirmeyi nasıl başardınız?") ya da düpedüz pohpohlayıcı ("Bu kadar genç yaşta bu kadar başarılı olurken ayaklarınız yere nasıl basıyor?"). "Bu kadar büyük bir kitap anlaşması yaptıktan sonra herhangi bir baskı hissettiniz mi?").

Cevaplarım komik, açık sözlü, düşünceli ve mütevazı:

"Hiçbir şeyi dengelediğimden emin değilim. Hâlâ haftanın hangi günü olduğunu bilmiyorum. Bu gece erken saatlerde kendi adımı unuttum." Gülüşmeler.

"Tabii ki üniversitede yazdığım her şey saçmalıktı, çünkü üniversite öğrencileri üniversite öğrencisi olmanın romantizminden başka bir şey hakkında nasıl yazacaklarını bilmezler." Daha fazla kahkaha.

"Tarihsel kurguya yaklaşımıma gelince, sanırım Saidiya Hartman'ın eleştirel fabülasyon tekniğinden yararlanıyorum; bu, bize soyut gelen bir tarihin arşiv kayıtlarına empati ve gerçekçilik katarak, alışılmışın dışında yazmanın bir yolu." Düşünceli, etkilenmiş baş sallamalar.

Beni seviyorlar. Gözlerini benden alamıyorlar. Benim için buradalar, her sözüme kulak veriyorlar, tüm dikkatlerini *bana* vermiş durumdalar.

Ve ilk kez gerçekten bunu yaptığımı, gerçekleştiğini, işe yaradığını anladım. Seçilmişlerden biri olmuştum, Yüce Güçler tarafından önemli biri olarak görülüyordum. Kalabalıkla olan yakınlığım, onlar güldüğünde ben de gülüyorum, onların sorularından esinleniyorum. Önceden yazılmış, yapmacık cevaplarımı unuttum; tamamen kafama göre takılıyorum

Ağzımdan çıkan her kelime zekice, sevimli ve ilgi çekici. Öldürüyorum.

Ve sonra onu gördüm.

Tam orada, ön sırada, kanlı canlı, kendi gölgesini yaratıyor, o kadar katı ve mevcut ki halüsinasyon görüyor olamam. İmza görünümlerinden biri olan zümrüt yeşili bir şal giymiş, omuzlarını aynı anda hem ince, hem savunmasız hem de zarif gösterecek şekilde ince gövdesine dolanmış. Plastik sandalyesine zarifçe yaslanmış, parlak siyah saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru itiyor.

Athena.

Kulaklarımda kan çınlıyor. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıyorum, umutsuzca onun bir hayalet olduğunu umuyorum, ama gözlerimi her açtığımda o hala orada, parlak, dut kırmızısı dudaklarıyla bana beklenti içinde gülümsüyor. *Stila Stay All Day*, diye düşünüyorum çılgınca, çünkü bunu biliyorum, çünkü lansmanımdan önce Athena'nın makyaj ipuçlarını içeren o aptal *Vogue* özelliğini bir düzine kez okudum. *Beso rengi.*

Sakin ol. Belki de başka bir açıklaması vardır. Belki de kız kardeşidir, ona tıpatıp benzeyen biri, bir kuzen, bir ikiz? Ama Athena'nın bir kız kardeşi ya da kendi neslinden geniş bir ailesi yok; annesi bunu açıkça belirtmişti. *Sadece ben ve kızım vardık.*

Büyü bozuldu. Başım döndü, ağzım kurudu, soru-cevabın geri kalanında . Seyirciler üzerindeki etkimi kaybetmiştim. Biri bana Yale'deki derslerimin *Son Cephe*'yi etkileyip etkilemediğini soruyor ve birden aldığım hiçbir dersin adını hatırlayamıyorum.

Athena'ya bakıp duruyorum, ortadan kaybolmuş olmasını ve hayal gücümün bir oyunu olmasını umuyorum, ama bunu her yaptığımda hala *orada*, o soğukkanlı, esrarengiz tarzıyla beni izliyor, ağzımdan çıkan her kelimeyi yargılıyor.

Sonra bir saat doldu. Alkışlar arasında bayılmamak için çaresizce oturuyorum. Mağaza müdürü beni imza sırasının önündeki bir masaya yönlendiriyor ve okuyucuları selamlarken yüzümde bir sırıtış beliriyor. Gülümsemenin, göz teması kurmanın, sudan konuşmanın ve kendi adınızı ya da kişiselleştirdiğiniz kişinin adını yanlış yazmadan kitap imzalamanın bir sanatı var. Yayın öncesi imza etkinliklerinde biraz pratik yaptım ve iyi bir günde tüm bunları sadece bir veya iki garip sessizlikle idare edebiliyorum. Bugün, beceriksizliğim devam ediyor. Aynı kişiye iki kez "Ee, akşamınız nasıl geçti?" diye sordum ve bir müşterinin adını o kadar kötü yanlış söyledim ki mağaza onlara ücretsiz bir yedek kopya teklif etti.

Athena elimde kitapla karşıma çıkacak diye ödüm kopuyor. Sırada onun yeşil şalını aramak için başımı çevirip duruyorum, ama ortadan kaybolmuş gibi görünüyor.

Başka kimse fark etmedi mi? Onu gören tek kişi ben ?

Mağaza personeli bir şeylerin ters gittiğini anladı. Bana danışmadan, imza sırasının geri kalanını acele ettiriyorlar ve geç olduğu için herkese sorularını kısa hatırlatıyorlar. İşimiz bittiğinde beni yemeğe ya da bir şeyler içmeye davet etmiyorlar; sadece elimi sıkıp geldiğim için teşekkür ediyorlar. Mağaza müdürü evime dönmem için bana bir Uber çağırmayı teklif ediyor ve ben de minnetle kabul ediyorum.

Evde ayakkabılarımı çıkarıp yatağa kıvrılıyorum.

Kalbim hızla çarpıyor; nefeslerim sığlaşıyor. Beynim o kadar yüksek sesle uğulduyor ki kendi düşüncelerimi zor duyuyorum ve kafatasımın tabanında bir çekilme hissediyorum, sanki bedenimin içine çekiliyormuşum ve sonra bedenimden uzaklaşıyormuşum gibi. Bir panik atağın yaklaştığını hissedebiliyorum - hayır, yaklaştığını değil, *zirve* yaptığını; son bir saattir düşük tonda bir atak geçiriyorum ve ancak şimdi semptomların tamamını deneyimleyebilecek kadar özel bir ortamdayım. Göğsüm daralıyor. Görüşüm bir iğne ucu kadar azalıyor.

Dr. Gaily'nin bana öğrettiği kontrol listesini gözden geçirmeye çalışıyorum. Ne görüyorum? Bu bej yorganın bir tarafı fondötenimle ve rimelimin lekelenmiş. Ne kokusu alıyorum? Bugün öğle yemeği için sipariş ettiğim ve etkinlikten önce yiyemeyecek kadar gergin olduğum için hala masada duran Kore yemeği; burnumun dibinde yeni yıkanmış çarşaflarımın temiz deterjan kokusu. Peki ben ne duyuyorum? Dışarıdaki trafiği, kulak zarımda kendi kalp atışlarımı. Neyin tadını alıyorum? Bayat şampanya, çünkü bu sabahtan kalma yarısı boş şişeyi yeni fark ettim.

Tüm bunlar beni biraz sakinleştiriyor, ama zihnim hala yarışıyor, midem hala bulantıyla kıvranıyor. Tökezleyerek banyoya gitmeliyim, en azından bir duş alıp tüm bu makyajı silmeliyim, ama ayağa kalkamayacak kadar başım dönüyor.

Onun yerine telefonuma uzandım.

Twitter'da önce Athena'nın adını, sonra kendi adımı, sonra da ikimizin adını birlikte aratıyorum. Yalnızca adlar, yalnızca soyadlar, ad ve soyadlar; hashtag, hashtag yok. Politics and Prose'den bahsedenleri arıyorum. Adını hatırladığım her kitabevi çalışanının Twitter adresini arıyorum.

Ama hiçbir şey yok. Athena'yı gören tek kişi benim. Twitter'da herkesin konuştuğu tek şey etkinliğin ne kadar harika olduğu, sesimin ne kadar tutkulu ve açık sözlü olduğu ve *Son Cephe*'yi okumak için ne kadar heyecanlı oldukları. "June+Athena" şeklinde yaptığım aramada son bir saat içinde sadece bir yeni tweet çıktı, o da rastgele bir izleyici olduğunu tahmin ettiğim biri tarafından yazılmış:

> Juniper Song'un bu gece Son Cephe'den yaptığı okuma kesinlikle muhteşemdi ve bu kitabın neden arkadaşına bir saygı duruşu olduğunu düşündüğü açık; gerçekten de, yaratım süreci hakkında konuşurken, Athena Liu'nun hayaleti tam orada bizimle birlikteymiş gibi hissettirdi.

OceanofPDF.com

Yedi

NEW YORK TIMES BESTSELLER LİSTESİNDE ÜÇÜNCÜ SIRAYA YÜKSELDİM

Çarşamba. Daniella haberi bana e-posta ile gönderdi: Tebrikler, June! Burada kimse şaşırmadı, ama endişelendiğini biliyorum, işte resmi kanıt. Başardın :)

Brett birkaç dakika sonra takip ediyor. WOOOHOOO!

Emily, Twitter'da bir patlama yaptı ve bu da neşeli tweetlerin, Instagram paylaşımlarının ve DM'lerin telaşına yol açtı. Eden'ın resmi hesabı, iki kadının bir şişe şampanyanın etrafında zıpladığı GIF'in yer aldığı bir tweet'te beni etiketliyor. JUNIPER SONG, NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI!

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Bu şimdiye kadar istediğim her şey. Ön sipariş rakamlarından listeye girme olasılığımın düşük olduğunu biliyorduk, ancak kanıtları siyah beyaz olarak görmek beni mutluluktan havalara uçurdu. İşte benim onay damgam. Ben çok satan bir yazarım. Bunu başardım.

Tam yarım saat boyunca masamda oturuyor, tebrik mesajları yağarken boş gözlerle telefonuma bakıyorum. Birini arayıp tüm sevincimi onun kulağına haykırmak istiyorum ama kim olduğunu bilmiyorum. Annem umursamayacak ya da umursuyormuş gibi yapıp listenin nasıl işlediğine dair anlamsız sorular soracak, ki bu daha kötü hissettirecek. Rory benim adıma sevinecek ama bunun neden böyle bir başarı olduğunu anlamayacak. Arama geçmişimdeki dördüncü isim eski sevgilim, iş için Washington'a uğradığında bir seks görüşmesi yapmaya çalışmış ve *bunu ona* kesinlikle söyleyemem. Yazar arkadaşlarımdan hiçbiriyle, bu haberin sınıfsız bir övünme gibi görünmeyeceği kadar yakın değilim ve yazar olmayan arkadaşlarıma bunu söylemenin hiçbir tatmini yok - bunun Büyük Bir Mesele olduğunu gerçekten anlayabilecek, bilen birini istiyorum.

Arayacağım ilk kişinin, bu haberi olduğu gibi anlayacak ve küçük bir kıskançlık ya da sahte bir destekle tepki vermeyecek tek kişinin Athena olduğunu fark etmem bir dakikamı alıyor.

Tebrikler, diyorum hayaletine, çünkü bu cömertliği karşılayabilirim, çünkü artık onun okumalarımdaki rahatsız edici görüntüsü hafızamın gerisine düştü, şimdiki kısır zevklerim tarafından gölgede bırakıldı. Şimdi o görüntüyü sinirsel halüsinasyonlara bağlamak kolay; olduğunu unutmak daha da kolay.

Bunun yerine haberlerimi tweet atarak kamuoyuna duyuruyorum. Listeye girmenin benim için neden bu kadar önemli olduğuna dair uzun bir yazı yazıyorum, özellikle de ilk kitabımın başarısızlığından sonra; yayıncılıktaki uzun, sancılı uğraşın sonunda karşılığını aldığına dair. Herkes bir gecede en çok satanlar listesine giremiyor, bilgece gözlemliyorum. Bazılarımız için bu yıllar süren sıkı bir çalışma, umut ve hayal gerektirir. Her zaman o anın geleceğini umdum. Ve işte, şimdi, sanırım geldi.

Beğeniler ve TEBRİKLER yanıtları tam da bu boşluğu doldurmak için ihtiyacım olan şeyler. Ekranımın önünde oturup sayıların artmasını izliyor, her bildirim telaşında o küçük serotonin artışının tadını çıkarıyorum.

Sonunda işemem gerekiyor, bu da beni ekrandan koparmaya zorluyor. Ayaktayken Baked & Wired'dan o gün indirimde olan her lezzetten bir tane olmak üzere bir düzine cupcake sipariş ediyorum. Geldiğinde elimde bir çatalla yere oturuyorum ve tadı güzelleşene kadar yiyorum.

SON FRONT LİSTEYE ALTI NUMARADAN BİR HAFTA DAHA ASILDI ve

Ondan sonraki hafta on numarada, bütün bir ay boyunca da orada kalacak. Bu demek oluyor ki listeye kazara girmedim. İyi satıyorum ve istikrarlı bir şekilde satıyorum. Eden'ın avansıma yaptığı yatırım karşılığını verdi. Mümkün olan her ölçüye göre büyük bir başarıyım.

Her şey değişti. Artık tamamen farklı bir yazar sınıfına geçtim. Sadece önümüzdeki ay içinde çeşitli edebiyat etkinliklerinde konuşmam için yarım düzine davet aldım ve birkaçına katıldıktan sonra bunlardan hoşlandığımı fark ettim. Eskiden bu etkinliklerden nefret ederdim. Büyük yazar toplantıları - ödül törenleri, konferanslar, kongreler - lisenin ilk günü gibidir, ama daha da kötüsü, çünkü havalı çocuklar aslında o kadar havalıdır ve kitabınız yeterince satmadığı, yeterince pazarlanmadığı veya herkesin size insan gibi davranmasına yetecek kadar eleştirel beğeni almadığı için bir konuşma çemberinin dışında bırakılmaktan daha aşağılayıcı bir şey yoktur. Bir keresinde

İlk edebiyat konferanslarımdan birinde, ortaokuldan beri eserlerini sevdiğim bir yazara utangaç bir şekilde kendimi tanıtmıştım. Yaka kartıma gözlerini kısarak baktı, "Sizi daha önce duyduğumu sanmıyorum" dedi ve hemen bana sırtını döndü.

Birdenbire tanınacak kadar önemli biri oldum. Artık erkekler bana asılıyor ve barda içki ısmarlıyorlar. (Edebiyat etkinliklerindeki bar toplantılarına "barcons" diyoruz - tüm yıl boyunca omuzlarını ovuşturmak için bekleyen ve avansları ve baskı sayıları üzerinden sik ölçme yarışlarına giren insanlar için sulama delikleri). Küçük bir basımevinden bir editör, çalışmalarımın ne kadar büyük bir hayranı olduğunu söylemek için beni tuvalette köşeye sıkıştırıyor. Film ajansları bana kartlarını veriyor ve iletişim halinde olmam için beni teşvik ediyor. İlk romanımın fiyaskoyla sonuçlanmasından beri beni küçümseyen yazarlar en iyi arkadaşmışız gibi davranmaya başlıyor. *Aman Tanrım, nasılsın? Zaman ne çabuk geçiyor, değil mi? Hey, bir sonraki kitabıma önsöz yazmayı düşünür müsün? Beni editörünüzle tanıştırır mısınız?*

Bu yaz düzenlenen ve yayıncılık balosu olarak düşünebileceğiniz BookCon'da Javits Center'da düzenlenen birçok partiye davet edildim ve kendimi Daniella ve onun çok satan üç yazarıyla -seksi sarışın bir garsonun doğaüstü suçlarla savaşması ve köhne barlarda vampirlerle romantizm yaşaması hakkında çok satan kitaplar yazmış olan Annie Kimball- bir arada bulana kadar sektörden bir dizi önemli kişiyle tanıştırıldım; Otuz yaşına gelmeden zengin ve güçlü bir CEO olmasıyla ilgili anılarını anlatmak *üzere Today* Show'a katılan Jen Walker ve çocukluğumdan beri kitaplarını Target raflarında gördüğüm sert ve yakışıklı aşk romanları yazarı Heidi Steel.

Marnie, "Bana mı öyle geliyor yoksa çıkış yapan yazarlar gençleşiyor mu?" diye soruyor. "Çocuk gibi görünüyorlar."

"Bugünlerde hepsi üniversiteden çıkar çıkmaz sözleşme imzalıyor." Heidi başını sallar. "Alınma, June. Benim romantizm panelimde henüz ikinci sınıf öğrencisi olan bir kız vardı. İçki içecek yaşta bile değil."

"Yine de bu akıllıca mı?" diye soruyor Jen. "Ön loblarını geliştirecek zamanları olmadan onlara kitap anlaşmaları yapmak?

"Bir tanesi imza sırasında yanıma geldi ve bir tanıtım yazısı istedi," diyor Jen. "Buna inanabiliyor musunuz? Adını hiç duymadığım küçük bir basımevinden hiç duymadığım bir başlık ve elinde ciltlenmiş bir ARC ile yanıma geldi, sanki elbette evet diyecekmişim gibi gülümsüyordu."

Marnie dehşetle titriyor. "Ne dedin sen?"

"Basılı kitaplar için çantamda yer olmadığını ama menajerinin bana bir epub dosyası gönderebileceğini söyledim. Tabii ki asla açmayacağım." Jen dudaklarıyla bir *vınlama* sesi çıkarıyor. "Doğruca çöpe."

Hepsi kıkırdar.

"Diplomatik," diyor Heidi.

"Üstlerine fazla gitmeyin," diyor Marnie. "Pazarlama desteği almıyorlar, zavallı şeyler."

"Evet, gerçekten çok yazık," diye iç geçiriyor Daniella. "Bu küçük yayınevlerinin iyi romanları kurtların önüne atmak için satın almalarını izlemekten nefret ediyorum."

"Bu şeytani bir şey," diyor Jen. "Temsilcileri daha iyi bilmeli. Bu sektör çok acımasız."

"Oh, *biliyorum*."

Hepimiz başımızı sallayıp şarabımızı yudumluyoruz ve talihsiz kitlelerin bir parçası olmadığımız için rahatlıyoruz. Sohbet, yakın zamanda biri kıdemli editör olmak üzere çalışanlarının yarısını işten çıkaran en son bağımsız yayıncıya ve bu yayınevindeki yazarların yakın zamanda gerçekleşecek olan değişimde şanslarını denemeleri ya da haklarını geri alıp başka bir yayınevine geçmeleri gerekip gerekmediğine geliyor. Yayıncılık dedikodusu, başkalarının talihsizliği hakkında spekülasyon yaparken çok eğlenceli oluyor.

"Peki Çin İşçi Birliği'yle ilgilenmene ne sebep oldu?" Marnie bana soruyor. "Kitabınızdan önce onları hiç duymamıştım."

"Çoğu insan bilmiyordu." Marnie'nin kitabımın ne hakkında olduğunu bilmesi gururumu okşuyor. Düşüncelerini daha fazla sorgulamayacağım - yazarlar arasında birinin eserinizi okuyup okumadığını ya da sadece rol yapıp yapmadığını sormamak iyi bir görgü kuralıdır. "Yale'de Doğu Asya tarihi üzerine bir ders almıştım. Bir profesör tartışma bölümünde bu kitaptan bahsetti ve ben de İngilizce'de bu konuda hiç roman olmamasının şaşırtıcı olduğunu düşündüm ve kanona bu gerekli eklemeyi yapabileceğimi düşündüm." İlk kısım doğru; geri kalanı değil - o dersin çoğunu Japon sanat tarihi, yani dokunaç pornosu okuyarak geçirdim, ama bu gibi sorular için uygun bir kılıf oldu.

"Benim yaklaşımım da tam olarak bu," diye haykırıyor Heidi. "Tarihteki boşlukları, kimsenin bahsetmediği şeyleri arıyorum. Bu yüzden bir işadamı ve Moğol bir avcı kadın hakkında epik bir fantezi romanı yazdım. *Kartal Kız*. Gelecek yıl çıkacak. Daniella'ya sana bir kopyasını göndermesini söylerim. Anglofon okuyucular tarafından benimsenmeyen bakış açıları hakkında düşünmek çok önemli, biliyor musunuz? Madun seslere, bastırılmış anlatılara yer açmalıyız."

"Doğru," diyorum. Heidi'nin "madun" kelimesini bilmesine biraz şaşırdım. "Ve biz olmasak bu hikayeler anlatılamazdı."

"Kesinlikle. *Kesinlikle.*"

Partinin sonuna doğru, vestiyerde sıra beklerken eski editörümle karşılaştım. Sanki en iyi arkadaşmışız gibi, sanki ilk kitap bebeğimi katletmemiş, onu başarısızlığa uğratmamış ve sonra beni soğukta bırakmamış gibi sarılmak için geliyor.

"Tebrikler June," diyor genişçe gülümseyerek. "Başarınızı izlemek harikaydı."

Geçtiğimiz yıl boyunca sık sık Garrett'la tekrar karşılaşırsam ona ne söyleyeceğimi merak ettim. Onun yazarıyken hep dilimi tuttum; köprüleri yakmaktan, birlikte çalışılamaz biri olduğumu yaymasından korkuyordum. Kendimi ne kadar küçük hissettirdiğini, sert ve küçümseyici e-postalarının beni yayıncının çalışmamdan çoktan vazgeçtiğine nasıl ikna ettiğini, ilgisizliğiyle neredeyse yazmayı bırakmama neden olduğunu yüzüne söyleyebilmeyi diledim.

Ama en iyi intikam gelişmektir. Garrett'ın baskısı zorlanıyor. Bir cankurtaran sandalı gibi tutunduğu ünlü, ölmüş yazarların edebi miraslarından gelen kitaplar dışında çok satanlar listesine giren bir şey yok. Bir sonraki ekonomik daralma geldiğinde işsiz kalırsa hiç şaşırmam. Ve arkasından fısıltı ağlarının ne dediğini biliyorum-Garrett *McKintosh'un listesinde Juniper Song vardı ve* The Last Front'un *gitmesine izin verdi. Ne kadar aptal olman gerekiyor?*

"Teşekkür ederim," diyorum. Ve sonra, elimde olmadan, "Eden'da aldığım destekten gerçekten çok memnunum. Daniella harika biri."

"Evet, çok zeki biri. Harper'da birlikte staj yapmıştık." Ayrıntıya girmiyor, sadece beklentiyle bana gülümsüyor.

Dehşetle fark ettim ki, havadan sudan konuşmaya çalışıyor. Onu etkilememe gerek yok. Zaten yeterince etkileyiciyim. *Benimle* görülmek istiyor.

"Evet," diyorum sıkıca gülümseyerek. "O çok harika biri." Ve sonra, artık sinirlendiğim ve bıçağı saplamak istediğim için, "Vizyonumu gerçekten anlıyor, bilirsiniz, harika bir şekilde işbirlikçi. Daha önce hiç bu kadar zeki biriyle çalışmamıştım. Tüm başarımı ona borçluyum."

İpucunu anladı. Yüz ifadesi sarktı. Başka nezaketlerde bulunuyoruz, her zamanki güncellemeleri veriyoruz -yeni bir şey üzerinde çalışıyorum; heyecan duyduğu bir yazarla yeni anlaştı- ve sonra mazeretlerini sıralıyor. "Araya girdiğim için üzgünüm Junie, ama gitmeden önce İngiliz meslektaşıma bir merhaba desem iyi olacak.

Sadece hafta sonu için şehirde." Omuz silktim ve el salladım. Yürüdü gitti ve umarım hayatımdan sonsuza dek çıkar.

BİR *SONRAKİ* OCAK *AYINDA, SON* KRALLIK İÇİN İLK KRALİYET BEYANNAMEMİ ALDIM

Ön tarafa. . Bu, zaten oldukça yüksek olan avansımı karşılayacak kadar kopya sattığım ve bundan sonra gelecekteki tüm satışların bir yüzdesini tutabileceğim anlamına geliyor. Ve satışlar, eğer bu açıklamaya göre bir şey varsa, şaşırtıcı.

Şimdiye kadar avans paramı harcama konusunda temkinli davrandım. Avans paranın hızla tükendiğini, kazanmanın ya da ilkinin miktarına yaklaşan başka bir kitap anlaşması yapmanın garantisi olmadığını bilecek kadar uyarıcı hikayeler okudum. Ama bu ay kendimi şımarttım. Yeni bir dizüstü bilgisayar aldım; nihayet, iki yüz sayfadan büyük bir Word dosyasını açmaya çalıştığımda çığlık atıp kapanmayan bir MacBook Pro. Daha güzel bir daireye taşındım - Athena'nın Dupont'ta kiraladığı ev kadar lüks olmasa da, ziyarete gelen herkesin bana miras kaldığını düşüneceği kadar güzel. IKEA'ya gidiyorum, fiyatlara bakmadan istediğim her şeyi sipariş ediyorum ve TaskRabbit'ten çağırdığım iki çok yakışıklı üniversite son sınıf öğrencisi tarafından teslim edilip monte edilmesi için ekstra ücret ödüyorum. Benimle flört etmelerine izin verdim. İyi bahşiş verdim.

Bir içki dolabım var. Ben artık içki dolabı olan bir insanım.

Kalan öğrenci borcumun tamamı için bir çek yazıyorum, zarfı yalıyorum ve Eğitim Bakanlığı'na gönderiyorum. Hayatımın geri kalanında Nelnet e-postaları yok, Tanrı'ya şükür. Sağlık sigortam var. Dişçiye gidiyorum ve tüm bu tespit edilmemiş çürükleri açtırmak için birkaç bin doları gözden çıkarmam gerektiği ortaya çıktığında, faturayı gözümü kırpmadan ödüyorum. Hiçbir sorunum olmamasına rağmen sırf muayene olmak için birinci basamak doktoruna gidiyorum, çünkü gidebiliyorum.

Athena'yı ve o aptal eski moda viskileri düşünmeden viski tadamasam da güzel viskiler almaya başlıyorum. Whole Foods'tan alışveriş yapmaya başladım. Jalapeño mısır ekmeği bağımlısı oldum. Kıyafetlerimi ikinci el mağazası yerine marka mağazalardan almaya başlıyorum. Ucuz Etsy takılarımı atıyorum ve etik, sürdürülebilir kaynaklı değerli taşlar içermeyen herhangi bir şey takmayı bırakıyorum.

Vergi sezonu geldiğinde, muhasebeci olan kız kardeşim Rory'den işleri halletmesini istiyorum. Ona bu yılki 1099'larımı gönderiyorum.

"Tanrım, sen ciddi misin?" diye cevap verir.

Evet, ona e-posta gönderdim. Sana yazmanın yarayacağını söylemiştim.

İLERİYE DÖNÜK ŞEYLER YAPIYORUM. Olumlu bir şey yapmak istediğimi söylediğimde yalan söylemiyorum.

Asya toplumuna bir katkı. Söz verdiğim gibi Asyalı Amerikalı Yazarlar Kolektifi'ne iki bin dolarlık bir çek yazdım ve telif ücretlerim bu kadar iyi olduğu sürece bu yıllık katkıları yapmaya devam edeceğim. Scribblers'ın Peri Anneleri adlı, yeterince temsil edilmeyen bir yazarı, sektörün cilvelerine karşı onlara koçluk yapabilecek yayınlanmış bir yazarla eşleştiren bir program için mentorluk yapma talebini nezaketle kabul ediyorum.

Cömertliğimi yaydığım için mutluyum. Athena, renkli yazar arkadaşlarına merdiveni indirmek için hiç çaba sarf etmedi. Aksine, onları sinir bozucu buluyordu. "Gelen kutum, sırf aynı belli belirsiz etnik geçmişe sahip olduğumuz için onlara tavsiye mektupları yazarak saatlerimi harcayacağımı düşünen yazar özentileriyle dolup taşıyor," diye küçümseyerek şikayet ederdi. "'Merhaba Bayan Liu, ben lise ikinci sınıf öğrencisiyim ve Asyalı Amerikalı bir kadın olarak size çok hayranım. Kapa çeneni. Sen özel değilsin; sıradan birisin."

Athena, Asyalı Amerikalı yazarların hayranlıkla etrafında kümelenmesinden azıcık rahatsız olmaktan daha fazlası gibi görünüyordu. Onları aktif olarak hor görüyor gibiydi. Basında kendisiyle karşılaştırılan ilk romanlardan bahsettiğimde bundan nefret ediyordu. Onların ne kadar orijinal olmadığından, çok zorlandıklarından, pazardaki etnik bir nişe hitap ettiklerinden yakınırdı. "Başka bir şey yazın!" diye şikayet ederdi. "Kimse başka bir iyi hissettiren göçmen hikayesi istemiyor. Boohoo, öğle yemeğinin kötü koktuğunu mu düşündüler? Gözlerinle dalga mı geçtiler? Tanrım, hepsini daha önce okudum. Hiç özgünlük yok."

Belki de Highlander Sendromu'ydu - daha önce de okumuştum, marjinal grupların üyelerinin kendileri gibi bir başkası başarıya ulaşmaya başladığında kendilerini tehdit altında hissetmeleri. Bunu ben de yaşadım - ne zaman genç bir kızın ilk kitabıyla büyük bir başarı yakaladığına dair bir yayın duyurusu görsem, gözlerimi oymak istiyorum. Belki de birilerinin onun yerini alacağından ya da onu geçeceğinden korkuyordu.

Ama ben Athena'dan daha iyi olacağım. Ben diğer kadınlara yardım eden bir kadınım.

Emmy Cho adında bir kızla eşleştim, kendisi bana kitaplarımı ne kadar beğendiğine dair coşkulu bir e-posta gönderdi. Emmy San Francisco'da yaşıyor.

Francisco, böylece ilk mentorluk seansımızı Zoom üzerinden yapıyoruz. Taze yüzlü, masum bir şekilde çok güzel, sevimli bir tavşan gibi, çirkinleşmiş bir Athena gibi ve içgüdüsel olarak onu paltomun altına alıp koruma dürtüsü hissediyorum.

Bana, büyük ölçüde kendi deneyimlerine dayanan, doksanlı yıllarda Orta Batı'da büyüyen Koreli Amerikalı queer bir kız hakkında bir ergenlik romanı olan şu anki bahsediyor. "Biraz *The Half of It* filmine benziyor, eğer izlediyseniz?" Her cümlesini bitirdiğinde saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmak gibi sevimli bir alışkanlığı var. "Sektörün bu tür hikayelerle pek ilgilenmemesi beni biraz endişelendiriyor. Büyürken raflarda böyle kitaplar görmedim ve bu yüksek oktanlı bir gerilim yerine daha çok sessiz, içe dönük bir edebi roman, bu yüzden bilmiyorum ..."

"Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum," diye onu temin ediyorum. "Aksine, sektörde Asyalı olmak artık her zamankinden daha kolay."

Kaşları çatıldı. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Kesinlikle," diyorum. "Şu anda satılan şey çeşitlilik. Editörler marjinal seslere *aç*. Farklı olduğun için bir sürü fırsat yakalayacaksın, Emmy. Yani, Asyalı queer bir kız? Bu listedeki tüm onay kutuları. Bu taslağın üzerine salyalarını akıtacaklar."

Emmy gergin bir şekilde gülüyor. "Peki, tamam."

"Sadece yazabileceğin en iyi şeyi yaz ve ortaya koy," diyorum. "Hit olacaksın, söz veriyorum."

Sorgulama sürecinin şu ana kadar nasıl gittiği (çok sayıda kısmi talep var, ancak henüz somut bir teklif yok) ve taslak hakkındaki duyguları hakkında biraz daha sohbet ediyoruz (anlatı sesine güveniyor, ancak çok fazla örtüşen zaman çizelgesi deneyip denemediğini bilmiyor).

Saatin sonuna yaklaşırken Emmy boğazını temizler ve "Sormamın sakıncası yoksa, beyaz mısınız?" diye sorar.

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı, çünkü hemen özür diliyor. "Özür dilerim, bunu söylemek doğru mu bilmiyorum, ben sadece, *Song* gibi, bu biraz belirsiz, o yüzden bilmek istedim."

"Ben beyazım," diyorum, niyetlendiğimden daha soğuk bir şekilde. Ne ima ediyor? Asyalı olmadığım sürece ona iyi bir akıl hocası olamayacağımı mı? "Song benim göbek adım. Onu bana annem verdi."

"Tamam," diyor Emmy ve saçlarını tekrar kulaklarının arkasına topluyor. "Güzel. Sadece soruyordum."

OceanofPDF.com

Sekiz

ELBETTE BENİ KÖTÜLEYENLER DE VAR. BİR KİTAP NE KADAR POPÜLER OLURSA Bu yüzden Rupi Kaur'un şiirlerine karşı duyulan tiksinti bin yıllık bir kişilik özelliği haline geldi. Goodreads'teki yorumlarımın çoğu beş yıldız, ancak bir yıldızlar çok *sert*.

İlham vermeyen sömürgeci zırvası, diye okuyor biri. Beyaz kadın sömürüsünün acıklı hikâye formülünün bir başka yinelemesi: kopyala, yapıştır, isimleri değiştir ve işte, en çok satanlar, diye okuyor bir diğeri. Ve objektif olamayacak kadar kişisel görünen bir üçüncüsü: Ne kadar kendini beğenmiş, iğrenç bir kaltak. Yalie olmakla çok fazla övünüyor. Bunu bir Kindle indirimi sırasında aldım ve harcadığım iki yüz doksan dokuz sentin her birini geri aldığıma emin olabilirsiniz.

Twitter'da ilk kez kötü bir eleştiriyle etiketlendiğimde (Tüm o abartı beni yanlış yönlendirdi, bu yazardan bir daha bir şey okumayacağım), BookCon sonrası partiden yeni arkadaşlarım Marnie Kimball ve Jen Walker'a mesaj attım. Bana numaralarını vermişler ve sektörde zorlandığım bir an olursa ulaşmam konusunda ısrar etmişlerdi. O zamandan beri, arsızca "Eden'in Melekleri" adını verdiğimiz grup sohbetimiz, destek ve sektör dedikoduları için başvurduğum kaynak oldu.

> İnsanların internette hakkınızda söylediği kaba sözlerin üstesinden nasıl geliyorsunuz? Ben soruyorum. Bu çok moral bozucu.

Sanki kişisel bir kan davaları varmış gibi. Sanki ben bir keresinde onların köpeğini tekmelemişim gibi.

Birinci kural: Yorumları Okumayın. Marnie, yaşlı kadınların yaptığı o garip şeyi yapıyor, fazladan boşluk ve büyük harf kullanıyor, ancak bunların kasıtlı mı yoksa yazım hatası mı olduğunu asla anlayamıyorum. Eğer söyleyecek iyi bir şeyleri olsaydı, kendi kitaplarını yazarlardı. Onlar Küçük Küçük İnsanlar.

Bırakın kendi yankı odalarında çığlık atsınlar, diye yazıyor Jen. Öfke gösterisi yapmak onlar için bir bağ kurma aktivitesidir. Onlara tam anlamıyla serotonin verir, bu konuda araştırmalar var. Sizi etkilemesine izin vermeyin. Onlar koyun.

Bu iyi bir tavsiye, keşke umursamayacak kadar zihinsel gücüm olsaydı. insanların benim hakkımda ne düşündüğünü çok önemsiyorum. Goodreads üzerinden okumaya devam ediyorum.

tiradlar, kısır tweet dizileri ve küçümseyici Reddit gönderileri. Google Alerts'te karşıma çıkan olumsuz makalelere tıklamaya devam ediyorum, hatta başlık kendini beğenmişlikten başka bir şey vaat etmese bile.

Elimde değil. Dünyanın benim hakkımda ne söylediğini bilmem gerekiyor. Dijital olarak algılanan benliğimin hatlarını çizmem gerekiyor, çünkü en azından hasarın boyutunu bilirsem ne kadar endişelenmem gerektiğini de bilirim.

En yaygın nefret yazısı, *Los Angeles Review of Books*'ta Adele Sparks-Sato adlı bir eleştirmen tarafından yazılan bir deneme yazısıdır. Sparks-Sato'nun çalışmalarını aslında beğeniyorum, çünkü kendisi herkesin "bir neslin sesi" olarak lanse ettiği romanların aslında kendini beğenmiş, narsist saçmalıklar olduğuna işaret etmekte başarılıdır. Geçmişte Athena'nın çalışmalarına yönelik en sert eleştirilerden bazılarını yayınladı (Athena'nın ilk romanı hakkında: "Liu burada, lirik, kendini ötekileştiren bir cümleyi derin bir gözlem sanmak gibi acemi bir tuzağa düşüyor. Ne yazık ki, Asyalı olsanız bile Oryantalist olabilirsiniz. Benim yorumum? Athena Liu'nun kendi sarı hummasını atlatması gerekiyor."). Bu sefer benim peşimden geldi:

"Juniper Song, *Son Cephe*'de unutulmuş bir tarihi kazmak için mükemmel bir fırsatı kaçırıyor ve bunun yerine binlerce Çinli işçinin çektiği acıları melodram ve beyazların kefareti için bir alan olarak kullanıyor" diye yazıyor. "Örneğin, okuma yazma bilmeyen genç Çinli erkekleri denizaşırı ülkelerde çalışmaya ve ölmeye ikna etmek için Hıristiyan misyonerlerin kullanılmasını ve Fransa'da büyük ölçüde Çinlileri uysal, evcil ve işbirlikçi tutmak için işe alınmalarını sorgulayabilirdi. Bunun yerine misyonerlerin işçileri dönüştürmedeki rolünü utanmadan övüyor. *Son Cephe* pek de yeni bir çığır açmıyor; bunun yerine, *The Help* ve *The Good Earth* gibi romanları, tarihsel sömürü romanları olarak adlandırdığım uzun bir çizgide birleştiriyor: sorunlu geçmişleri beyaz eğlence için eğlenceli bir set parçası olarak kullanan gerçek dışı hikayeler."

Her neyse. Adele kim oluyor da bana özgünlükten bahsediyor? "Sato" ismi Japonca değil mi? Çinli ve Japon olmanın tamamen farklı deneyimler olduğuna dair koca bir söylem yok mu?

Bu Adele sürtüğü bir sakinleştirici hap alabilir mi? Eden's Angels'a mesaj atıyorum.

Marnie: ASS gibi baş harfleri olan. . . hayır?

Jen: Eleştirmenler başkalarını aşağı çekerek bir izleyici kitlesi oluştururlar. Kendilerini meşrulaştırabilmelerinin tek yolu bu. Bu zehirli bir kültür. Kendinizi kaptırmayın. Biz bundan daha iyiyiz.

UCLA'da Kimberly Deng adında bir üniversite öğrencisi YouTube'a "SON CEPHEDEKİ TÜM KÜLTÜREL HATALAR!!!" başlıklı on iki dakikalık bir video koyuyor ve bu video bir hafta içinde yüz bin kez izleniyor. Merakımdan biraz izliyorum ama hakaretten çok etkilenmiyorum. "Çinli askerler bayram yemeğinde kıymalı börek gibi yiyecekler yemezdi" (Ne yediklerini ve ne zaman yediklerini nereden bilsin?) ya da Athena'nın kendisinin isimlendirme kuralları ("Ah Kay? Bu saçmalığı bir Hong Kong suç dizisinden mi aldı?") gibi önemsiz şeylerle dolu. Yorumların hepsi YAAAS KWEEN ve OMG GO OFF KIMMY ve LOLLLL THAT WHITE GIRL IS QUAKING gibi saçmalıklardan oluşuyor.

Kimberly daha sonra Instagram'da bana DM atarak kanalına konuk olmak isteyip istemediğimi sorma cüretini gösterdi ve ben de benimle reklamcım Emily aracılığıyla iletişime geçmesini ve ardından Emily'ye onu hayalet gibi göstermesini söyleyerek kindar bir zevk aldım.

Xiao Chen adında bir başka internet ateşleyicisi, *Son Cephe*'nin asla yayınlanmaması gerektiğini savunan bir Substack makalesi yayınladı. Aslında Xiao Chen'in markasına oldukça aşinayım-Athena onu sık sık ve acımasızca şikayet etmişti. Xiao Chen bir önceki yıl *Vox*'taki "Diaspora Kurgusu Yeter" başlıklı yazısıyla viral olmuştu; bu yazıda esasen mevcut Çinli Amerikalı romancı dalgasında kimsenin değerli bir şey üretmediğini, çünkü hiçbirinin Tiananmen Meydanı katliamı veya Kültür Devrimi gibi şeyleri yaşamadığını ve Mandarin bile konuşamayan ve Asyalı kimliğinin balonlu çay ve BTS'ye sinir bozucu bir şekilde takıntılı olmaktan ibaret olduğunu düşünen şımarık Bay Area çocuklarının diaspora kanonunun radikal gücünü sulandırdığını savunuyordu. Twitter'da diğer yazarlarla sert tartışmalara girdiğini gördüm; ÇİNCE ÖĞRENİN, diye çıkışırdı, ya da SUSUN BEYNİ YIKANMIŞ BATI KUKLALARI.

Xiao Chen'in çalışma yöntemi, bir metinde yanlış olan her şeyi yazarla ilgili koltukta teşhis edilen psikolojik bir soruna bağlamak gibi görünüyor; benim durumumda, Xiao Chen *Son Cephe*'yi yazdığımı düşünüyor çünkü ben "*The Untamed*'in queer hayran kurgusunu yazanlar gibi, sadece kadınsı görünümlü Asyalı erkeklere karşı incelenmemiş bir fetişe sahip olmakla kalmayıp, aynı zamanda Çin tarihinin köşeye koymak için güzel Ming vazoları gibi ilgi çekici ve parlak külçeler aramak için kiraz toplayacak bir şey olduğunu düşünen birçok beyaz kadından biriyim."

Dürüst olmak gerekirse, öfkesi beni güldürüyor. Bazı eleştirel yazılar yaralayacak kadar soğuk ve küçümseyicidir, ancak bu *o kadar* duygusal, *o kadar* öfkeli ki, sadece Xiao Chen'in kendi güvensizliklerini ve dipsiz, açıklanamaz

Öfke. Onu bodrum katında bir dizüstü bilgisayarın başına çökmüş, hiç kimseyi dinlemeden hırlayıp tükürürken hayal ediyorum. Xiao Chen'in beni yüz yüze görse ne yapacağını merak ediyorum - suratıma bir yumruk atar ya da anlamsız bir nezaket cümlesi kurup sıvışır. Onun gibi insanlar internette her zaman gerçekte olduklarından daha cesurdurlar.

Jen: Böyle insanlar kadınların başarılı olduğunu görmeye dayanamazlar.

Marnie: Kadın düşmanlığının en kötüsü. Ayrıca, The Untamed nedir?

Romanın iki yüz sayfasında geçen bir sahne var ki tüm eleştirmenler buna takmış durumda. Gerçekten de her olumsuz eleştiri en azından üçüncü paragrafta bu sahneden bahsediyor. Annie Waters - Athena'nın taslağından genişlettiğim bir karakter, YMCA misyonerlerinin on yedi yaşındaki kızı - İncil ve Noel bisküvisi dağıtmak için tek başına işçi kampını ziyaret ediyor. Aylardır eşlerini ya da kendi türlerinden herhangi bir kadını görmemiş olan erkekler, anlaşılır bir şekilde onu süzüyorlar. Kadın sarışın, zayıf ve güzel; tabii ki ona bakmaya doyamıyorlar. Biri onu yanağından öpüp öpemeyeceğini sorar ve Noel zamanı olduğu için kadın utangaç bir şekilde buna izin verir.

Sahnenin dokunaklı olduğunu düşündüm. Burada dil ve ırk açısından bölünmüş insanlar var ve yine de savaşın ortasında şefkatli anı paylaşabiliyorlar. Bu sahne aynı zamanda Daniella'nın romana dair daha önce dile getirdiği bir sıkıntıyı da gideriyordu: romanın neredeyse tamamen erkeklere odaklanması. *Maço savaş hikayesi dönemi sona erdi,* diye yazmıştı. *Kadın bakış açılarını yükseltmeye başlamalıyız.*

Athena'nın orijinal taslağında öpücük yoktu. Onun versiyonunda Annie, işçilerin pis, korkutucu haydutlar olduğunu düşünen, korunaklı, kıpır kıpır bir kızdı. Athena'nın Annie'si adamlara soğuk bir "Mutlu Noeller" dedi ve bisküvileri dikenli tellerle çevrili çitin kenarına bıraktı, sonra adamlar sanki tasmalarından kurtulup fırsat verilirse onu öldüresiye parçalayacak köpeklermiş gibi ürkekçe uzaklaştı.

Athena'nın, işçilerin kendi taraflarında savaşan insanlardan gördükleri ırkçılığa dikkat çekmeye çalıştığı açık. Ama kitap boyunca zaten bunlardan çok fazla vardı. Ağır ve tekrara dayalı hissettirmeye başlamıştı. Neden bunun yerine ırklar arası aşkın potansiyelini gösteren bir sahne eklemediniz? Hepimiz ırkçılık karşıtlığını kınayamaz mıyız?

Bu, görünüşe göre, yapabileceğim en ırkçı sanatsal seçim.

Adele Sparks-Sato'dan: "Song, Fransız kadınları arasındaki ırklararası aşklara karşı ortaya çıkan gerçek zorlukları keşfetmek yerine

Çinli işçileri, beyaz kadına duydukları şehveti kontrol edemeyen hayvani yaratıklar olarak resmetmeye karar verir."

Xiao Chen'den: Bütün beyaz kadınlar onları sikmeye takıntılı olduğumuzu mu düşünüyor? Küstahlığı düşünsene. Güven bana Juniper, o kadar da değilsin.

"Bir sonraki videom için," diyor Kimberly Deng, "zerdeçal yüz maskesi ve beyaz gözyaşları içeren bir Annie Waters makyaj eğitimi vereceğim."

Tüm bu konuşma "Annie Waters meme "inin ortaya çıkmasına neden oldu; bu meme, kitaptan alınan şu cümleyle eşleştirilmiş mülayim ve vasat görünümlü beyaz kadınların fotoğraflarını içeriyor: "Doğan güneşin renginde saçları ve okyanus gibi gözleri olan kıvrak bir genç kızdı ve yanından geçip giderken erkekler gözlerini ondan alamıyordu." Bu memlerin birçoğu, benden nefret edenlerin internette bulabilecekleri en az gurur verici fotoğraflarımı kullanıyor.

Bunun ne kadar acımasız ve cinsiyetçi olduğunu belirtmek istiyorum ama Eden's Angels bana sessizliğin en iyi savunma yöntemi olduğunu söylüyor. Jen, trollerin sizi incittiklerini bilmelerine izin verdiğinizde, onlar kazanır, diyor. Size ulaştıklarını düşünmelerine izin veremezsiniz.

Yüz yüze tartışmaya giremediğim için sık sık duşta tartışma provası yapıyorum.

"Aslında," diyorum şampuan şişeme, "Çinlilerin ayrımcılığa uğruyor olması onların da ırkçı olamayacağı anlamına gelmez. Ve aslında Çinli işçilerin Araplar ve Faslılarla iyi geçinemediği iyi belgelenmiştir - kaynaklarımdan birine göre, Çinliler onlara 'kara şeytanlar' derlermiş. Etnik gruplar arası çatışma diye bir şey var, biliyorsunuz."

Batılı misyonerleri yücelttiğim yönündeki suçlamalara cevaben şöyle derdim: "Tek bir Çinli askerin bile Hıristiyanlıkta huzur bulmadığını iddia etmek de aynı derecede özcüdür. Misyonerler genellikle ayrımcı ve tepeden bakıcıydı, evet, ancak raporlardan ve anılardan gerçek din değiştirenler olduğunu biliyoruz ve sırf Çinli oldukları için din değiştirmenin imkansız olduğunu iddia etmek de ırkçı görünüyor."

Kimberly Deng'in aptalca clickbait'ine cevaben de şöyle derdim: "Aslında Kanada'da geçen sahnelerin olması çok mantıklı çünkü işçiler önce Kanada'ya, oradan da Fransa'ya gönderiliyordu. Bunu Wikipedia'dan öğrenebilirdiniz."

Eleştirmenlerimin, sadece Asyalı olmanın onları tarih uzmanı yapmadığını, akraba evliliğinin

benzersiz bir epistemolojik kavrayışa dönüşmediğini, ayrıcalıklı kültürel züppeliklerinin ve özgünlük testlerinin sadece bir kapı tutma biçimi olduğunu ve en nihayetinde ne hakkında konuştuklarına dair hiçbir fikirleri olmadığını gösteriyor.

Bu tartışmaları kafamda yapmakta o kadar ustalaştım ki, muhaliflerimden biri benimle yüz yüze geldiğinde aslında son derece iyi hazırlanıyorum. O gece, Cambridge'de bağımsız bir kitapçı tarafından düzenlenen tarihi kurgu konuşmacı serisindeyim. Dinleyiciler sorularıyla biraz zorlayıcı olsalar da şu ana kadar kibar davrandılar. Çoğunlukla Harvard ve MIT öğrencileri var ve Yale'de geçirdiğim dönemden iyi hatırlıyorum ki seçkin üniversitelerdeki lisans öğrencileri her zaman kendilerinin bildiklerinden daha fazlasını bildiklerini düşünürler ve bir entelektüeli alaşağı etmeyi en büyük başarıları olarak görürler. Şimdiye kadar isim değişikliğim ("Daha önce de gibi, yeni bir başlangıcı ifade etmek için göbek adımla yazmayı seçtim"), araştırma sürecim (artık standart bir kaynakçam var) ve Çin Amerikan toplumuyla ilişkim (burada, Asya Amerikan Yazarlar Kolektifi'nin yaz atölyesinde verdiğim Athena Liu Bursu'ndan bahsediyorum) hakkında sorularla karşılaştım.

Sonra ön sıralardan bir kız mikrofonu aldı. Daha ağzını açmadan bu işin kötü gideceğini anladım. Sağcı bir sosyal adalet savaşçısı gibi giyinmiş - boyalı mor saçları alttan kesilmiş; sarkık bere, örgü kol ısıtıcıları ve yeleğinde BLM, BDS ve AOC'ye bağlılığını ilan eden bir düzine iğne ve rozet. (Bakın, burada hepimiz liberaliz. Ama *hadi* ama.) Yüzünde nefes nefese kalmış, vahşi bir ifade var, sanki hayatı boyunca beni alaşağı etmek için bu fırsatı bekliyormuş gibi.

"Merhaba," diyor ve sesi bir an için titriyor. Canlı bir seyirci önünde kavga etmeye alışık değil. "Ben Çinli bir Amerikalıyım ve *Son Cephe*'yi okuduğumda düşündüm ki ... . Demek istediğim, çok derin acı veren geçmişler buldum. Ve size sormak istiyorum, neden beyaz bir yazarın - yani Çinli olmayan bir yazarın - bu tür bir hikaye yazmasının ve bundan kazanç sağlamasının sorun olmadığını düşünüyorsunuz? Neden bunu anlatmak için doğru kişi olduğunu düşünüyorsun?"

Mikrofonu indiriyor. Yanakları kızarmış. Bundan büyük bir heyecan duyuyor. Bunun büyük bir halk çağrısı olduğunu, bu itirazı ilk kez duyduğumu düşündüğüne şüphe yok. Herkesin perçinlendiğine, sanki yumruklaşmamızı bekliyormuş gibi onunla benim aramda bakışıp durduğuna şüphe yok.

Ama ben bu cevabı hazırladım. Kitabı yazmaya başladığımdan beri bu cevabı hazırlıyordum.

"Bence yazarların ne yazıp ne yazmaması gerektiğini sansürlemeye başlamak çok tehlikeli." Güçlü giriş yapıyorum ve bu kalabalıktan bazı onaylayıcı mırıltılar alıyor. Ancak yine de bazı şüpheci yüzler görüyorum, özellikle de orada bulunan diğer Asyalılardan, bu yüzden devam ediyorum. "İnsanlara derilerinin rengine göre ne yazıp yazmamaları gerektiğini söylediğimiz bir dünyada yaşamaktan nefret ediyorum. Demek istediğim, söylediklerinizi tersine çevirin ve kulağa nasıl geldiğine bakın. Siyah bir yazar beyaz kahramanı olan bir roman yazamaz mı? Peki ya İkinci Dünya Savaşı hakkında yazan ve bu savaşı hiç yaşamamış olanlara ne demeli? Bir eseri edebi kalitesi ve tarih temsilleri açısından eleştirebilirsiniz - elbette. Ama bu işi yapmaya istekliysem, bu konuyu ele almamam için hiçbir neden göremiyorum. Ve metinden de anlayabileceğiniz gibi, bu çalışmayı yaptım. Kaynakçalarıma bakabilirsiniz. Gerçekleri kendiniz kontrol edebilirsiniz. Bu arada, yazmanın temelde bir empati egzersizi olduğunu düşünüyorum. Okumak başkasının yerine geçmemizi sağlar. Edebiyat köprüler kurar; dünyamızı küçültmez, büyütür. Kâr meselesine gelince - yani, karanlık şeyler hakkında yazan her yazar bu konuda kendini suçlu mu hissetmeli? Yaratıcılara çalışmaları için ödeme yapılmamalı mı?"

Başkasının acısından kazanç sağlamak. Tanrım, ne kadar zalimce bir ifade. Athena bununla mücadele ederdi, alenen, performatif olarak.

Bir keresinde *Publishers Weekly*'ye verdiği demeçte, "Bu hikayeyi sadece ebeveynlerim ve büyükanne ve büyükbabam yaşadığı için anlatabildiğim gerçeği beni etik olarak rahatsız ediyor" demişti. "Ve bazen onların acılarını kendi çıkarlarım için sömürüyormuşum gibi geliyor. Onları onurlandıracak şekilde yazmaya çalışıyorum. Ancak bunu sadece ayrıcalıklı, şanslı bir nesil olduğum için yapabildiğimin de farkındayım. Geriye dönüp bakma, bir hikaye anlatıcısı olma hoşgörüsüne sahibim."

Lütfen. Bu cümleyi hep bir kaçış olarak görmüşümdür. gerek yok. Hepimiz akbabayız ve bazılarımız - burada Athena'yı kastediyorum - bir hikayenin en sulu lokmalarını bulmakta, kemiği ve kıkırdağı parçalayarak hassas kanayan kalbe ulaşmakta ve tüm kanı sergilemekte daha iyiyiz.

Elbette İngiliz subaylara, karışıklıkları sorumlu işçileri vurarak bastırabileceklerinin söylendiğini büyülenmiş bir dinleyici kitlesine anlattığımda kendimi biraz iğrenç hissediyorum. Bunu anlatmak hem heyecan verici hem de yanlış hissettiriyor, tıpkı Athena'nın ölümüyle ilgili başlığımın beğeni toplamasının yanlış hissettirdiği gibi. Ama bu bir hikaye anlatıcısının kaderi. Groteskin düğüm noktaları haline geliyoruz. "Bakın!" diyenler bizleriz.

Gözleri, karanlıkla tüm gücüyle yüzleşemiyor. Kimsenin ayrıştıramadığı şeyleri dile getiriyoruz. Düşünülmeyene bir isim veriyoruz.

"Sanırım trajedi hakkında yazmamdan duyduğum bu rahatsızlık, trajedinin yaşandığını kabul etmekten duyduğumuz daha büyük rahatsızlığa işaret ediyor," diye bitiriyorum. "Ve ne yazık ki savaş romanı yazan herkesin kaderi bu. Ama bunun beni anlatılmamış tarihleri anlatmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim. Birileri bunu yapmak zorunda."

Dağınık alkışlar. Herkes benimle aynı fikirde değil ama sorun değil, en azından hiç yuhalanmadım. Bu gibi sorularda bu bile başlı başına bir zaferdir. SJW kız daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor, ancak kitapçı çalışanları mikrofonu bir sonraki izleyiciye çoktan devretti, o da ilhamımı nereden ve nasıl aldığımı öğrenmek istiyor. Gülümsüyorum, yumruğumu çeneme değdiriyorum ve mükemmel bir şekilde prova edilmiş başka bir cevaba başlıyorum.

ACI HAKKINDA YAZMAYA KIMIN HAKKI VAR?

Bir keresinde Athena ile Smithsonian Ulusal Amerikan Tarihi Müzesi'ndeki Kore Savaşı sergisine gitmiştik, o zamanlar hala iyi arkadaş olabileceğimiz konusunda kendimi kandırıyordum. Teach for America'daki görevimden sonra DC'ye yeni taşınmıştım ve Athena'nın Georgetown'daki bursu için birkaç ay önce oraya taşındığını biliyordum, bu yüzden ne yaptığını görmek için rahatça ulaştım. Sabah çalıştığını ama öğleden sonra bir müze ziyareti yapacağını ve benim de gelmemi çok istediğini söyledi.

Kore Savaşı ile ilgili bir sergide dolaşmak bir Cuma öğleden sonrasını nasıl geçireceğime dair ilk tercihim değildi, ama Athena benimle takılmak istedi ve o zamanlar Athena'nın ilgisinin bir parçasını gördüğümde hala küçük bir heyecan hissediyordum, bu yüzden onunla saat üçte ön kapılarda buluştum.

"Şehre gelmene çok sevindim!" Yüzlerce hayranıyla kucaklaşmış ve artık bu eyleme, kucaklaşmaya nasıl gerçek bir vurgu yapacağını bilmeyen bir süper modelmiş gibi görünmesini sağlayan o hafif, bağımsız tarzıyla bana sarıldı. "İçeri girelim mi?"

"Evet, tabii." Hepsi bu kadar; havadan sudan konuşmak yok, *nasılsın* yok*?* Sadece kısa bir kucaklaşmadan sonra müzenin Kuzey Kore'deki Amerikan savaş esirlerinin deneyimlerini anlatan geçici sergisine doğru yürüdük.

Başta bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm. *Oh, şapşal, seninle sohbet etmek yerine eski ve havasız bir müzeyi gezmek isteyeceğimi düşünmedin, değil mi?* Ya da belki de, umarım, o görmek istediği şeyi görürken burada birkaç dakika geçirir ve sonra kendimizi serin, klimalı bir bara götürür, meyveli içeceklerimizi yudumlar ve bilirsiniz, hayat hakkında konuşurduk.

yayıncılık. Ancak Athena'nın tüm öğleden sonra burada oyalanmak istediği hemen anlaşıldı. Her bir gerçek boyutlu, siyah-beyaz kesitin önünde on dakika ya da daha uzun süre duruyor, öznenin yaşam öyküsünü okurken nefesinin altında fısıldıyordu. Sonra parmaklarını dudaklarına götürür, iç çeker ve başını sallardı. Bir keresinde gözünden bir damla yaş sildiğini bile gördüm.

"Düşünsene," diye mırıldanmaya devam etti. "Kaybedilen onca hayat. İnanıp inanmadıklarını bile bilmedikleri bir amaç uğruna, sırf hükümetleri domino teorisinin doğru olduğuna ikna olduğu için çekilen onca acı. Tanrım."

Ve biz bir sonrakine geçerken her şey yeniden başlıyordu. Burada, Yalu Nehri boyunca difteriye yakalandığında arkadaşından künyesini annesine geri getirmesini isteyen on dokuz yaşındaki asker Ricky Barnes'ın bilinen son mektubunu okuyabilirdik.

Athena konuşmadan duramıyordu. İlk başta belki de inanılmaz derecede hassas olduğunu, başkasının acısını kendi acısı gibi hissetmeden duyamadığını düşündüm. Lanet olası azize. Ancak sergide ilerledikçe bir Moleskine'e bir şeyler karaladığını fark ettim. Bunların hepsi bir yazı projesi için araştırmaydı.

"Çok korkunç," diye fısıldadı. "Dul eşi sadece on yedi yaşındaydı, hala bir kızdı. Ve babasının yüzünü asla tanıyamayacak olan kızına hamileydi." Ve böyle devam etti. Athena her pankartı ve kesiti incelerken sergide ilerledik ve sık sık bu hikayeyi bu kadar trajik yapan şeyin ne olduğunu açıkladı.

Sonunda onun sesine daha fazla dayanamadım ve üniforma sergilerine daha yakından bakmak için oradan uzaklaştım. Sergiden çıktığımda Athena'yı bulamadım ve bir an için beni ektiğini düşündüm, sonra onu tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adamın yanındaki bankta otururken gördüm, adam göğüslerine bakarak konuşurken not defterine bir şeyler not ediyordu.

"Peki bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu ona. "Benim için tarif edebilir misin? Hatırlayabildiğin her şeyi?"

Tanrım, diye düşündüm. *O bir vampir.*

Athena'nın acı çekmek için bir saksağan gözü vardı. Bu beceri onun en iyi karşılanan tüm eserlerini birleştirdi. Gerçeklerin ve ayrıntıların kiri ve çamuru arasından hikayenin kanayan kısmını görebiliyordu. Gerçek hikayeleri deniz kabukları gibi topluyor, parlatıyor ve onları keskin ve pırıl pırıl bir şekilde dehşete düşmüş ve büyülenmiş okuyuculara sunuyordu.

Müze ziyareti rahatsız ediciydi ama beni şaşırtmadı.

Athena'yı daha önce de hırsızlık yaparken görmüştüm.

Muhtemelen bunu hırsızlık olarak bile düşünmüyordu. Onun tanımladığı şekliyle, bu süreç sömürücü değil, efsanevi ve derin bir şeydi. Bir keresinde *New Yorker*'a "Kaosu anlamlandırmaya çalışıyorum" demişti. "Bence sınıflarda tarihi öğrenme şeklimiz çok antiseptik. Bu mücadeleleri çok uzakta hissettiriyor, sanki bizim başımıza asla gelmeyecekmiş gibi, sanki o ders kitaplarındaki insanların kararları biz asla vermeyecekmişiz gibi. Ben bu kanlı geçmişleri ön plana çıkarmak istiyorum. Okuyucuyu bu tarihlerin günümüze ne kadar yakın olduğu ile yüzleştirmek istiyorum."

Zarif bir şekilde. Hatta asilce. Bu şekilde ifade ettiğinizde, bu sömürü değil, bir hizmettir.

Ama söyleyin bana, gerçekten, Athena'nın bu hikayeleri anlatmaya herkesten daha fazla hakkı var mıydı? Çin'de bir seferde birkaç aydan fazla yaşamadı. Hiç savaş bölgesinde bulunmadı. İngiltere'de ailesinin teknoloji işleriyle finanse edilen özel okullarda büyüdü, Nantucket ve Martha's Vineyard'da yazladı ve yetişkin hayatını New Haven, NYC ve DC arasında geçirdi. Akıcı bir şekilde Çince bile konuşamıyor - röportajlarında "daha iyi asimile olmak evde sadece İngilizce konuştuğunu" itiraf ediyor.

Athena Twitter'a girip Asyalı Amerikalıların temsilinin öneminden, model azınlık efsanesinin yanlış olduğundan çünkü Asyalıların gelir yelpazesinin hem alt hem de üst uçlarında aşırı temsil edildiğinden, Asyalı kadınların fetişleştirilmeye ve nefret suçlarının kurbanı olmaya devam ettiğinden ve Asyalıların beyaz Amerikalı politikacılar için bir oy kategorisi olarak var olmadıkları için nasıl sessizce acı çektiklerinden bahsederdi. Sonra Dupont Circle'daki evine gidip bin dolarlık antika daktilosuyla yazmaya koyuluyor ve yayıncısının avansını hak ettiği için gönderdiği bir şişe pahalı Riesling'i yudumluyordu.

Athena hiçbir zaman kişisel olarak acı çekmedi. Sadece bundan zengin oldu. O sergide gördüklerinden yola çıkarak "Yalu Boyunca Fısıltılar" başlıklı ödüllü bir kısa öykü yazdı. Ve Koreli bile değildi.

OceanofPDF.com

Dokuz

CAMBRIDGE ETKİNLİĞİ KÜÇÜK BİR TWITTER TARTIŞMASINA YOL AÇTI

Olağan şüpheliler - olanları çeşitli derecelerde öfkeyle ele alan pek çok başlık, kendi görüşlerini dile getiren pek çok insan, çoğu bunu tribünlere oynamak ve gerçekte söylenenlerle sadece teğet geçen derin düşüncelerini göstermek için bir fırsat olarak kullanıyor. Birkaç kişi soruyu soranla aynı fikirde - Lily Wu adında MIT'de ikinci sınıf öğrencisi olduğunu ve karşılaşma hakkında beni diğer şeylerin yanı sıra toplumla gerçek bir bağı olmayan ve samimiyetsiz, çıkarcı sahte bir müttefik olarak adlandırdığı öfkeli bir başlık yazdığını öğreniyorum.

Ama benim tarafımda onunkinden daha fazla insan var. Cevapları, sizin tutumunuz bana ters ırkçılık gibi geliyor ... ve Oh, sansürü seviyor musunuz? gibi yorumlarla dolu. Komünist Çin'e geri dönmenizi önerebilir miyim! Tam bir karmaşa. Ben yorum yapmıyorum. Şimdiye kadar, olumsuz tepkilerle başa çıkmanın en iyi yolunun, her şey bitene kadar sessiz ve yarasız bir şekilde sığınmak olduğunu öğrendim. Zaten Twitter'daki söylemler hiçbir işe yaramıyor; sadece ateşli silahşörlerin bayraklarını sallamaları, taraflarını belli etmeleri ve herkes sıkılıp yoluna devam etmeden önce IQ puanlarını yükseltmeye çalışmaları için bir fırsat.

BIR HAFTA SONRA AŞAĞIDAKI E-POSTAYI ALDIM:

> İyi günler,
>
> Adım Susan Lee ve Çin Amerikan Sosyal Kulübü'nün Rockville şubesinin etkinlik koordinatörüyüm. Yakın zamanda *Son Cephe* adlı romanınızı okudum ve Çin tarihinin bu unutulmuş yönünü kavramanızdan gerçekten etkilendim. Kulübümüzün çoğu

üyelerimiz hikayenizi duymayı çok isterler. Sizi kulüp toplantılarımızdan birinde ağırlamaktan memnuniyet duyarız. Genellikle davetli bir konukla soru-cevap yaparız, ardından açık büfe akşam yemeği yeriz (tabii ki size ücretsiz). İlginizi çekerse lütfen bana bildirin.

Teşekkürler,
Susan

Neredeyse e-postayı siliyordum. Bu noktada, gerçekten prestijli olmadıkça, onur ödülü teklif etmeyen çoğu etkinlik davetini siliyorum. Susan Lee'nin üslubu beni kuşkulandıracak kadar resmi ve yapmacık, ancak nedenini tam olarak kestiremiyorum. (Herhangi bir daveti kabul etmeden önce, organizatörlerin beni rehin almak ya da öldürmek için gerçekten bir tuzak kurup kurmadıkları konusunda her zaman kısa bir süre endişelenirim). Ayrıca Rockville ta Maryland'de; eğer Uber'e gidiş-dönüş yüz dolar vermek ya da kırmızı hatta bir saat oturmak istemiyorsanız DC'nin merkezinden oraya gitmek çok zahmetli ve bu ücretli bir iş değil.

Hayır demeliydim ve kendimi aşağılanmaktan kurtarmalıydım.

Ancak Lily Wu'nun sözleri zihnimde yankılanıyor: "samimiyetsiz, çıkarcı sahte müttefik", "toplumla gerçek bir bağı olmayan kayıtsız Beyaz kadın". Bağışta bulunduğum ve beni tam olarak dışlayamayan Asyalı Amerikalı Yazarlar Kolektifi dışında, Cambridge fiyaskosundan bu yana beni ağırlamak isteyen ilk Asyalı kuruluş bu. Bu benim için iyi olabilir. Bu, Twitter'daki komplo teorisyenlerine Asyalı Amerikalılara verdiğim desteğin bir rol olmadığını kanıtlayabilir. *Son Cephe*'yi tarihi incelediğim ve toplumu önemsediğim için yazdım. Belki yeni arkadaşlar bile edinirim. Etrafım hayran Çinli hayranlarımla çevriliyken Çin yemeği yerken çekilmiş bir Instagram fotoğrafımın nasıl görüneceğini hayal ediyorum.

Rockville'deki Çin Amerikan Sosyal Kulübü'nü araştırdım. Web siteleri, parlak kırmızı bir arka plana karşı Comic Sans metinleri içeren küçük, tek bir sayfa. Devasa başlığı aşağı kaydırdığımda kulüp etkinliklerinin kötü aydınlatılmış birkaç fotoğrafını buluyorum - yerel bir iş lideriyle açık büfe akşam yemeği, herkesin kırmızı giydiği bir Yeni Yıl ziyafeti, cafcaflı flaşlarla aydınlatılmış bir karaoke gecesi. Anladığım kadarıyla kulüp üyeleri orta yaşlıdan yaşlıya kadar değişiyor. Zararsız görünüyorlar. Hatta sevimli.

Oh, bu da ne? Çaresiz görünmemek için birkaç saat bekledikten sonra Susan'a e-posta gönderdim.

Merhaba, Susan. Kulübe gelip konuşmaktan mutluluk duyarım. Nisan ayı benim için oldukça açık. Sizin için en uygun tarihler hangileri?

SUSAN LEE BENİ SHADY GROVE metro istasyonunun otoparkında karşıladı. Yeni servetimle Uber'lere para saçacak kadar rahat değilim, bu yüzden kırmızı hattı sonuna kadar kullandım ve o da beni kulübe kadar götürmeyi teklif etti. Çok şık bir takım elbise ceketi giyen kısa boylu, minyon bir kadın. Aklıma hemen Kim Jong Un'un propagandacı kız kardeşi geliyor, çünkü bir keresinde benzer bir takım elbise ve güneş gözlüğü taktığı bir haber fotoğrafı görmüştüm, ama tabii ki bu karşılaştırmayı yüksek sesle söyleyemem.

Susan beni sıkı bir el sıkışma ile selamladı. "Merhaba Juniper. Tren yolculuğu iyi miydi?"

"Evet, tamam." Onu mavi sedanına kadar takip ediyorum. Bana yer açmak için birkaç kitap ve battaniyeyi arkaya atmak zorunda kaldı ve araba iğrenç bir bitki kokusuyla doldu. "Dağınıklık için üzgünüm. Buyurun, öne oturun."

Resmiyetten yoksun olması bana oldukça amatörce geliyor. Susan'ın ünlü bir konuğa şoförlük yapmak yerine kızını okuldan alıyormuş davranması beni biraz rahatsız ediyor. Ama hayır, hayır, bu benim önyargımdan kaynaklanıyor. *Orası gösterişli bir kitapçı değil*, kendime hatırlatıyorum. *Onlar sadece büyük bir bütçesi olmayan küçük bir sosyal kulüp ve benimle ilişkilendirilmek isteyerek bana bir iyilik yapıyorlar.*

"Çince biliyor musun?" Otoyola çıktığımızda Susan sordu. "Ha?

Oh, hayır-hayır, üzgünüm, bilmiyorum."

"Annen sana öğretmedi mi? Ya da baban?"

"Özür dilerim." Korkudan içim içimi yiyor. "Yanılıyor olmalısınız, ailemden hiçbiri Çinli değil."

"Ne!" Susan'ın ağzı öyle mükemmel bir şaşkınlık ifadesi alıyor ki, bütün bu olanlar bu kadar garip olmasaydı gülerdim. "Ama soyadın Song, o yüzden belki de ... diye düşündük. Korelisiniz o zaman? Bazı Kore şarkıları biliyorum."

"Hayır, üzgünüm. Song benim göbek adım aslında. Soyadım Hayward. Annem de babam da Asyalı değil." Ölmek istiyorum. Arabanın kapısını açıp otoyola yuvarlanmak ve karşıdan gelen trafik tarafından yok edilmek istiyorum.

"Ah." Susan bir an için sessizliğe gömüldü. Ona yan gözle bakıyorum, ama onun da bana yan gözle baktığını fark ediyorum. "Ah. Anlıyorum."

Karışıklıktan dolayı kendimi kötü hissediyorum tabii ki ama biraz da savunmaya geçiyorum. Hiçbir zaman Çinli gibi davranmadım. İnsanların benimle genellikle Çinli olduğumu düşünebilecekleri gri bir alanda çalıştıklarını fark ettim, ancak varsaymak ya da açıklığa kavuşturmamı istemiyorlar. Kimseyi bilerek kandırmıyorum. Alnımda BEYAZ! yazan büyük bir tabela yok, ancak varsayımda bulunmama yükümlülüğü diğer insanlara ait değil mi? Soyadıma bakarak ırkımı varsaymak bir anlamda ırkçılık değil mi?

Susan ve ben yolculuğun geri kalanında konuşmadık. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Yüzü gergin görünüyor, ama belki de hep öyle görünüyordur; belki de bütün orta yaşlı Asyalı kadınlar böyle görünüyordur. Kilisenin önüne geldiğimizde -Rockville Çin Amerikan Sosyal Kulübü Perşembe geceleri Presbiteryen kilisesinde toplanıyor, sanırım- bana Çin yemeği sevip sevmediğimi soruyor.

"Elbette," diyorum. "Bayıldım."

"Güzel." Motoru durduruyor. "Çünkü sipariş ettiğimiz şey buydu."

İçeride, metal katlanır sandalyeler bir papaz kürsüsünün önünde sıra sıra dizilmiş. Beklediğimden daha büyük bir kalabalık çektim; burada kırk, belki elli kişi var. Bunun sadece bir kulüp olduğunu sanıyordum, bütün bir cemaat değil. Birçoğu kitabımın imzalı kopyalarını taşıyor. Kapıdan içeri girdiğimde birkaç kişi coşkuyla el sallıyor ve bir suçluluk duygusu hissediyorum.

"Bu taraftan." Susan onu kürsüye kadar takip etmemi işaret ediyor. Mikrofonu kendi boyuna göre ayarlıyor ve ben onun arkasında garip bir şekilde duruyorum, bu kadar ani başlamamıza şaşırıyorum. Keşke biri bana bir bardak su ikram etseydi.

"Herkese merhaba," diyor Susan. Mikrofon cızırdıyor; devam etmeden önce sesin kesilmesini bekliyor. "Bu gece çok özel bir konuğumuz var. Değerli konuşmacımız, birçoğunuzun okuduğu Çin İşçi Kolları hakkında güzel bir roman yazdı ve bize bir okuma yapmak ve yazarlık hakkında konuşmak için burada. Lütfen herkes Bayan Juniper Song'a hoş geldiniz demek için bana katılsın."

Kibarca alkışlıyor. Seyirciler de aynı şekilde. Susan kürsüden geri çekiliyor ve benim başlamamı işaret ediyor. Hâlâ o gergin, gergin gülümsüyor.

"Şey, merhaba." Boğazımı temizliyorum. *Hadi ama, bu bir şey değil.* Şimdiye kadar bir düzine kitapçı konuşması yaptım; basit bir kulüp toplantısının üstesinden gelebilirim. "Sanırım, şey, bir okuma ile başlayacağım."

Şaşırtıcı bir şekilde, gayet iyi gidiyor. Seyirciler uysal ve sessiz, doğru anlarda gülümsüyor ve başlarını sallıyorlar. Okumaya başladığımda birkaçının kafası karışmış gibi görünüyor - gözlerini kısıyorlar ve başlarını yana eğiyorlar ve duyma güçlüğü mü çekiyorlar yoksa İngilizceyi iyi anlayamıyorlar mı anlayamıyorum, bu yüzden her ihtimale karşı yavaşlıyorum ve çok yüksek sesle konuşuyorum. Sonuç olarak alıntımı bitirmem çok daha uzun sürüyor, bu da soru-cevap için sadece yirmi dakika bırakıyor, ama dürüst olmak gerekirse bu bir rahatlama. Zaman kazanmak için her şeyi yaparım.

Gerçi sorular da çok yumuşak. Aslında çoğu oldukça tatlı; annenizin arkadaşlarından alabileceğiniz türden sorular. Bu kadar genç yaşta nasıl bu kadar başarılı olduğumu soruyorlar. Eğitimim ile yazarlık kariyerim arasında nasıl denge kurdum? Araştırmam sırasında Çinli işçiler hakkında başka ne gibi ilginç şeylerle karşılaştım? Gözlüklü yaşlı bir adam avansımın büyüklüğü ve telif oranım hakkında çok açık bir soru soruyor ("Biraz hesap yaptım ve yayıncılığın iş modeli hakkında paylaşmak istediğim bazı düşüncelerim var" diyor), ben de bu ayrıntıları gizli tutmayı tercih ettiğimi söyleyerek geçiştiriyorum. Başka bir adam kırık dökük İngilizcesiyle Çinli Amerikalıların Amerikan siyaset sahnesinde temsil edilmeleri için nasıl daha iyi savunuculuk yapmaları gerektiğini düşündüğümü soruyor. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sosyal medya görünürlüğü, diğer marjinal gruplarla koalisyon ve Andrew Yang'ın hayal kırıklığı yaratan merkezciliği hakkında bir şeyler mırıldanıyorum ve hızlı İngilizcemin kafasını yeterince karıştırıp tutarlı bir cevap verdiğimi düşünmesini umuyorum.

Kendisini Grace Zhou olarak tanıtan bir kadın bana kızı Christina'nın dokuzuncu sınıfta olduğunu söylüyor ve ona üniversite başvuru süreciyle ilgili bir tavsiyem olup olmadığını soruyor. "Yazmayı çok seviyor" diyor. "Ama okula uyum sağlamakta zorlanıyor, özellikle de çok fazla Çinli Amerikalı olmadığı için... Kendini rahat ifade edebilmesi için ona tavsiyede bulunup bulunamayacağınızı merak ediyorum."

Susan'a gizlice bir göz atıyorum, ağzı kalemle çizilebilecek kadar ince bir şekilde bastırılmış.

"Ona sadece kendisi olmasını söyle," diye zayıf bir teklifte bulundum. "Ben de lisede zor zamanlar geçirdim ama kendimi sevdiğim şeylere vererek üstesinden geldim. Benim sığınağım kitaplardı. Etrafımdaki dünyadan hoşlanmadığımda kitap okurdum ve sanırım beni bugün olduğum yazara dönüştüren de bu oldu. Kelimelerin büyüsünü erken yaşta öğrendim. Belki aynı şey Christina için de geçerli olacaktır."

En azından bunların hepsi doğru. Grace'in bu cevaptan memnun olup olmadığını anlayamıyorum ama mikrofonu uzatıyor.

Nihayet saat doldu. Dinleyicilerime nezaketle teşekkür ediyorum ve kimse beni konuşmaya sürüklemeden önce sıvışmayı umarak kapıya yöneliyorum, ama ben kürsüden uzaklaşırken Susan yanımda beliriyor.

"Umuyordum ki-" diye başlıyorum, ama Susan beni neredeyse şiddetle odanın arkasındaki plastik katlanabilir masalara doğru yönlendiriyor.

"Gel," diyor, "sıcakken biraz yemek ye."

Bazı gönüllüler, floresan ışıkları altında midemi bulandıracak kadar yağlı görünen Çin yemeklerinden tepsiler koymuşlar. Çinlilerin ucuz Çin yemekleri konusunda kibirli olduklarını sanırdım. Ya da belki de sadece Athena iğrenç bir şekilde "Bir Numaralı Mutfak" ve "Çin Seddi Ekspresi" gibi isimler taşıyan yerlerden gelen yiyecekleri asla tüketmeyeceğini söylemişti. ("Bunun otantik olmadığını biliyorsun," dedi bana. "Bu boku sadece daha iyisini bilmeyen beyaz insanlara servis ediyorlar.") Plastik maşayı kullanarak tek bir vejetaryen yumurta rulosu seçiyorum, çünkü yağdan parıldamayan tek şey bu, ama omzumdaki küçük büyükanne kung pao tavuğu ve susamlı erişteyi de denememde ısrar ediyor, ben de öğürmemeye çalışırken tabağıma onlardan yığmasına izin veriyorum.

Susan beni köşedeki bir masaya yönlendiriyor ve Bay James Lee olarak tanıttığı yaşlı bir adamın yanına oturtuyor. "Bay Lee konuşmanız duyurulduğundan beri çok ," diyor Susan. "İmzalamanız için kitabını bile getirdi. Herkes sizinle oturmak istedi - Grace'in kızının üniversite başvuruları hakkında sizi rahatsız etmek istediğini biliyorum - ama onlara hayır dedim."

Bay Lee bana gülümsüyor. Yüzü o kadar kahverengi ve buruşuk ki bir ceviz kıvamında, ama gözleri parlak ve dostça. Çantasından *Son Cephe*'nin ciltli bir baskısını çıkarıyor ve iki eliyle bana uzatıyor. "İmzala, tamam mı?"

Aman Tanrım, sanırım. *Çok sevimli.*

"Sana göre kişiselleştireyim mi?" Nazikçe soruyorum.

Başını sallıyor. Ne dediğimi anlayıp anlamadığını bilemediğim için Susan'a bakıyorum, o da başıyla onaylıyor.

Bay Lee'ye yazıyorum. *Sizinle tanışmak büyük bir zevkti. En iyi dileklerimle, Juniper Song.*

Susan bana, "Bay Lee'nin amcası Çin İşçi Birliği'nden biriydi," diye bilgi verdi.

Göz kırpıyorum. "Oh! Gerçekten mi!"

"Daha sonra Kanada'ya yerleşti," diyor Bay Lee. Demek ki ne dediğimizi anlıyor. İngilizcesi yavaş ve duraksamalı ama tüm cümleleri gramer açısından kusursuz. "Okuldaki tüm çocuklara amcamın Birinci Dünya Savaşı'nda savaştığını söylerdim. Çok havalı, diye düşünürdüm! Amcam, savaş kahramanı! Ama kimse bana inanmadı. Çinlilerin Birinci Dünya Savaşı'nda olmadığını söylediler." Ellerimi tutmak için uzandı ve bu beni o kadar şaşırttı ki ona izin verdim. "Sen daha iyi bilirsin. Teşekkür ederim." Gözleri ıslak, parlıyor. "Bu hikâyeyi anlattığın için teşekkür ederim."

Burnum karıncalanıyor. Aniden bağırma isteği duyuyorum. Susan başka bir masada sohbet etmek için ayağa kalktı ve bu bana bundan sonra ne yapacağımı söyleme cesareti veren tek şey.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Dürüst olmak gerekirse, Bay Lee, bu hikayeyi anlatmak için doğru kişi olup olmadığımı bilmiyorum."

Ellerimi daha sıkı tutuyor. Yüzü o kadar nazik ki, kendimi kötü hissediyorum.

"Kesinlikle haklısın," diyor. "Size ihtiyacımız var. Benim İngilizcem o kadar iyi değil. Sizin kuşağın İngilizcesi çok iyi. Onlara bizim hikayemizi anlatabilirsin. Bizi hatırladıklarından emin ol." Başını salladı, kararlıydı. "Evet. Bizi hatırladıklarından emin ol."

Ellerimi son bir kez sıkıyor ve bana Çince bir şeyler söylüyor ama tabii ki tek kelimesini bile anlamıyorum.

Taslağı teslim ettiğimden beri ilk kez derin bir utanç duyuyorum. Bu benim tarihim, mirasım değil. Bu benim toplumum değil. Ben bir yabancıyım, sahte iddialar altında onların sevgisinin tadını çıkarıyorum. Burada oturan, bu insanlarla gülümseyen, kitap imzalayan ve büyüklerinin hikayelerini dinleyen Athena olmalıydı.

"Ye, ye!" Bay Lee tabağıma bakarak cesaretle başını sallıyor. "Siz gençler çok çalışıyorsunuz. Yeterince yemiyorsunuz."

Kusmak istiyorum. Bu insanların arasında bir dakika daha kalamam. Gülümsemelerinden, nezaketlerinden kurtulmalıyım.

"Affedersiniz, Bay Lee." Ayağa kalktım ve aceleyle odayı geçtim. "Gitmem gerek," diyorum Susan'a. "Annemi havaalanından almam gerektiğini unutmuşum."

Ağzımdan kaçırdığım anda bunun berbat bir bahane olduğunu anlıyorum -Susan arabam olmadığını biliyor, zaten bu yüzden beni tren istasyonundan almak zorunda kaldı. Ama anlayışlı görünüyor. "Tabii ki. Anneni bekletemezsin. Çantamı alayım, seni istasyona bırakayım."

"Hayır, lütfen, dayatamam. Bir Uber çağıracağım-"

"Kesinlikle olmaz! Rosslyn çok uzak!"

"Seni yolumdan alıkoymak istemiyorum," diye soluk soluğa söylendim. "Daha yemeğini bitirmedin. Çok güzel vakit geçirdim ve herkesle tanışmak harikaydı, ama ben-um, gecenin tadını çıkarmana gerçekten izin vermeliyim."

Susan cevap vermeden önce kapıya doğru fırladım. Peşimden gelmiyor, ama gelseydi, gözden kaybolana kadar koşardım. Bu çok onursuzca, ama o anda algılayabildiğim tek şey dışarıdaki serin havanın yüzümde yarattığı rahatlama.

OceanofPDF.com

On

BUNDAN SONRA EMILY'DEN ÇOĞU ETKİNLİK DAVETİNİ BENİM REDDETMESİNİ İSTİYORUM.

Okullarla, kitapçılarla ve kitap kulüpleriyle işim bitti. Kişisel görünümlerin satışları artırmayacağı bir seviyede satış yapıyorum, bu yüzden kendimi daha fazla tartışma için yem olarak göstermeye devam etmeme gerek yok. Katılmaya devam ettiğim tek etkinlik edebiyat kongrelerindeki ödül törenleri, çünkü artık her ne kadar halktan saklanmak istesem de, *onlardan* gelen onaylanma heyecanından vazgeçmek istemiyorum.

Bu sektördeki ödüller çok saçma ve keyfidir; prestij ya da edebi kalitenin bir göstergesi olmaktan çok, çok küçük ve çarpık bir seçmen grubunun katıldığı bir popülerlik yarışmasını kazandığınızın göstergesidir. Ödüllerin bir önemi yok - en azından bana bunu sürekli olarak ödülleri kazanan insanlar söylüyor. Athena her yıl, her zaman büyük bir ödüle aday gösterildikten hemen sonra Twitter'da tüm bunları açıklıyordu: Elbette çok onur duydum, ama unutmayın, eğer finalist olamadıysanız, bu çalışmanızın önemli olmadığı anlamına gelmez! Hepimizin hikayesi kendine has, önemli yönleriyle özeldir.

Ödüllerin saçmalık olduğuna tamamen inanıyorum, ancak bu onları kazanmayı daha az istememe neden olmuyor.

Ve *Son Cephe*, basitçe söylemek gerekirse, ödül yemi. Zekice yazılmış. -Tamam. Hem ticari hem de "üst sınıf" okuyucuların ilgisini çekiyor -kontrol. Ama en önemlisi, ödül komitelerinin işaret edebileceği *ve "Bakın, dünyada olup bitenleri önemsiyoruz ve edebiyat yaşadığımız gerçekliğin gerekli bir yansıması olduğu için, bu hikayeyi yüceltmeyi seçtik*" diyebileceği güncel veya hassas bir konu *hakkında olması*.

Son Cephe'nin herhangi bir ödül kazanamayacak *kadar* ticari açıdan başarılı olması beni biraz endişelendiriyor. Ödül komitelerinin proletaryadan daha zevkli görünmek istedikleri söylendi, bu yüzden her zaman çok satan bir mega kitap var.

kazanması gereken kategoride oy pusulasında yer alıyor ve her zaman her kategoride kimsenin adını bile duymadığı birkaç finalist oluyor. Ama endişelenmemeliydim. Adaylıklar teker teker geliyor: Goodreads Choice Ödülleri, tamam; Indies Choice Kitap , tamam. Booker Prize ve Women's Prize uzak ihtimaller, bu yüzden kısa listeye giremediğimde çok hayal kırıklığına uğramıyorum. Ayrıca, o kadar çok bölgesel ödüle aday gösterildim ki, ne olursa olsun ilgi içinde yüzüyorum.

Adele Sparks-Sato, Goodreads Choice Ödülleri haberini paylaştığımda Marnie'ye mesaj atıyor.

Jen'den: EVET! Aferin sana. En iyi intikam gelişmektir. Tüm bunları zarafetle karşıladığın için seninle gurur duyuyorum. #StayClassyStayWinning!

Adaylık e-postalarımı günde birkaç kez tekrar okuyor, bu e-postalara seviniyorum.

kelimeler: Sayın Bayan Song, sizi bilgilendirmekten mutluluk duyuyoruz. . . Ve evimin etrafında dans ederek hayali bir kabul konuşması provası yapıyorum, Athena'nın her zamanki zarafet ve gençlik heyecanı karışımını deniyorum: "Aman *Tanrım*, buna gerçekten inanamıyorum. Hayır, gerçekten, kazanacağımı düşünmemiştim ..."

Adaylıklar iyi basın telaşını da beraberinde getiriyor. Bir sürü BuzzFeed listesinde yer aldım. *Yale Daily News* ile bir profil çalışması yapıyorum. Goodreads Choice Ödülü'nü kazanmak satışlarımda büyük bir artış sağlıyor ve iki hafta boyunca *New York Times'*ın en çok satanlar listesine geri dönüyorum. Sanırım ödüller Hollywood'daki insanların da dikkatini çekiyor, çünkü Brett o hafta beni arayarak film menajerimin Greenhouse Productions'dan bazı kişilerle benim aramda bir toplantı ayarlamak istediğini bildirdi.

"Sera nedir?" Ben soruyorum. "Onlar yasal mı?"

"Onlar bir yapım şirketi. Oldukça standart; geçmişte onlarla birkaç anlaşma yaptık."

"Adlarını hiç duymadım." Google'a adını yazıyorum. Hayır, aslında oldukça etkileyiciler - ana kadrolarında tanıdığım birkaç filmi olan üç yapımcı ve özellikle de San Francisco'daki Çinli göçmen işçilerle ilgili bir filmle geçen yıl Oscar finalisti olan bir yapımcı-yönetmen, Jasmine Zhang var. İlginin kaynağının o olup olmadığını merak ediyorum. "Oh, kahretsin, yani onlar gerçekten büyük bir oyuncu mu?"

"Çoğu bağımsız yapım şirketinin adını duymamışsınızdır," diye açıklıyor Brett. "Büyük ölçüde perde arkasında çalışırlar. Kitabınızı paketliyorlar, bir senarist buluyorlar, bazı yetenekler ekliyorlar, vs. ve sonra bir stüdyoya sunuyorlar. Stüdyolar büyük para koydular. Ancak

Yapım şirketleri opsiyon için size ön ödeme yapacaklar ve bu şimdiye kadar gördüğümüz en güçlü opsiyon ilgisi. Sohbet etmekten zarar gelmez, değil mi? Gelecek Perşembe nasıl?"

Greenhouse Productions çalışanları o hafta sonu bir film festivali için DC'de olacaklar, bu yüzden Georgetown'da bir kafede buluşmayı ayarladık. Erken geliyorum -el sıkışmaktan, ne sipariş edeceğimi düşünmekten ve kasada kartımla uğraşmaktan nefret ediyorum- ama ben gittiğimde onlar çoktan arka tarafta bir kabinde oturuyorlardı. İki kişiler - Greenhouse'un kurucularından biri olanustin ve asistanı Harvey. İkisi de sarışın, bronz tenli, fit ve göz kamaştırıcı beyaz gülümsemelere sahipler. Kardeş ya da kuzen olabilirlermiş gibi görünüyorlar, gerçi belki de bunun nedeni saçlarının aynı şekilde geriye taranmış olması ve dirseklere kadar kıvrılmış aynı kesim V yaka Henley giymeleridir. Jasmine Zhang orada görünmüyor.

"Hey, Juniper!" Justin bana sarılmak için ayağa kalktı. "Seninle tanışmak harika.

Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

"Elbette," diyorum, tam o sırada Harvey de sarılmak için eğiliyor. Kabinin üzerinden uzanmış kollarına doğru uzanmak garip geliyor ve onunla ortada buluşmak için zorlanıyorum. Çok temiz kokuyor. "Georgetown çok yakın."

"Buraya çok sık gelir misin?" diye soruyor Justin.

Aslında hayır, çünkü Georgetown'daki her şey çok pahalı ve mahalleyi istila eden öğrenciler gürültülü, iğrenç ve çok zengin. Wisconsin Ave'deki margarita mekanına takıntılı olan Athena ile buraya sadece birkaç kez geldim. Ama mekânı seçmemin en büyük nedeni etkileyici olmasını ummamdı, bu yüzden bölgeyi bilmiyormuş gibi davranamam. "Evet, her zaman. El Centro güzeldir. Rıhtımda bir sürü iyi deniz ürünleri mekânı var. Sonra boş vaktin olursa M'deki makaroncu da var."

Justin makaronların dünyada en sevdiği yiyecek olduğunu söylüyor. "Peki, denemek zorundayız!"

"Kesinlikle," diyor Harvey. "Bundan hemen sonra."

Köpek yavrusu gibi davranmalarının beni rahatlatması gerektiğini biliyorum ama bunun yerine sinirlerim geriliyor. Athena bir keresinde Hollywood insanlarının söylediklerinin hiçbirinde ciddi olmadıklarından yakınmıştı. Çok arkadaş canlısı ve heveslileri ve size gördükleri en özel kar tanesi olduğunuzu söylüyorlar ve sonra dönüp haftalarca sizi hayalet gibi gezdiriyorlar. Ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Ben

Justin ve Harvey'nin ne kadar samimi olduklarını ya da tepkilerimi nasıl değerlendirdiklerini nasıl ölçeceğimi bilmiyorum ve göz kamaştırıcı neşeli yüzleri onları okumayı o kadar zorlaştırıyor ki bu da endişemi aşırıya kaçmasına neden oluyor.

Bir garson geldi ve siparişimi sordu. Menüyü inceleyemeyecek kadar sarsılmıştım, bu yüzden Justin'in yudumladığı şeyin aynısını istedim, bu da "Miss Saigon" adında buzlu bir Vietnam kahvesi çıktı.

"Harika bir seçim," diyor Justin. "Çok güzel. Çok sert ve tatlı da, sanırım yoğunlaştırılmış sütle yapılıyor?"

"Oh, um, evet." Menümü garsona geri veriyorum. "Her zaman bunu alırım."

"Yani! *Son Cephe*." Justin iki elini masaya öyle sert vuruyor ki irkiliyorum. "Ne *kitap* ama! Şimdiye kadar kimsenin haklarını almadığına şaşırdım!"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu, bu görüşmeyi yaptığımız için kendini şanslı hissettiği anlamına mı geliyor, yoksa hakların neden daha çekici olmadığına dair bir neden mi arıyor? Başka bir ilgi varmış gibi mi davranmalıyım?

"Sanırım Hollywood Asyalılarla ilgili filmlerde risk almaya pek hevesli değil," diyorum. Bu küstah bir yorum ama ciddiyim ve aynı şikâyeti Athena'dan da birçok kez duydum. "Bu hikayenin beyaz perdeye uyarlanmasını çok isterim ama sanırım bunu yapmak için gerçek bir müttefik gerekir. Birinin hikayeyi gerçekten anlaması gerekir."

"Romanı *çok sevdik*," diyor Justin. "Çok orijinal. Ve çeşitliliğe çok ihtiyaç duyduğumuz bir dönemde çok farklı bir anlatı."

"Mozaik hikaye anlatım tarzını seviyorum" diyor Harvey. "Bana şunu hatırlatıyor
Dunkirk."

"Tam olarak *Dunkirk* gibi. En sevdiğim filmlerden biri, aslında - Nolan'ın tüm anlatı konularının sonunda nasıl bir araya geleceğini tahmin etmemizi sağlaması çok zekiceydi." Justin yan gözle Harvey'e bakıyor. "Aslında Chris bir yönetmen için oldukça eğlenceli bir seçim olurdu, değil mi?"

"Oh, Tanrım." Justin ısrarla başını sallar. "Evet, rüya gibi olurdu." "Peki ya Jasmine Zhang?" Ben soruyorum. İkisinin de beni tanımamasına biraz şaşırdım.
onu gündeme getirdiler. Yönetmenlik için en bariz seçim o değil mi?

"Oh, bunun için bant genişliği var mı bilmiyorum." Justin pipetiyle oynuyor. "Şu anda biraz işle boğuşuyor."

"Oscar kazanmanın yan etkileri," diyor Harvey. "Önümüzdeki on yıl için rezervasyon yaptırdı."

"Ha. Evet. Ama endişelenmeyin, aklımızda gerçekten özel yetenekler var. USC'den yeni mezun olmuş bir çocuk var, Danny Baker, Kamboçya'daki savaş suçları hakkında kısa bir filmle herkesi büyüledi-oh, ve Tisch'ten bir kız geçen yıl ÇHC tarihi arşivlerine erişim üzerine bir öğrenci belgeseli hazırladı, eğer başınızda Asyalı bir kadının olması önemliyse."

Garson Miss Saigon'umu önüme koydu. Bir yudum aldım ve irkildim; beklediğimden çok daha tatlıydı.

"Bu çok havalı," diyorum biraz şaşkınlıkla. Romanı çoktan seçmeye karar vermişler gibi konuşuyorlar. O zaman iyi mi yapıyorum? Onları ikna etmek için başka ne söylemem gerekiyor? "Peki size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Oh, biz sadece aklından geçenleri dinlemek için buradayız!" Justin parmaklarını birleştiriyor ve öne doğru eğiliyor. "Greenhouse'da yazarın vizyonunu çok önemsiyoruz. Eserinizi bozmak, aklamak, Hollywoodlaştırmak ya da her neyse, onun için burada değiliz. Biz hikayenin bütünlüğüyle ilgileniyoruz, bu yüzden her aşamada sizin katkınızı istiyoruz."

"Bunu bir vizyon panosu oluşturmak gibi düşünün." Harvey elindeki kalemi bir bloknotun üzerine koymuş hazır bekliyor. "*Son Cephe*'nin film versiyonunda kesinlikle hangi unsurları görmek istersin Juniper?"

"Şey, sanırım bunu pek düşünmemiştim." Az önce iş toplantılarında neden kahve sipariş etmediğimi hatırladım. Kafein doğrudan mesaneme gidiyor ve ani, şiddetli bir işeme dürtüsü duyuyorum. "Senaryo yazmak pek bana göre değil, o yüzden bilemiyorum..."

"Hayalindeki oyuncu kadrosuyla başlayabilir miyiz?" Justin soruyor. "Yazarken hep aklınızda olan büyük yıldızlar var mı?"

"Bilmiyorum, gerçekten." Yüzüm yanıyor. Çalışmaya zahmet etmediğim bir sınavdan kalmış gibi hissediyorum, gerçi geriye dönüp baktığımda yapımcılarla görüşmeden önce bir film uyarlamasından ne istediğime dair biraz kafa yormam gerektiği açık. "Dürüst olmak gerekirse, yazarken aklımda herhangi bir oyuncu yoktu; o kadar görsel değilim..."

"Peki ya şu Albay Charles Robertson karakteri?" diye sordu Harvey. "İngiliz ataşesi mi? Benedict Cumberbatch ya da Tom Hiddleston gibi gerçekten önemli birini bulmak için yatırım yapabiliriz..."

Göz kırpıyorum. "Ama o ana karakter bile değil." Albay Charles Robertson'dan ilk bölümde zar zor bahsediliyor.

"Evet, doğru," diyor Justin. "Ama belki rolünü biraz genişletebilir, ona biraz daha dramatik bir varlık kazandırabiliriz-"

"Yani, sanırım." Kaşlarımı çattım. "Bunun nasıl işe yarayacağından emin değilim - ilk perdenin temposunu bozabilir - ama buna bakabiliriz ..."

"Büyük savaş destanlarının püf noktası, her şeyi temellendirmek için gerçekten karizmatik birine ihtiyaç duymanızdır," diyor Justin. "Tek pazarlama noktası askeri tarih olursa geniş kitlelere hitap edemezsiniz. Ama bir İngiliz kalp atışını koyarsanız, kadınlarınız, orta yaşlı anneleriniz, genç kızlarınız olur. Yine Dunkirk prensibi. Dunkirk de neyin nesi? Kim bilir? Tom Hardy'yi görmeye gittik."

"Ve Harry Styles," diyor Harvey.

"Doğru! Aynen öyle. Demek istediğimiz, filminizin bir Harry Styles'a ihtiyacı var."

"*Örümcek Adam'*daki şu küçük çocuğa ne dersin?" diyor Harvey. "Adı neydi onun?"

Justin . "Tom Holland?"

"Oh, evet. Onu bir savaş filminde görmeyi çok isterim. Böyle bir kariyer için mantıklı bir sonraki adım." Harvey sanki varlığımı yeni hatırlamış gibi bana doğru bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun, June? Tom Holland'ı beğendin mi?"

"Evet, Tom Holland'dan hoşlanıyorum." Mesanem şişiyor. Daha iyi bir denge bulmaya çalışarak koltuğumda kıpırdanıyorum. "Bu işe yarayabilir, sanırım, elbette. Yani, kimi oynayacağından emin değilim ama-"

"Sonra A Geng için Çinli bir yetenek düşünüyorduk, belki bir pop yıldızı," diyor Justin. "Bu da bize Çin gişesini kazandırır ki bu çok büyük bir şey-"

"Asyalı pop yıldızlarının sorunu İngilizcelerinin berbat olması," diyor Harvey. "*Herro.* Prodüksiyon kabusu."

"Harvey!" Justin gülüyor. "Bunu söyleyemezsin." "Ah! Beni yakaladın! Jasmine'e söyleme."

"Ama bu sorun olmazdı," diye araya girdim. "İşçilerin İngilizcesinin kötü olması gerekiyor."

Niyetimden daha iğneleyici konuşmuş olmalıyım çünkü Justin hemen düzeltiyor: "Demek istediğim, hikayeyi asla senin hoşuna gitmeyecek şekilde değiştirmeyiz. Burada yapmaya çalıştığımız şey bu değil. Projeye tamamen saygı duymak istiyoruz-"

Başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, evet, saygısızlığa uğramış hissetmiyorum-"

"İşleri daha çekici bir şekilde paketlemek ve izleyici kitlesini genişletmek için fikirler üretiyoruz..."

Arkama yaslanıyorum ve ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "Bakın. Sizler Hollywood uzmanlarısınız. Ben sadece roman yazarıyım. Tüm bunlar bana iyi geliyor ve bunu uygun olduğunu düşündüğünüz şekilde paketlemek için benim onayımı aldınız."

Ciddiyim. Film uyarlamalarım üzerinde hiçbir zaman fazla kontrol sahibi olmak istemedim - senaristlik eğitimim yok ve ayrıca sosyal medya her zaman yönetmenle arası bozulan şu ya da bu romancıyla ilgili dedikodularla dolup taşıyor. Yaratıcı bir diva olmak istemiyorum. Belki de haklılar. Kim tiyatroya gidip iki saat boyunca Çince konuşan bir grup insanı izlemek ister ki? Yani, onun yerine bir Çin filmi izlemeye gitmez miydiniz? Amerikalı izleyiciler düşünülerek yapılmış bir gişe filminden bahsediyoruz. Erişilebilirlik önemlidir.

"Anlayışınız için teşekkürler." Justin ışınlanıyor. "Bazen yazarlarla konuşuyoruz ve onlar- bilirsiniz ..."

"Çok seçiciler," diyor Harvey. "Filmdeki her sahnenin kelimesi kelimesine kitaba uymasını istiyorlar."

"Filmin tamamen farklı bir mecra olduğunu ve farklı hikaye anlatma becerileri gerektirdiğini anlamıyorlar," diyor Justin. "Bu gerçekten bir çeviri. Ve mecralar arası çeviri doğası gereği bir dereceye kadar sadakatsizliktir. Roland Barthes. Çeviri eylemi bir ihanet eylemidir."

"*Belles infidèles*," diyor Harvey. "Güzel ve sadakatsiz."

"Yine de anlıyorsun," diyor Justin. "Ki bu harika."

Ve bu kadar. Bu harika. Ben . İşlerin yürümesi için hepimiz çok ama çok heyecanlıyız. Daha somut detaylar vermelerini bekliyorum. Masada ne kadar para var? Zaman çizelgeleri nedir? Danny Baker denen çocuğa yarın falan ulaşmaya başlayacaklar mı? (Harvey hemen DM gönderecekmiş gibi konuştu.) Ama bana verdikleri tek şey belirsizlikler ve bunun belki de baskı yapmak için doğru bağlam olmadığı hissine kapılıyorum. Bu yüzden arkama yaslanıp bana biraz pahalı strudel ("Inglourious Pastry" adında) almalarına ve sahilin ne kadar muhteşem olduğu hakkında sohbet etmelerine izin veriyorum. Hesabı Justin ödüyor ve ayrılmadan önce ikisi de bana sıkıca sarılıyor.

Onlar karşı köşeyi dönene kadar geziniyorum ve sonra kafeye geri dönüp tam bir dakika boyunca işiyorum.

HER ŞEY GITTI. Geri döndüğümde BRETT'e toplantının bir özetini e-posta ile göndereceğim. Rosslyn'e giden köprünün üzerinde. Sanırım benden hoşlandılar, ama görünüşe göre hala

Masada para olmadan önce bazı şeyler. Jasmine Zhang'ın bağlı olduğunu sanmıyorum, bu garip değil mi?

Hollywood toplantılarına göre oldukça standart, Brett cevap veriyor. Sadece seni bir insan olarak tanımaya çalışıyorlardı. Sert teklifler daha sonra gelir. Jasmine ile neler olduğundan emin değilim ama asıl ilgi Justin'den geliyor gibi görünüyor. Bir gelişme olursa sizi haberdar ederim.

Daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum ama bu. Yayıncılık *sürünür*. Bekçiler aylarca taslaklar üzerinde oturur ve siz dışarıda beklemekten ölürken kapalı kapılar ardında toplantılar yapılır. Yayıncılık haftalarca haber alamamak demektir, ta ki siz Starbucks'ta sırada beklerken ya da otobüs beklerken telefonunuza hayatınızı değiştirecek bir e-posta gelene kadar.

Böylece metroya doğru yola çıktım, Hollywood hayallerimi askıya aldım ve Brett'in bana milyoner olmak üzere olduğumu haber vermesini bekledim.

Beklentilerimi yumuşatmaya çalışıyorum. Sonuçta, opsiyon anlaşmalarının büyük çoğunluğu hiçbir yere varmıyor. Opsiyonun tek anlamı, yapım şirketinin hikayeyi bir stüdyonun satın almak isteyebileceği bir şeye dönüştürmek için özel haklara sahip olmasıdır. Projelerin büyük çoğunluğu geliştirme cehenneminde oyalanıyor ve çok azı stüdyo yöneticileri tarafından yeşil ışık alıyor. Bunu önümüzdeki birkaç saat boyunca internette bu süreçle ilgili makaleler ararken, sektör terminolojisini öğrenirken ve ne kadar heyecanlı olmam gerektiğini ölçmeye çalışırken öğreniyorum.

Muhtemelen Warner Bros. filmimi alamayacağım. Muhtemelen milyoner olamayacağım. Yine de bu heyecan bana yardımcı olabilir - Greenhouse'un opsiyon teklifinden on binlerce dolar kazanabilirim. Sadece bu anlaşmanın yaratacağı tanıtım sayesinde birkaç bin kopya daha satabilirim.

Ve her zaman o zor, cazip "belki" vardır. Belki bu Netflix, HBO ya da Hulu tarafından seçilir. Belki film büyük bir hit olur ve kapağında film afişi olan kitabımın yeni bir baskısını yaparlar ve ben de benim için özel olarak dikilmiş bir elbiseyle, A Geng'i oynaması için seçtikleri yakışıklı Asyalı aktörle kol kola galaya katılırım. Annie Waters rolünde Elle Fanning oynayacak ve galada Athena'nın bir zamanlar Anne Hathaway ile çektiği gibi birlikte sevimli bir selfie çekeceğiz.

Neden büyük hayaller kurmayayım? Yayıncılık hedeflerime ulaşmaya devam ettikçe, hırslarımın daha da büyüdüğünü fark ettim. Utanç verici büyüklükte bir avans aldım. En çok satanlar listesinde yer aldım, büyük dergilerdeki profillerim, ödüllerim ve onurlarım var. Şimdi, dilimde Miss Saigon'un mide bulandırıcı tatlı tadı varken, tüm bunlar gerçekle kıyaslandığında önemsiz geliyor.

edebi yıldızlık gibi görünüyor. Stephen King'in, Neil Gaiman'ın sahip olduğu şeyi istiyorum. Neden bir film anlaşması *değil*? Neden Hollywood yıldızlığı değil? Neden bir multimedya imparatorluğu olmasın? Neden dünya değil?

OceanofPDF.com

On bir

SALDIRILAR TWITTER'DA BAŞLIYOR.

İlk tweet, bu hafta başında oluşturulan @Athena LiusGhost adlı bir hesaptan geliyor; profil resmi yok, biyografide bir kelime yok:

> Juniper Song, nam-ı diğer June Hayward, Son Cephe'yi yazmadı. Ben yazdım. Kitabımı çaldı, sesimi çaldı ve kelimelerimi çaldı. #SaveAthena.

Ardından, birkaç saat sonra, konu başlığında birkaç mide bulandırıcı takip.

> June Hayward birkaç yıl önce süreçlerime ve çalışmalarıma yakınlaşmak için benimle arkadaş oldu. Sık sık evime geliyordu ve bakmadığımı sandığı zamanlarda onu defterlerimi yakalıyordum.
>
> Kanıtı siyah ve beyazdır. Önceki romanlarımı okuyun. Onları Son Cephe'deki nesirle karşılaştırın. June'un ilk romanını okuyun ve kendinize sorun: Son Cephe beyaz bir kadının yazabileceği bir roman mı?
>
> Çünkü açık olalım: Juniper Song Hayward beyaz bir kadın.
>
> Çinli Amerikalı gibi davranmak için Juniper Song takma adını kullanıyor. Daha bronz ve etnik görünmek için yeni yazar fotoğrafları çektirmiş ama kendisi olabildiğince beyaz. June Hayward, sen bir hırsız ve yalancısın. Mirasımı çaldın ve şimdi de mezarıma tükürüyorsun.
>
> June'a yazıklar olsun. Eden Press'e yazıklar olsun. Daniella Woodhouse mevcut baskıyı kitapçılardan geri çekmeli ve hakları Athena'nın annesi Patricia Liu'ya iade etmelidir. Gelecekteki tüm baskılar yalnızca Athena'nın adıyla yayınlanmalıdır.
>
> Adaletsizliğe izin vermeyin. #SaveAthena.

Sondan bir önceki tweet, bir düzineden fazla önde gelen Twitter hesabını etiketleyerek görünürlük için RT yapmaları için yalvarıyor.

Sonra beni etiketleyen son bir tweet.

Sonuna kadar okuduğumda görüşüm bulanıklaştı. Bir nefes alıyorum ve yatak odam eğiliyor. Ayağa kalkamıyorum; zorlukla hareket edebiliyorum. Zihnim iflas etti; artık tutarlı düşünceler oluşturamıyorum, sadece @AthenaLiusGhost'un sayfasında YENİLE'ye tıklayabiliyorum, tweetleri tekrar tekrar okuyorum, başlığın yavaş yavaş ilgi çekmesini izliyorum. İlk birkaç saat içinde hiç beğeni almadı ve tüm çılgın uçuk hesaplar gibi bunun da kaybolup gideceğine dair çılgınca bir umudum vardı. Ancak tüm bu etiketler biraz dikkat çekmiş olmalı, çünkü ilk gördüğümden on beş dakika sonra insanlar başlığa yanıt vermeye başladı. Altı bin takipçisi olan bir kitap blogger'ı ilk tweeti retweet ediyor ve ardından edebi "hot take "leriyle (çoğunlukla "eleştirel okuma dersi almalısınız" ve "tüm kötüler sorunlu değildir" şeklinde özetlenebilecek) birkaç kez viral olmuş bir yazar adayı, eğer doğruysa mide bulandırıcı eklentisiyle tweet atıyor. Aman Tanrım. Ve sonra sel kapıları açıldı. İnsanlar cevap vermeye başlar:

> Ciddi misin lan sen? Kanıt
>
> nerede?
>
> Hep Song'da bir gariplik olduğunu düşünmüşümdür. Hmm.
>
> Görünüşe göre başka bir Yalie "dahi" sadece büyük, yalancı bir
>
> sahtekar. WTF!!! ONU HAPSE GÖNDERIN!

Dizüstü bilgisayarımdan uzaklaşamıyorum. Sonunda işemek için kalktığımda bile,
gözlerim telefonuma yapışık kalıyor. Yapılacak en sağlıklı şey tüm cihazlarımı kapatmak olurdu ama geri adım atamıyorum. Tüm bu felaketi gerçek zamanlı olarak izlemek, kimin retweet ettiğini ve kimin yanıt verdiğini tam olarak görmek zorundayım.

Sonra DM'ler gelmeye başladı. Hepsi tamamen yabancılardan. Onları neden açtığımı bile bilmiyorum, ama onları silemeyecek kadar meraklı ya da mazoşistim.

> Geber, kaltak.
>
> June, bu tweetleri gördün mü? Doğru mu bunlar? Değilse kendini savunmalısın.

Yaptığın şey için cehennemde yanmalısın. Irkçı hırsız fahişe. Banka

hesabındaki her kuruşu Bayan Liu'ya borçlusun!!!

Son Cephe'nin hayranıydım. Bu inanılmaz derecede hayal kırıklığı yarattı. Tüm kitap camiasına acilen bir özür borçlusunuz.

DC'ye gelip seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim. Irkçı kaltak.

Bu sonuncusundan sonra nihayet telefonumu yatağıma fırlattım. *Vay anasını.* Kalp atışlarım kulak zarımda o kadar yüksek ki ayağa kalkıyorum, dairemde dolaşıyorum, ön kapımın altına bir sandalye sıkıştırıyorum (hayır, birinin içeri girip beni öldürmek üzere olduğunu düşünmüyorum, sadece öyle *hissediyorum*) ve sonra yatağıma kıvrılıyorum, dizlerimi göğsüme çekip ileri geri sallanıyorum.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Her şey bitti. İnsanlar biliyor. Tüm dünya bilmek üzere. Daniella öğrenecek, Eden beni kovacak, tüm paramı kaybedeceğim, Bayan Liu bana dava açacak, mahkemede beni mahvedecek, Brett beni müşterisi olmaktan çıkaracak, kariyerim bitecek ve edebiyat tarihine Athena Liu'nun eserini çalan sürtük olarak geçeceğim. Benim hakkımda bir Wikipedia sayfası hazırlayacaklar. Hakkımda sonsuz düşünce yazıları yazacaklar. Sektör profesyonelleri arasında alaycı bakışlar ve garip kahkahalar olmadan ismimden bahsedemeyeceksiniz. Bir meme olacağım. Ve yazdığım tek bir kelime bile bir daha yayınlanmayacak.

Tanrı aşkına, *Son Cephe*'yi neden yayınladım? Bu kadar aptal olduğum için eski benliğimi tekmelemek istiyorum. İyi bir şey yaptığımı sanıyordum. Athena'nın eserini hak ettiği şekilde dünyaya getirmek gibi asil bir şey. Ama tüm bunların geri dönüp beni ısırmayacağını nasıl düşünebilirdim ki?

Şu ana kadar çok istikrarlıydım. Kaygılarımı yönetmekte, tüm dehşetlerim ve güvensizliklerim yerine *bugüne* odaklanmakta, o orijinal taslağı nereden ve nasıl ele geçirdiğime dair dehşeti bölümlere ayırmakta, *yoluma devam* etmekte çok iyi bir iş çıkardım. Ve şimdi her şey su gibi geri geliyor-Athena'nın boğazına kaçan elleri, mavileşen yüzü, yere vuran ayakları.

Tanrım, ben ne *yaptım*?

Yatağımın üzerinde yüz üstü duran telefonum yeni bildirimlerle mavi renkte yanıp sönmeye devam ediyor. Alarm sirenlerine benziyorlar.

Feryatlara boğuluyorum, yüksek sesli ve çirkin, yeni yürümeye başlayan bir çocuğunki gibi ahlaksız. Kendi sesim beni korkutuyor; komşularımın duyacağından korkuyorum, bu yüzden yüzümü yastığıma çeviriyorum ve saatlerce bu şekilde, boğuk ve histerik bir şekilde kalıyorum.

GÜNEŞ BATAR. ODA KARARIYOR. BİR NOKTADA ADRENALİN HEYECANIM nabzım yavaşlıyor, hıçkırmaktan boğazım düğümleniyor ve ağlayacak gözyaşım kalmıyor. Panik atağım azalıyor, çünkü muhtemelen en kötü senaryoları o kadar çok kafama taktım ki artık beni korkutamıyorlar. Sosyal ve mesleki çöküşüm artık tanıdık bir kavram ve paradoksal olarak bu, yeniden düşünebileceğim anlamına geliyor.

Telefonuma uzanıyorum ve Twitter'da gezinirken durumun ilk göründüğü kadar kötü olmadığını fark ediyorum. AthenaLiusGhost'un arkasındaki kişinin gerçekte ne bilmesine imkan yok. Ana tez konusunda haklılar ama diğer tüm detaylar konusunda yanılıyorlar. O ilk ve son sefer dışında Athena'nın dairesine hiç gitmemiştim. Athena ile üniversitede tanıştım, Washington'da değil. Ve kesinlikle *Son Cephe*yi çalmak niyetiyle onunla arkadaş olmadım. Athena'nın öldüğü geceye kadar varlığından bile haberim yoktu.

Bu kişi her kimse, gerçeği çok şanslı bir şekilde tahmin etmiş. Ama gerisini uydurmuşlar. Bu da aslında ellerinde somut bir kanıt olmadığını gösteriyor.

Belki de sadece şüpheleri varsa, adımı temize çıkarmanın bir yolu vardır. Belki de bu hayaleti kovmanın bir yolu vardır.

Zihnim sürekli o Twitter kullanıcı adının - Athena Liu*'nun* hayaleti - ima ettiklerine *ve* Athena'nın Politics and Prose'deki yüzünün, gözlerinin parıldadığı, dudaklarının patronluk taslayan bir gülümsemeyle kıvrıldığı anısına gidip geliyor. Onu itiyorum. Bu yolda delilik yatıyor. Athena öldü amına koyayım. Öldüğünü gördüm. Ve bu yaşayanlar için bir sorun.

BRETT'İN BUNU TWİTTER'DAN DUYMASINI İSTEMEDİĞİM İÇİN ONA
E-posta: Garip bir şeyler . Telefonla konuşmak için vaktin var mı?

Tweetleri çoktan görmüş olmalı, çünkü aradan beş dakika bile geçmeden, saat neredeyse akşamın dokuzu olmasına rağmen beni aradı. Titreyerek açtım. "Selam, Brett."

"Merhaba, June." Sesi düz geliyor, ama yansıtıyor muyum bilemiyorum. "Ee, neler oluyor?"

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım tweetleri gördünüz?"

"Eğer açıklığa kavuşturabilirseniz-"

"*Son Cephe'*yi Athena Liu'dan çaldığımı söyleyenler." "Şey." Uzun bir duraklama. "Yani, evet. Bu *doğru* değil, değil mi?"

"Hayır!" Sesimin tonu yükseliyor. "Hayır, tabii ki hayır. Arkasında kimin olduğunu bilmiyorum, bunun nasıl başladığını bilmiyorum ..."

"Madem doğru değil, o zaman bu kadar büyütmeyin." Brett'in sesi olması gerektiği kadar üzgün çıkmıyor. Kızgın olacağını düşünmüştüm ama sadece hafifçe sinirlenmiş görünüyor. "Bu sadece bir trol; geçecektir."

"Hayır, olmayacak," diye ısrar ediyorum. "Her türden insan bunu görecek. Fikirler oluşturacaklar-"

"Bırakın fikirlerini oluştursunlar. Eden bir internet dedikodusuna dayanarak kitabı raflardan indirmeyecek. Ve çoğu tüketicinin gözleri Twitter'da değil - bana güvenin, yayıncılığın çok küçük bir kısmı bunu önemseyecek."

İğrenç bir sızlanma sesi çıkarıyorum. "Bu fraksiyonla ünüm Yine de *önemli*."

"İtibarınız sağlam," diyor kayıtsızca. "Hepsi iddia, değil mi? Tamamen asılsız, değil mi? Yanıt vermeyin. Karışmayın. Ellerinde hiçbir şey yoksa, hiçbir şey yoktur ve yakında insanlar bunun iğrenç bir karakter suikasti olduğunu göreceklerdir."

Sesi o kadar kendinden emin, o kadar umursamaz geliyor ki, içimde bir rahatlama hissediyorum. Belki de haklıdır. Belki de bu zorbalık olarak yorumlanacak - Twitterati her zaman zorbalığa şiddetle karşıdır. Belki de sonunda tüm bunlar benim için iyi bir basın olacak.

Brett, internetteki nefret kampanyalarının hedefi olan diğer ünlü yazarlardan örnekler vererek bir süre daha konuşmaya devam ediyor. "Bu satışlara asla zarar vermez, Junie. Asla zarar vermez. Bırak troller ne istiyorlarsa söylesinler. İyi olacaksın."

Başımı sallıyorum ve söylemek istediklerimi geri alıyorum. Brett haklı, bunu tırmandırmanın bir anlamı yok, çünkü herhangi bir yanıt sadece iddialara meşruiyet kazandırır. "Tamam."

"Tamam mı? Güzel." Brett'in sesi bu görüşmeyi bitirmeye hazırmış gibi geliyor. "O kadar endişelenme, tamam mı?"

"Hey, bekle. . ." Aklımdan bir düşünce geçti. "Seracılardan bir haber aldın mı?"

"Hmm? Oh, hayır. Ama sadece bir hafta oldu, muhtemelen seyahatlerinden sonra dinleniyorlardır. Onlara biraz zaman ver."

O zaman içimi bir korku kaplıyor ama kendime aptallık ettiğimi söylüyorum. Bu iki şey birbiriyle bağlantılı değil. Justin ve Harvey'nin Twitter'a yapışıp en son kitap dedikodularını takip etmeleri gerekmiyor. Yapacak daha iyi işleri var. "Tamam."

"Rahatla, June. Senden nefret edenler olacak. Bu işin doğasında var. Eğer bu doğru değilse, endişelenecek bir şey yok demektir." Brett bir an duraklar. "Yani, doğru *değil, değil* mi?"

"Hayır! Tanrım. Tabii ki hayır."

"O zaman onları engelle ve görmezden gel." Brett homurdanıyor. "Ya da daha iyisi, Twitter'ı tamamen engelleyin. Siz yazarlar zaten çok çevrimiçisiniz. Bu da geçecektir. Böyle şeyler hep olur."

BRETT'S WRONG. THIS WON'T BLOW BLOW OVER. TWITTER SCANDALS ARE like

Kartopu gibi büyür; ne kadar çok kişi görürse, o kadar çok kişi kendi fikirlerini ve gündemlerini dile getirme ihtiyacı hisseder ve bu da konuşmayı başlatan söylemin dallanıp budaklanmasına yol açar. Kritik bir görünürlük kitlesini geçtikten sonra, sektördeki herkes bu konu hakkında konuşmaya başlar. Ve @AthenaLiusGhost, her kimse, şu anda yaklaşık bin takipçisi var. O kritik kitleye ulaştılar.

Athena-June skandalı, şu anda anıldığı şekliyle, Anın Söylemi haline geldi Bu, en fazla bir düzine kişiyi ilgilendiren Lily Wu söyleminden tamamen farklı. Bu kez ortalık kan gölüne dönmüş durumda. Sessizlik bir seçenek değil. Herkes tarafını belli etmek zorunda, yoksa suç ortaklığıyla suçlanacaklar. (Arkadaşları ifşa olduğu için sessiz kalan sözde müttefiklere, ortalığı karıştırmaktan mutluluk duyan anonim hesapların tweet'lerine çok üzülüyorum). Pek çok yüksek profilli yazar, bir yandan kıçlarını korumaya çalışırken bir yandan da sadakatlerini ortaya koymaya çalışıyor.

İntihal korkunç bir şey, diye yazıyor bir yazar. Eğer Hayward gerçekten intihal yaptıysa -ki yapıp yapmadığını henüz bilmiyoruz- o zaman telif haklarını Athena Liu'nun ailesine geri ödemesi gerekiyor.

Eğer doğruysa korkunç, diye yazıyor bir başkası. Ancak doğrulanmış bir kanıt olana kadar bu linç çetesine katıl.

Ardından beyaz bir kadını tanımlarken "linç çetesi" kelimelerini kullanmanın uygun olup olmadığı üzerine hararetli bir tartışma başlar ve düzinelerce insanın yukarıda bahsi geçen yazarı ırkçı olarak nitelendirmesiyle sona erer. Söz konusu yazarın hesabı saatler içinde kilitlenir.

En saldırgan olanlar, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan ve bana pençelerini geçirerek kazanacak her şeyi olan, kamuoyunda tanınmayan Twitter hesaplarıdır.

Eskiden June Hayward olarak yazıyordu, reyl089 adlı bir kullanıcı tweet attı. Ancak Çin hakkındaki kitabını June Song olarak yayınladı. Berbat, değil mi?

Sarı suratın gerçek tanımı, bir cevap yazıyor. Bildiklerini sanmıyorum "gerçek" ne demek.

Çok acınası, başka bir karga.

Ve her zamanki gibi, beyazlar bırakacak mı?

Başka biri Instagram'ımdan aldığım bir fotoğrafı Scarlett Johansson'ın bir fotoğrafıyla tweetliyor: Şirket bu iki resim arasındaki farkları bulmanızı istiyor LMAO.

Cevaplar, görünüşümle ilgili aklınıza gelebilecek her türlü kötü niyetli gözlemi içeriyor:

> Yemin ederim, neden bütün beyaz kadınlar aynı görünüyor?
>
> Tamam, ScarJo'nun onu gerçekten alabileceği gerçeğini bir kenara bırakırsak LOLLL
>
> Daha Asyalı görünmek istediği için mi gözlerini kısıyor yoksa güneşe çıkmaya alışık olmadığı için mi?

İnternet aptallığı çukurunun dibini gördüğümde aramayı bırakmalıydım. Ancak kendimle ilgili söylemleri okumak, ağrıyan bir dişi dürtmek gibi. Çürümenin ne kadar ileri gittiğini görmek için kazmaya devam etmek zorundayım.

Twitter'da, Reddit'te, YouTube'da (şimdiden üç kitap blogcusu "Ardıç 'Şarkısı' üzerine çay dökmek!" başlıklı videolar yayınladı), Google Haberler'de ve hatta TikTok'ta (evet, bu TikTok'taki bebeklere ulaştı) saat başı arama yapıyorum. Bu çok zayıflatıcı. Başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Evimden bile çıkamıyorum; tek yaptığım yatağımda kıvrılıp yatmak, dönüşümlü olarak dizüstü bilgisayarımda veya telefonumda gezinmek, aynı beş web sitesindeki aynı güncellemeleri okumak ve tekrar okumak.

İnsanlar hakkımda saçma sapan dedikodular uyduruyor. Birisi Goodreads'teki geçmiş eleştirilerimin ırkçı olduğunu söylüyor. (Tek yaptığım bir keresinde Hintli bir yazarın aşk romanıyla ilişki kuramadığımı yazmaktı, çünkü tüm karakterler sevimsizdi ve aile görevlerine inanamayacak kadar takıntılıydı). Birisi, çalışmalarımı eleştiren insanları düzenli olarak taciz ettiğimi ve onlara zorbalık yaptığımı söylüyor. (Özellikle aptalca bir alt tweet attım.

Over the Sycamore'un eleştirisini *bir kez* okudum, o da üç yıl önceydi!) Birisi bir keresinde bir kongrede kendisine "ırkçı bir şekilde tenine iltifat ederek" asıldığımı iddia ediyor. (Tek söylediğim, kırmızı elbiselerinin ciltlerindeki sarı alt tonları ortaya çıkardığıydı. Tanrım, sadece nazik davranıyordum. Elbiseyi o kadar beğenmedim bile). Yine de Twitterati şimdi bunu Asyalı insanlara karşı bir fetişe sahip olduğuma dair bir anlatıya dönüştürdü; bu da son BTS retweetlerimle ve bir keresinde bazı Japon video oyunlarını oynadığım ve karakterlerin ne kadar seksi olduğu hakkında tweet attığım gerçeğiyle kanıtlandı, bu da açıkça hadım edilmiş ve itaatkâr Asyalı insanlara karşı sapkın bir saplantım olduğu anlamına geliyor. (BTS'i o kadar da sevmemem ve söz konusu video oyunu karakterlerinin Avrupalı olarak tasarlanmış olması dışında, ne fark eder ki?)

Reddit'teki bir ifşada "alıntılar "a tıklayarak bulduğum anonim bir Tumblr hesabı, tüm tehlike işaretlerinin metnin kendisinde olduğunu yazıyor. A Geng'in badem gözlerini ve pürüzsüz cildini anlattığı 317. sayfaya bakın. Badem gözler mi? Gerçekten mi? Beyaz kadınlar onlarca yıldır Asyalı erkeklerin hayalini kuruyor. (Ama bu tanımı ben yazmadım! Athena yazdı!)

Python üzerinde NLP programlaması kullanarak *Son Cephe* ve Athena'nın diğer eserlerinin metin karşılaştırmasını yapan biri, "her iki metinde de anahtar kelimelerin örtüşmesinde çarpıcı bir frekans" olduğunu duyurdu. Ancak söz konusu kelimeler "dedi", "savaştı", "o", "kız" ve "onlar" gibi şeyler. Bu standarda göre, Hemingway'den intihal yaptığım iddia edilemez mi?

Muhaliflerim, *Son Cephe* hakkında kamuoyuna yaptığım her açıklamayı, berbatlığımı daha da kanıtlamak için didik didik ediyor. Görünüşe göre Çinlilerle ilgili hikâyelere "romantik", "egzotik" ya da "büyüleyici" demek uygun değilmiş. Görünüşe göre bu kitabı bir drama olarak tanımlamam, ırksal kapitalizme yönelik potansiyel eleştirisinin altını oyuyor. Bir keresinde "İşçilerin sözleşmeli hizmetkârlar olarak nitelendirilmesine itiraz ediyorum" demiştim. "Çin hükümeti, Batılı ülkeler nezdinde yumuşak güç kazanmak amacıyla bu birlikleri Birinci Dünya Savaşı'na gönüllü olarak gönderdi. İşçiler kendi özgür iradeleriyle gittiler." (Bu bakış açısı "Batı hegemonyasının baskılarından habersiz" ve "küresel sermayenin zorlamaları konusunda tamamen bilgisizdir.") Adele Sparks-Sato, "Bu adamlar büyük ölçüde okuma yazma bilmiyordu" diye yazıyor. "Daha yüksek ücret vaatleriyle işe alınmışlardı, evet, ama birçoğunun Avrupa'da onları neyin beklediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hayward/Song'un onların istihdamını özgür ve zorlama olmaksızın olarak nitelendirmesi, en iyi ihtimalle akademik karanlığı, en kötü ihtimalle de Küresel Güney'in işçi sınıfının koşullarına karşı kötü niyetli bir kayıtsızlığı göstermektedir."

Son Cephe'ye "beyaz kurtarıcı hikayesi" diyorlar. Beyaz askerlerin ve misyonerlerin kahramanlıklarını ve cesaretlerini göstermemden hoşlanmıyorlar; bunun beyaz deneyimini merkeze aldığını düşünüyorlar. (Ama bu adamlar gerçekten de vardı. Bir misyoner, Robert Haden, *Athos* buharlı gemisi Alman denizaltıları tarafından torpillendiğinde Çinli bir adamı kurtarmaya çalışırken boğuldu. Onun ölümü de önemli değil mi?)

İşçilerin kuzeyden toplandığını çünkü İngilizlerin sıcak iklimlerden gelen güneylilerin el işçiliği için uygun olmayacağını düşündüklerini söylediğim için bana ırkçı diyorlar. Ama bu *benim* görüşüm değil, İngiliz ordu subaylarının görüşü. Aradaki farkı neden çözemiyorlar? Eleştirel okuma becerilerine ne oldu? Ayrıca, eğer *doğruysa*, kuzeyden gelen insanların soğuk iklimler için daha uygun olduğunu söylemek ırkçılık mıdır?

Satır satır bir çürütme yapmak istiyorum. Yaptığım yaratıcı seçimleri, hikayedeki insan deneyimlerinin sayısını artırmak istediğim için yaptım, iyi ya da kötü stereotiplere sıkı sıkıya bağlı kalmak için değil. Benzer şekilde, ırkçılık tasvirlerini de onlara katıldığım için değil, tarihsel kayıtlara sadık kalmak istediğim için metne dahil ettim.

Ama fark etmeyeceğini biliyorum. Benimle ilgili anlatılarına çoktan karar verdiler. Şimdi sadece bunu destekleyecek "gerçekleri" topluyorlar.

Beni tanımıyorlar. Beni tanıyamazlar; benimle hiç tanışmadılar. Benim hakkımda internete saçılmış bilgi kırıntılarını alıp, hayallerindeki kötü adama uyan ama gerçekle hiçbir ilgisi olmayan bir imaj oluşturacak şekilde bir araya getirmişler.

Sarı hummam yok. Sadece Japon folkloru hakkında yazan, kimono giyen ve Asya dillerinden ödünç alınan her kelimeyi kasıtlı, yapmacık bir aksanla telaffuz eden o ürkütücü adamlardan değilim. *Matcha. Otaku.* Asya kültürünü çalma takıntım yok - yani *Son Cephe*'den önce modern Çin tarihine hiç ilgim yoktu.

Ama en kötüsü, bazen troller kendimle ilgili anlayışımdan şüphe duymama neden oluyor. Bazen gerçekliğin çarpık bir versiyonuna sahip olanın *ben olup olmadığımı*, gerçekten Asyalı kadınları fetişleştiren bir sosyopat olup olmadığımı, Athena'nın arkadaşlığımız boyunca benden gerçekten korkup korkmadığını ve o gece onun dairesindeki varlığımın düşündüğümden daha haince olup olmadığını merak ediyorum. Ama ben her zaman bu endişelerimin keserim. Tıpkı Dr. Gaily'nin bana öğrettiği gibi, düşüncelerimin dışarı çıkmasını engelliyorum. Bu

İnternet mahvoldu, ben değil. Sosyal adalet savaşçıları, beyaz "müttefikler" ve dikkat çekmek Asyalı aktivistlerden oluşan bu grup harekete geçti. Kötü adam ben değilim. Burada kurban benim.

EN AZINDAN BAZI INSANLAR BENIM KONUŞUYOR. Çoğunlukla beyaz insanlar.
adil, ama bu ille de yanlışta olduğumuz anlamına gelmiyor.

Brett, sağ olsun, aşağıdaki açıklamayı yaptı: "Müvekkilim Juniper Song'a yönelik son zamanlarda ortaya atılan iddialar tamamen asılsız ve kötü niyetlidir. İnternet üzerinden yapılan saldırılar karakter suikastından başka bir şey değildir." Benim kusursuz yazarlık yeteneğimden, dört yıl önce benimle sözleşme imzaladığından beri ne kadar sıkı çalıştığımdan bahsediyor ve sözlerini şöyle bitiriyor: "Ben ve Lambert Ajansı Juniper Song'un arkasındayız."

Eden'daki ekibim hiçbir şey söylemiyor, bu da beni biraz rahatsız ediyor. Ancak Eden'i etiketleyerek sözleşmemi feshetmeye çağıran hesapların sayısı göz önüne alındığında, Eden'in kayıtsızlığı başlı başına bir güven oylamasıdır. Daniella iddialar ilk dolaşıma girdiğinde bize endişeli bir e-posta gönderdi, ancak Brett suçlamaların gerçek olmadığına dair güvence verdiğinde, bize başımızı eğmemizi tavsiye etti. Yanıt vererek iddiaları meşrulaştırmak istemiyoruz. Ekibimiz geçmişte trollerle iletişim kurmanın onları daha da cesaretlendirdiğini gördü. Bunun June'un başına gelmesine üzüldüm, ancak yapılacak en iyi şeyin sessiz kalmak olduğuna inanıyoruz.

Mantıksız durumları makul ve incelikli bir şekilde ele almasıyla ünlü bir internet kişisi, "Bunlar sağlam kanıtlar olmadan yapılan çılgınca suçlamalar" şeklinde bir tweet attı. "Söz olan insanların geçim kaynakları. Bu topluluğun başkalarının acılarından zevk almaya bu kadar hevesli olması beni rahatsız ediyor. Hepimiz daha iyisini yapmalıyız."

Muhafazakâr eğilimli ve yetmiş bin takipçisi olan bir popüler kültür blog yazarı Adele Sparks-Sato'ya karşı bir nefret kampanyası başlattı.
GÖT, DAHA BAŞARILI YAZARLARA KARŞI KAN DAVASI GÜDEN BIR DELI,
atip tutuyor. HABER FLAŞ: KISKANÇLIK SİZDE ÇİRKİN GÖRÜNÜYOR, ADELE. (Bu tanık olmak eğlenceli, ancak açık olmak gerekirse bu tür eylemleri tasvip etmiyorum. Sanırım birilerinin sizi savunmak için konuşması güzel bir şey, ancak mükemmel bir dünyada, Fox News'te sık sık yorumcu olmazlardı).

Eden'in Melekleri, sağ olsunlar, kesinlikle benim tarafımdalar.

Jen'den: Normalde faşistlerle aynı fikirde değilim ama ASS konusunda haklı lmao.

Marnie: Bunu bilmek için faşist olmanıza gerek yok!

Sen iyi misin? Dayanıyor musun?

Bu korkunç. Bunu yaşadığınız için çok ama çok üzgünüm. Yapabileceğimiz bir şey olursa bana haber verin. Çok cesursun.

Uzun haşhaş sendromu. Genç kadınların başarılı olduğunu görmekten nefret ediyorlar. Hepsi bu.

Erkek CEO'lardan hep böyle şeyler duyuyorum. Bize katlanamıyorlar.

Marnie: Nüfuz ve ilgi için üzerinize geliyorlar ve bunu biliyorlar. seninle ilgili değil, onlarla ilgili.

Domuzlarla güreşmeyin! Engelle Junie. Nefret edenleri görmezden gel. YÜKSEL!!

KEŞKE YAPABILSEYDIM. KENDİMİ CİHAZLARIMDAN AYIRAMIYORUM. NE ZAMAN

Gözlerimi kapattığımda hâlâ o masmavi ekranı görüyorum. Hâlâ hakkımda açılan bir başka kapatma başlığının beğeni yağmuruna tutulduğunu hayal ediyorum.

Dijital bir temizlik yapmayı deniyorum. Sanki Twitter yokmuş gibi davranmak tüm sorunlarımı çözecekmiş gibi herkes bunu yapmam için ısrar ediyor. Troller dikkatinizden besleniyor! Jen bana hatırlatıp duruyor. Eğer bakmazsan internette olanlar sana zarar veremez. Ama bu bir arınma gibi hissettirmiyor; etrafımda her şey yıkılırken kafamı kuma sokmak gibi hissettiriyor. Hasarı görmezden gelemem. Kasırganın tam yörüngesini takip etmeliyim, çünkü tam olarak ne zaman ve nerede vuracağını bilmek her şeyin daha az acı vermesini sağlayacak. En azından beynim bunun böyle olduğuna ikna olmuş durumda.

Kuş sesleri, sıçrayan güneş ışığı ve yağmurun çimento üzerinde bıraktığı ıslak lekeler gibi ayrıntılarda kendimi kaybetmek için yürüyüşe çıkmayı deniyorum, ancak dışarıdaki dünya çok önemsiz, alakasız, hala ara belleğe alınmış bir video oyunu ortamı gibi geliyor. Bazen bir anlığına her şeyi unutmayı başarıyorum, ama sonra dikkatim dağılıyor ve yatağımın üzerinde yatan, giderek daha fazla bildirimle vızıldayan telefonumu düşünüyorum. Sonra nefesim hızlanıyor, başım dönüyor ve bir anksiyete krizinin eşiğinde olduğumu anlıyorum, bu yüzden daireme geri dönüp yatağıma kıvrılıyorum ve bir saat daha kıyameti izlemek için telefonumu çıkarıyorum, çünkü paradoksal bir şekilde her şeyi sakinleştiren tek şey bu.

Yemek yiyemiyorum. Yemek yemek istiyorum - sürekli açlıktan ölüyorum ve pizza ya da makarna kaselerinden oluşan kocaman, sıcak, yağlı yemekler sipariş edip duruyorum, ama çiğnemeye başladığım anda, düşüncelerim yaklaşan mesleki patlamamla ilgili tekrar sarmal olmaya başlıyor ve sonra öğürmeden bir ısırık daha alamıyorum.

Uyuyamıyorum. Her gece güneş doğana kadar uyanık kalıyorum, hararetle çeşitli konularını ve hesaplarını yenileyerek kimin retweet ettiğini görmek için veya

Neye yanıt verdiğimi, kafamda hayali yanıtlar oluşturduğumu, sonra da bu yanıtlara gelen tepkilere karşı hayali çürütmeler oluşturduğumu.

Keşke bir çıkış stratejim olsaydı. Keşke her şeyi durduracak sihirli bir özür dileyebilseydim ya da savunma yapabilseydim. Ama bu karmaşanın içine girmenin bir anlamı yok, biliyorum. Yayınlayacağım her şey insanların bana karşı kullanabileceği yeni kanıtlar haline gelecek. Peki internette kazanılacak bir zafer neye benzeyecek? İfşayı tersine çevirmenin, internete beni unutturmanın bir yolu yok. Sonsuza kadar işaretlendim. Ne zaman biri Google'da adımı arasa ya da bir edebiyat konferansında benden bahsetse, bu intihal skandalıyla olan ilişkim sürekli bir osuruk gibi havayı kirletecek.

Skandaldan skandala atlayabilen ve itibarları hiç sarsılmayan bazı yazarlar tanıyorum. Çoğu beyaz. Çoğunlukla erkek. Isaac Asimov seri cinsel tacizciydi; Harlan Ellison da öyle. David Foster Wallace, Mary Karr'ı taciz etti, taciz etti ve takip etti. Yine de dahi olarak selamlanıyorlar.

Bazen kendi kendime hayıflanarak, belki de bunun sadece atlatmam gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. İnternette yerden yere vurulmak, artık her önemli yazarın gereken bir ayin gibi geliyor. Geçen yıl, bir YA yazarı, hayranlarını başka bir yazarın ilk kitabına tek yıldızlı eleştiriler bırakmaya teşvik ettiği için sosyal medyadan uzaklaştırıldı (daha sonra, ilk yazarın nişanlısını çaldığı ortaya çıktı). Her halükarda, söz konusu iki yazar da yeni üçlemeleri için altı rakamlı anlaşmalar imzaladı. Daniella'nın en sevdiği yazar olan Marnie Kimball ise en az bir düzine kez başını derde soktu, her seferinde de "Klasikler daha iyidir ve onları anlamıyorsanız okumayı bilmiyorsunuz demektir" gibi keskin ve savunulamaz bir tweet attı. Özür dilerim. Satışları iyi gidiyor. Belki Daniella haklıdır. Belki de sessizlik en iyi cevaptır.

Athena bile bir dönem internette vitriolden muzdarip olmuştu, ancak onun durumunda gerçekten yanlış bir şey yapmamıştı. İki yıl önce, Asyalı Amerikalılara karşı son zamanlarda artan nefret suçları hakkında tartışmaya açık olmayan, kanayan bir konu hakkında tweet atmıştı. Kendi derimin içinde olduğum için hiç bu kadar gergin olmamıştım, demişti. Şimdiye kadar bu ülkenin bana ait olmadığını hiç bu kadar hissetmemiştim. Biraz sevimsiz ve narsist bir ifade olarak okunabilirdi ama neyse; bu onun kalbine yakın bir davaydı ve sokakta saldırıya uğramaktan korkan birinden tam olarak nefret edemezdiniz.

Ama sonra biyografisinde Çin bayrağı emojisi olan anonim bir hesap ona sordu: Madem Asyalıları bu kadar önemsiyorsun, neden beyazlarla çıkıyorsun?

Athena'nın neden cevap verdiğini bilmiyorum. Kimse ırkçı bir trolle tartışarak boyun eğdiremez. Ama kendini savunmaya geçmiş ya da kavga etmeye can atıyor olmalı ki, cevabı alıntılayarak tweetledi ve şöyle dedi: Kiminle çıktığımın politik görüşümle hiçbir ilgisi yok. Irklar arası çiftlerden nefret etmek mi? 2018'de miyiz?

Sonra sel kapıları açıldı. Cevapları ve DM'leri nefret dolu mesajlarla doldu. O hafta kahve içmek için buluştuğumuzda bazılarını bana gösterdi ve bunlar son derece iğrençti:

> Kapa çeneni ve git beyaz siki yala.
>
> WAMF çiftleri doğal değildir. WAMF, Eliot Rodger'ı nasıl elde ettiğinizdir. Gelip seni Eliot Rodger gibi vurmamı ister misin?
>
> Beyazlar seni asla sevmeyecek LOL, denemeyi bırak tatlım.
>
> Sakın Asyalılar adına konuşayım deme. Beyaz bir adamın amını sömürmesine izin verdiğinde bu hakkını kaybettin.

Hesabını gizli hale getirdiğinde AMRA'lar (Asyalı Erkek Hakları Aktivistleri diyordu onlara) yazar hesabını ve e-posta adresini çoktan bulmuştu. Ölüm tehditleri almaya başladı. İlk Twitter karşılaşmasının ekran görüntüleri Reddit'te dolaşmaya başladı ve ana başlık sonunda binden fazla gönderi aldı; bunların çoğu Athena ve o zamanki erkek arkadaşı Geoff'un kendi Instagram hesaplarından alınmış, RACE TRAITOR ve

Bazı Asyalıların kendi ırklarına sadakati yoktur. Sadece beyaz sik, beyaz para, beyaz bebek istiyorlar. Ama bir gün uyanacaklar ve beyaz üstünlüğünün onları kurtarmayacağını öğrenecekler. Dua edin de bu kız çok geç olmadan öğrensin.

Birisi yazarın web sitesini hacklemiş.
ana sayfasında, salyalarını akıtan beyaz müşterilerden oluşan bir kalabalığa secde eden çekik gözlü Asyalı bir kadının karikatürünü bulmuştunuz.

İşte senin için, ona mesaj attım, çünkü söylenecek en uygun şey buydu. İnsanlar tam bir pislik.

Teşekkürler, diye cevap verdi. Sonra: Sanırım iyi olacağım. Sadece çok korkutucu. Kendi evimde güvende hissetmiyorum.

O zamanlar abarttığını düşünmüştüm. Athena bu konuda iyiydi,
Sempati toplamak için korkusuyla oynuyordu, tıpkı barlarda her zaman ilgi çekmek için kırılganlığıyla oynadığı gibi. Her neyse, internet sadece internetti. Ne yani, annesinin bodrumunda yaşayan bir Reddit serserisi

Washington'a kadar yüzlerce kilometre yol gidip onu evinin önünde sıkıştıracak mıydı? O zamanlar bu çirkin düşünceyi düşünmüştüm: Neden bir süreliğine çevrimdışı kalıp zengin, güzel ve başarılı olduğu gerçeğine odaklanamıyordu?

Ama şimdi Athena'nın tam olarak ne demek istediğini anlıyorum. Onu kapatamazsınız. Tüm güvenlik hissinizi kaybediyorsunuz, çünkü her an - uyurken, uyanıkken, duşa girdiğiniz için telefonunuzu birkaç dakikalığına yere bıraktığınızda- onlarca, belki yüzlerce, belki *binlerce* yabancı dışarıda, kişisel bilgilerinizi araştırıyor, hayatınıza sızıyor, sizinle alay etmenin, aşağılamanın ya da daha kötüsü sizi tehlikeye atmanın yollarını arıyor. Kendinizle ilgili paylaştığınız her şeyden pişmanlık duymaya başlarsınız: her fotoğraf, her meme, bir YouTube videosuna yapılan her yorum, her hazırlıksız tweet. Çünkü troller onları bulacaktır. O ilk yirmi dört saat içinde dijital ayak izimin olabildiğince çoğunu sildim ama Wayback Machine hala var. Birisi 2018'de *Wonder Woman için* yaptığım coşkulu eleştiriyle alay ediyor: Tabii ki Hayward beyaz kadın kurtarıcı anlatılarını seviyor. IDF'yi de sevdiğine dair ne kadar bahse girmek istersiniz? Birisi lise balomdaki bir fotoğrafımı gösteriyor: Bu elbise Juniper Song'un kötü adam hikayesi. Birisi eskiden çalıştığım sınava hazırlık şirketi hakkında bilgi paylaşıyor: Ebeveynler, eğer bu hizmeti kullanıyorsanız Juniper Song'a DİKKAT! Veritas'tan çoktan ayrılmamış olsaydım, bu insanların beni kovdurabileceğine gerçekten inanıyorum.

Hepinizin dışarı çıkması gerekiyor, diye yakınmıştı tanınmış bir yazar Twitter'da. Biraz temiz hava alın. Twitter gerçek hayat değil.

Ancak Twitter gerçek hayattır; gerçek hayattan daha gerçektir, çünkü yayıncılığın sosyal ekonomisinin var olduğu alan budur, çünkü sektörün başka bir alternatifi yoktur. Çevrimdışında, yazarların hepsi birbirinden izole bir şekilde kelimelerle uğraşan yüzsüz, varsayımsal yaratıklar. Kimsenin omzunun üzerinden bakamazsınız. Diğerlerinin gerçekten de göründükleri iyi olup olmadıklarını anlayamazsınız. Ama internette, dedikoduların yapıldığı odada oturacak kadar önemli olmasanız bile, tüm sıcak dedikoduları dinleyebilirsiniz. İnternet üzerinden Stephen King'e siktir olup gitmesini söyleyebilirsiniz. Çevrimiçi olarak, şu anki edebi yıldızın aslında o kadar sorunlu olduğunu ve tüm eserlerinin sonsuza dek iptal edilmesi gerektiğini keşfedebilirsiniz. Yayıncılıktaki itibarlar sürekli olarak çevrimiçi ortamda inşa edilir ve yok edilir.

Kızgın sesler ve sivri parmaklardan oluşan bir kalabalığın, naiadların Orpheus'a yaptığı gibi bedenimden et parçaları koparmak için bana yaklaştığını hayal ediyorum.

Geriye kalan tek şey fısıltıyla sorulan "Juniper Song'u duydun mu?" sorusu ve giderek daha karanlık ve çarpık hale gelen söylenti parçaları; sanal kimliğimin kanlı, çürüyen parçaları; haklı ya da değil, Juniper Song'un İptal Edildiği ifadesinden başka bir şey kalmayana kadar.

OceanofPDF.com

On iki

TEK İSTEDİĞİM BELİRSİZ BİR GELECEK İÇİN DAİREMDE YATMAK, ama

Bu ay için önceden verilmiş iki sözüm var: DC'deki öğrencilerle kütüphane ziyareti ve Virginia'daki bir edebiyat festivalinde Doğu Asya'dan ilham alan öyküler yazmakla ilgili bir panel. Ayrıca Fransız Büyükelçiliği'nden bir kadınla, *Son Cephe*'nin Fransızca baskısının yayınlanmasıyla eş zamanlı olarak gelecek ay Noyelles- sur-Mer'deki CLC anıtını ziyaret etmek için ileri geri e-posta yazışıyordum. Ancak karalama kampanyasının viral hale geldiği sıralarda e-postalarıma cevap vermeyi kesti, ki bu benim için sorun değil; istediğim son şey, iğrenç Fransızların diğer uçta beni küçümsemesi için bir uçakta yedi saat oturmak. Ancak ne kütüphane ne de edebiyat festivali haberin ortaya çıkmasından bu yana bana herhangi bir güncelleme göndermedi, bu da hala gelmemi istedikleri anlamına geliyor. İptal etmek suçu kabul etmek anlamına da gelebilir.

Kütüphane ziyareti iyi geçti. Öğrenciler beklediğim lise öğrencileri yerine üçüncü sınıf öğrencileri çıktı. Yıllarca *Son Cephe* ile uğraşacak yaşta olmayacaklar ve I. Dünya Savaşı'ndaki Çinli işçilerle kesinlikle ilgilenmiyorlar. Neyse ki bu, Twitter dramasını da umursamayacak kadar küçük oldukları anlamına geliyor - beni gördükleri için özellikle heyecanlı olmasalar da beni tiksintiyle de karşılamıyorlar. MLK Jr. Memorial Kütüphanesi'nin lobisinde kıpır kıpır ama sessiz bir şekilde oturuyorlar ve ben yirmi dakika boyunca ilk bölümü okuduktan sonra yayınlanmış bir yazar olmanın nasıl bir şey olduğuna dair sevimli, anlamsız sorular soruyorlar ("Kitapların üretildiği fabrikaları görebiliyor musun?" "Milyonlarca dolar alıyor musunuz?"). Onlara okuryazarlığın ne kadar önemli olduğunu, çünkü başka dünyaların kapılarını açtığını ve belki de hikaye anlatıcısı olmak isteyeceklerini anlatıyorum. Sonra öğretmenleri bana teşekkür ediyor, bir grup fotoğrafı çektiriyoruz ve hepimiz telaşsız bir şekilde ayrılıyoruz.

Panel tam bir felaket.

Geç gelerek zaten herkesi kızdırdım. Programı yanlış okumuşum - panelim Cedar Room'da değil Oak Room'da, bu da konferans merkezini boydan boya kat etmem gerektiği anlamına geliyor. Ben vardığımda salon tıklım tıklımdı. Diğer tüm panelistler masanın en ucunda toplanmış, elleri mikrofonlarının üzerinde birbirleriyle konuşuyorlar. Ben yaklaşınca susuyorlar.

Yerimi bulduğumda "Çok özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Neredeyse on dakika geciktim. "Burası çok kafa karıştırıcı, değil mi?"

Kimse cevap vermiyor. İkisi önce bana, sonra birbirlerine bakıyor; sonuncusu ise telefonuna bakıyor. Düşmanlık kararlı.

"Pekâlâ!" Moderatörümüz Annie Brosch neşeyle şöyle diyor. "Artık hepimiz buradayız, o halde başlayalım - önce isimleri ve en son yayınlarımızı söyleyelim mi?"

Masada soldan sağa doğru ilerliyoruz. Şair ve görsel sanatçı Diana Qiu; sivil haklar avukatı olarak çalışan genç yetişkin çağdaş roman yazarı Noor Rishi; ve Viktorya dönemi İngiltere'sinde geçen "ırkçı" (kendi deyimiyle) tarihi aşk romanlarının eleştirmenlerce beğenilen yazarı Ailin Zhou. Bir de ben varım. Mikrofonuma doğru eğildim. "Merhaba, ben June Hayward, Juniper Song olarak da yazıyorum. *Son Cephe'*yi ben yazdım."

Bu yavan bakışlar alıyor ama yuhalama yok. Şu anda, umabileceğim en iyi şey bu.

"Herkesin kitaplarına neyin ilham verdiğini tartışmasını çok isterim," diyor Annie. "Juniper, neden bizi sen başlatmıyorsun?"

Ağzım kurudu; sesim çatlıyor ve devam etmeden önce öksürüyorum. "Ben de Ailing gibi tarihten çok ilham alıyorum. Aslında ilk olarak CLC'yi öğrendim-"

Aylin sözümü kesti. "Adım '*Ai-lin*' olarak telaffuz edilir."

"Oh, Aylin, özür dilerim." İçimde bir kızgınlık hissettim. Annie'nin telaffuzunu taklit ediyordum ve Aylin *onun sözünü* kesmemişti.

"İsimlerimizi doğru söylemenin çok önemli olduğunu düşünüyorum," diyor Aylin alkışlar arasında. "Eskiden insanlara ismimi yanlış anladıklarını söylemekten korkardım ama artık bunu praksisimin bir parçası haline getirdim. Beyazların üstünlüğüne her gün yavaş yavaş karşı çıkmamız önemli. Saygı talep etmemiz önemli."

Daha fazla alkış. Mikrofonumdan geriye yaslandım, yanaklarım kızarmıştı.

Ciddi misin?

Praxis?

"Elbette," diyor Annie yumuşak bir sesle. "Bunun için üzgünüm Aylin. Panelden önce telaffuz kılavuzları istemeliydim."

"*Ai-lin*," diyorum, yavaşça ve doğru bir şekilde, çünkü kendimi *bir şeyler* söylemek zorunda hissediyorum. "Hastaymışsın gibi ama Teksas'ta." Komik olmaya çalışıyorum ama görünüşe göre bu da yanlış anlaşılıyor çünkü seyirciler gözle görülür bir şekilde geriliyor.

Aylin hiçbir şey söylemiyor. Uzun, garip bir duraklama oluyor ve sonra Annie soruyor: "Peki Noor? Çalışmalarınıza ne ilham veriyor?"

Bir süre böyle devam ettik. Annie, en azından, konuşmayı devam ettirme konusunda iyi. Konuşmayı panelistlerin yönetmesine izin vermek yerine her birimize sırayla sorular yöneltiyor, bu da benim kendi kulvarımda kalve tüm saat boyunca Aylin'le doğrudan konuşmaktan kaçınabileceğim anlamına geliyor. Diğer panelistler sık sık birbirlerinin cevaplarına atıfta bulunuyorlar ama kimse benim söylediklerime yanıt vermiyor. İzleyiciler de beni umursuyor gibi görünmüyor; havaya konuşuyor da olabilirim. Ama sorun değil. Sadece bu saati atlatmam gerekiyor.

Annie oldukça kısa cevaplar verdiğimi fark etmiş olmalı çünkü bana dönüp soruyor: "Peki Juniper? Anlatı kurgusunun yeterince temsil edilmeyen gruplar için neler yapabileceğini biraz daha detaylandırmak ister misin?"

"Tabii." Boğazımı tekrar temizliyorum. "Evet. *Son Cephe*'yi neden yazdığımı düşündüğümde hep aklıma gelen bir anekdot var. Yirminci yüzyılın başlarında Kanada Çinli göçmenlere o kadar düşmanca davranıyordu ki ülkeye girecek her Çinli'den beş yüz dolar kelle vergisi alınıyordu. CLC işçileri Kanada'ya getirildiklerinde, savaş çabalarının bir parçası olduğu için göçmenlik vergisinden muaf tutuldular, ancak bu, yolculukları sırasında trenden inmelerine izin verilmediği ve Kanada'da bulundukları süre boyunca yakından korundukları anlamına geliyordu."

Genellikle bu hikayeyi anlattığımda şaşkın bakışlarla karşılaşıyorum. Ama belki de bu dinleyici kitlesi benden nefret etmeye karar vermiştir ya da benim ahlak dersi vermemden sıkılmış ve yorulmuşlardır, çünkü insanlar sürekli kıpırdanıyor, etraflarına bakıyor ya da telefonlarını kontrol ediyor. Kimse yüzüme bakmıyor.

Devam etmekten başka yapabileceğim bir şey yok. "Günlerce o sıcakta vagonlarda kaldılar. Bazıları susuzluktan bayılsa bile tıbbi tedavi alamadılar. Dışarıdan tek bir kişiyle bile konuşamadılar, çünkü Kanada hükümeti Çinli işçilerin varlığıyla ilgili tam bir basın yasağı ilan etmişti. Bence bu iyi bir şey.

Kitabın ana argümanı olan Çin emeğinin kullanıldığı, sonra da utanç verici bir şeymiş gibi gizlendiği ve itibarsızlaştırıldığı yönündeki metafor."

"Gerçekten mi?" Diana Qiu aniden araya giriyor. "Yani kabul edilmemiş Asyalı emeği ile bir sorununuz mu var?"

Bu kesinti beni o kadar şaşırtıyor ki bir an için ona bakakalıyorum. Diana Qiu, keskin, koyu renk gözleri, özenle alınmış kaşları ve yüzünde açık bir yara izi gibi görünecek kadar cesur kırmızı rujuyla zayıf, iddialı bir tip. Onun sinirli-şık estetiği bana biraz Athena'yı hatırlatıyor ve bu benzerlik beni ürpertiyor.

Gözümün ucuyla bir flaş görüyorum. Birisi fotoğraf çekmiş. Birkaç izleyici telefonlarını kaldırıyor, bu konuşmayı kaydediyorlar.

"Bu nasıl bir soru böyle?" Olayı tırmandırmamam gerektiğini biliyorum ama öfkemi durduramadan ağzımdan kaçıyor. "Yani, tabii ki bu yanlış; bütün mesele bu-"

"Ölü bir kadının sözlerini çalmak da öyle," diyor Diana.

Birkaç izleyicinin kelimenin tam anlamıyla nefesi kesilir.

Annie etkisiz bir şekilde, "Tartışmayı hazırlanmış sorularla sınırlı tutalım," diyor. "Noor, ne düşünüyorsun-"

"Birinin bunu söylemesi gerek." Diana sesini yükseltir. "Artık June Hayward*'ın Son Cephe*'yi yazmadığına dair sağlam kanıtlar var. İddiaları hepimiz gördük. Rol yapmayalım. Ve üzgünüm ama Athena'nın mirası söz konusuyken bu panelde oturup ona saygımı hak eden bir meslektaşımmış gibi davranmayacağım-"

"Lütfen," diyor Annie, bu kez daha yüksek sesle. "Burası bu tartışma için uygun bir yer değil ve davet edilen tüm panelistlerimize saygı göstermemiz gerekiyor."

Diana daha fazla şey söylemek ister gibi görünüyor. Ama sonra Noor koluna dokunuyor ve Diana kollarını kavuşturarak mikrofondan uzaklaşıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Diana ve seyirciler suçluluğumu çoktan yargılamışlardı ve söyleyeceğim hiçbir şey beni onların gözünde kurtaramazdı. Sadece orada oturabilirim, kalbim küt küt atıyor, aşağılanmışlık içinde çalkalanıyorum.

"misin?" Annie sorar. "Lütfen. edebilir miyiz?" "Pekâlâ,"

diyor Diana sert bir sesle.

Sesli bir şekilde rahatlayan Annie, Aylin'e şu konulardaki düşüncelerini

sormaya devam eder

Bridgerton.

Artık çok geç. Bu paneli kurtarmanın bir yolu yok. Saatin sonuna doğru devam ediyoruz ama Annie'nin hazırladığı sorular artık kimsenin umurunda değil. Odayı terk etmeyen izleyiciler telefonlarına öfkeyle yazıyor, hiç şüphesiz takipçileri için her şeyi özetliyorlar. Noor ve Aylin, sanki hâlâ tarih öncesi Çin yazı sistemleri ya da İslam mistisizmi ile uzaktan yakından ilgilenen birileri varmış gibi, Annie'nin yönlendirmelerini cesurca yerine getiriyorlar. Diana saatin geri kalanında konuşmuyor, ben de konuşmuyorum. Olabildiğince hareketsiz oturuyorum, yanaklarım alev alev, çenem sallanıyor, gözyaşlarımı tutabilmek için elimden geleni yapıyorum. Eminim biz konuşurken insanlar çoktan benim sersemlemiş yüzümün fotoğraflarını kullanarak memler yaratmaya başlamışlardır.

Sonunda özgür kaldığımızda, eşyalarımı topluyorum ve tam bir koşuya çıkmadan olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıkıyorum. Annie sesleniyor, belki de bir özür dilemeye çalışıyor, ama köşeyi dönene kadar durmuyorum. O anda tek istediğim gözden kaybolmak.

VAY CANINA!

Hasta mı? Akıl hastası mı?

Yani, ne bildiğini düşündüğü önemli değil. Herkesin içinde seninle bu şekilde yüzleşmek kibarlığın tam tersi. Belli ki bir çözüm aramıyordu, sadece dikkat çekmek istiyordu.

Doğru. Aynen öyle. Bu göstermelik öfke iğrenç. Kendini zenginleştirmek için çok açık bir manevra. Muhtemelen bundan bazı sanat anlaşmaları çıkarmaya çalışıyor.

Marnie: Eğer buna sanat diyebilirseniz ...

Kıkırdıyorum. Yatağıma kıvrılmışım, yorganımı çeneme kadar çekmişim. *Tanrı Eden'in Meleklerini korusun*, diye düşünüyorum. İnternetin başka yerlerinde, Diana'nın rantı Juniper Song'dan nefret eden neşeli çeteler arasında dolaşıyor, ama şimdilik Jen ve Marnie'nin Diana'nın portföyünün her yerine sıçmasını izlemekten mutluyum.

Marnie: Belki de performans sanatını anlamıyorum

Marnie: Ama bu videoda sadece saçını kestiriyor**.**

İyi bir saç kesimi bile değil.

Ayrıca burnundaki halka çok çirkin.

Jen: Ne zamandan beri psikotik çöküşlere görsel sanat demeye başladık lmao bu kızın yardıma ihtiyacı var

Marnie: Omg bunu söyleyemezsin

Marnie: Lmao

Homurdanıyorum. Ekranı Diana Qiu'nun web sitesine geri çeviriyorum, burada *Mukbang* adlı son sergisinde Asyalı yüzlere benzemek için boyanmış haşlanmış yumurtaları on üç dakika boyunca çiğniyor ve değişmeyen, ölü bir ifadeyle kameraya bakıyor.

Eden'in Melekleri haklı. Diana'nın yüzüne bakarken -düz, öfkeli gözleri; ince dudaklı ağzından akan yumurta sarısı parçaları- bu küçük, önemsiz ve zoraki sanatı olan insanın beni alaşağı etmesine izin verdiğime inanamıyorum. Kıskanıyor. Hepsi kıskanç; bu kin de buradan geliyor. Belki bazı darbeler almış olabilirim ama Diana gibi dengesiz, kısır internet ünlüsü özentilerinin kariyerimi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

OceanofPDF.com

On üç

O hafta sonu, arka bahçede ızgara yapmak için metroyla ALEXANDRIA'ya gittim. Kız kardeşim ve kocasıyla.

Rory ve ben çok yakın değiliz, ancak diğerinin yaşam tarzında çekici bulduğu şeyleri anlayamayan ve onları dönüştürmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmiş iki kız kardeşin kolay samimiyetine sahibiz. Rory benim gezgin olduğumu, geleceğe kötü hazırlandığımı, Ivy League diplomamı boşa harcadığımı ve yan haklar ve emeklilik planı olan istikrarlı bir kariyer yerine yayıncılık hayali peşinde koşmaya devam etmek için biraz fazla yaşlandığımı düşünüyor. de UT Austin'de muhasebe eğitimi alan ve şu anda tam da bu işi yapan Rory'nin o kadar sıkıcı, kurabiye kalıbı gibi, çitlerle çevrili bir hayatı olduğunu düşünüyorum ki, onu yaşamaktansa gözbebeklerimi oymayı tercih ederim.

Rory, üniversitedeki sevgilisi Tom ile evlidir; Tom bir bilişim teknisyenidir ve bana her zaman ıslak hamur görünümünde ve kişiliğinde biri gibi gelmiştir. İkisi de yayıncılık hakkında hiçbir şey bilmiyor. Rory'nin deyimiyle "kitapsever insanlar" değiller. Havaalanında John Grisham'ın son çıkan kitaplarına göz atmayı seviyorlar ve Rory de tatillerde yerel kütüphaneden arada sırada Jodi Picoult'un kitaplarını alıyor ama bunun dışında benim dünyamın cilveleri hakkında en ufak bir fikirleri yok, öğrenmek için de can atmıyorlar. Rory'nin bir Twitter hesabı olduğunu bile sanmıyorum.

Bu gece, bu bir .

Rory ve Tom banliyöde, her ayın son cumartesi günü ailece mangal yaptıkları geniş bir arka bahçeye sahip olabilecekleri kadar uzakta yaşıyorlar. Bu gece hava mükemmel: nemli ve sıcak, ama rahatsız etmeyecek kadar da esintili. Rory mısır ekmeği yapıyor ve o kadar güzel kokuyor ki, sanırım bu hafta midemde kaygı uyandırmayan ilk yemek bu olabilir.

Ben geldiğimde verandada tartışıyorlardı. Anladığım kadarıyla tartışma, Rory'nin masa arkadaşının bir iş arkadaşına o gün saçının harika göründüğünü söylemesinin İK tarafından azarlanmasının adil olup olmadığı.

"İnsanların izni olmadan onlara dokunmamanız gerektiğini düşünüyorum," diyor Tom. "Bu bir görgü kuralı, ırk meselesi değil."

Rory, "Hadi ama, ona saldırdığı falan yoktu," diyor. "Bu bir iltifattı. Ve Chelsea'ye ırkçı demek çok saçma - yani, o bir Demokrat. *Obama'ya* oy *verdi-oh*, hey, tatlım." Ben yukarı çıkarken Rory beni yandan sıktı. Genelde Rory'nin abla-kardeş tavırlarından çekinirim -bana hep biraz sahte gelmiştir, gençliğimizdeki mesafesini telafi etmeye çalışıyor- ama bu gece onun dokunuşuna boyun eğiyorum. "Bir bira iç. Ben gidip fırını kontrol edeceğim."

"Numaralar nasıl?" Tom piknik masasını işaret ediyor, ben de karşısına oturuyorum. Sakalını . Şu anda neredeyse iki santim uzunluğunda ve onun sağlam, rahatsız edilmeyen oduncu estetiğini vurguluyor. Tom'u her gördüğümde, hayatımı bir kayanın rahatlığıyla geçirmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

"Her gibi," diyorum bir Corona Light'ı kabul ederken. "Daha iyi

olabilirdi." "Rory bana bir kitap daha yayımladığını söyledi, değil mi?

Tebrikler!"

İrkildim. Umarım son zamanlarda beni Google'da aratmamışlardır. "Peki, teşekkürler." "Ne hakkında?"

"Oh, uh, Birinci Dünya Savaşı. Cephedeki işçilerin anlatıları gibi." Kitabımı bilmeyen insanlara Çin İşçi Kolordusu'nu anlatırken kendimi hep garip hissederim, çünkü kaçınılmaz sonuç her zaman burun kıvırma ve düz, garip bir şekilde *Çinlilerin Birinci Dünya Savaşı'nda olduğunu bilmiyordum* ya da *Ha, neden Çinliler?* "Bir mozaik gibi anlatılıyor, tıpkı *Dunkirk* filmi gibi. Pek çok küçük hikayenin bir araya gelmesiyle anlatılan daha geniş bir hikaye."

"Çok havalı." Tom başını sallar. "Bir roman için harika bir konu. Bütün kitaplar ve filmler İkinci Dünya Savaşı'na takmış gibi görünüyor Anlarsın ya? *Kaptan Amerika* ve tüm o Holokost filmleri gibi. Birinci Dünya Savaşı hakkında yeterince şey yok."

"*Wonder Woman* Birinci Dünya Savaşı hakkında," diye sesleniyor Rory mutfağın içinden. "Film."

"Evet, tabii. Ama bu sadece *Wonder Woman*; ciddi bir edebiyat değil." Tom destek için bana döndü. "Öyle değil mi?"

Tanrım, sanırım. İşte bu yüzden ailemle yayıncılık hakkında konuşmuyorum. "Allie nasıl?"

Allie benim sekiz yaşındaki yeğenim. Bahçenin her tarafına saçılmış plastik hayvanlar görüyorum, ancak ısırık büyüklüğünde, fıstık nefesli yıkım kasırgası yok, bu yüzden akşam için teyzelik görevlerinden kurtulduğumu varsayıyorum. Teoride çocuklara karşı değilim, ama sanırım Allie iPhone bağımlısı, TikTok takıntılı, eğitimde bir sürtük yerine bağımsız kitapçılarda alışverişe götürebileceğim utangaç, kitapsever bir tip olsaydı onu daha çok severdim.

"Oh, o harika. Bu gece arkadaşlarıyla yatıya kalacak. Sınıfta *Charlotte'un Ağı'nı* okuyorlar, yani bu ay et yemeyi reddediyor. Sadece sebze burgerleri."

"Bunun uzun süreceğine eminim."

"Ha. Bir de bana sor"

İkimiz de biralarımızı yudumluyoruz, rutin sohbet konularını tüketmiş durumdayız. Çoğu zaman Rory ve Tom'la konuşmak, bir anketçinin varsayımsal Ortalama Amerikalı'sıyla ya da boş bir Facebook profiliyle sohbet etmek gibi geliyor. *Filmler hakkında ne düşünüyorsunuz? Müzik hakkında?* Tom'a iş hakkında sorular sormayı denedim ama bir BT teknisyeninin görevleri hakkında söyleyecek ilginç bir şey yok gibi görünüyor.

Yoksa var mı? Aklıma bir fikir geldi. "Hey, Tom? Rastgele bir Twitter hesabının IP adresinin izini sürebilir misin?"

Kaşları çatıldı. "IP adresine ne için ihtiyacın var?"

"Beni taciz eden bir hesap var." Duraksıyorum, ne kadarını açıklayacağımı ya da yayıncılıkla derinlemesine ilgilenmeyen insanlara mantıklı bir şekilde açıklayıp açıklayamayacağımı merak ediyorum. "Hakkımda yalanlar yaymak gibi şeyler."

"Hesabı Twitter'a bildiremez misiniz?"

"Bunu ben yaptım." Brett insanları bana kezzap atan hesapları bildirmeye ve engellemeye teşvik ediyor, ancak Twitter taciz karşıtı politikalarını uygulamak konusunda kötü bir şöhrete sahip ve söyleyebileceğim kadarıyla bir fark yaratmadı. "Yine de bu konuda bir şey yapacaklarını sanmıyorum."

"Anlıyorum. Onları bir Twitter adresi kullanarak bulabileceğinizi sanmıyorum."

"Web siteleri ziyaretçilerin IP adreslerini saklamıyor mu?"

"Evet ama Twitter'ın verileri korunuyor. Tüm büyük sosyal medya siteleri verilerini korur; kanunen korumak zorundadırlar."

" giremedin mi? Sen hacker değil misin?"

Kıkırdıyor. "O tür bir hacker değil. Ve böyle bir veri ihlali manşetlere çıkar. Bu büyük bir gizlilik ihlali. Burada hapse girmeye çalışmıyorum, Junie."

"Ama kendi web sitemin sahibi ve yöneticisi olsaydım, ziyaret eden herkesin IP adreslerini görebilir miydim?"

Tom bunu düşünür, sonra omuzlarını silkeler. "Şey, sanırım, evet. Bu tür şeyler için eklentiler var. WordPress'te bile yapabilirsin. Ama sorun şu ki IP adresi size pek bir şey söylemez. Hangi şehirde yaşadıklarını öğrenebilirsiniz belki. Ya da hangi mahallede. Ama TV dizilerindeki gibi sihirli bir şekilde tam GPS konumlarını belirleyemezsiniz. Ve bir web sitesine cep telefonlarından mı yoksa evlerindeki internet yönlendiricisinden mi eriştikleri fark yaratır..."

"Ama bana geniş bir coğrafi aralık söyleyebilirsiniz" diyorum. "Yani, eğer size adresi verirsem?"

Tom tereddüt eder. "Yasadışı bir şey , değil mi?"

"Tabii ki hayır. Tanrım. Pencerelerine molotof kokteyli falan atacak değilim."

Komik olmaya çalışıyorum ama bu senaryonun belirginliği onu rahatsız ediyor. Bira şişesinin kenarıyla oynuyor. "O zaman bana neye ihtiyacınız olduğunu biraz daha anlatabilir misiniz? Çünkü sizi gerçekten taciz ediyorlarsa, belki de güvenli değildir-"

"Sadece kim olduğunu bilmek istiyorum," diyorum. "Ya da genel olarak, nerede olduklarını ve yakınlarda olup olmadıklarını - bilirsiniz, böylece fiziksel bir tehdit olmadıklarından emin olabilirim. Beni takip etmeleri konusunda endişelenmeli miyim, yoksa-"

"Takip mi? Neler oluyor?" Rory bir elinde bir tabak mısır ekmeği, diğer elinde bir kase karpuz parçasıyla çıkageliyor. Yiyecekleri bırakıp yanımdaki bankın üzerine kayıyor ve bana bir kez daha sarılıyor. "Her şey yolunda mı Junie?"

"Hayır, evet, sadece aptalca bir şey. Sadece Twitter'da bana zorbalık yapan bu kişiyi bulmak için Tom'dan yardım istiyorum."

Rory kaşlarını çattı. "Zorbalık mı?"

Ne düşündüğünü biliyorum. Ortaokulda, ev hayatımız raydan çıkmaya başladığında çok fazla zorbalığa katlandım. O zamanlar kitaplara çekilmiştim. Uyanık olduğum tüm saatleri fantezi dünyalarında geçiriyordum, sanırım bu da beni sözsüz ve antisosyal yapıyordu. Okula gittiğimde

Yüzüklerin Efendisi ya da Spiderwick Günlükleri'nin kalın ciltlerini taşırdım ve bütün gün etrafımdaki her şeyden habersiz onların üzerine eğilirdim.

Diğer çocuklar bundan hoşlanmadı. Bazı sınıf arkadaşlarım ben okurken arkamdan surat yapma oyunu , fark edip etmediğimi görmek için. Bazıları konuşmayı bilmediğim dedikodusunu yaydı. Bana "Kaçık *Junie*" derlerdi, sanki "kaçık" doksanlarda bıraktığımız bir kelime değilmiş gibi.

"Hayır, öyle değil; daha çok ... ürkütücü internet insanları gibi," diyorum. Rory'nin trolleme kavramını anlayacağını sanmıyorum. "Artık ünlü bir yazar olduğumu düşünüyorlar, bu yüzden bana istedikleri her şeyi söyleyebiliyorlar. Ölüm tehditleri falan. Tom'dan bunu kimin yaptığını ya da en azından belli belirsiz nerede olduklarını bulmama yardım etmesini istiyordum."

Rory kocasına bakar. "Bunu yapabilirsin, değil mi? Kulağa ciddi geliyor."

Tom mutsuz bir şekilde iç geçiriyor. "Tekrar söylüyorum, Twitter'dan IP adresi alamam-" "Sana IP adresini getireceğim," diyorum. "Tek ihtiyacım olan şey
Ben."

Benim yalvaran yüzüm ve Rory'nin beklenti dolu bakışları arasında Tom'un başka seçeneği yokmuş gibi hissediyor.

"Elbette." Bir biraya daha uzanıyor. "Yardım mutluluk duyarım."

Başka soru sormuyor. Tom, sağ olsun, her şeyi olduğu gibi kabul ediyor. Rory de öyle. O anda onlara karşı derin bir şefkat duyuyorum. Bu ailede kurnazlık yok; sadece açık, sevgi dolu bir güven ve hayatımda yediğim en iyi acılı lahanalı mısır ekmeği var.

O GECE EVE GİTTİĞİMDE, KENDİME DERS VERMEK İÇİN MASAMA OTURDUM
bazı temel web tasarımları.

O kadar da zor değil. Üniversitede dört haftalık bir HTML eğitim kampına katılmıştım, yazar olarak başaramazsam en azından programcı olarak düzenli bir gelirim olur diye yarım yamalak bir fikrim vardı, ta ki programlama piyasasının doğal yetenek olmayanlar için de hızla doygunluğa ulaştığını fark edene kadar. Elimde tuttuğum becerilerle bir iş bulamazdım, ancak bir Rus hacker'ın tuzağı gibi görünmeyen yarı iyi bir web sitesini bir araya getirecek kadar biliyorum.

Sitenin tasarımı çok önemli değil-ev yapımı bir blog gibi görünmesi gerekiyor. Yaklaşık on beş dakikamı sözde intihal yaptığıma dair bazı kötü niyetli "kanıtları" kopyalamak, yapıştırmak ve biçimlendirmekle geçirdim.

ana sayfa. Ayrıca bu web sitesini herhangi bir SEO aramasından gizli tuttuğumdan emin oluyorum - skandalı Google'da arayan rastgele kullanıcıların web siteme rastlamasını istemiyorum.

Sonunda kendi sahte Twitter hesabımı açtım. Profil resmi yok, başlık yok. Sadece @LazarusAthena - bu dikkat çekecektir.

Her şey , @AthenaLiusGhost hesabına bir DM gönderiyorum:

> Hey. Kim olduğunuzu bilmiyorum ama June Hayward'ı ifşa etmek için yaptığınız tüm bu çalışmalar için teşekkür ederim.

İlgileniyorsanız, burada belgelenmiş bazı ek kanıtlarım var.

Sonra bağlantıyı bal tuzağıma yapıştırıyorum.

@ATHENALIUSGHOST HESABI HEMEN CEVAP VERMIYOR. Yatağımda uzanıyorum on dakika kadar Twitter uygulamamı sürekli yenileyip duruyorum ama görünüşe göre @AthenaLiusGhost çevrimiçi bile değil. Bu arada, gerçek hesabımda, yabancılardan beni kendimi öldürmeye teşvik eden üç yeni DM alıyorum, bu yüzden şimdilik mesajlarımı kontrol etmeyi bırakıyorum.

Yine de sohbetin geri kalanını kontrol etmek için zaman tünelime göz atmadan edemiyorum. Suçlamalar azalmış olsa da bazı önde gelen blog yazarları hâlâ kellemi istiyor. (Neden @EdenPress bu iddialara henüz yanıt vermedi? Adele Sparks-Sato'yu talep ediyor. Bu için korkunç bir görünüm, @DaniellaWoodhouse. Marjinalleştirilmiş sesleri ne kadar önemsediğiniz hakkında çok şey söylüyor).

Ancak söylem beklenmedik bir hal aldı: Athena hakkında da söylentiler dolaşmaya başladı. Anlayabildiğim kadarıyla, @NoHeroesNoGods rumuzlu yeni ve anonim bir hesabın uzun bir başlığıyla başladı. June Song'un eylemleri, eğer doğruysa, gerçekten mide bulandırıcı. Ancak Athena Liu'nun iyi bir Asyalı Amerikan temsilcisi olduğu gibi davranmamalıyız. Konu.
[1/?]

> Çinli Amerikan toplumu olarak bizler, onun ırkçılık ve Çin tarihi hakkında yazmayı seçtiği yöntemden yıllardır rahatsızlık duyuyoruz. [2/?]
>
> Örneğin Kuomintang'ı ele alış biçimi, Batılı emperyalist beyin yıkamanın çarpıcı bir örneğidir. Milliyetçileri Çin'in demokratikleşmesi için bariz bir seçenek olarak gösteriyor, ancak KMT'nin Tayvan'a taşındıktan sonra gerçekleştirdiği zulümleri görmezden geliyor. Tayvan yerlileri bu iddialara ne derdi? [3/?]
>
> Dahası, "Babamın Kaçışı" adlı kısa öyküsünde Athena, Tiananmen Meydanı'ndaki muhaliflerden kahraman olarak söz eder. Ancak aynı muhaliflerin birçoğu ateşli birer Trump

> Batı'ya kaçtıklarında destekçileri. [4/?]
>
> Athena Liu'nun demokrasiye verdiği destek sadece ÇHC'yi eleştirmekten mi ibaret? Dahası, Athena'nın babasının yaşadıklarıyla ilgili ifadelerinin çoğu tutarsız. Hatta tüm aile geçmişini anlatışı da tutarsız. [5/?]

On altı tweet boyunca bu böyle devam etti ve Athena'nın suçlarına dair daha fazla kanıt içeren bağlantılı bir Google Doc ile sonuçlandı. Athena, @NoHeroesNoGods'un vardığı sonuca göre, radikal Asya diaspora hareketlerinin çoğuyla teması yoktu. Athena gerçek bir Marksist değildi; en iyi ihtimalle bir şampanya sosyalistiydi. Athena aile geçmişini olduğundan daha trajik göstermek için yalan söyledi
-Kolaylık için, özgünlük iddiası için, dikkat çekmek için. Athena, Maxine Hong Kingston gibi, beyaz izleyicilerinden sempati toplamak için her zaman Çin tarihinin ve kültürünün en kötü yanlarını sundu. Athena bir ırk hainiydi.

Twitter'daki çoğu insanın ne olup bittiğine dair en ufak bir fikri yok, çünkü kimse Çin tarihi ya da siyaseti hakkında o kadar derin bilgiye sahip değil ve Athena'nın çalışmalarını akıllıca bir yargıya varacak kadar yakından okumamış. Ama gördükleri ve üzerine yapıştıkları şey "Athena Liu = Sorunlu".

Ardından, bu kez Athena'nın merkezinde olduğu bok fırtınasının ikinci dalgası başlıyor. Katılan hesapların çoğunun gerçeği umursamadığı çok açık. Eğlence için buradalar. Bu insanlar bir hedefe sahip olmayı seviyorlar ve önlerine koyduğunuz her şeyi parçalayacaklar.

> Ne boktan bir şey!!!
>
> Onun sahte olduğunu hep biliyordum.
>
> Bu kaltağın sonunda ortaya çıkmasına sevindim. Athena'ya yıllardır şüpheyle yaklaşıyorum.

Birinin Athena'nın kitaplarının tüm sayfalarını yırtıp şenlik ateşine attığı bir TikTok viral oldu. (Bu olay Naziler ve kitap yakma konusunda başka bir tartışmaya yol açtı ama sizi internetin o köşesine sürüklemeyeceğim). UCLA'da YouTuber olan Kimberly Deng, Athena'nın kitaplarının her birindeki "sorunlu" satırları inceleyen bir saatlik bir video yayınlar. (Athena bir keresinde, Batılı güzellik standartlarını ve Asyalı kadınların nesneleştirilmesini satın alan bir aşk ilgisinin "badem şeklindeki gözleri" hakkında yazmıştı).

Ona saldırma şekillerinde rahatsız edici, neredeyse *neşeli* bir şey var. Sanki en başından beri bu fırsatı bekliyorlarmış, sanki yıllardır bu iğneleri hazırlıyorlarmış gibi. Şaşırmadım.

Dürüstçe. Athena mükemmel bir hedefti. Çok güzel, çok başarılı ve defterinde hiçbir şey olmayacak kadar temiz biriydi. Bunu hak etmişti ve eminim ki bir pandan krebinde boğularak ölmemiş olsaydı bile er ya da geç böyle bir geri tepme olacaktı.

Vay canına, Athena Liu hakkındaki bu şeyleri görüyor musunuz?

Jen: Evet, vahşi ... pardon, Han üstünlükçüsü nedir?

Marnie: Bir beyaz üstünlükçü gibi düşünüyorum ama Çinli etnik gruplar için. Demek istediğim, diğer Çinli azınlıkları çalışmalarına dahil ŞAŞIRTICI.

Jen: Onun kitaplarını sevdiğini bilmiyordum.

Sadece bir tane okudum. Lol. İlk sayfayı geçemedim. Çok zorlama bir edebiyat, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Marnie: Ama burada bunu bazı konular var.

Birisi Amerikan Tarih Müzesi'ndeki Athena ile ilgili anıma ürkütücü derecede benzer bir hikâye anlatıyor: Kore Savaşı gazileriyle röportaj yaptığı ve söyledikleri her şeyi küçük bir diktafona kaydettiği bir etkinliğe gitmiştim. "Parasails Over Choson" adlı öyküsü altı ay sonra yayınlandı. Kore'deki savaş esirlerinin en sadık tasvirlerinden biri olarak övüldü ama bana hep ters geldi. Sanki kelimeleri doğrudan gazilerin ağzından alıp kağıda döküyor ve kendi cümleleri gibi aktarıyor gibiydi. Ne bir övgü ne de bir teşekkür vardı. Sanki şeyi kendi bulmuş gibi anlatıyordu. Bunu yıllarca kendime sakladım çünkü başka bir Asyalı yazara saldırıyormuş gibi görünmek istemedim. Ancak edebi miraslardan bahsediyorsak, bunun gündeme getirilmesinin önemli olduğunu düşünüyorum.

İtiraf bundan biraz keyif alıyorum. Birilerinin Athena'nın bir hırsız olduğunu benim kadar iyi bildiğini bilmek iyi hissettiriyor.

Gerçi gerçeğin ne olduğu önemli değil. Bu söylentileri yayan hiç kimse gerçekleri kontrol etmeyi ya da durum tespiti yapmayı önemsemiyor. "Bunu bilmenin önemli olduğunu düşünüyorum", "yeni öğrendim" ve "takipçilerimin haberdar olması için bunu paylaşıyorum" gibi ifadeler kullanacaklar, ancak içten içe hepsi çok memnun, bu sıcak dedikoduyla kendilerini doyuruyorlar, Athena Liu'yu alaşağı etme şansından heyecan duyuyorlar. *Ne de olsa ölümlüydü*, diye düşünüyorlar. *O da bizim gibiydi. Ve onu yok ederek bir izleyici kitlesi yaratıyoruz; kendimiz için ahlaki otorite yaratıyoruz.*

Ters bir şekilde, bu benim için çok iyi. Athena ne kadar çok çamura bulaşırsa, tüm bu olanlar o kadar kafa karıştırıcı görünüyor ve bu da beni kötüleyenlerin haklı otoritesini zayıflatıyor. İki yanlış bir doğru etmez elbette, ancak internet bunu fark etme konusunda çok kötü. Artık hikâye karmaşıklaştığına göre, bu konuda beni eleştirmek o kadar da tatmin edici değil.

sevimli, masum bir kurbandan çalıyor. Şimdi Athena kendini beğenmiş bir züppe, belki de ırkçı (bu konuda kimse gerçekten karar veremiyor), kesin bir Han Çinlisi üstünlükçüsü ve Koreli ve Vietnamlı karakterleri temsil ettiği için kendi başına bir hırsız. Athena yalancıdır, ikiyüzlüdür. Athena Liu Ölümünden Sonra İptal Edildi.

Brett ya da Daniella'ya bu konuyu açmıyorum. Bunu aştım; hepimiz bu işlerin nasıl sonuçlandığını biliyoruz. Aynı döngünün bir keresinde yirmili yaşlarında yeni bir yazarın kendisinden çok daha yaşlı ve tanınmış bir yazarı kendisine sarkıntılık etmekle suçladığını görmüştüm; bunun karşılığında başkaları da onu daha genç yazarlara sarkıntılık etmekle suçlamıştı. Bugün hala kimse gerçeği bilmiyor ama yıllardır başka bir kitap anlaşması yapmadı. Twitter tartışmalarının doğası böyle. İddialar sağa sola savrulur, herkesin itibarı yerle bir olur ve toz duman dağıldığında her şey olduğu gibi kalır.

O AKŞAM BEKLEDİĞIM MESAJI ALDIM.

Teşekkürler, diyor @AthenaLiusGhost. Gerçi bunların çoğuna zaten bağlantı vermiştim. Yeni bir kanıt bulursanız lütfen bana bildirin. Athena için adaleti sağlayalım.

Masama koştum ve dizüstü bilgisayarımda WordPress'i açtım. Tam istediğim gibi

umarım web sitem ilk ve tek ziyaretçisini almıştır. Dokuz haneli IP adresini kopyaladım ve Tom'a mesaj attım. Al bakalım. Herhangi bir bilgi kırıntısı harika olurdu.

Hesabın kim olduğuna dair birkaç teorim var. Adele Sparks-Sato, belki. Lily Wu ve Kimberly Deng de adaylar arasında. Ya da Diana Qiu, şu dengesiz görsel sanatçı. Gerçi suçlular onlar olsaydı ne yapardım emin değilim-Adele ve Diana New York'ta, Lily ise Boston'da yaşıyor ve her ikisinin de IP adresi en iyi ihtimalle ikinci dereceden bir kanıt olurdu.

Tom birkaç saat sonra bana mesaj attı.

Şansınız varmış. Birkaç farklı IP konum hizmeti denedim ve hepsi aynı şehri gösteriyor. Fairfax'te kimseyi tanımıyorsun, değil mi?

Üzgünüm. . . Sanırım bu rahatlık için biraz yakın. Ciddi bir şey deneyebileceklerini düşünüyorsanız muhtemelen polise gitmelisiniz?

Ayrıca, daha olamadığım için üzgünüm.

Genellikle birkaç mil içinde bulabilirsiniz, ancak fiziksel bir adresi tespit etmek için biraz ağır hackleme yapmanız gerekir.

Ama fiziksel bir adrese ihtiyacım yok. Kim olduğunu çok iyi biliyorum. Athena'nın da benim de tanıdığımız Fairfax'te yaşayan tek bir kişi var, ve bunu ona hiç yakıştıramadım.

Kalbim küt küt atarken, Athena'nın eski erkek arkadaşının son zamanlarda neler yaptığını görmek için Twitter'ı açıp "Geoffrey Carlino" diye aratıyorum.

OceanofPDF.com

On dört

AH, GEOFF.

Geoff ile nereden başlanabilir ki?

Çıkmaya başladıklarında Athena ve ben yakın değildik. Hâlâ New York'taydım, az maaşlı, az uyarıcı Teach for America yılım boyunca mücadele ediyordum, ancak feci bir şekilde patlamalarının hikayesini herkes kadar iyi biliyorum, tüm dünyanın görmesi için Twitter ve Instagram'da oynanan dağınık bir ilişki. Anladığım kadarıyla Geoff ve Athena, her ikisi de genç ve gelecek vaat eden kişilerken Oregon'daki bir yazarlık tanışmışlar. Athena ilk romanının çıkmasına aylar kalmıştı; Geoff ise küçük ama prestijli bir tür yayıneviyle ilk anlaşmasını imzalamak üzereydi. Birliktelikleri önceden belirlenmişti; ikisi de ateşli ve çoğunlukla heteroseksüeldi, ikisi de yayıncılık dünyasında fırtınalar estirmenin eşiğindeki dahilerdi. Sanırım Geoff'un Pekin'de geçirdiği yurtdışı eğitim yılı da cazibenin bir parçasıydı (gerçi ayrıldıktan sonra Athena bana "Geoff'un Çince adı Jie Fu'ydu ve yalnız kaldığımızda ona bu şekilde hitap etmemi istiyordu ve bu çok tuhaf değil mi? Adı Geoff'muş gibi").

Misafirlikten sonra Athena, Geoff'un ailesinin Fairfax'teki ikinci evine taşındı. Bunu biliyorum çünkü sonraki altı ay boyunca, her ikisinin de Instagram akışları sürekli ikisinin mide bulandırıcı derecede sevimli fotoğraflarıyla dolup taştı: parlak gülümsemeleri yan yana bastırılmış, ciltleri berrak ve çilleri ışıltılı yakın çekimler; kahve dükkanlarında çekilmiş, yazar iş başında gibi şeylerle başlıklandırılmış siyah-beyaz fotoğraflar; ve Doğu Kıyısı'nda yukarı ve aşağı yürüyüş yaparken, uzun boylu, kıvrak formları terle damlayan tüm vücut resimleri. Bir zamanlar onların da Jean Jean gibi ünlü edebiyatçı çiftlerin arasına katılacağı düşünülüyordu.

Paul Sartre ve Simone de Beauvoir, Anaïs Nin ve Henry Miller ve Zelda daha fazla yayın yapmış olsaydı F. Scott ve Zelda Fitzgerald.

Ama Geoff . . . Bu nasıl nazikçe söylenebilir? Geoff o kadar yetenekli değil. Hatta Geoff'un yayın geçmişini benimkiyle karşılaştırabiliriz. Prestijli kısa öykü dergilerinde düzinelerce ödüllü yayınla güçlü bir başlangıç yaptı. Ancak yakın gelecekteki bir toplumda "ırk atlayan" androidler hakkında kendi deyimiyle "tür bükücü bir gerilim" olan ilk romanı beklenen patlamayı yapamadı. *Locus*'taki bir eleştirmen bu romanı "ırkçılık sonrası ve ırksal akışkanlık üzerine kafa karıştırıcı ve nihayetinde yanlış yönlendirilmiş, muhtemelen kötü niyetli bir keşif" olarak nitelendirdi. İlk romanım çok satmadı ama en azından hiçbir eleştirmen "düşüncesiz ve sığ felsefe yapmayı üniversite barlarında ve yetişkinlerin görebileceği sayfalardan uzak tutmam gerektiğini" söylemedi.

Geoff bu eleştiriye çok sinirlendi ve nasıl yanlış okunduğuna ve *Locus* eleştirmeninin ırkçı eleştirisinin karmaşıklığını ve radikalliğini takdir edecek "entelektüel aralığa" sahip olmadığına dair uzun ve utanç verici bir blog yazısı yazdı. Twitter, tahmin edilebileceği gibi, buna çok sert tepki gösterdi. Athena kısa bir süre sonra ondan ayrıldı (biz avamlar bunu tüm "evden çalışma" Instagram paylaşımlarının aniden yeni bir konumdan çekilmiş olmasından çıkardık).

Ayrılık ani gibi görünebilir ama hepimiz bunun olacağını biliyorduk. Şunu da belirtmek gerekir ki Geoff, ilk romanı başarısızlığa uğramadan önce, Yeni Pekin'in yarısından fazlasını yok eden bir patlamayla kendini imha etmeden önce şehvet düşkünü insan müşterilerinin bir dizi tacizine katlanan Xiao Li adlı bir android kız hakkında bir dizi kısa öykü yayınladı. Geoff'a göre bu öyküler sömürgeci kadın düşmanlığı, yapay zeka hakları ve Çin ataerkilliğinin yakıcı bir sorgulamasıydı. Twitter'da biri ona metnin içine serpiştirdiği tüm Çince ifadeleri nasıl araştırdığını sordu; Geoff umursamaz bir şekilde "uzun saçlı bir sözlükçüyle" çıktığını söyledi. (Bu Twitter'da günlerce konuşuldu.) Ayrıca barlarda sarhoşken elle taciz iddiaları ve tanınmış bir porno sitesinde Geoff'unkine benzeyen ve biyografisinde "sarı ATEŞİ var!" yazan bir hesap da vardı, ancak hepimiz bu konuyu topluluk içinde açmayacak kadar kibarız.

Geoff'un kitabı fiyaskoyla sonuçlandı. Athena herkesin beklediği şeyi yaptı ve kendini bu karmaşadan uzaklaştırdı ve yayıncılığın en çekici genç çifti, yayıncılığın en çekici genç yazarı ve kariyeri başlamadan biten beyaz bir çocuğa indirgendi.

O noktada Geoff'un yaralarını sarması ve yoluna devam etmesi gerekirdi. Hâlâ güçlü bir edebiyat ajansı, sözleşmesi devam eden ikinci bir kitabı ve kariyerini kurtarmak için bir şansı vardı. Ama sonra Twitter'daki varlığı vahşi bir hal aldı. Haksız yere nasıl kötü adam ilan edildiğine, aslında kendisini *Locus* hakkındaki o ilk yazıyı yazmaya teşvik edenin Athena olduğuna ama onu savunmakta başarısız olduğuna dair uzun yazılar yazmaya başladı.

Tüm bu olanları izlerken ikinci elden utanç duydum. Athena akıllıca olanı yaptı, Twitter'ını devre dışı bıraktı ve internet ilgi kılığına bürünmüş fesat hayranlıklarını yatıracak başka bir şey bulana kadar hiçbir şey söylemedi. Geoff, takipçi sayısı çift haneli rakamlara düşene kadar anlamsız bir şekilde sert yanıtlara yanıt vermeye devam etti ve bu noktada o da hesabını devre dışı bıraktı. Menajeri "kişisel ve özel nedenlerle" onu bıraktı. İlk kitabının devamı için sözleşme imzalandı, ancak Geoff'un hala bitirmeye çalıştığını varsayarsak, bunun gün ışığını görüp görmeyeceği belli değil.

Ne olduğunu gerçekten kim biliyor? Twitter hepimizi niteliksiz ama hevesli yargıçlar haline getiriyor. Kiminle konuştuğunuza bağlı olarak, Geoff ya manipülatif, istismarcı, gaslighting yapan, güvensiz bir sülük ya da kendisi bir kurban. Athena oldukça temiz çıktı, ama çoğunlukla kimse güzel ve yetenekli Athena Liu ile çıkmanın Geoff'un söylediği kadar korkunç olduğuna inanamadığı için ve cishet beyaz adamı kum torbası yapmak her zaman daha kolay olduğu için.

Bildiğim kadarıyla Athena ve Geoff aylardır konuşmuyorlardı.

O zaman neden beni hedef alıyor?

Biraz daha hafiyelik yaptıktan sonra, tüm arkasındaki kişinin o olduğundan emin oldum. Onun hesabı @AthenaLiusGhost hesabının şimdiye kadar tweetlediği her şeyi sadakatle retweetlemiş. Bazen kendi alıntı tweetlerini de ekliyor: Kimsenin bu konu hakkında konuşmadığına inanamıyorum. Eden ve Juniper Song utanmalı.

Ondan önce attığı tek tweet bir ay aitti:

Hint restoranlarında "gerçek baharatlı, sadece beyazların baharatlısı değil" istediklerinde tuhaf bakışlarla karşılaşan var mı? (Bu üç beğeni aldı ve RichardBurns08 adlı kullanıcıdan şu yanıt geldi: Ben de. Üç yıldır Taylandlı eşimle birlikteyim ve hala bu gaijin'in bunu kaldıramayacağını düşünüyorlar. Yanıldıklarını kanıtlamayı seviyorum!) Zamanlama çok uygun.

Hızlı hareket etmeliyim. Geoff bir aptal, ama dengesiz, ne yapacağı belli olmayan bir aptal. En iyisi bu işin önünü kesmek. Sanırım ona karşı kendimi koruyabilirim, ama elinde tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum.

Athena'nın bizi ve birkaç kişiyi Potomac kıyısında bir yazarlar inzivasına davet ettiği zamandan Geoff'un numarası hala bende var. İnziva hiçbir zaman gerçekleşmedi; kabinlerin maliyeti ve cinsiyetlere göre ayrılmış kabinlerde ısrar etmenin heteronormatif ve gerici olup olmadığı ya da ilişkisi olmayan insanların garip bir şekilde paylaşmak zorunda kalıp kalmayacağı konusunda tartışmaya başladık ve sonra aniden herkesin programlama hataları oldu ve son dakikada iptal etmek zorunda kaldık. Ama 202 ve 401 alan kodlarını ayırt edebilmek için herkesin iletişim bilgilerini titizlikle kaydettim.

Geoff'a @AthenaLiusGhost'un ilk tweetinin ekran görüntüsünü gönderiyorum ve ardından ekliyorum: Biliyorum.

Okundu bilgisini açık bırakan pisliklerden biri. Hemen görüyor. Cevap vermiyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğüslerimde hissedebiliyorum. Yazıyorum: Yarın, Tyson's Corner'daki Coco'nun önünde, 3:30'da. Tek şansın. Gel yoksa herkese sen olduğunu söylerim.

Sonra telefonumu kapatıyorum, yatağımın üzerine fırlatıyorum ve çığlık atıyorum.

COCO'NUN KAHVESİNE ERKEN GELİYORUM. BUZLU LATTE ALIRIM, AMA SADECE kendime küçük yudumlar alıyorum; bunun ortasında işemek zorunda kalmak istemiyorum. Hava mevsim normallerinin dışında sıcak, bu yüzden açık oturma alanını kendime ayırdım. Köşeye yakın iki kişilik bir masa seçiyorum, bu da bana verandanın tam manzarasını ve her yöne kolay kaçış yolları sağlıyor. Neden düşman bölgesindeki bir KGB ajanıymışım gibi olası çıkışları taradığımı bilmiyorum, ama bu durumumuzun kötü bir tanımı değil: internette yalan ticareti yapan iki insan, diğerinin itibarını nasıl mahvedeceklerine karar vermeye çalışıyor.

Geoff ortaya çıktığında şok oldum. Onu meydanın karşısından gelirken görüyorum, tanınmaktan korkuyormuş gibi başı eğik. Beyzbol şapkası ve kocaman bir güneş gözlüğü takıyordu. Gülünç görünüyordu.

"Merhaba Junie." Karşımdaki sandalyeyi çekip oturuyor ve güneş gözlüklerini çıkarıyor. "Seni tekrar görmek güzel."

Athena'nın bir zamanlar ona neden hayran olduğunu anlayabiliyorum. Geoff yüzeysel olarak çok yakışıklı. Yazarın fotoğraflarından çene hattının ne kadar keskin olduğunu, gözlerinin ne kadar yoğun yeşil olduğunu biliyorum. Şahsen, bu özelliklerin hepsi o kadar belirgin ki biraz bunaltıcı. Karışık siyah saçları ve sert kirli sakallarıyla karanlık ve ateşli bir gençlik romanının aşk karakteri gibi görünüyor.

Sadece tweetlerini okudum, bu yüzden onu seksi olamayacak kadar acınası buluyorum.

Lattemden bir yudum daha alıyorum. Gündemin kontrolünü ona vermemeye karar verdim - bir an için bile olsa her şeyin kontrolünün onda

olduğunu düşünmesini istemiyorum.

üstünlük sağlayacağım. Kapıdan olabildiğince agresif bir şekilde çıkıyorum. "Athena'nın el yazmasını çalma saçmalığı da neyin nesi?"

Arkasına yaslandı ve kollarını fıçı göğsünde kavuşturdu. (Demek insanlar "fıçı göğüs" yazarken bunu kastediyorlarmış.) "Sanırım ikimiz de neden bahsettiğimi biliyoruz."

"İstemiyorum," diyorum öfkeyle. Öfke uyandırmak zor değil. Onun rahat üstünlüğü bende ona vurma isteği uyandırıyor. "Bu çok gülünç."

"O zaman bu toplantıyı neden düzenlediniz?"

"Çünkü yaptığın şey iğrenç," diye çıkışıyorum. "Mide bulandırıcı, saygısızca -sadece bana değil, Athena'ya da. Başka biri olsaydın sana defolup gitmeni söylerdim ama en iyi arkadaşımla olan geçmişini düşününce bunu yüz yüze de yapabileceğimi düşündüm."

Gözlerini deviriyor. "Gerçekten mi, Junie? Rol mü yapacağız?"

Elimi metal masaya vuruyorum. Dramatik ama ürkmesine neden olması hoşuma gidiyor. "Numara yapan tek kişi sensin. Ve sana iftira davası açmadan önce kendini açıklaman için sana bir şans vereceğim."

Kendine güveni bir an için azaldı. İşe yaradı mı? Onu korkuttum mu?

"Taslak hakkında konuştuk," diye ağzından kaçırdı. "Athena

ve ben." İçim burkuldu.

"Biz çıkarken bana bundan bahsetmişti. Onu araştırırken gördüm. Göçmen işçiler, cephedeki unutulmuş sesler. Wikipedia sayfalarını gördüm." Öne doğru eğildi ve kısık gözlerle bakışlarımı tuttu. "Ve onun ölümünden kısa bir süre sonra senin aynı konu hakkında bir kitap çıkarman bana çok uygun geldi."

"Birden fazla kişi Birinci Dünya Savaşı hikâyesi yazabilir," diyorum sert bir şekilde. "Tarihin telif hakkı yoktur, Geoffrey."

"Bana saçmalama."

"Sanırım şimdi tüm kanıt klasörlerini ortaya dökeceksin?" Benim stratejim en başından kartlarını göstermesini sağlamak. Kanıtı varsa zaten işim biter ve en azından geldiğini görmek isterim. Ama yoksa, manevra alanı var.

Yüzü gerilir. "Ne yaptığını biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Yalan söyleyerek bundan kurtulamazsın."

Doğru tahmin etmiş olabilir miyim? Hiçbir şeyi olmaması mümkün mü?

Nasıl tepki vereceğini görmek için onu biraz daha zorlamaya karar verdim. "Görüyorum ki hâlâ hayal görüyorsun."

"Hayal mi *görüyorum*?" Homurdanıyor. "En azından hiç olmamış bir arkadaşlığın gösterişini yapmıyorum. İkinizin yakın olmadığını biliyorum. Üniversiteden beri en iyi arkadaş mısınız? Yapma ya. Çıktığımız süre boyunca Athena senden hiç bahsetmedi bile. Seni daha önce bir kongrede görmüştüm. Programda biyografini gördüm, hangi okula gittiğin yazıyordu ve Athena'ya seni tanıyıp tanımadığını sordum. Ne dedi biliyor musun?"

Bunu duymak istemiyorum. Bunun beni bu kadar rahatsız etmesi için hiçbir neden yok, ama ediyor ve belli ki Geoff bunu fark ediyor, çünkü sırıtıyor, kan kokusu almış bir av köpeği gibi dişlerini gösteriyor. "Sana okuldan bir ezik dedi. Neden hâlâ bu işle uğraştığını bilmediğini, ilk çıkışının tamamen vasat olduğunu ve bu sektör seni tamamen çiğnemeden önce bırakmanın daha iyi olacağını söyledi." Kıkırdıyor. "Athena'nın bizi insani duygulara sahip olduğuna ikna etmeye çalışırken yaptığı o abartılı sahte sempati gösterisini hatırlıyor musun? *Boohoo. Zavallı şey. Hadi, o bizi görmeden gidelim.*"

Gözlerim ıslandı. Sinirle gözlerimi kırpıştırıyorum. "Belli ki onu sandığın kadar iyi tanımıyormuşsun."

"Tatlım, G-stringlerindeki lekeleri gördüm. O açık bir kitap.
Sen de öylesin."

O zaman hışımla çekip gitmek, hatta masanın üzerinden uzanıp o kendini beğenmiş, zalim suratına bir tokat atmak geliyor içimden. Ama o zaman buraya geliş amacımın hiçbirini gerçekleştirmemiş olurdum.

Odaklan. Bitirmeye çok yakınım. Tüm bunları unutmam gerek. "Varsayalım ki ..." Tırnaklarımı masaya vuruyorum ve sinirle gözlerimi kırpıştırıyorum.
etkisi. "Diyelim ki aldım."

Gözleri büyür. "Biliyordum, seni lanet yalancı-"

"Tamam, dur lütfen." Ona pençelerim olmadığını göstermek istercesine ellerimi yukarı kaldırarak korkmuş gibi yapıyorum. Sesimin titremesine izin veriyorum. "Ne *istiyorsun* Geoff?"

Yüzü tekrar kendini beğenmiş bir sırıtışa bürünüyor. Ukalalaşıyor; kontrolün kendisinde olduğunu biliyor. "Yani gerçekten bundan kurtulabileceğini düşündün."

"Şunu ortadan kaldırabilir miyiz?" Yalvarıyorum. Korkmuş gibi görünmek zor değil. Tek yapmam gereken gece vakti eve yalnız yürüdüğümü, Geoff'un yolun diğer tarafında olduğunu ve yumruklarını yüzümden ayıran şiddete karşı alışılagelmiş toplumsal kuralların hiçbirinin olmadığını hayal etmek. Kocaman ve iri yarı; beni ezebilir ve bunu ona hatırlatmak için göz kapaklarımı çılgınca kırpıyorum. Beni köşeye sıkıştırmış gibi hissetmesini istiyorum. "Lütfen, eğer bunu sızdırırsan her şeyimi kaybederim..."

"Belki de yapmayacaksın." Öne doğru eğiliyor, avuçlarını masaya dayıyor. "Belki bir tür anlaşmaya varabiliriz."

Yüzümü sabit tutmak için mücadele ediyorum. "Ne... ne demek istiyorsun?"

"O kitaptan para kazanıyor olmalısın, değil mi?" Gözleri etrafta geziniyor, kulak misafiri olup olmadığını kontrol ediyor. "Yalan söyleme. Avans duyurusunu gördüm. Altı haneli rakamların ortasındaydı, değil mi? Ve çoktan kazandığınızı biliyorum."

Boğazım . "Sen . . . bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Bunun ikimiz için de kârlı bir anlaşma olabileceğini düşünüyorum," diyor. "Sen kitaplarını satmaya devam edersin. Ben de senin sırrını saklarım. Kazan-kazan, değil mi? Ücretlerimi konuşalım mı?"

Yüce İsa. Ne kadar aptal? Ağzından çıkan kelimeleri duyuyor mu? Bu ses kaydının tüm Twitter'a sızdırıldığını ve ardından gelecek öfkeyi hayal ediyorum. Geoff bir daha yazarlıktan tek kuruş kazanamaz. Saklanmak zorunda kalırdı. Bir daha asla kendisi olarak var olamazdı.

Ama böyle bir patlama çok karışık olur ve ben de muhtemelen patlama yarıçapının içinde kalırım. İhtiyacım olan şey tüm bunların sessizce yok olması.

"Hmm . . . hayır." Dudağıma dokunarak büyük bir gösteri yapıyorum ve sonra somurtuyorum. "Hayır, bunu yapacağımı sanmıyorum."

Geoff'un gözleri kısılır. "Burada gerçekten bir seçeneğin

yok." "Yok mu?"

"Herkes öğrendiğinde ne olacağını düşünüyorsun?"

"Öğrenmeyecekler." Omuz silkiyorum. "Çünkü bu doğru değil. Saçmalıyorsun Geoffrey ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Kitabı çaldığını biliyorum-"

"Ama sen bilmiyorsun. Elinde zerre kadar kanıt yok; sadece tepki almak için bir şeyler uyduruyorsun." iPhone'umun bir fermuarın arkasında güvenli bir şekilde durduğu ve tüm bu konuşmayı kaydettiği yan cebime dokunuyorum. "Yine de elimde, çalındığını iddia ettiğin bir kitabın telif haklarından pay almak için *bana şantaj* yapmaya çalıştığına dair bir kayıt var. Bunu Athena için yapmıyorsun. Onun mirasını sömürmeye çalışıyorsun. Ve bu sızdığında, Geoff, hayatında bir daha yayıncılık anlaşması yapabileceğini düşünüyor musun?"

Geoff beni boğmak istiyormuş gibi görünüyor. Gözleri o kadar büyümüş ki göz bebeklerinin etrafındaki beyazları görebiliyorum. Dudakları geriye kıvrıldı, köpek dişleri ortaya çıktı. Bir an için elimi fazla zorladığımdan, onu uçurumun kenarına ittiğimden endişelendim. İyi görünümlü genç beyaz adamlarla ilgili tüm o filmleri düşünüyorum.

kim snap. *Knives Out*'taki Chris Evans. *Umut Veren Genç Kadın'*daki tecavüzcü. Belki Geoff masanın üzerinden atlar ve köprücük kemiğime bıçağı saplar. Belki de şimdi öfkesini bastırır, uzaklaşmamı izler ve sonra eve giderken arabasıyla bana çarpar.

Ama bu bir film değil, gerçek hayat ve Geoffrey Carlino öfkesi dizginlenemeyen bir alfa erkeği değil. O zavallı, kendine güveni olmayan ve elinde başka kart kalmamış küçük bir çocuk.

Bunu daha ileri götürecek güce sahip değil. Öfke yenilgiye dönüşüyor. Omuzlarının çöküşünü izliyorum.

"Sen korkunç bir insansın," diye tükürür.

"Ben harika bir yazarım ve iyi bir dostum," diyorum. "Öte yandan sen, eski sevgilinin sözde çalıntı kelimelerinden nemalanmaya çalışarak kayıtlara geçtin."

"Cehenneme git, kaltak."

"Oh, siktir git." Ayağa kalktım. Bir keresinde bir aslanı tam sıçradığı anda gözlerinin ortasından vuran bir avcının videosunu görmüştüm. Acaba avcı da benim şu an hissettiğim gibi hissetmiş miydi: nefessiz, muzaffer, güvenin bu tarafında. Acaba o da kurbanına bakıp tüm bu gücün, potansiyelin boşa harcanmasına hayret etti mi? "Benimle bir daha iletişime geçme."

GEOFF'UN KOLUNDA BİR ŞEY OLMADIĞINI BİLDİĞİM ANDAN İTİBAREN, İŞLEMEDE SORUN YAŞAMAM

yanıt anlatımı. Jen ve Marnie'ye bazı taslaklar sunduktan sonra, tüm bu fiyaskoyla ilgili resmi açıklamamı Twitter'da bağlantı verdiğim yazar web sitemde yayınladım. (Notlar uygulamasında hazırladığım açıklamamın telefon ekran görüntüsünü yayınlamayı düşündüm, ancak Notlar uygulaması özürleri başlı başına bir tür haline geldi ve pek de saygın bir tür değil).

Herkese merhaba,

Son Cephe'nin yazarı hakkında son zamanlarda dolaşan iddialardan elbette haberdardım. Daha önce konuşmadığım için özür dilerim. Lütfen bunun benim için zor bir zaman olduğunu ve hala en iyi arkadaşımın trajik ölümüyle başa çıkmaya çalıştığımı anlayın.

Kısacası, iddialar tamamen yanlıştır. *Son Cephe* benim özgün eserimdir. Küresel tarihin bu unutulmuş bölümünü araştırmak için Athena'dan ilham aldım ve onun sesinin çalışmamda parlaması şaşırtıcı değil.

Tüm bu durumun ırkçılıkla ilgili olduğunun farkındayım. *Son Cephe*'yi sadece Athena'nın yazmış olabileceğine dair argümanlar görmek beni üzüyor, çünkü Athena'nın çalışmaları Asya diasporası meseleleriyle çok ilgiliydi. Bu ikimizi de aynı kefeye koyuyor ve yazar olarak kimliklerimizi düzleştiriyor.

Bu söylentinin arkasındaki kişilerin amaçlarını bilmiyorum, ancak bunu çok özlediğim ve ölümü hayatımın en travmatik deneyimlerinden biri olan biriyle olan ilişkime yönelik incitici, kötü niyetli bir saldırı olarak kabul edebilirim.

Menajerim ve editörüm kendi bağımsız soruşturmalarını yürüttüler ve yanlış bir şey bulamadılar. Bu konuda bir daha konuşmayacağım.

Teşekkürler,
Juniper

İLK TEPKILER VE ALINTI TWEET'LER ELBETTE KÖTÜ NIYETLI.

Siktiğimin yalancısı.

Yani ölen arkadaşının üzerinde çalıştığı kitabı mı yazdın? Bana uygun görünüyor.

LOL özür yazmakta bile iyi değil.

June Song özür dilemediğini açıkladı ve bahse girerim beyazlar onu savunmak için birbirlerinin üzerine atlayacaklar. Bu sektörden nefret ediyorum.

Ağzından çıkan tek kelimeye inanma, ırkçı kaltak.

Eğer gerçek buysa, bir şey söylemeniz neden bu kadar uzun sürdü?

Yine de ilk "siktir git" telaşını atlattıktan sonra, açıklamamın oldukça iyi karşılandığı görülüyor. Aslında kamuoyunun ibresinin bir gecede şüphecilikten sempatiye kaydığını *görebiliyorum*.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en acımasız ve kötü niyetli kampanyalardan biriydi, diye tweet atıyor şimdiye kadar bu fiyaskoda tarafsız kalan önde gelen bir blog yazarı. Juniper Song'a ve Athena Liu'nun mirasına verdiğiniz zarar için hepinize yazıklar olsun.

Twitter, işte bu yüzden güzel şeylere sahip olamıyoruz, diyor elli bin abonesi olan bir BookTuber. Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz olayların üzerine gitmemeyi ne zaman öğreneceğiz?

Xiao Chen'den de şu açıklama var, dürüst olmak gerekirse, bunu kabul edeceğim:

Bu kitap kadar ırkçı ki, ancak beyaz bir insanın yazabileceği çok açık.

Ertesi sabah @AthenaLiusGhost hesabı ortadan kayboldu. Artık geri dönüp bakılacak bir şey yok; desteklenecek orijinal bir iddia yok. Alıntı bağlantıları bozuk; alıntı tweetleri hiçbir şeye yönlendirmiyor. Bazı insanlar yayıncılık endüstrisinin genç beyaz kadınlara diğer herkesten daha fazla inanma telaşını eleştirerek hala kıyameti koparıyor, ancak başka yerlerde insanlar

tüm bunlar hiç olmamış gibi davranmak istiyor. Eminim bunu benim yaptığıma inanan öfkeli muhalifler hala var, ancak ellerinde en ufak bir somut kanıt yok - bunu yasal işlemlere taşıyacak kadar yeterli kanıtları da yok. Ayrıca, Athena'nın edebi mirası adına hareket edebilecek tek kişi Bayan Liu ve o da bir açıklama yapmadı ya da bana ulaşmadı. Bu duman canavarının elle tutulur hiçbir yanı yok; sadece bir sürü insanın boş yere bağırıp çağırdığı geçici bir anı.

ERTESI PAZARTESI BRETT BANA IYI HABERLERLE ILGILI E-POSTA GÖNDERDI.

> Greenhouse Productions opsiyon için on beş bin teklif etti. On sekiz ay, yenileme opsiyonu ve yenilerlerse sana daha fazla para verecekler. Onlarla on sekiz bine kadar konuşmaya çalışacağım, sanırım bunu yapabilirim. Film temsilcimiz kontratı inceleyip her şeyin hazır olduğundan emin olacak ve imzalamanız için size göndereceğiz. Kulağa hoş geliyor mu?

On beş bin dolar, onca abartıya rağmen umduğumdan biraz daha düşük ama sanırım Greenhouse'un herhangi bir teklifte bulunması bana olan inançlarının devam ettiğini gösteriyor.

Bu şekilde mi? Cevap yazıyorum. Niye geciktin?

Hollywood yavaş hareket ediyor, Brett cevap veriyor. Güven bana, bu hızlı sayılır. Evrakları hafta sonuna kadar sana ulaştıracağım.

Her şey normale dönüyor. *Deadline* güzel bir basın bülteni yayınladı ve pek çok insan internette benim adıma tebrik ediyor (hepsi Jasmine Zhang'ın yönettiği izlenimine kapılmış gibi görünüyor, ama onları düzeltmiyorum). Yayıncılık haber döngüsü, bir rakibine aylarca isimsiz ölüm tehditleri gönderdikten sonra hata yapıp kendi e-posta adresinden bir tane gönderen bir YA yazarını içeren bir sonraki ilginç skandala geçiyor. (Bunu bir şaka olarak göstermeye çalışıyor, ancak kimse ona inanmıyor ve etkilenen yazar duygusal zararlar için dava açmak üzere para toplamak için bir GoFundMe başlattı).

Ölüm tehditleri günde bir ya da ikiye düşüyor, sonra da hiç gelmiyor. DM'lerimi tekrar açtığımda kendimi güvende hissediyorum. Bir hafta içinde, bildirimlerimde aldığım tek şey normal "tebrikler" gönderileri, kitap yığınlarındaki etiketler ve incelemeler ve ara sıra beş yüz sayfalık el yazmalarını kişisel olarak gözden geçirip geçirmeyeceğimi soran sürüngenler. Hakkımdaki tüm kötü tweetler Twitter'ın hafızasındaki kara delikte kayboluyor. Tekrar gece boyunca uyumaya başladım. Tekrar kuru kusmadan yemek yiyebiliyorum.

Kamuoyu önünde masumum. Ve en azından şimdilik, Athena'nın hayaleti sürgün edildi.

OceanofPDF.com

On beş

BAZI ŞEYLERI ORADA BIRAKMALIYDIM.

Brett'in söz verdiği gibi Discourse nihayet sona erdi. Artık telefonumu çökerteceklerinden korktuğum için bildirimlerimin sesini kapatmama gerek yok. Artık Twitter'ın ana karakteri . Ama sorun da tam olarak bu zaten; artık ilgisizliğe doğru gidiyorum.

Klasikleşmeyen her kitabın yaşam döngüsü böyledir. *Son Cephe* çıkalı neredeyse bir yıl oldu. Nihayet dört ay sonra çok satanlar listesinden düştü. Kısa listeye kaldığı ödüllerin hiçbirini kazanamadı, bunda @AthenaLiusGhost skandalının payı büyük. İyi ve kötü hayran mektuplarının hepsi kurumaya başladı. Okul ve kütüphane davetleri durma noktasına geldi. Sözleşmeyi imzaladığımdan beri Greenhouse Productions'dan haber alamadım - ki bu yaygın bir durum; opsiyonlu mülklerin çoğu opsiyon süresi dolana kadar rafta dokunulmadan duruyor. İnsanlar benden köşe yazıları ve makaleler istemeyi bıraktı. Bugünlerde komik bir tweet attığımda en fazla elli ya da altmış beğeni alıyorum.

Daha önce de internette bir hiçtim, serotonin takviyesi için haftada bir ya da iki Twitter mention'ına tutunuyordum. Ancak tüm edebiyat dünyasını avucunuzun içine alsanız bile, göz açıp kapayıncaya kadar sizi unutabileceğini fark etmemiştim. Eskiler gitti, yeniler geldi... Anladığım kadarıyla Kimmy Kai adında, çocukluğunu Hawaii'de gezici bir sirkte akrobasi yaparak geçirmiş ve şimdi de çocukluğunu Hawaii'de gezici bir sirkte akrobasi yaparak geçirdiğine dair bir anı kitabı yayınlamış, güzel, fit, yirmili yaşlarında bir ilk yazar.

Açlıktan ölmüyorum. Hesap yaptım. Eğer mütevazı yaşarsam - "mütevazı" şu anki dairemde kalmak ve her gün yerine iki günde bir dışarıdan yemek sipariş etmek olarak tanımlanıyor- önümüzdeki on, hatta on beş yıl boyunca hayatta kalabilirim

Sadece *Son Cephe*'den elde ettiğim kazançla. *Son Cephe*'nin ciltli baskısı on birinci baskı için geri döndü. Ciltsiz baskısı yeni çıktı, bu da güzel bir satış artışı sağladı -kitaplar daha ucuz, bu yüzden biraz daha iyi satıyorlar. Gerçekten paraya ihtiyacım yok. Tüm bunları bırakıp gidebilirim ve gayet iyi olur.

Ama Tanrım, tekrar ilgi odağı olmak istiyorum.

Kitabınız en son patlama yapan başarı olduğunda bu keyifli ilgi şelalesinin tadını çıkarırsınız. Kültürel sohbeti domine ediyorsunuz. Sıcak elin edebi eşdeğerine sahipsiniz. Herkes sizinle röportaj yapmak ister. Herkes kitaplarını tanıtmanızı ya da tanıtım etkinliklerine ev sahipliği yapmanızı ister. Söylediğiniz her şey önemli. Yazma süreci, diğer kitaplar ve hatta hayatın kendisi hakkında ateşli bir yorum yaparsanız, insanlar sözünüzü müjde olarak kabul eder. Eğer sosyal medyada bir kitap önerirseniz, insanlar o gün o kitabı satın almak için yola çıkıyorlar.

Ama göz önündeki zamanınız asla uzun sürmez. Daha altı yıl öncesine kadar çok satanlar listesinde yer alan insanların, daha genç ve ateşli akranları için köşe başlarında kuyruklar oluşurken, ihmal edilmiş imza masalarında yalnız ve boynu bükük oturduklarını gördüm. Edebi şöhretin öyle bir zirvesine ulaşmak zordur ki, son kitabınızdan sonra yıllarca, on yıllarca bir isim olarak kalırsınız. Sadece bir avuç Nobel Ödülü sahibi bundan kurtulabilir. Geri kalanımız hamster çarkında yarışmaya devam etmek zorundayız.

Akıl hocam Emmy Cho'nun Athena'nın eski edebiyat ajansı, altı ve yedi rakamlı anlaşmalarıyla tanınan Jared ile anlaştığını Twitter'dan öğrendim. Akıl hocası olarak onun adına mutluyum, ancak Emmy iyi haberlerini her paylaştığında içimi bir endişe kaplıyor. Beni yakalayacağından, kaçınılmaz kitap anlaşmasının benimkinden daha büyük bir avans içereceğinden, film haklarını bir stüdyoya satacak bir yapım şirketine satacağından, şöhretinin benimkini geçeceğinden ve bir dahaki sefere bir edebiyat etkinliğinde birbirimizi gördüğümüzde beni sadece havalı, üstün bir baş selamıyla selamlayacağından korkuyorum.

Elbette ilerlemenin tek yolu, bir sonraki projemle dünyanın gözünü kamaştırmak.

Ama bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

BRETT BIR SABAH ARADI, GÖRÜNÜŞTE KONUŞMAK IÇIN. Hoşbeş ettik.

Bir süre konuştuktan sonra "Ee, yazı dünyasında işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Aslında ne istediğini biliyorum. Herkes bir sonraki sunumum için yaygara koparıyor ve bunun tek nedeni yayıncılığın bu kadar kısa bir dikkat süresine sahip olması değil. Onun ve Daniella'nın düşündüğü şey, eğer *Son Cephe*'nin devamı niteliğinde, açıkça intihal olmayan ya da Athena'yla bu kadar yakından bağlantılı olmayan, ama yine de tarif edilemez Juniper Song kıvılcımını koruyan bir kitap çıkarabilirsem, o zaman söylentileri sonsuza dek ortadan kaldırabiliriz.

İç çekiyorum. "Dürüst olmalıyım: Elimde hiçbir şey yok. Fikirlerim tükendi. Birkaç konseptle oynuyorum ama hiçbiri aklıma yatmıyor."

"Pekala, sorun değil." Sinirlenip sinirlenmediğini anlayamıyorum. Bu konuşmayı üçüncü kez yapıyoruz ve zamanın tükenmekte olduğunu biliyorum. Kesin bir son tarih yok - Eden'la sadece tek kitaplık bir sözleşme imzaladım, ama bu sözleşme Daniella'nın bir sonraki çalışmama ilk bakış hakkına sahip olmasını şart koşuyor. Brett hala onun gözüne girmişken ona çok yakında bir şeyler göstermek istiyor, yoksa kim bilir başka hangi yayıncılar beni almak isteyecek? "Yaratıcılığın geldiği zaman gelmesine izin vermelisiniz; bunu biliyorum. Sadece şu anda sosyal sermayen var ve demir sıcakken dövmek en iyisi-"

"Biliyorum, biliyorum." Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Sadece beni bağlayan bir şey düşünemiyorum. Bir şeyi gerçekten *önemsemeliyim*, anlıyor musun? Ağırlığı, önemi olmalı-"

"Harika olmak zorunda değil Junie. Pulitzer'i kazanmaya çalışmıyoruz. *Son Cephe* gibi bir şeye bile ihtiyacımız yok." Brett duraksıyor. "Sadece bir şeyler yayınlamalısın. Herhangi bir şey."

"Tamam, Brett."

"Yine de ne demek istediğimi anladın mı?" Gözlerimi deviriyorum.

"Açık ve net."

Vedalaşıyoruz. Brett telefonu kapattı. İnliyorum ve haftalardır aynı boş, suçlayıcı Word belgesine baktığım dizüstü bilgisayarıma geri dönüyorum.

SORUN FİKİRLERİMİN TÜKENMESİ DEĞİL. Bir sürü fikrim var ve hatta

Bu fikirleri tam taslaklara dönüştürmek için daha fazla zaman. Artık *Son Cephe*'nin tanıtım taahhütleri sona erdiğine göre, üretken için hiçbir bahanem yok. Brett sabırsızlanmakta haklı, bir yılı aşkın süredir gelecek projeler hakkında belirsiz sözler veriyorum ve hiçbir şey gerçekleşmedi.

Sorun şu ki, ne zaman yazmak için otursam, tek duyduğum Athena'nın sesi oluyor.

Son Cephe'nin tek seferlik bir işbirliği olması gerekiyordu. Athena'nın araştırması ve beyin fırtınası, benim düzyazım ve cilam. Onun yazı sesini mezarın ötesinden çağırdığım ve kendi sesimi onunla uyumlu hale getirdiğim o hararetli haftalar boyunca harika, gizemli bir simya hissettim. Ona bağımlı değildim -yazmak için ona hiç *ihtiyacım* olmadı- ama bu ortak egzersiz, hiç güvenim olmadığı bir zamanda bana güven verdi. Onun ayak izleri üzerinde yazdığımı bilmek kalemimi çok *emin* kılıyordu.

Ama şimdi hayatıma devam etmeye çalışıyorum, o beni rahat bırakmıyor. Çoğu yazar "iç editör" diye bir şey duyduklarını itiraf eder; ilk taslak denemelerinde onları eleştiren ve engelleyen bir iç muhalif. Benimki Athena şeklini aldı. Kibirli bir şekilde, denediğim her hikaye fikrini inceliyor ve reddediyor. Çok basmakalıp. Çok kalıplaşmış. Çok *beyaz*. Cümle düzeyinde daha da sert. *Ritim bozuk. Bu imgeler işe yaramıyor. Cidden mi? Bir em tire daha mı?*

Onu engellemeye ve zorlamaya, ona rağmen ve ona inat yazmaya çalıştım. Ama işte o anlarda kahkahaları daha da yükseliyor, alayları daha da acımasızlaşıyor. Şüphelerim daha da yoğunlaşıyor. Ben kimim ki onsuz bir şeyler başarabileceğimi hayal edeyim?

Kamuoyu önünde kendimi tuttum ama Geoff'un Twitter maskaralıkları beni tahmin ettiğimden daha fazla sarstı. Athena Liu'nun Hayaleti. Grotesk bir isim seçimi; kesinlikle şaşırtmak ve kışkırtmak için seçilmiş, ancak Geoff'un bile bildiğinden daha fazla gerçeklik payı var. Athena'nın hayaleti bana demir attı; omzumun üzerinde geziniyor ve günümün her anında kulağıma fısıldıyor.

Çıldırtıcı bir durum. Bugünlerde yazmaya çalışmaktan korkmaya başladım, çünkü *onu* düşünmeden yazamıyorum. Sonra, tabii ki, düşüncelerim kaçınılmaz olarak yazının ötesine, anılara dönüyor: son gece, krepler, yere çarparken çıkardığı guruldama sesleri.

Onun ölümünü atlattığımı sanıyordum. Zihinsel olarak çok iyiydim. *İyi* bir . *İyiydim*.

O dönene kadar.

Ama hayaletler böyle yapmaz mı? Ulumak, inlemek, kendilerini seyirlik hale getirmek? Bir hayaletin tüm amacı bu, değil mi? Hâlâ orada olduklarını hatırlatacak herhangi bir şey. Unutmamanız için her şeyi yaparlar.

İTIRAF ETMELIYIM KI, IKI KERE BATIRDIM.

O gece Athena'nın dairesinde sadece *Son Cephe*'yi almadım. Masasının üzerinde duran, bazıları daktiloyla yazılmış, bazıları Athena'nın ilmek ilmek, neredeyse okunaksız karalamalarıyla kaplı, anlamını hâlâ çözemediğim soyut çizgi karalamalarının eşlik ettiği bir dizi kâğıdı da aldım.

Yemin ederim sadece meraktan. Athena yaratım süreci hakkında her zaman çok ketumdu. Anlattığına göre, sanki tanrılar ödüllü hikayeleri onun zihnine tamamen şekillenmiş olarak bırakıyorlardı. Ben sadece onun kafasının içine bir göz atmak, erken aşamadaki beyin fırtınasının benimkine benzeyip benzemediğini görmek istedim.

Görünüşe göre, çok benzer şekillerde yaratıyoruz. Rastgele kelimeler ya da cümlelerle başlıyor, bazıları orijinal, bazıları açıkça şarkı sözleri ya da daha ünlü edebiyat dizelerinin küçük değişiklikleri - *ben geldiğimde kale çoktan ölmüştü*; *hiçbir yerden gelen çocuk*; *karanlık ama parlak bir geceydi*; *sana vurursam öpücük gibi gelir mi?*

Şimdi onları masamın üzerine koyuyorum, onlara bakıyorum, bir ilham kırıntısı arıyorum. Athena'nın sesini aklımdan çıkaramıyorum ama belki onunla çalışabilirim. Belki onun hayaletini tekrar hizmete zorlayabilir ve *Son Cephe'*yi ateşleyen o kutsal kimyayı yeniden canlandırabilirim.

Sadece birkaç tamamlanmış cümle ve elle yazılmış, şu şekilde başlayan sadece bir tamamlanmış paragraf var:

Kabuslarımda karanlık ve hiç bitmeyen bir koridorda yürüyor ve adını ne kadar çok söylesem de asla arkasını dönmüyor. Elbisesi halının üzerinde ıslak izler bırakıyor. Soluk kolları kanlı ve çizik içinde. Ayıyı öldürdüğünü biliyorum. Ormandan kaçtığını biliyorum. Şimdi de aynı acelecilikle hareket ediyor, Orpheus gibi geçmişi terk ediyor, tersine dönmüş, sanki omzunun üzerinden geriye hiç bakmazsa geçmiş olacakmış gibi. Burada kapana kısıldığımı, hareket edemediğimi, beni görmesini sağlayamadığımı unutuyor. Beni tamamen unutuyor.

Bundan sonra olanları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanki hikâye zaten kalbimdeydi, anlatılmayı bekliyordu ve Athena'nın sesi onu ortaya çıkaran büyü gibiydi. Birdenbire yazma engelim ortadan kalkıyor ve hayal gücümün kilitli kapıları ardına kadar açılıyor.

Hikayenin şeklini tam olarak görebiliyorum: açılış kancası, altında yatan temalar, şok edici ama kaçınılmaz sonu. Kahramanımız yalınayak bir kız, genç bir cadı, ölümsüz annesini sonsuzluk boyunca kovalıyor, onun sırlarını ortaya çıkarıyor, ancak kendisi ve nerede olduğu hakkında daha fazla soru oluşturuyor.

nereden geldiğini. Kendi anneme karşı hissettiklerimin çok da ince olmayan bir araştırması: babamın ölümünden sonra nasıl aniden değişti; bir zamanlar maceracı genç kızdı, belki de benden çok farklı değildi, nasıl tamamen kilitlendi. Ailenizin kim olduğunu bilmeyi dilemekle ilgili. Ailenizden asla alamayacağınız şeylere ihtiyaç duymakla ilgili.

Kendinizde olduğunuzda, taslak hazırlamak zahmetli bir iş gibi gelmez. Hatırlamak gibi, içinizde uzun zamandır kilitli kalmış bir şeyi yazılı hale getirmek gibi hissettiriyor. Hikaye paragraf paragraf içimden dökülür, ta ki başımı kaldırıp neredeyse şafak sökmek üzere olduğunu ve çılgınca bir koşuyla neredeyse on bin kelime yazdığımı fark edene kadar.

Athena'nın hayaleti beni bir kez bile rahatsız etmedi. Sonunda, onun bile hata bulamayacağı bir projeye ulaştım.

Hikâyenin geri kalanı için bir taslak çiziyorum ve kendime bir çalışma programı oluşturuyorum: günde iki bin kelime hızıyla ve revizyonlar ve satır düzenlemeleri için zamanı hesaba katarak, bunu bir aydan daha kısa bir sürede bitirebilirim. Sonra, uykuya dalmadan önce, belgenin en üstüne bir başlık yazıyorum:

Cadı Ana.

Aklı başında hiç kimse buna hırsızlık diyemez. Tüm bu fiyaskonun en berbat yanı da bu. *Cadı Ana* benim orijinal eserim. Athena'nın katkıda bulunduğu tek şey birkaç cümle ve belki de altta yatan bazı imgelerdi. O bir katalizördü, başka bir şey değil. Hikayenin geri kalanını nereye götüreceğini kim bilebilir? Ben kesinlikle bilmiyorum ve bahse girerim ki, her neyse, sonuçta yayınladığım şeye hiç benzemiyordur.

Yine de bu hikâye beni yıkıyor.

ÖNCELIKLE, SIZE ATHENA'NIN BENDEN ÇALDIĞI ZAMANI .

Birinci sınıfın başında arkadaş olduk. İkimiz de yurtta aynı kata atanmıştık, bu yüzden doğal olarak o ilk birkaç hafta bizim varsayılan sosyal çevremiz oldu. Tüm yemeklerimizi birlikte yedik, yurt eşyaları için birlikte alışverişe çıktık, Yale servisiyle Trader Joe'ya biberli peynir ve kurabiye yağı almaya gittik, geceleri ortak odada takıldık ve Cuma geceleri New Haven şehir merkezinin sokaklarında kısa etekler ve dar üstlerle dolaştık, bir partiyi işaret eden gürültü ve ışıkları akbabalar gibi izledik, birinin bizi içeri alacak birini tanıdığını umduk.

Athena ve ben aynı kitaba, Elif Batuman'ın *Budala*'sına olan sevgimiz nedeniyle anında bağ kurmuştuk. "Mükemmel bir kampüs hikayesi," dedi Athena, roman hakkında hissettiğim her duyguyu açıkça ifade ederek. "Tam olarak kim olduğumuzdan emin olmadığımız bir zamanda, başkalarının sizi tanımasını istemek ile anlayabileceklerinden korkmak arasındaki uçurumu anlatıyor. Bu sadece Rusça ve İngilizce arasında çeviri yapmakla ilgili değil, aynı zamanda şekillenmemiş bir kimliğin çevirisiyle de ilgili. Buna bayılıyorum." Birlikte kitapçı kafelerindeki açık mikrofon gecelerine ve kurgu seminerlerimizdeki üst sınıfların ev sahipliği yaptığı apartman partilerine gidiyorduk ve Ağustos sonundan Eylül'e kadar kendimi bu inanılmaz derecede havalı tanrıçanın arkadaş olabileceği türden bir insan olduğuma inandırdım.

Ekim ayının ilk hafta sonu, Andrew adında sevimli bir ikinci sınıf öğrencisiyle çıktım: Dünya Tarihi tartışma bölümlerinde fark ettiğim ama Delta Phi partisinde yollarımız kesişene kadar konuşmaya cesaret edemediğim biri, ikisi de zil zurna sarhoştu ve sadece kendimizi yapıştıracak bir vücut arıyorlardı. Sevişmeye başlamadan önce iki kelime bile etmemiştik. İyi miydi değil miydi hatırlamıyorum, sadece çok yapışkandı ama bekleneni yapıyormuşuz gibi hissettiriyordu ve bu bile başlı başına bir başarı gibiydi. Arkadaşlarım beni eve sürüklemeden önce numaramı onun telefonuna yazdım. Mucizevi bir şekilde ertesi gün bana mesaj attı ve oda arkadaşı gece Ultimate Frisbee antrenmanındayken *Sherlock*'un bir bölümünü izlemem için beni ertesi Cuma odasına davet etti.

Sonrasında olanlar o kadar sıradan ki neredeyse anlatmaya değmez. Elinde Burnett'in bir kolu vardı. Heyecanla, çok hızlı ve çok fazla içtim. *Sherlock*'u izlemeye hiç fırsat bulamadık. Ertesi sabah külotum ayak bileklerimde ve boynumda şiddetli, morumsu-siyah morluklarla uyandım. Dürüst olmak gerekirse, vajinam iyi hissediyordu - daha sonra ağrıyor mu yoksa kanıyor mu diye anlamaya çalışarak onu dürtecektim, ama her şey normal görünüyordu. Sadece ağzım kurumuştu, akşamdan kalmaydım ve midem o kadar bulanıyordu ki kuru kusmak için ranzanın kenarına eğilip duruyordum. Her şey bulanıktı; lenslerim takılıyken uyuyakalmıştım ve gözlerim o kadar kuruydu ki onları zar zor açık tutabiliyordum. Yanımda, Andrew tamamen giyinikti ve uyuyordu. Üzerinden tırmanıp yataktan çıktığımda uyanmadı, bunun için çok minnettardım.

Topuklu ayakkabılarımı buldum, giydim ve sendeleyerek yatakhaneme geri döndüm.

Hafta sonu boyunca iyiydim. Tanıdığım kızların yarısı bir kız öğrenci yurdu gecesi için güzelleşiyor olsa da bir daha dışarı çıkmadım. I

Evde kaldım, katımdaki bazı kızlarla patlamış mısır ve film gecesinin tadını çıkardım ve dersimi okumaya çalıştım. Dışarıda hava soğumaya başlamıştı; morluklarımı gizlemek için boğazlı kazaklar ve atkılar taktım. Çıplak boynumu oda arkadaşım Michelle'den gizleyemediğim odama döndüğümde, çılgın bir hafta sonu geçirdiğime dair şakalar yaptım ve bu konu hakkında son konuşmamız oldu.

Andrew odasından ayrıldığımdan beri bana mesaj atmamıştı, bu da beni pek rahatsız etmemişti. Çoğunlukla tüm bu olaydan dolayı bıkkın hissediyordum ve bıkkın olduğum için gurur duyuyordum. Kendimi yetişkin, kadınsı, başarılı hissediyordum. İkinci sınıftan biriyle takılmıştım. *Sevimli* bir ikinci sınıf öğrencisiyle. Bunun büyüklüğü beni sevindirmişti. Yetişkinliğe giden bir köprüden geçmiştim; gençlerin dediği gibi biriyle "takılmıştım". Ve iyiydim.

Ancak bir sonraki hafta flashbackler yaşamaya başladım. Andrew'un yüzü dersler sırasında zihnimde beliriyordu: canlı, yakından, çenesi dikenli ve nefesi tarçınlı Burnett'inki gibi ekşi. Kendimi nefes alamaz, vertigo dalgaları hissetmeden hareket edemez halde buluyordum. Hayal gücüm mümkün olan en kötü senaryoları hayal ederek dururdu. Hamile olabilir miydim? HIV taşıyor muydum? HPV? Herpes? AIDS? Rahmim içimde çürür müydü? Kampüs sağlığına görünmeli miyim? Kampüs sağlığına gidersem, bu bana sahip olmadığım yüzlerce dolara mal olur muydu? Annem öğrenci sigortasından feragat etmiş miydi? Hatırlayamadım. Yaptığım aptalca bir hata yüzünden ölecek miydim, uyanık bile olmadığım bir şey yüzünden?

Andrew ertesi Cumartesi sabah ikiye kadar mesaj atmadı: Hey, uyanık mısın? İşemek için kalktığımda mesajı gördüm ve uyanan benliğime onun varlığını hatırlatmamak umuduyla mesajı sildim.

Ama onun yüzünü, kokusunu, dokunuşunu aklımdan çıkaramıyordum. Günde üç ya da dört kez inanılmaz uzun duşlar almaya başladım. Onun altında sıkışıp kaldığım, kaşınan çenesinin altında sıkışıp kaldığım, hareket edemediğim veya çığlık atamadığım kabuslar görmeye devam ettim. Michelle beni uyandırıyor, omuzlarımı silkeliyor, özür dileyerek ve diplomatik bir tavırla kulak tıkacım olup olmadığını soruyordu, çünkü sabah sekizde tartışma bölümü vardı ve ben onun REM döngülerini bölüyordum. Kendimi öğleden sonraları rastgele ağlarken buldum, kendimden nefret ediyordum. Babamdan sonra kiliseye gitmeyi bırakmış olmama rağmen bir öğrenci İncil çalışma grubuna gitmeyi bile düşündüm, çünkü papaz bana hiç vaftiz edilmediği için cehenneme gideceğini söylemişti, sadece geri dönüşü olmayan bir şekilde lekelendiğime, kullanıldığıma ve kirli olduğuma dair çok gerici ama hala güçlü inancımı anlamlandırmama yardımcı olabilecek bir şey istedim.

"Hey, Juniper?" Athena bir öğleden sonra yemekhaneden dönerken beni durdurdu. O zamanlar tam adımı kullanan tek kişi Athena'ydı ve bu alışkanlığını yetişkinliği boyunca sürdürecek, sanki bu resmiyet ısrarı sohbetteki herkesi yüceltecekmiş gibi Tashas'a "Natasha", Bills'e "William" diyecekti. (Öyle de oldu.) Koluma dokundu. Parmakları pürüzsüz ve serindi. "İyi misin?"

Belki de uzun zamandır içimde tuttuğum için ya da Yale'de bana gerçekten bakan ve bir şeylerin yolunda gitmediğini fark eden ilk kişi olduğu için, ama hemen yüksek sesle, çirkin gözyaşlarına boğuldum.

"Hadi," dedi sırtıma nazik daireler çizerek. "Hadi odama gidelim."

Ben hıçkırıklar içinde her şeyi anlatırken Athena elimi tuttu. Seçeneklerim hakkında benimle konuştu, kampüs kaynakları listesine bakmamı sağladı ve danışmanlık almak isteyip istemediğime (evet) veya Andrew'u suç duyurusunda bulunmak için kampüs polisine bildirip bildirmeyeceğime (hayır) karar vermeme yardımcı oldu. Dr. Gaily ile ilk randevuma kadar benimle birlikte yürüdü, burada anksiyetem için bir teşhis aldım, babamın ölümünden beri taşıdığım tüm bu pisliği açtım ve bugün hala kullandığım başa çıkma mekanizmalarını öğrendim. Akşam yemeğine gitmediğimi fark ettiğinde kapımın önüne kafeteryadan paket yemek bıraktı. Gece geç saatlerde bana yavru köpek fotoğrafları gönderdi ve altına "Umarım bunu hayal edersin!" yazdı.

İki hafta boyunca Athena Liu benim koruyucu meleğim oldu. Onun çok nazik olduğunu düşünmüştüm. Sonsuza kadar arkadaş olacağımızı düşünmüştüm.

Ama birinci sınıf arkadaşlıkları uzun sürmez. İkinci sömestre geldiğimizde ben kendi çevremde koşturuyordum, o da kendi çevresinde. Yemekhanede birbirimizin yanından geçerken hâlâ gülümsüyor ve el sallıyorduk. Hâlâ birbirimizin Facebook gönderilerini beğeniyorduk. Ama odalarımızın zemininde saatlerce konuşmuyor, tanışmayı umduğumuz yazarlar ve Twitter'da okuduğumuz edebi skandallar hakkında hikayeler paylaşmıyorduk. Artık ders sırasında birbirimize mesaj atmıyorduk. Belki de, diye düşündüm, paylaştıklarımın büyüklüğü gerçek bir arkadaşlığı tomurcukta öldürmüştü. Samimiyetin uygun seviyeleri vardır. En az üç ay geçmeden "Sanırım tecavüze uğradım, ama gerçekten bilmiyorum" diyemezsiniz.

Hepimiz hayatımıza devam ettik. Andrew'u unuttum ya da en azından onu zihnimin derinliklerine öyle bir gömdüm ki, yıllar sonra terapi seanslarına kadar yeniden ortaya çıkmayacaktı. Birinci sınıftaki bir kızın beyni şaşırtıcı derecede seçici olabiliyor.

Hafıza kaybı; bunun bir hayatta kalma tepkisi olduğuna inanıyorum. Yeni, daha yakın arkadaşlar edindim, hiçbiri ne olduğunu asla bilmeyecekti. Sivilcelerim soldu. Yale'deki hayata alıştım, kendimi aptal durumuna düşürdüğüm partilere gitmeyi bıraktım ve kendimi derslerime verdim.

Ama sonra Athena'nın ilk kısa öyküsü Yale'in alt edebiyat dergilerinden biri olan *Ouroboros* adlı gösterişli bir paçavrada çıktı. Bu büyük bir olaydı - birinci sınıf öğrencileri asla *Ouroboros*'ta yayınlanmazdı, ya da ben öyle duydum ve hepimiz onu desteklemek için kopyalarını satın aldık. Basılı cildimi okumak için odama götürdüm. İçimde bir kıskançlık hissettim - kendi öykümü aylar önce göndermiş ve bir gün içinde reddedilmiştim - ama iyi bir sporcu gibi görünmek istiyordum, bu yüzden özellikle esprili birkaç satır bulacak kadar okuyacağımı ve Athena'yı bir sonraki görüşümde onlardan alıntı yapacağımı düşündüm.

Sayıyı çevirip on ikinci sayfaya, Athena'nın hikâyesine geldim ve kendi kelimelerimin bana baktığını gördüm.

Ama bunlar tam olarak *benim* kelimelerim değildi. Sadece duygularım, tüm karışık ve karmakarışık düşüncelerim, o zamanlar ulaşamadığım temiz, sade ama sofistike bir tarzda ifade edildi.

Ve en kötüsü de, baş kahramanın anlattığı *şeyi bilmiyor olmamdı. Tecavüze uğrayıp uğramadığımı, bunu isteyip istemediğimi, herhangi bir şey olup olmadığını, hiçbir şey olmadığına sevinip sevinmediğimi ya da sırf olduğumdan daha önemli göstermek için bir şey olmasını isteyip istemediğimi gerçekten bilemiyordum. Bacaklarımın arasındaki yer bir boşluk. Anı yok, utanç yok, acı yok. Hepsi gitmiş. Ve ben bu eksiklikle ne yapacağımı bilmiyorum.*

Hikayeyi baştan sona, tekrar tekrar okudum, her seferinde daha fazla benzerlik tespit ettim, kişisel detaylar ya şaşırtıcı bir tembellik ya da kayıtsızlıkla değiştirildi. Adamın adı Anthony'ydi. Kızın adı Jillian'dı. Çilekli limonata Svedka içiyorlardı. Aynı Antik Felsefe bölümündeydiler. Adam kızı *Hobbit*'i izlemeye davet etti.

Akşam yemeğinde Athena'ya "Hikâyeni beğendim," dedim; bakışlarını tutarak, inkâr etmesi için cesaretlendirdim. *Ne yaptığını biliyorum.*

Gözlerime baktı ve daha sonra imza masalarında hayranlarına düzenli olarak vereceği kibar, hiç gülümsemeyen bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim Juniper. Bunu söylemen gerçekten çok nazikçe."

O hikâye ya da Andrew'la olanlar hakkında bir daha hiç konuşmadık.

Belki de bir tesadüftü. Böyle şeylerin olabileceği bilinen büyük bir üniversitede küçük, kırılgan birinci sınıf kızlarıydık. Benim hikayem dikkat çekici değil. Aslında, son derece sıradan. Her kızın bir tecavüz hikayesi yoktur. Ama neredeyse her kızın bir "emin değilim, hoşuma gitmedi ama tam olarak tecavüz diyemem" hikayesi vardır.

Ancak acımı anlatırken kullandığım ifadeler ile Athena'nın hikâyesinde kullandığı ifadeler arasındaki benzerliği göz ardı edemezdim. Athena'nın düzyazısını, boğuk hıçkırıklar arasında kalbimdeki her siyah, çirkin şeyi ona anlatırken sempati içinde göz kırpan, doe benzeri kahverengi gözlerinin anısından ayıramazdım.

Hikayemi çalmıştı. Buna ikna olmuştum. Sözlerimi ağzımdan çalmıştı. Kariyeri boyunca etrafındaki herkese aynı şeyi yaptı ve dürüst olmak gerekirse, intikamımı aldığım için kötü hissetmem gerekiyorsa, o zaman siktir et.

Cadı Ana ılımlı bir tepkiyle karşılandı - çok sayıda eleştirmen tarafından beğenildi, ancak mütevazı satışlar elde etti. Biz de bekliyorduk. Bu bir novella, tam uzunlukta bir roman değil - kırk bin kelimeden daha uzun bir şekilde inşa etmenin bir yolunu düşünemedim - ve bunlar için pazar her zaman daha küçüktür. Herhangi bir Cuma günü kitapseverleri bir araya getirmenin daha kolay olduğu DC, Boston ve NYC'deki kitapçılarda üç şehir turu yapıyorum. Bunlara katılım iyi oluyor. Kimse benim ırksal iyi niyetim hakkında kötü sorular sormuyor. Kimse intihal skandalından bahsetmiyor.

Eleştirmenlerden gelen tepkiler, biraz da şaşkınlıkla karışık, iyi. *Kirkus*'tan yıldızlı bir eleştiri: "İhanetin ve kaybedilen masumiyetin sessiz, yürek parçalayan hikâyesi." *Library Journal'*dan da yıldızlı bir eleştiri: "Juniper Song, Birinci Dünya Savaşı'ndan tamamen uzak bağlamlarda olgun temaları ele almakta usta olduğunu kanıtlıyor." Ve en büyük başarımız, *New York Times'*dan, ki Daniella'nın bunu elde etmek için torpil yaptırdığını biliyorum: "Juniper Song'un kendi eserlerini üretmediğine dair şüpheleriniz varsa, *Cadı Ana'nın* bu korkuları gidermesine izin verin: bu kız yazabiliyor."

Tüm bu sakinlikte rahatsız edici bir şeyler var. Her şey çok sessiz, boğucu bir şekilde, fırtına öncesi hava gibi. Ama çok rahatladım, tüm sorunları geride bırakmış olabileceğime inanmaya çok hazırım. Şimdiden bir sonraki sözleşmeyi, mevcut mülkler için olası film seçeneklerini düşünüyorum. Belki *Cadı Ana* gişe rekorları kıracak bir yapım olmayabilir ama onunla sessiz sakin bir prestij dizisi yapabilirsiniz. *Big Little Lies* gibi bir şey ya da

Little Fires Everywhere. Biri Reese Witherspoon'u yapımcılığa çağırsın. Biri Amy Adams'ı anneyi oynaması için çağırsın. Biri beni oynaması için Anna Kendrick'i çağırsın.

Kendimi rahat bırakıyorum. Kafamı hayallerle dolduruyorum. Bunca zaman sonra, yazmaya her oturduğumda Athena'nın hayaletini duymayı nihayet bıraktım.

Uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

OceanofPDF.com

On altı

MOTHER WITCH ÇIKTIKTAN İKİ HAFTA SONRA, ADELE SPARKS-SATO "*Cadı Ana* da İntihal ve June Hayward'dan Bıktım" başlıklı blog yazısı.

Tam duşa girmek üzereyken Google Uyarısını görüyorum. Yatağımda arkama yaslanıp havlumu göğsüme bastırarak linke tıklıyorum.

> Eden Press, Juniper Song adıyla yazan June Hayward'ın tek başına bir novella yayınlayacağını duyurduğunda birçoğunuz gibi ben de meraklandım. *Son Cephe* ile ilgili iddialardan sonra, aynı kalitede bir şey yazıp yazamayacağı konusunda şüphelerim vardı, özellikle de Athena'nın çalınacak bir eseri kalmadığı için - ya da hepimiz öyle düşündük. İlk sayfayı çevirdiğimde gözlerime inanamadım.
>
> *Cadı Ana*, Athena Liu'nun 2018'de Asian American Writers' Collective yaz atölyesinde işlediği bir öyküdeki aynı satırlarla açılıyor. Bu örtüşme tesadüfi değil. İşte kanıtı.

Aşağıda Adele, Google Docs'un ekran görüntülerini ve yorumlarda el yazısıyla notlar içeren basılı hikaye taslaklarının fotoğraflarını, böyle bir suçlamanın sahte olmasının imkansız olacağı kadar çok sayıda doğrulayıcı tarih ve hesapla birlikte eklemiştir.

> Bunun özenle hazırlanmış bir şaka olduğunu düşünen olursa diye, o yılki atölye çalışmasının sekiz farklı katılımcısına ulaştım. Herkesin o yazdan kalma çıktıları hala yok, ancak herkes Athena'nın çalışmalarını hatırladığını belirtti. İsimlerini bu yazıya onay olarak eklediler. Benim sözüme inanmıyorsanız, birleşik tanıklıklarımızın ağırlığını düşünün.

*Son Cephe'*nin ilişkin tartışma Asya diasporası toplumundaki pek çok kişi için tedirgin edici ve rahatsız edici olmuştur. Ben de dahil olmak üzere birçoğumuz kimsenin bu kadar aşağılık ya da bencilce bir şey yapabileceğine inanmak istemedik. Birçoğumuz da June Hayward'a şüpheyle yaklaşmaya hazırdık.

Bu kanıtla birlikte, Hayward'ın niyeti konusunda artık bir soru işareti kalmamıştır. Hayward, menajeri Brett Adams ve Eden Press'teki ekibi hesap verebilirlik, şeffaflık ve adalete olan sözde bağlılıkları konusunda bir seçim yapmak zorunda.

Geri kalanımız izliyor olacak.

Telefonumu indiriyorum. Su on dakikadır akıyor ama gidip kapatacak iradeyi kendimde bulamıyorum. Tek yapabildiğim yatağımın kenarında oturmak, dünya etrafımda bir iğne ucu kadar daralırken nefes alıp vermek.

Geoff'un @AthenaLiusGhost tweetlerini ilk gördüğümde saatler süren bir anksiyete krizine girmiştim. Bu kez, tepkim garip bir şekilde sessizleşti. Kendimi suyun altındaymışım gibi hissediyorum. Her şey yanlış ve çarpık geliyor ve hissettiriyor. Her nasılsa, öncekinden hem daha sakin hem de daha korkmuş durumdayım. Belki de bu sefer, bundan sonra ne olacağına dair hiçbir soru işareti olmadığı içindir. Bu kez gerçek tartışılmaz ve kamusal anlatıyı kontrol etmek için çabalasam da çabalamasam da fark etmeyecek. Arkadaşlarımın ve meslektaşlarımın benim hakkımda ne düşündüklerini ya da inkarlarıma inanıp inanmayacaklarını merak etmeme gerek yok. Her şey siyah ve beyaz olarak orada duruyor. Bundan sonra ne olursa olsun, ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim olacak.

Telefonumu "rahatsız etmeyin" moduna alıyorum. iPad'imi çekmeceye koyuyorum. Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Buzdolabımın üstünden bir şişe viski alıyorum -Daniella'nın *NYT*'nin en çok satanlar listesinde üç ay üst üste yer aldığı için hediyesi olan WhistlePig- ve koltuğumun önüne yerleşiyorum, gece dışarı çıkana kadar şişeden fondip yaparken *Friends'*in eski bölümlerini izliyorum.

Ben yokken internet işini yapsın. Gürültüyle yüzleştiğimde, hepsinin bir anda gelmesini tercih ederim.

ERTESI SABAH UYANDIĞIMDA BIN TAKIPÇI KAYBETTIĞIMI GÖRÜYORUM. Bu Metrik hala düşüyor; dokuzlar gözlerimin önünde sekize dönüşüyor. Bu kez, konuşmayı takip etmek için adımı aramam gerekmiyor. Tam orada, zaman tünelimin her yerinde ve mention'larımda.

Juniper Song'u biliyordum. June Hayward

yine iş başında!

Bu kaltak hiç durmayacak mı?

Uyan yayıncılık, Beyaz Cadı geri döndü.

Geçen sefer sosyal medya hesaplarımı aktif tutmuştum - kısmen söylenenleri takip edebilmek için, kısmen de devre dışı bırakmanın suçluluğu kabul etmek anlamına geleceğinden korktuğum için. Bu kez suçluluğum kesinleşti; artık tek umudum hasar kontrolü, yani kişisel güvenliğime yönelik tehditleri yönetmek. Twitter hesabımı sildim. Instagram hesabımı gizli olarak ayarladım. Herkese açık e-posta adresimden gelen bildirimleri kapatıyorum. Ölüm tehditleri aldığım kesin ama en azından bu şekilde tehditler geldiği anda haberim olmayacak.

Birisi Wikipedia sayfamı şöyle düzenliyor: "Juniper Song Hayward bir 'romancı', seri intihalci ve alev alev yanan bir ırkçıdır." Bu satır bir saat içinde siliniyor -Vikipedi'nin asgari nezaket kuralları var sanırım- ancak biyografimin "İntihal" bölümü aşağıdaki gibi kalıyor: "Mart 2020'de edebiyat eleştirmeni Adele Sparks-Sato, Hayward'ın *Cadı Ana* adlı romanının ilk paragrafının, merhum romancı Athena Liu'nun yayınlanmamış bir öyküsü olan *Her*'ün ilk paragrafının kelimesi kelimesine kopyası olduğunu iddia eden bir makale yayınladı. Bu iddia, Hayward'ın *The Last Front*'u da Liu'dan çaldığına dair uzun süredir devam eden şüpheleri artırıyor, ancak bunun doğru olduğuna dair kesin bir kanıt bulunmuyor. Hayward'ın editörü Daniella Woodhouse, Eden Press'in bu iddialardan haberdar olduğunu ve konuyu araştırdığını belirten kısa bir açıklama yayınladı."

Telefonum o gün altı kez çaldı, hepsi de Brett'ten. Açmadım. Sonunda, hıçkırıklara boğulmadan kovulduğumu duyacak kadar kendime güvendiğimde açacağım.

Şimdilik, her şeyin dağılmasını izlemekten bir tür sapkın zevk alıyorum.

Önümüzdeki hafta boyunca tüm yayıncılık ilişkilerim dağılıyor. Geçtiğimiz yıl katıldığım iki profesyonel Facebook grubundan ve üç Slack'ten ayrılmam istendi. Sözde yazar arkadaşlarım, birkaç ay önce mafyaya karşı benim yanımda olduklarını söyleyenler bile istisnasız beni hayalet gibi görüyorlar.

Eden'in Melekleri'nden başka gidecek kimsem yok.

Tanrım, mesaj atıyorum. Yine oluyor. Kimse cevap vermeyince -ki bu alışılmadık bir durum; Jen telefonuna bağımlı- birkaç saat sonra şöyle devam ediyorum,

Şu anda gerçekten zor bir dönemden geçiyorum, konuşmak için müsait olan var mı?

Üç gün boyunca beni görmezden geldiler. Sonunda Marnie yazıyor: Selam Junie. Üzgünüm; son birkaç gündür çok meşguldüm. Ev taşıyorum.

Jen hiç cevap vermiyor.

Cuma günü Emmy Cho ile aylık mentee check-in seansımı yapmam gerekiyordu. Perşembe günü öğleden sonra, mentor programı koordinatöründen bir e-posta aldım:

> Merhaba Juniper, Emmy mentorluk ilişkinize devam etmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyor ve mesajı size iletmemizi istedi. Emmy ve programımız için yaptığınız her şey için teşekkür ederiz.

Kaltak. Emmy en azından bunu yüzüme söyleyecek cesareti toplayabilirdi. Muhtemelen tavsiye edilmez ama program koordinatörüne cevap yazıyorum: Bana söylediğiniz için teşekkürler. Emmy'nin mentorluk tarzımla ilgili herhangi bir geri bildirimi olup olmadığını biliyor musunuz, böylece gelecekte bunu dikkate alabilirim? Asıl bilmek istediğim Emmy'nin benim hakkımda kötü konuşup konuşmadığı. Bir yanıt beklemiyorum ama yanıt o gece geç saatlerde e-postama düşüyor: Emmy sadece sektörün nasıl işlediğine dair çok farklı algılara sahip olduğunuzu düşünüyor. Ayrıca kendisiyle doğrudan ya da dolaylı olarak bir daha iletişime geçmemenizi rica ediyor.

CUMA GÜNÜ KENDİMİ YATAĞIMDAN KALDIRIR VE KENDİMİ

Eden'daki ekibimle video konferans yaptım. Bir gece önce Rory'nin hayatta olup olmadığımı soran mesajından sonra nihayet Brett'in telefonlarından birini açtım: Menajerin az önce bana e-posta gönderdi. Cevap vermediğini ve senin için endişelendiğini söyledi. Neler oluyor? Her şey yolunda mı?

Onu geri aradığımda Brett bana "Daniella seninle kısa zamanda konuşmak istiyor," dedi. Sesi yorgun geliyordu. Bana iddiaların doğru olup olmadığını bile sormadı. "Yarın saat ikide bir Zoom toplantısı ayarladık."

Brett şu anda benimle hatta. Tüm Eden çalışanları aynı ekranda, bir konferans masasının etrafında oturuyorlar: Daniella, Jessica, Emily ve tanımadığım kızıl saçlı bir adam. Kimse gülümsemiyor. Aramaya katıldığımda kimse merhaba demiyor.

"Merhaba, June." Daniella'nın sesi soğuk ve alçak, bu sayede kızgın olduğunu anlıyorum. "Jessica, Emily ve hukuk bölümünden Todd Byrne ile birlikteyim."

"Ben de buradayım," diyor Brett, etkisiz bir şekilde.

"Merhaba Todd," dedim güçsüzce. Kimse bana bir avukat tutacağımı söylememişti. Todd bana sadece başını sallıyor. O zaman Todd'un benim için değil, onlar için burada olduğunu anlıyorum.

"Candice nerede?" Küçük bir odada yönümü bulmaya çalışarak soruyorum. Konuş.

"Candice artık burada değil," diyor Daniella. "Bir süre önce ayrıldı. önce."

"Oh." Bekliyorum ama Daniella detay vermiyor. Fazla düşünmemeye çalışıyorum. Editör asistanları her zaman gelir ve gider. Dünyanın en pahalı şehrinde düşük maaşlı giriş seviyesi çalışanlardır; kötü muamele görürler, göz ardı edilirler ve çok az ilerleme fırsatıyla aşırı çalıştırılırlar. Yayıncılıkta başarılı olmak için insanüstü bir azim gerekir. Muhtemelen Candice bunu kaldıramadı. "Bu çok kötü."

"Sadede gelelim, olur mu?" Daniella boğazını temizliyor. "June, bilmemiz gereken bir şey varsa bize hemen şimdi söylemelisin."

Burnum karıncalanıyor. Dehşetle fark ediyorum ki, gözyaşlarıma çoktan yaklaşmışım.

"Ben yapmadım," diyorum. "Yemin ederim. İntihal değil, hepsi kendi çalışmam, özellikle *de Cadı Ana*-"

"Özellikle mi?" Todd araya giriyor. "Ne demek bu?"

"Demek istediğim, *Son Cephe* Athena ile yaptığım konuşmalardan esinlenmişti," diyorum hızlıca. "Ama o artık ölü, tabii ve *Cadı Ana'*yı yazarken onunla konuşamadım, bu yüzden yazım tarzı onunkine pek benzemiyor-"

"Adele Sparks-Sato'nun iddia ettiği bu değil," diyor Jessica. Adele'in soyadını sanki bir market listesindeki egzotik bir çorba malzemesini okur gibi telaffuz ediyor. *Sparks Sa-touuu.* "Görünüşe göre oldukça kesin bazı kanıtlarla kamuoyunun karşısına çıktı-"

"Adele saçmalıyor," diye patladım. "Özür dilerim. Hayır, yani nereden geldiğini anlıyorum; Athena'nın çalışmalarına karşı neden korumacı olduğunu anlayabiliyorum. Ve evet, Athena'nın bir keresinde yazdığı bir dizeden ilham aldım. Ben gördüm, o gösterdi, defterinde. Ama hikaye tamamen orijinal - annemle olan ilişkime dayanıyor, aslında, yani, onu arayabilirsin, hatta-"

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," diyor Daniella. "Peki ya *Son Cephe*? O tamamen orijinal mi?"

"Çocuklar." Sesim titriyor. "ama. Beni tanıyorsunuz."

"Bize anlatabilirsin," diyor Daniella. "Biz de senin ekibindeyiz. Herhangi bir işbirliği ya da tek yazar olmadığın anlamına gelen herhangi bir şey varsa, bilmemiz gerekir. Hâlâ bu işi yürütebiliriz. Belki Athena'nın mirası ile telif haklarını bölüşen bir anlaşma yapabiliriz ve ardından ortak yazarlık hakkında, arkadaşınızın çalışmasının hakkını vermeniz gerektiğini hissettiğinizi ve kimseyi kandırmak niyetinde olmadığınızı açıkladığınız bir basın açıklaması yayınlayabiliriz. Sonra belki Athena'nın adına bir vakıf kurabiliriz.
-"

Suçlu olduğumdan eminmiş gibi konuşuyor.

" bakalım," diye araya girdim. "Hayır, bak, Tanrı'yemin ederim *ki* bu *benim*, proje benim, her bir kelimesini kendim yazdım." Ve bu doğru. Tamamen doğru. *Son Cephe'*yi ben yaptım. Athena'nın versiyonu kesinlikle yayınlanamazdı. O kitap *benim sayemde* var oldu.

"Buna dair bir kanıtınız var mı?" Todd soruyor. "İlk taslaklar, belki de - doğrulayabileceğimiz zaman damgaları olan e-postalar?"

"Şey, *hayır*, çünkü kendime e-posta gönderme alışkanlığım yok." "Bunun intihal *olduğuna* dair bir kanıt var mı?" Brett araya giriyor. "Yani, ne demek istiyorum,

Junie'nin masumiyeti kanıtlanana kadar suçlu olduğunu mu varsayıyoruz? Bu çok saçma. Siz daha yeni ceza adaleti reformu hakkında bir kitap çıkarmadınız mı?"

"Junie'ye zulmetmiyoruz," diyor Daniella. "Sadece onun ve Eden'ın itibarı için onu korumaya çalışıyoruz-"

"Yani bize dava mı açılıyor?" Brett bastırıyor. "Athena'nın mirası bir ihtarname yayınladı mı? Yoksa tüm bunlar tedbir amaçlı mı?"

Todd, "Bu bir önlem," diye itiraf ediyor. "Bu haliyle telif hakkı sorunu oldukça kolay bir şekilde kontrol altına alınabilir. Athena'nın en yakın akrabası, yani annesi Patricia Liu, tazminat davası açmak istemediğini belirtti ve *Cadı Ana'*nın açılış paragrafını çıkardığımız ya da yeniden yazdığımız sürece, eserin büyük kısmıyla ilgili bir sorun yok ..."

Bir umut ışığı hissediyorum. Bayan Liu'nun dava açmama kararı benim için yeni bir haber.

-Binlerce dolarlık ödeme yapacağımı sanıyordum. "Yani sorun yok, öyle mi?"

"Pekala." Daniella boğazını temizler. "Ortada bir algı sorunu var. Hikayemizin ne olduğu konusunda net olmamız gerekiyor. Burada yapmaya çalıştığımız şey de bu: tüm gerçekleri açıklığa kavuşturmak, böylece hepimiz aynı sayfada olacağız. O yüzden June, *Son Cephe* ve *Cadı Ana'*yı nasıl yazdığına dair anlattıklarını açıklık getirmek için tekrar edebilirse..."

"*Son Cephe* tamamen benim özgün çalışmamdır ve Athena ile yaptığım konuşmalardan esinlenmiştir." Sesim sabit kalıyor. Hâlâ korkuyorum ama yayıncım tarafından bırakılmayacağımı bildiğim için artık daha sağlam bir zeminde olduğumu hissediyorum. Bana yardım etmeye çalışıyorlar. Tek yapmam gereken onlara doğru yönü vermek ve bu işi başarabiliriz. "Ve *Cadı Ana* ilk paragrafı Athena'nın yayınlanmamış taslaklarından birinden alıyor, ancak dışında tamamen bana ait. Kendi yazılarımı yazıyorum, çocuklar. Söz veriyorum."

Kısa bir duraklama. Daniella Todd'a bakar, sol kaşı yukarı kalkıktır.

"Tamam o zaman," diyor Todd. "Bunu yazılı olarak isteyeceğiz elbette, ama

Eğer tek yaptığınız buysa, bu oldukça kontrol edilebilir

bir durum." "Peki bunu ortadan kaldırabilir

miyiz?" Brett soruyor.

Todd tereddüt ediyor. "Bu gerçekten tanıtım için bir soru ..."

"Belki bir açıklama yapabilirim," diyorum. "Ya da bir röportaj yaparım. Her şeyi açıklığa kavuştururum. Bunların çoğu yanlış kaynaklanıyor - belki de sadece ..."

"Bence şu anda senin için en iyisi bir sonraki işine odaklanmak," diyor Daniella net bir şekilde. "Eden senin adına bir açıklama yapacak. Öğleden sonra onayınız için göndereceğiz."

Emily araya giriyor. "Hepimiz bu süre zarfında kişisel olarak sosyal medyadan uzak durmanın en iyisi olduğunu düşünüyoruz. Ama yeni bir projeyi, üzerinde çalıştığınız bir şeyi duyurmak isterseniz ..." Sözünü kesiyor.

Anladım. Kapa çeneni, spot ışıklarından uzak dur ve kendi kitaplarını yazabileceğini kanıtla. Tercihen Athena Liu ile alakası olmayan bir şey olsun.

"Şu anda ne üzerinde çalışıyorsun?" Daniella dürtüyor. "Brett, bizimle sözleşmesi olmadığını biliyorum, ama ilk bakış elimizde, bu yüzden bizimle paylaşabileceğin bir şey varsa ..."

"Üzerinde çalışıyorum," diyorum kısık sesle. "Açıkçası tüm bu olanlar çok üzücü, bu yüzden dikkatim dağıldı ..."

"Ama yakında yeni bir şey bulacak," diye araya Brett. "Bulduğunda haberleşiriz. Kulağa hoş geliyor mu millet? Junie ilk paragrafı en kısa zamanda düzeltir, ben de haftaya elimizde bir şeyler olduğunda tekrar dönerim."

Todd omuz silkiyor; bu olaydaki rolü sona erdi. Daniella başını sallıyor. Hepimiz telefona bağlanıp tüm bunları yüz yüze konuşarak halledebilmemizin ne kadar iyi olduğu hakkında konuşuyoruz ve sonra Daniella Zoom odasını kapatıyor.

Brett hemen sonra takip için beni aradı.

"Benden nefret mi ediyorlar?" Sefilce soruyorum. "Daniella'nın benimle işi bitti mi?"

"Hayır, hayır." Duraksıyor. "Aslında göründüğü kadar kötü değil. Her türlü tartışma ücretsiz pazarlama için oldukça iyidir. Bir sonraki ödeme döneminde telif haklarınızın artmasını bekliyoruz."

"Ne, cidden mi?"

"Olay şu. Zoom'dan size söylemek istemedik ama görünüşe göre tüm bu fiyasko birçok sağ kanat yorumcu tarafından ele alınmış. Muhtemelen gerçekten ilişki kurmak isteyeceğiniz insanlar değiller. Yani, bu konuda açık olalım. Ama bunu bir kültür savaşı meselesine dönüştürüyorlar ve bu her zaman ilgi çeker, bu yüzden satışlar ... arttı. Ve satışların artması her zaman güzeldir."

Buna inanamıyorum. Bütün hafta boyunca aldığım ilk iyi haber bu. "Ne kadar?"

"İkramiye almanıza yetecek kadar."

Kutlama yapmak için garip bir zaman gibi görünüyor ve belki de bu çok uygunsuz, ama aklımın bir köşesinde, gözüme kestirdiğim IKEA kanepeyi nihayet almak için zihinsel bir not tutuyorum. Kitap raflarımın yanında güzel duracak.

"Daniella beni öldürmek istiyor gibiydi." Boğazımdan histerik bir kıkırdama kaçıyor. "Yani, *çok* kızgın görünüyordu-"

"Oh, Daniella'nın pek umurunda değil," diyor Brett. "İşini yapmak zorunda, anlarsınız ya. Ama günün sonunda önemli olan tek şey nakit akışı. Eden senin yanında duracak. Şu anda geri çekilmeleri için çok fazla para kazanıyorsun. Daha iyi hissediyor musun?"

"Çok daha iyi." Nefes veriyorum. "Vay canına.

Pekâlâ." "Yani yeni bir şey üzerinde mi

çalışacaksın?" "Sanırım daha iyi olur, ha?"

"Bu güzel olurdu." Brett gülüyor. "Gelecek hafta Daniella'ya göstermem için birkaç fikir yaz. Bütün bir projenin ana hatlarını çizmek zorunda değilsin, sadece bazı fikirler ortaya at ki, hala sende olduğunu bilsin. Belki Çinli bir kızla ilgili olmayan bir şey olabilir, tamam mı?"

"Ha ha," diyorum ve kapatıyorum.

O GECE TELEFONUM BİR KEZ DAHA ÇALDI, TAM DA PİZZA SİPARİŞİ VERMİŞTİM Akşam yemeği. Yeşil CEVAP düğmesine bastım, arayanın DoorDash elemanım olduğunu düşündüm. "Alo?"

"June?" Bir duraklama. "Ben Patricia Liu. Athena'nın annesi."

Oh, Tanrım. İçimden telefonu kapatıp odanın diğer ucuna fırlatmak geliyor. Ama bu her şeyi daha da kötüleştirecek - o zaman onunla konuşmaktan korktuğumu anlayacak, neden korktuğuma dair varsayımlarda bulunacak ve ben de bütün gece bana ne söyleyeceğini düşünüp panikleyeceğim. Şimdi konuşup bu işi bitirmek daha iyi. Tazminat davası açma konusunda fikrini değiştirdiyse, Brett ve Eden ekibinin bunu bilmesi gerek.

Sesimin çatlamasına olamıyorum. "Merhaba, Bayan Liu."

"Merhaba." Sesi boğuk ve genizden geliyor. Acaba ağlıyor muydu? "Arıyorum çünkü ... şey, bunu söylemenin kolay bir yolu yok."

"Bayan Liu, sanırım biliyorum-"

"Adele Sparks-Sato adında bir kadın bu sabah bana ulaştı. Athena'nın çizim defterlerinin hala bende olup olmadığını ve bir göz atıp atamayacağını sordu."

Ayrıntı vermeyince ben de "Evet?" diye sormak zorunda kaldım.

"Şey, *Son Cephe*'yi Athena'dan çaldığınızı ima etti. Athena'nın bu proje üzerinde çalıştığına dair herhangi bir kanıt olup olmadığını görmek için Athena'nın defterlerine bakmak istedi."

Elimi alnıma bastırıyorum. İşte bu kadar. Her şey bitti. *Cadı Anne* için aradığını sanıyordum ama bu çok daha kötüymüş. "Bayan Liu, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Ona hayır dedim, tabii ki." Kalbim küt küt atıyor. Bayan Liu devam ediyor. "Yabancılardan hoşlanmam. Her neyse, ona düşünmem için bana biraz zaman vermesini söyledim. Ve önce sizinle konuşmak istedim." Yine duraklıyor. Ne sormak istediğini biliyorum; sadece söyleyecek kadar cesur değil. Onu mutfağında durmuş, tırnaklarını avucuna geçirmiş, kızını canlı gören son kişinin onun magnum opus'unu da çalmış olabileceği ihtimalini yüksek sesle söylemeye çalışırken hayal ediyorum. "June . . ." Sesi kesiliyor. Burnunu çektiğini duyuyorum. "Bildiğin gibi June, o defterleri açmayı hiç istemiyorum."

Ve takip eden soru, söylenmemiş: *Bunun için bir nedenim var mı?*

İnanın bana, o anda itiraf etmek istiyorum.

İtiraf etmek için en iyi zaman, en *doğru* zaman bu olabilirdi. İki yıl önce evini ziyaret ettiğimde yaptığımız son konuşmayı düşünüyorum. Gitmek için ayağa kalktığımda Bayan Liu bana, "Keşke son romanını okuyabilseydim," dedi. "Athena kendini bana çok nadiren açtı. Onun eserlerini okumak

düşüncelerini bilmek hoş değildi ama en azından bir parçasını görmeme izin vermişti."

Bunu ondan kopardım. Bir anneyi kızının son sözlerinden mahrum bıraktım. Şimdi ona gerçeği söylersem, Bayan Liu en azından o sözleri geri alabilecek. Athena'nın hayatının son yıllarını işgal eden çabayı görecek.

Ama kıramıyorum.

Tüm bunlar boyunca aklımın başında kalmasının anahtarı buydu: çizgiyi korumak, masumiyetimi korumak. Tüm bunlar karşısında bir kez bile çözülmedim, hırsızlığı kimseye itiraf etmedim. Şimdiye kadar çoğunlukla bu yalana kendim inandım - *Son Cephe*'yi bu kadar başarılı kılanın benim çabalarım olduğuna, işin özüne indiğimde kitabın *benim* olduğuna. Gerçeği öyle çarpıttım ki, aslında onunla barışabilirim. Bayan Liu'ya aksini söylersem, her şey çözülür. Kendi tabutuma çivi çakmış olurum. Ve dünya her şeye rağmen etrafımda parçalanıyor olabilir, ama kurtarmak için en ufak bir umut bile varsa, her şeyin elimden kayıp gitmesine izin veremem.

"Bayan Liu." Derin bir nefes alıyorum. *"Son Cephe* üzerinde çok ama çok çalıştım. Kanım ve terim o kitabın içinde."

"Anlıyorum."

"Kızınız olağanüstü bir yazardı. Ben de öyleyim ve bence her iki gerçeği de göz ardı etmek hem onun mirasına hem de benim geleceğime zarar verir."

Kelimeler konusunda yetenekliyimdir. Yalan söylemeden nasıl yalan söyleneceğini biliyorum. Ve bir şekilde Bayan Liu'nun ona gerçekten ne söylediğimi bilmesi gerektiğini biliyorum. Adele Sparks-Sato'ya izin verirse Athena'nın defterlerinde ne bulacaklarını bildiğinden eminim.

Ama o Moleskin'lerin içinde yatan şey onu dehşete düşürüyor. Bu şimdi her zamankinden daha açık. Söz konusu olduğunda, kızının ruhunda yatan karanlık şeylerle yüzleşmemeyi tercih eden bir anneyle konuşuyorum. Hiçbir anne çocuğunu bu kadar iyi tanımak istemez. O halde pazarlığımızın şartları şunlar: Athena'nınkilerle yüzleşmek zorunda kalmadığı sürece benim sırlarımı saklayacak.

"Çok iyi," diyor Bayan Liu. "Teşekkür , June."

Telefonu kapatmadan önce, "Ve Bayan Liu, *Cadı Ana* hakkında ..." diye geveledim. Sözümü kesiyorum. Ne söylemek istediğimden ya da bir şey söylemenin akıllıca olup olmadığından emin değilim. Todd bana Bayan Liu'nun tazminat davası açmadığını söyledi, ama bunun başıma bela olmasından nefret ediyorum. Bayan Liu'nun kendi ağzından bu işin bittiğine dair onay almak istiyorum. "Yani, duydunuz mu bilmiyorum ama açılış yazısını yeniden yazacağım..."

"Oh, June." İç çekiyor. "Bu umurumda değil."

"Bu gerçekten özgün bir çalışma," diyorum. "İlk paragrafı ben aldım. -Nasıl olduğunu bilmiyorum, sanırım sadece alıntıları değiş tokuş ediyorduk ve bir şekilde defterime girdi ve o kadar uzun zaman oldu ki unuttum ... ama her neyse, hikayenin geri kalanı ..."

"Biliyorum," diyor Bayan Liu ve şimdi sesinde sert bir ton var. "Biliyorum, June. Athena asla böyle bir şey yazmazdı."

Ne demek istediğini soramadan telefonu kapattı.

OceanofPDF.com

On yedi

AYIN SONUNDA TOZ DÜŞMÜŞ VE TÜM İLGİLİ TARAFLAR kararlarını verdiler. İnternet tarafından nefret ediliyorum, sektör için bir utanç kaynağıyım ve yayıncımla ilişkim pamuk ipliğine bağlı.

En azından beş parasız değilim. Aslında, çoğu dış ölçüme göre, hala oldukça başarılıyım. Sürekli internette olan okur kitlesinin bir kısmının benden nefret ettiği ama Amerika'daki kitap alıcılarının geri kalanının nefret etmediği o tuhaf alanda yer alıyorum. İnsanlar hala Target ve Books-A-Million'daki satış raflarından kitaplarımı topluyor. Adele Sparks-Sato ve Diana Qiu'nun Eden'in üçüncü taraf bir soruşturma yapana kadar tüm kitaplarımı raflardan çekmesi için başlattıkları imza kampanyasına rağmen (hayal ürünü) satışlarım düşmedi.

Aslında, daha iyisini yapıyorlar. Brett skandalların bedava pazarlama sağladığı konusunda haklıydı. Son e-postasında, telif hakkı beyannamenize kadar resmi değil, ancak satışlarınız bu ay, bir yıl önce bu zamanlar olanın neredeyse iki katı.

Neler olup bittiğini öğrenmek için internetin karanlık köşelerinde biraz araştırma yapmak yeterli. Aşırı sağcı ifade özgürlüğü savunucuları beni kendi sembolleri haline getirdiler. Ben ve güzel Anglosakson yüzüm, solcu faşist iptal kültürü çetesinin mükemmel kurbanı haline geldik. (Görünüşe göre alternatif sağ, yasal süreci çok önemsiyor, ancak sadece suçlanan kişi cinsel saldırı ya da ırkçı amaçlı intihal gibi bir şey yaptığında). Popüler bir Fox News sunucusu, Eden'ın beni listesinden çıkarmaması için milyonlarca izleyicisini beni desteklemeye teşvik ediyor ve bu da binlerce Trump seçmeninin kötü muamele gören Çinli işçilerle ilgili bir kitabı satın aldığı garip bir durum yaratıyor. Reklamcım popüler bir genç YouTuber'dan gelen röportaj talebini iletiyor, ancak çoğu kişinin

Viral videolarının başlıkları "EKONOMİ DERSİME SİLAH SOKUŞUMU İZLEYİN LOL" ve "LIB SNOWFLAKE KÜRTAJ KONUSUNDAKİ GERÇEKLERLE BOĞUŞUYOR" gibi şeyler.

Tamam, evet, bunun ne kadar kötü göründüğünü biliyorum. Taylor Swift gibi benim de beyazların üstünlüğünü savunan bir Barbie olmak gibi bir niyetim yoktu. Açıkçası ben bir Trumper değilim, Biden'a oy verdim! Ama bu insanlar bana para yağdırıyorsa, kabul etmem çok mu yanlış? Fırsatını bulduğumuzda ırkçı cahillerden para koparmayı kutlamamalı mıyız?

İşler şu şekilde gelişti. İtibarımı kaybettim, ancak iptal edilmekten çok uzağım ve öngörülebilir bir gelecek için sabit bir gelirim var. İşler daha da kötü olabilirdi. Belki yayıncılıktaki tüm köprülerimi yaktım ama bu hayatımın bittiği anlamına gelmiyor. Hâlâ benim yaşımdaki çoğu insandan daha fazla birikimim var. Belki de ilerlemişken durmanın zamanı gelmiştir.

Sonraki haftalarda sık sık yazmayı tamamen bırakmayı düşündüm. Belki de annem başından beri haklıydı; belki de uzun bir kariyer benim için uygun değildi. Belki de *Son Cephe*'yi kendimi başka bir yere yerleştirmek için bir fırlatma rampası olarak görmeliyim. Herhangi bir meslek öncesi yüksek lisans derecesini kadar param ve bir Ivy League okulundan en iyi on hukuk veya işletme programına girmek için uygun derecede yüksek bir not ortalamam var. Belki LSAT için çalışırım. Belki de bazı çevrimiçi sayısal eğitim kamplarına kayıt olurum ve sonra danışmanlık işine girerim.

Beyaz olmanın sizi sıkıcı ve gereksiz kılmadığı, aksine mükemmel derecede ortalama ve arzu edilen bir işe alım olduğu, açıkça tanımlanmış saatleri ve yan hakları olan istikrarlı bir iş olasılığı caziptir. Artık panik içinde gezinmek yok; sik ölçme yarışmaları yok; pazarlamacımın benden nefret edip etmediğini anlamak için e-postaları binlerce kez okumak yok.

Ama hayatıma anlam katan tek şeyi bırakamam.

Yazmak, gerçek sihre en yakın şeydir. Yazmak yoktan bir şey yaratmaktır, başka diyarlara kapılar açmaktır. Yazmak, gerçek dünya çok acı verdiğinde size kendi dünyanızı şekillendirme gücü verir. Yazmayı bırakmak beni öldürür. Bir daha asla bir kitapçıya girip de kitapların sırtlarını özlemle karıştırmadan, bu kitapların raflarda yerini almasını sağlayan uzun editoryal süreci merak etmeden ve kendi kitaplarımı anımsamadan yürüyemeyeceğim. Ve hayatımın geri kalanını Emmy Cho gibi biri ne zaman bir kitap anlaşması yapsa, ne zaman yeni yetme bir gencin benim yaşamam gereken hayatı yaşadığını öğrensem kıskançlıktan çatlayarak geçirirdim.

Yazmak çocukluğumdan beri kimliğimin özünü oluşturdu. Babam öldükten, annem içine kapandıktan ve Rory bensiz bir hayat kurmaya karar verdikten sonra yazmak bana hayatta kalmak için bir sebep verdi. Ve beni ne kadar mutsuz etse de, yaşadığım sürece bu büyüye tutunacağım.

SORUN ŞU KI, DANIELLA IÇIN YAZACAK BIR ŞEYIM YOK. Eski yazılarımın hiçbiri Sunumlar işe yarar. Eski proje taslaklarımdan birkaçını metaforik sandıktan çıkardım, ancak hepsinin öncülleri artık bana sıkıcı, türevsel veya aptalca geliyor:

Yüz yıldır ölü olan bir çocuğa aşık olan bir kız hakkında bir YA romantik komedi. (Bu kitap tamamen hislerden oluşuyor, olay örgüsü yok ve büyük ölçüde Nathan Hale'in kampüsteki heykeline olan üniversite aşkıma dayanıyor).

Döngüyü kırmanın bir yolunu bulana kadar yüzyıllar sonra trajik hikâyelerinin aynı tekrarında yeniden dünyaya gelen bir çift aşık. (Önerme güzel ama bu kadar farklı tarihsel dönemi araştırmak çok ürkütücü. Yani, 1700'lerin nesi sevimli?)

Hayalet olarak geri dönen eski erkek arkadaşı tarafından öldürülen ve bir sonraki kurbanını kurtarmaya çalışan bir kız, ancak başarısız olmaya devam ediyor ve sonunda öldürülen kızlar, sonunda adamı hapse atmayı başaran bu hayalet ekibini oluşturuyor. (Tamam, bu umut vaat ediyor ama Netflix daha yeni modern bir Bluebeard yeniden anlatımı yayınladı ve ben yine intihal ile suçlanmak istemiyorum).

Wikipedia ve Britannica Ansiklopedisi'ne göz atıyor, genişletmek için umut verici tarih külçeleri arıyorum. Belki *Titanik*'ten kurtulan kayıp Çinliler hakkında yazabilirim. Ya da Gold Mountain'daki dilenciler. Ya da NYPD Doğu Çetesi Birimi - onlara Yeşim Timi deniyordu ve bu bir başlık için çok havalı bir isim olurdu, değil mi? Ya da Çin mafyası-Patrick Radden Keefe, yıllarca New York'ta faaliyet gösteren Çinli bir yılanbaşı hakkında kurgusal olmayan harika bir kitap yazdı. Ya onun hayatının kurgusal bir versiyonunu yaparsam?

Peki neden Çin'e bu kadar takıntılıyım? Neden kendimi sınırlandırıyorum? Rus göçmenler ya da Afrikalı mülteciler hakkında yazmanın da aynı derecede geçerli olması gerekmez mi? Yazarlık markamı hiçbir zaman Çin'le sınırlandırmak istemedim; sadece tesadüfen böyle oldu. Büyükanne ve büyükbabalarımdan birinin Yahudi olabileceğini düşünüyorum; halalarımdan birini arayıp sorabilir, bunu Yahudi tarihi ve mitolojisine bir köprü olarak kullanabilirim. Ve annemin daha önce Çeroki mirasından bahsettiğini de biliyorum.

Belki de bu sorgulanmaya değer - belki de burada sahip olduğumu bile bilmediğim bağlantıları keşfetmemle ilgili bir hikaye vardır.

Doğruyu söylemek gerekirse, iş gözümü korkutuyor. *Son Cephe* için tüm o araştırmaları zaten yaptığımdan, Çin'den esinlenen hikayeler biraz daha kolay görünüyor. Tarih hakkında, güncel siyasi temas noktaları hakkında zaten çok şey biliyorum. Eleştirel kelimeleri zaten konuşuyorum; tek ihtiyacım olan bir kanca.

Bir keresinde gittiği her yere küçük bir not defteri taşıyan ve gün boyunca karşılaştığı her olayla ilgili en az bir gözlemini yazan bir şairle tanışmıştım. *Barista'nın saçları umutsuz bir mor tonundaydı. Yanındaki masada oturan kadın "evet" kelimesini bir oyalama taktiği gibi uzatıyordu. Patronun adı kapıcının dilinden paslı bozuk paralar gibi kayıyordu.*

"Topladığım kadarını yaratmıyorum," diye açıklıyor şair. "Dünya zaten çok zengin. Benim tek yaptığım insan hayatının karmaşasını damıtarak konsantre bir okuma deneyimine dönüştürmek."

Aynı şeyi DC'de ayak işlerini yaptığım bir günde de deniyorum. Kuru temizlemeciyle ilgili bazı düşüncelerimi kaydediyorum -kalabalık*, verimli, sahibi ya Yunan ya da Rus ve hangisini seçemediğim için ırkçılık mı yapıyorum*- ve K Street Trader Joe's'da -*buraya* her *geldiğinde raflar organik vaatlerle dolu görünüyordu, ama* her *zaman kaçınılmaz olarak aynı zencefilli çörek torbası ve mikrodalga fettuccini ile ayrıldı*. Kasada bir şeyler karalarken kendimi çok bilgili ve gözlemci hissediyorum ama eve döndüğümde ürettiğim hiçbir şeyde kıvılcım bulamıyorum. Hepsi çok yavan. Kimse Trader Ming's'in mutfak politikalarını okumak istemez.

Daha ileri gitmeliyim. Beyazların her gün görmediği şeyler hakkında yazmam gerekiyor.

Ertesi öğleden sonra, yaklaşık beş yıldır DC'de yaşamama rağmen aslında hiç gitmediğim Çin Mahallesi'ne giden yeşil hatta biniyorum. Reddit'te DC'nin Çin Mahallesi'nin şehirdeki en yüksek suç oranlarına sahip olduğunu gördüğüm için biraz endişeliyim ve metro istasyonundan çıktığımda her yer tehditkar bir ihmal havası taşıyor. Ellerimi ceplerime sokmuş, parmaklarımı telefonuma ve cüzdanıma sıkıca sarmış bir şekilde yürüyorum. Keşke biber gazı getirseydim.

Bu kadar gergin bir beyaz kız olmayı bırak, diye kendimi azarlıyorum. *Burada gerçek insanlar yaşıyor; burası bir savaş bölgesi değil.* Eğer gergin bir turist gibi davranırsam onların hikayelerini öğrenemem.

Calvary Baptist Kilisesi'nin önünden geçiyorum ve beni turkuaz ve altının görkemli tonlarıyla Çin Mahallesi'ne davet eden Dostluk Kemeri'nin fotoğrafını çekiyorum. Ortadaki levhada ne yazdığını bilmiyorum; daha sonra bakmam gerekecek.

Bunun dışında Çin Mahallesi'nin kültürel alanda sunabileceği pek bir şey yok. Bir Starbucks, bir Ruby Tuesday, bir Rita's ve bir Bed Bath & Beyond'un önünden geçiyorum. Bu mağazaların hepsinin kapısında gururlu altın ya da kırmızı hatlarla Çince isimler asılı ama içeride başka her yerde bulabileceğiniz şeyler var. Garip bir şekilde, etrafta çok fazla Çinli görmüyorum. Bir süre önce DC Çin Mahallesi'nin acımasızca soylulaştırıldığını iddia eden bir makale okumuştum, ancak DC'nin herhangi bir mahallesine bu kadar çok benzeyeceğini beklemiyordum.

Açlıktan ölüyorum, bu yüzden gördüğüm ilk sıradan lokantaya giriyorum - Bay Shen'in Mantıları adında bir dükkan, vitrini dolduran Çince tabelalar ve TripAdvisor kupürleri arasında İngilizce adı zar zor görülebiliyor. Mekan biraz köhne gibi. Masalar yontulmuş, camlar yağlı. Ama bu otantik bir Çin restoranının işareti değil mi? Bunu bir keresinde Twitter'da okuduğumu hatırlıyorum. Eğer bir Çin yemeği mekânı estetiği için hiç çaba harcamıyorsa, bu yemeklerin harika olduğunun bir işaretidir. Ya da sahiplerinin umurunda olmadığının.

İçerideki tek kişi benim. Bu kötüye işaret sayılmaz. Saat öğleden sonra dört; öğle yemeği için çok geç, akşam yemeği için çok erken. Garsonun biri önüme kirli görünümlü bir bardak su ve plastik bir menü koyup uzaklaşıyor.

Kendimi aptal gibi hissederek etrafıma bakındım. Belli ki çalışanların yemek saatleri arasındaki boş zamanlarına izinsiz giriyorum ve bu kadar çok yer kapladığım için kendimi garip hissediyorum. Burada yemek istediğim hiçbir şey yok. Menü tamamen farklı türde çorba köftelerinden oluşuyor. Çorbalı mantının ne olduğunu bilmiyorum ama kulağa iğrenç geliyor. Mutfak kapısından yayılan ağır, küflü, çöplüğü andıran koku iştahımı kaçırıyor.

"Hazır mısınız?" Garson kız, elinde kalem ve defterle yanımda beliriyor.

"Pardon, evet." Duraksıyorum, sonra menüde gördüğüm ilk şeyi işaret ediyorum. Sanırım bu noktada çekip gitmek kabalık olur. "Domuz etli ve pırasalı köfte alabilir miyim?"

"Altı mı, on iki
mi?" "Altı."

"Haşlanmış mı yoksa
tavada mı kızartılmış?"

"Haşlama mı?"

"Anladım." Menümü aldı ve başka bir şey söylemeden mutfağın arkasına gitti.

Ne kaltak, diye düşünüyorum ama sonra o tweet'e göre kötü servisin iyi Çin yemeklerinin ayırt edici özelliklerinden biri olduğunu hatırlıyorum. Bu çorba köfteleri bu dünyanın dışında olsa iyi olur.

Olumlu yönlere odaklanmaya çalışıyorum. Dikkat edersem burada iyi bir anlatı potansiyeli bulabilirim. Belki de bu, sahibinin kızı ruhsuz kurumsal işini bırakıp toplumun, sosyal medyanın ve sihirli, konuşan bir ejderhanın yardımıyla aile işletmesini yeniden canlandırana kadar, Çin Mahallesi'ndeki bir restoranın iflas edişinin iç açıcı hikayesidir. Belki şirret garsonuma sempatik bir arka plan hikâyesi ve kişilik değişimi verebilirim. Belki de verememem. Düşündükçe, *Ratatouille* ve *Mulan*'ın hikayelerinin birleşimi gibi geliyor.

Beyaz gözlerle bakmayı bırak, diye uyarıyorum kendimi. Bu insanlar hakkında hiçbir şey bilmeden onlar hakkında hikâyeler uyduramam. Yerel halkla konuşmalıyım. Arkadaş edinmeli, nereden geldiklerini anlamalı, yalnızca Çinli Amerikalıların bilebileceği ilginç ayrıntıları öğrenmeliyim.

Görünürdeki tek kişi arkamdaki masaları silen orta yaşlı bir adam. Onun başlamak için iyi bir yer olduğunu düşündüm.

Boğazımı temizleyip ona el sallıyorum.

"Adın ne senin?" Sesim yapay olarak parlak ve neşeli çıkıyor ve yüz hatlarımı nötr ya da en azından daha az ürkütücü bir hale getirmeye çalışıyorum. Lisedeyken araştırmacı gazetecilik dersi almıştım ve bazı ipuçlarını hatırlıyorum: dostça bir ilişki kurmak, dikkatle dinlemek ve izlemek, doğrudan göz teması kurmak, net ve açık uçlu sorular sormak. Keşke bir iPhone kaydı başlatmayı hatırlasaydım. Konuşurken alıntılar yapmam gerekiyor ama gözünü korkutur diye kalemimi ve not defterimi çıkarmak istemiyorum.

"Özür dilerim hanımefendi." Elindeki bezi bırakıp bana doğru yürüdü. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır, sadece biraz sohbet etmek istedim, eğer vaktiniz varsa."

Kelimeler ağzımdan çıkarken irkiliyorum. Bu neden bu kadar rahatsız edici? Sanki yaramazlık yapıyormuşum, başkasının çocuğuyla izinsiz konuşuyormuşum gibi hissediyorum. Ama bu çok saçma. Dostça bir sohbetin nesi yanlış?

Garson orada öylece durmuş, beklentiyle beni izliyordu, ben de pat diye "Çin Mahallesi'nde yaşamayı seviyor musun?" diye sordum.

"DC Çin Mahallesi mi?" Omuz silkiyor. "Gerçek bir Çin Mahallesi değil. Belki de Çin Mahallesi'nin bir taklidi. Aslında ben Maryland'de yaşıyorum."

İngilizcesi beklediğimden çok daha iyi. Aksanı ağır ama hangi yeni İngilizce konuşanı "simulacrum" kelimesini kullanır ki? Kısaca, bu aksanların beyaz müşterilere özgünlük aktarmak için mi takıldığını merak ediyorum. Ayrıca, kendi hükümetini gücendirdiği için Amerika Birleşik Devletleri'ne göç eden profesörlerden ya da doktorlardan biri olup olmadığını da merak ediyorum. Her ikisi de eğlenceli bir olay örgüsü olabilir. "Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?"

Düşünmek için bir an duraklar. "Oh, belki dokuz yıl oldu. On. Eşim Kaliforniya'ya gitmek istedi ama ben kızımıza yakın olmak istedim. Belki o mezun olunca taşınırız."

"Oh, harika," dedim. "Kızınız Georgetown'a mı gidiyor?"

"George Washington. Ekonomi okuyor." Paçavrasını alıp yarı yoldan diğer masalara dönüyor. Onu kaybetmek istemediğim için pat diye sordum: "Bu restoranda çalışmayı nasıl buluyorsun? Bu restoranda çalışmakla ilgili ilginç bir hikayen var mı?"

"Affedersiniz, yardımcı olabilir miyim?"

Garson kız mutfaktan çıktı. Aramıza bakıyor, gözlerini kısıyor ve sonra yaşlı adama Çince hızlı ve kısa bir şeyler söylüyor. Adamın yanıtı umursamazca geliyor - belki de sakin *ol* gibi bir şey söylediğini düşünüyorum, ama kadının tonu yükseliyor, daha acil. Sonunda omuz silkerek elindeki bezi masanın üzerine atıyor ve mutfak kapısının arkasına çekiliyor.

Garson kız bana döndü. "Eğer bir sorun varsa, yardımcı olmaktan mutluluk duyarım." "Hayır, değil, sadece sohbet etmeye çalışıyorum." Elimi salladım

özür diledi. "Üzgünüm, muhtemelen meşgul olduğunun farkındayım."

"Evet, hepimiz oldukça meşgulüz. Burası biraz sessiz olduğu için üzgünüm ama garsonların işlerini yapmalarına izin vermeniz gerekecek."

Gözlerimi deviriyorum. Buradaki tek müşteri benim; ne kadar fazla çalışıyor ki? "Tamam," diyorum mümkün olduğunca umursamaz bir şekilde.

Gitmiyor. "Başka sorunuz var mı?"

Sesi titriyor. *Korkuyor*. Birden bunun neye benzediğini fark ediyorum - polis ya da ICE olduğumu, yaşlı adamı yakalamaya çalıştığımı düşünüyor olmalı. "Aman Tanrım." Ellerimi önümde çırpıyorum -ne için, silahım ya da rozetim olmadığını kanıtlamak için mi? "Hayır, öyle değil-"

"Peki bir şey?" Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, sonra başını eğiyor. "Bekle, sen o yazar değil misin?"

Kalbim küt küt atıyor. Daha önce kitapçı ya da konuşma etkinliği olmayan bir yerde hiç tanınmamıştım. Bir an için gururum okşandı ve bir yanım benden imza isteyeceğini düşündü. "Ben-um, evet, ben Juniper-"

"Sen Athena Liu'nun çalışmasını çalan kızsın." Yüzü sertleşiyor. "Biliyordum, fotoğrafını internette görmüştüm. Juniper Song, değil mi? Ya da Hayward, ya da her neyse. Ne istiyorsun?"

"Sadece sohbet etmeye çalışıyorum," diyorum zayıfça. "Söz veriyorum, amacım-"

"Umurumda değil," diyor sertçe. "Burada ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum ama biz bunun bir parçası olmak istemiyoruz. Aslında, sizden gitmenizi istemek zorundayım."

Muhtemelen beni dışarı atmaya hakkı yok. Halkı rahatsız etmiyorum; yasadışı bir şey yapmadım. Tek yaptığım bir garsonla öylesine sohbet etmekti. Yerimde durmayı, bir müşteri olarak haklarımı uygulamayı, beni çıkarmak istiyorlarsa polisi aramaları konusunda ısrar etmeyi düşünüyorum. Ama başka bir nedenden dolayı viral olmamayı tercih ederim. YouTube başlığını hayal edebiliyorum: "Chinatown Karen ICE Olmadığında Israr Ediyor."

"Tamam." Ayağa kalkıyorum. "Köftelerimle uğraşma o zaman."

"Emin misiniz?" diye sorar garson kız. "Para iadesi yapmıyoruz. Sekiz doksan beş, artı vergi."

Yüzüm yanıyor. Zihnim esprili bir yanıt bulmaya çalışıyor ama acınası ya da düpedüz ırkçı olmayan bir şey düşünemiyorum. Bunun yerine cüzdanımdan bir yirmilik çıkarıp çantamı omzuma atıyorum ve onu geçip kapıya doğru ilerliyorum, dışarı fırlarken arkamdan gelen alaycı homurtuları duymamış gibi yapıyorum.

BRETT, YARATICI ÇÖLÜMDE YAKLAŞIK BIR AY SONRA BENI RAHATSIZ ETMEYE BAŞLADI. Yapabilirim.

Bana zaman tanımaya çalıştığını söylüyor -şimdiye kadarki tüm e-postaları nazik, kibarca ifade edilmiş dürtmelerdi- ama belli ki sabrı tükeniyor.

Size yeni bir fırsat sunmak istiyorum, son mektubunu okuyor. Uygun bir zamanda arayın.

İnledim, sonra telefonuma uzandım.

İlk zil sesinde telefonu açar. "June! Sesini duyduğuma sevindim. ?"

"Pekala. Nefret mektupları çoğunlukla durdu. Artık ölüm tehditleri almıyorum."

"Bu iyi işte. Sana geçeceğini söylemiştim." Duraklıyor. "Ve son konuştuğumuz şeyle ilgili olarak-"

"Hiçbir şey yok." En iyisinin kaçırmak olduğunu düşündüm. "Hiçbir şeyim yok, tek bir fikrim bile yok. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Üzgünüm, duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum."

Suçluluk hissediyorum. Brett için mesele para değil. İtibarı da tehlikede; Eden editör ekibine şimdiye kadarki en utanç verici müşterilerini getirerek onlarla köprüleri yakmak istemiyor. Ama boş yere umut veremem.

Brett'in hayal kırıklığına uğraması için kendimi hazırladım. Onun yerine hemen soruyor, "Peki ya IP işi?"

Bir alayımı bastırıyorum. IP-fikri mülkiyet-iş vasat yazarlar içindir, ya da bana hep öyle söylendi. Orijinal projelerini satmayı başaramayan insanlar için ucuz, kiralık işçilik. "Ne olmuş ona?" " istediğim, eğer kendi fikrinizi bulmakta zorlanıyorsanız konsepti, bir taslağa göre yazmaya ne dersiniz?"

"Ne, süper kahraman romanı gibi mi? Hayır, teşekkürler Brett. Benim hala *standartlarım* var.
-"

"Uzun zaman oldu, June. İnsanlar sabırsızlanmaya başladı." "Donna Tartt romanları arasında on yıl geçiriyor," diye burnumu çekiyorum.

"Şey." Brett bariz olanı, yani benim Donna Tartt olmadığımı söylemiyor. "Koşullar farklı."

İç çekiyorum. "IP nedir? Marvel mı? Disney mi?" Belki bir *Star Wars* romanı okuyabilirim. Yani, kulağa çok zor geliyor ve önüme sürdükleri karakterleri önemsemem için inek geçmişimin derinliklerine inmem gerekecek, ama bir şeyler yapabilirim. En azından o kitapları satın alan ortalama, anlayışsız fanboyları kandıracak kadar iyi.

"Aslında mevcut bir franchise için olmaz. Snowglobe'u hiç duydunuz mu?"

İsim bir şeyler çağrıştırıyor. Bu kelimenin Twitter'da dolaştığını gördüm - belki de hesapları beni yakın zamanda takip etti - ama bunun dışında önemli bir şeyle bağlantı kuramıyorum. "Bunlar bir tür kitap paketleme şirketi mi? Gösterişli bir basın gibi mi?"

"Şey, her türlü şeyi yapıyorlar. Kurucuların hem yayınevleri hem de film stüdyolarıyla bağlantıları var. Geliştirmek için editörlerle çalışıyorlar

Pazarın mevcut ihtiyaçlarına uygun fikirler ve ardından bunları oluşturmak için yazarlarla birlikte çalışırlar. Büyük yayınevlerindeki editörlerin ne aradığını tahmin etmekten kurtuluyorsunuz. Ve siz de fikri gerçekten ele alıp kendinize ait kılmak için bolca yaratıcı esnekliğe sahip olursunuz."

"Yine de telif hakkına sahip olmaz mıyım?" IP hakkında fazla bilgim yok, ancak internette okuduğum kadarıyla, genellikle yaratıcı için zor bir anlaşma. Telif hakkına sahip olduğunuz ve telif ücreti aldığınız orijinal mülklerin aksine, IP yazarlarına genellikle yalnızca önden sabit bir ücret ödenir. Örneğin popüler bir video oyunu serisi için yazılan bir roman on binlerce kopya satabilir. Ancak çok satan bir kitap olsa bile, işe alınan yazar hiçbir zaman on bin dolardan fazlasını göremeyebilir. Bu altı ila sekiz aylık bir çalışma için inanılmaz bir ücret değil. "Ve insanlar fikri mülkiyet ciddiye almıyor, değil mi? *Ciddi* bir edebi çalışma değil."

"Sevilen pek çok eser IP'dir," diyor Brett. "Sadece öyle oldukları yaygın bir bilgi değil. Her neyse, bu kalıcı bir kariyer hamlesi olmaz, sadece bu çöküşü atlatmana yardımcı olacak bir şey. Önceden var olan bir iskeleniz varsa daha iyi iş çıkarabilirsiniz gibi görünüyor."

Bunu söyleme şeklinden nefret ediyorum. Sanki aramızda bir şakaymış gibi, sanki *Son Cephe* hakkındaki gerçeği biliyormuş gibi. *Göz kırp, ima et, Junie. Sayılarla resim yapabildiğini biliyoruz. Sana yeni bir boyama kitabı bulalım.*

Dürüst olmak gerekirse, bu dünyadaki en kötü fikir değil. Ama bu düşünce gururumu incitiyor. Ülkedeki en iyi edebiyat ödüllerinden bazılarına aday oldum; bundan kiralık iş yapmaya geçmeyi hayal bile edemiyorum. "Maaşın berbat olacağını varsayıyorum."

"Pazarlık yapmaya istekliler, özellikle de böyle yüksek profilli bir yazar için. Ama evet, telif ücretleri sizin alıştığınız kadar yüksek olmayacaktır."

"O zaman ne var?"

"Yeni bir kitabın çıkar. Böylece konuşacak yeni bir şeyiniz olurdu. Konuşmayı ilerletecek bir şey."

İyi oynadın, Brett. Haklısın. Sormadan edemeyeceğim: "Peki saha ne olacak?"

Bana hemen söyleyemez. Önce bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamam gerekiyor ama neyse ki hazırda bir tane var ve bana sadece bir DocuSign bağlantısı göndermesi gerekiyor. O bunları hallederken ben de Snowglobe'u araştırıyor ve şirketin web sitesine göz atıyorum. Kurucuların hepsi genç, şık görünümlü beyaz kadınlar; her zaman sektörel etkinliklerde ellerinde chardonnay ile dolaşırken gördüğüm türden. "Güncel Projeler" sayfalarında üretim görüyorum

Amazon, Hulu ve Netflix ile yapılan anlaşmalar listelenmiş. Aslında birkaç tanesini duymuştum -Brett haklıydı, kaç tane popüler projenin IP olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki bu o kadar da kötü olmazdı. Belki de birilerinin piyasanın istediği şeyi bulmasına izin vermek daha kolay olurdu, böylece ben de iyi olduğum şeye, yani güzel yazmaya odaklanabilirdim.

"Tamam." Gizlilik Sözleşmesi imzalandı; Brett tekrar hatta. "Çin'in sosyal meseleleri konusundaki uzmanlığınızdan yararlanmak istiyorlar, değil mi?"

İçimi bir korku kaplıyor. "Tamam..."

"Ve tek çocuk politikasını biliyorsunuz, değil mi?"

"Hani şu kadınları kürtaja zorladıkları yer mi?"

"Hayır, Çin'de 1978 yılında başlatılan nüfus kontrol politikasını kastediyorum." Bunu Wikipedia'dan okuyor. Biliyorum, çünkü az önce ben de aynı Wikipedia sayfasını açtım.

"Ben de öyle dedim zaten. Kadınları kürtaj yaptırmaya zorluyorlardı." Haklı olup olmadığımı kontrol etmek için "kürtaj" kelimesini hızlıca aratıyorum ve haklı sayılırım. "*Bunun* hakkında bir roman mı istiyorlar?"

"Bu konuya modern bir bakış açısı getirmek istiyorlar. Yani tek çocuk politikasıyla ilgili sorun Çin'de çok fazla erkek olması, değil mi? Seçici kürtajlar yüzünden. Ataerkil bir kültür olduğu için ebeveynler erkek çocuk sahibi olmayı tercih ediyor, bu yüzden de çok sayıda kayıp kız ve kadın var. Bu nedenle Çinli erkeklerin eş bulması ya da kendi çocuklarına sahip olması zor. Şu ana kadar olanları görüyor musunuz?"

"Tabii."

"İşte distopya burada devreye giriyor. *The Handmaid's Tale'e* benzer bir dünya hayal edin. Kadınlar kurumlarda yetiştiriliyor, bebek yapıcı olarak doğuyor ve yetiştiriliyor ve kocalarına ev kölesi olarak satılıyorlar." Brett gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Oldukça keskin bir yorum, değil mi? İstersen temaları genişletip Batı ataerkilliğinin ince bir eleştirisi haline bile getirebilirsin. Size kalmış. Dediğim gibi, konseptle oynamak için çok fazla esnekliğe sahip olacaksın. Sen ne düşünüyorsun?"

Uzun bir süre sessiz kaldım. Sonra, çünkü birimizin bunu yüksek sesle söylemesi gerekiyor, "Brett, bu aptalca. Aklı başında hiç kimse bunun üzerinde çalışmak istemez."

(Aslında yanılıyorum. Bu konuşmadan iki hafta sonra, aşağıdaki duyuruyu okumak için tarayıcımda Twitter'ı açacağım: "Simon & Schuster, Snowglobe, Inc. ile ortaklaşa olarak

ünlü yazar Heidi Steel ile birlikte, tek çocuk politikasından esinlenen distopik bir dünyada geçen heyecan verici bir aşk romanı *olan Çin'deki Son Kadın'*ı yayınladı!")

"Bunun gerçekten işe yarayabileceğini düşünüyorum," diyor Brett. "Bu harika bir konsept. Size feminist kalabalığı getiriyor. Bu sizin kitap kulübü pazarınız. Ve burada çok fazla film potansiyeli var - eminim *The Handmaid's Tale* sona erdiğinde kanallar bir sonraki büyük şeyin peşine düşeceklerdir."

"Ama *hikaye* fikri - yani, bu pek çok farklı şeyi bir araya getiriyor. Ciddi mi bunlar? Tek çocuk politikası *Damızlık Kızın Öyküsü'*yle mi buluşuyor? Tüm Çin'i rahatsız edeceğimizden endişelenmiyorlar mı?"

"Kitap Batı'da yayımlanacak Junie. Yani kimin umurunda?"

Adele Sparks-Sato ve Xiao Chen'in pençelerini biledi̇klerini görebiliyorum. Çin siyasetinden pek anlamam ama ben bile bu şeyin etrafında *parlayan* kara mayınlarını fark edebiliyorum. Eğer bunu yazarsam, ÇHC'den, Çin halkından, erkeklerden ya da her üçünden de nefret ettiğim için iç organlarım çıkarılacak.

"Kesinlikle olmaz," diyorum. "Bu bir başlangıç değil. Başka fikirleri yok mu? Snowglobe ile çalışmaya karşı değilim, sadece bu fikirden gerçekten nefret ediyorum."

"Evet, yapıyorlar ama sunumlarını doğru geçmişe sahip yazarlara göre ayarlıyorlar. Bu yıl çeşitliliğe doğru büyük bir dönüş yapıyorlar."

. "Beni istemeleri şaşırtıcı o zaman."

"Hadi ama," diyor Brett. "En azından tedaviye bir göz at. Daha yeni gönderdim. Ve sen spekülatif kurguya başladın, yani zaten yerleşik bir hayran kitlen var ..."

Brett'in büyülü gerçekçilikle ilgilenen insanların bu tür yakın gelecek bilim kurgularıyla ilgilenmediğini anladığından emin değilim. "Tamam, ama Pekin'de geçen bir distopyanın benim ilgi alanımın oldukça dışında olduğunu kabul etmelisin."

"Birkaç yıl önce, *Son Cephe* gibi bir projenin size oldukça uzak olduğunu söyleyebilirdim. Ufkunu genişletmek için hiçbir zaman geç değildir. Bir düşün Junie. Bu senin kariyerini kurtarabilir."

"Hayır, olmayacak." Gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğimden emin değilim. "Hayır, Brett, bunun kariyerleri bitiren türden bir şey olduğuna eminim."

"June. ama. Böyle bir fırsat bir daha elimize geçmeyebilir."

"Lucasfilm hatta olursa beni ara," diyorum. "Ama üzgünüm, Brett. Ben bile bu kadar alçalmam."

OceanofPDF.com

On sekiz

TEMMUZ AYINDA ÇANTALARIMI TOPLAYIP KUZEYE UÇARAK GENÇ AAPI'DE DERS VERECEĞİM

Massachusetts'teki Yazarlar Atölyesi. Beni bu sezon için tekrar davet eden tek program bu ve muhtemelen bunun tek nedeni Athena'nın adına verilen o aptal yıllık burs için hala ödeme yapıyor olmam (atölye Asyalı Amerikalı Yazarlar Kolektifi tarafından finanse ediliyor ve ev sahipliği yapıyor ve Peggy Chan her ikisinin de koordinatörü). Adele Sparks-Sato blogu patladığından beri diğer düzenli işlerim de azaldı. Geçen yaz, açılış konuşmaları ve konuk konuşmalarla haftadan haftaya doluydum; bu yaz, Mayıs ve Ağustos ayları arasında takvimimde hiçbir şey yok.

YAWW'yi iptal etmeyi şiddetle düşündüm, ancak nihayetinde bitmek bilmeyen, monoton bir yazla yüzleşemezdim. Dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey, bütün gün dairemde volta atıp tek bir kelime bile yazmaya çalışıp başaramamaktan daha iyi geldi. Ayrıca, bunun benim için iyi olacağını umuyorum. Öğretmenlik tartışılmaz derecede asil bir görev ve bu beni halkın gözünde kurtarmasa bile, en azından henüz halk düşmanı olduğuma karar vermemiş bir grup öğrenciyle köprü kurabilir. Yazmayı yeniden eğlenceli hale getirebilir.

Seçkin bir sınıfla günlük dört saatlik bir eleştiri oturumuna liderlik etmekle görevlendirildim: tüm lise üst sınıf öğrencileri yazı örneklerinin gücüne göre seçtim. Onlarla yüz yüze tanışmak büyüleyici. Gruptaki büyük kişilikleri hemen fark ediyorum: Christina Yee, çok belirgin siyah göz kalemi olan ve yazı örneğinde bolca vücut korkusu ve dişler içeren küçük bir gotik kız; Johnson Chen, K-pop şarkıcısı gibi jöleli saçları ve seksenler tarzı paltoları olan ve göbekli yazı örneği beni çirkin bir ördek yavrusu olduğuna inandırmıştı ama aslında açıkça bir kız ; ve Skylar Zhao, uzun boylu ve uzun bacaklı

Tanışma sırasında kendi neslinin Athena Liu'su olma niyetini açıklayan yükselen son sınıf öğrencisi.

Nasıl algılandıkları umurlarında değilmiş gibi kayıtsızca sallanıyorlar ama beni etkilemeyi ne kadar çok istediklerini anlayabiliyorum. Klasik acemi yetenek zihniyetine sahipler - iyi olduklarını ya da iyi olabileceklerini biliyorlar, ancak bu gerçeğin kabul edilmesini istiyorlar ve reddedilmekten korkuyorlar. Bu duygu karışımını çok iyi hatırlıyorum: dizginlenemez bir hırs, kişinin kendi çalışmasının aslında *bu* kadar olağanüstü olabileceğine dair artan bir gurur, şaşırtıcı, tedavi edilemez bir güvensizlikle eşleşiyor. Ortaya çıkan kişilik şaşırtıcı derecede sinir bozucu, ama bu çocuklara sempati duyuyorum. Tıpkı benim on yıl önceki halim gibiler. Şu anda iyi ifade edilmiş bir iğneleme özgüvenlerini onarılamaz bir şekilde yok edebilir. Ama doğru cesaretlendirici sözler uçmalarına yardımcı olabilir.

Bu yaz, onlar için öyle olmaya karar verdim. Dünyanın geri kalanını bir kenara bırakacağım. Twitter'ı kontrol etmeyi, Reddit'e göz atmayı ve kendi yazdıklarım üzerinde kafa yormayı bırakacağım. İyi olabileceğim tek bir şeyi yapmaya odaklanacağım.

Tanışma faslı iyi gidiyor. Yıllarca aldığım yaratıcı yazarlık derslerinden öğrendiğim buz kırıcıları kullanıyorum: En sevdiğiniz kitap hangisi? ("*Ses ve Yankı*," diyor Skylar Zhao, Athena'nın ilk kitabından alıntı yaparak. "*Lolita*," diye yanıtlıyor Christina, çenesini meydan okurcasına dışarı çıkararak. "Nabokov'dan mı?") Sonunu yeniden yazabilseydiniz mükemmel olacak kitap hangisidir? ("*Anna Karenina*," diyor Johnson. "Sadece kendini öldürmezdi.") Odanın içinde dolaşarak kısa bir öykü oluşturuyoruz ve her birimiz bir öncekine bir cümle ekliyoruz. Bu öyküyü beş dakikanın altında bir sürede hızlıca gözden geçiriyoruz. Aynı diyalog satırının farklı yorumlarıyla oynuyoruz: "*Onu* öldürmemiz gerektiğini *asla* söylemedim!"

Bir saatin sonunda hepimiz gülüyor ve aramızda şakalar yapıyoruz. Artık birbirimizden o kadar da korkmuyoruz. Yayıncılık endüstrisi hakkında bir AMA düzenleyerek oturumu tamamlıyorum - hepsi ajanslara sorgu yapmanın, bir kitabın açık artırmaya çıkmasının ve gerçek, gerçek bir editörle çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyor. Saat dördü vuruyor. Onlara ev ödevi veriyorum - Dickens'tan bir pasajı zarf ya da sıfat kullanmadan yeniden yazmaları için- ve onlar da gitmek üzere ayağa kalkarken neşeyle dizüstü bilgisayarlarını sırt çantalarına yerleştiriyorlar.

Kapıdan çıkarken bana "Teşekkürler Junie," diyorlar. "Sen en iyisisin." Ayrılırken her birine gülümseyip başımı sallıyorum, kendimi bilge ve nazik bir akıl hocası gibi hissediyorum.

O GECE YEMEK SALONUNDAN BİR SALATA KAÇIRDIM, SONRA

En yakın kafeye gidip yarım düzine hikâye fikri karalıyorum - tanımlayıcı paragraflar, deneysel yapılar, önemli diyalog parçaları, aklıma ne gelirse. O kadar hızlı yazıyorum ki ellerime kramp giriyor. Yaratıcı enerjiyle dolup taşıyorum. Öğrencilerim hikayeleri çok zengin, esnek ve sonsuz çeşitlilikle dolu gibi gösterdiler. Belki de dişlilerim onarılamaz bir şekilde sıkışmamıştır. Belki de sadece yaratmanın ne kadar iyi bir his olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Bir saat boyunca bir şeyler karaladıktan sonra arkama yaslanıp çalışmamı gözden geçiriyorum, sayfalarda bir taslak haline getirebileceğim bir şeyler var mı diye bakıyorum. Ancak ikinci bakışta bu fikirler o kadar da taze ya da parlak görünmüyor. Aslında bunlar öğrencilerimin yazı örneklerinin biraz değiştirilmiş versiyonları. Okulda ne kadar başarılı olursa olsun annesinin onayını alamayan bir kız. Babasının geçmişini şekillendiren bir tür savaş travmasını öğrenene kadar soğuk, suskun babasından nefret eden bir çocuk. Tayvan'a ilk kez seyahat eden ve hiçbir şeyi doğru telaffuz edemeseler ve yemekleri sevmeseler de miraslarıyla yeniden bağlantı kuran bir çift kardeş.

Defterimi tiksintiyle kapattım. Tüm yapabildiğim bu mu?
Lanet olası çocuklardan çalmak mı?

Sorun yok, diyorum kendime. *Sakin ol.* Önemli olan tek şey, dişlileri yağlıyor olmam; bölgeye geri dönüyorum. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir alevi ateşledim. Bu aleve büyümesi için zaman ve alan tanımak için kendime karşı sabırlı olmalıyım.

Yurda dönerken, kampüsün yakınındaki birçok balonlu çay kafesinden biri olan Mimi's'in penceresinden öğrencilerime bakıyorum. On iki tanesi altı kişilik bir masanın etrafında toplanmış; o kadar çok sandalye çekilmiş ki her birine sadece birazcık masa alanı düşüyor. Birbirlerinin etrafında, dizüstü bilgisayarlarının ve defterlerinin üzerinde kamburlaşmış bir şekilde tamamen rahat görünüyorlar. Yazıyorlar -belki de benim ev ödevim üzerinde çalışıyorlar. Birbirlerine çalışma parçalarını göstermelerini, komik ifadelere gülmelerini, sırayla yüksek sesle okurken takdirle başlarını sallamalarını izliyorum.

Tanrım, bunu özledim.

Yazmayı ortak bir faaliyet olarak düşünmeyeli çok uzun zaman oldu. Tanıdığım tüm yayınlanmış yazarlar yazma programları, avansları ve satış rakamları hakkında çok ketumlar. Kariyerlerinin gidişatı hakkında bilgi vermekten nefret ediyorlar, belki bir başkası onları ortaya çıkarır diye. Devam olan çalışmalarıyla ilgili ayrıntıları paylaşmaktan daha da nefret ediyorlar, birilerinin fikirlerini kapıp kendilerinden önce yayınlayacağından korkuyorlar. Bu bir dünya

Athena ve ben, sınıf arkadaşlarımızla gece geç saatlerde bir kütüphane masasının etrafında toplanır, benim hikayelerimin nerede bitip onlarınkinin nerede başladığını artık anlayamayana kadar metaforlar, karakter gelişimi ve olay örgüsü kıvrımları üzerine konuşurduk.

Belki de profesyonel başarının bedeli budur: kıskanç akranlardan soyutlanmak. Belki de yazmak bir kez bireysel bir ilerleme meselesi haline geldiğinde, başkalarıyla paylaşmak imkansızdır.

Mimi'nin penceresinin önünde belki de olması gerekenden daha uzun süre duruyor, öğrencilerimin şakalaşmalarını hüzünle izliyorum. İçlerinden biri -Skylar- başını kaldırıp neredeyse beni görecek gibi oluyor ama başımı eğip hızlı adımlarla yurtlara doğru ilerliyorum.

ERTESİ SABAH DERSE BİRKAÇ DAKİKA GEÇ KALDIM. kampüsteki kuyruk

Starbucks buz bir hızla ilerliyordu ve pembe saçlı ve iki burnu piercingli bir kızın çok basit siparişimi girmek için yaklaşık beş dakika uğraştığı kasaya geldiğimde nedenini anladım. Nihayet sınıfa ulaştığımda tüm öğrencilerim Skylar'ın dizüstü bilgisayarının etrafında toplanmış, kıkırdıyorlardı. İçeri girdiğimi fark etmediler.

"Bak," diyor Skylar. "Her iki hikâyenin ilk birkaç paragrafının cümle cümle karşılaştırması bile var."

Christina öne doğru eğildi. *"Hayır."*

"Ve burada bir NLP karşılaştırması var."

Sormadan biliyorum: Adele Sparks-Sato'nun blog raporunu bulmuşlar.

"Onlar da *The Last Front*'un tamamının çalıntı olduğunu düşünüyorlar" diyor Johnson. "Bakın,

hemen sonraki paragraf. Eden'deki eski bir editör asistanından bir alıntı var; her zaman şüpheli hissettirdiğini söylüyor-"

"Sence bunu dairesinden mi aldı? Öldüğü gece gibi mi?"

"Oh benim Tanrım," diyor ki Skylar, Keyifli ve dehşete kapıldı. "Bu şeytani bir şey."

"Sence onu o mu öldürdü?"

"Aman Tanrım, yapma-"

Boğazımı temizliyorum. "Günaydın."

Kafalarını kaldırıyorlar. Ürkmüş tavşanlara benziyorlar. Skylar dizüstü bilgisayarını kapattı. Elimde Starbucks, titrememek için kendimi zor tutarak neşeyle odanın önüne doğru yürüyorum.

"Herkes nasıl?" Bu umursamazlığı neden yaptığımı bilmiyorum. Hepsi onları duyduğumu biliyor. Yüzleri tekdüze bir kızıla büründü; hiçbiri benimle göz göze gelmiyor. Skylar elini ağzına bastırmış oturuyor, Celeste adında bir kızla panik içinde bakışıyorlar.

"O kadar kötü, ha?" Johnson'a başımı salladım. "Akşamın nasıldı, Johnson? Ev ödevi nasıl gitti?"

Dickens'ın laf kalabalığı hakkında kekeleyerek bir şeyler söyledi, bu da bana bu konuyu nasıl ele almak istediğime karar vermem için zaman kazandırdı. Onlara tartışmanın ayrıntılarını açıklamak, editörlerime söylediklerimin aynısını söylemek ve kendi kararlarını vermelerine izin vermek gibi dürüst bir yol var. Bu, yayıncılığın sosyal ekonomisine, sosyal medyanın gerçeği nasıl çarpıttığına ve alevlendirdiğine dair bir ders olacak. Belki bana daha fazla saygı duyarak oradan ayrılırlar.

Ya da onları buna pişman edebilirim.

"Skylar?" Sesim amaçladığımdan daha çok havlamaya benziyor. Skylar vurulmuş gibi irkildi. "Bugün eleştirdiğimiz senin hikayen, değil mi?"

"I-uh, evet."

"Peki çıktılarınız nerede?"

Skylar göz kırpıyor. "Yani, herkese e-posta ile gönderdim."

Atölye yönergesinde, eleştiri konusunun öykülerinin basılı kopyalarını sınıfa getirmesini talep ettim. Gerçi geçen yıldan beri dizüstü bilgisayar kullanıyoruz ve bunun için Skylar'ı suçlamanın haksızlık olduğunu biliyorum ama aklıma gelen ilk eleştiri bu oldu. "Ders notlarında beklentilerimi açıkça belirttim. Belki de kuralların senin için geçerli olmadığını düşünüyorsun Skylar, ama bu tutum seni yayıncılıkta pek ileriye götürmeyecek. İstisna olduğunu düşünmeye devam edersen, sektör kurallarının geçerli olmadığını düşündükleri editörleri banyolarda köşeye sıkıştıran ve el yazmalarını otel odalarına kapı altından sokan o ucubelerden biri olursun."

Bu bana birkaç kıs kıs gülme kazandırdı. Skylar'ın yüzü kağıt gibi bembeyaz oldu. "Editörleri tuvaletlerde mi köşeye sıkıştıracaksın Skylar?"

Gözlerini devirerek "Hayır," diyor. Soğukkanlı davranmaya çalışıyor ama sesinin titrediğini duyabiliyorum. "Belli ki hayır."

"Güzel. Bir dahaki sefere taslağınızı yazdırın. Bu hepiniz için geçerli." Very Berry Hibiscus Refresher'ımdan uzun ve tatmin edici bir yudum alıyorum. Dizlerim hala titriyor, ama bu sözlü aşağılama bana sıcak, kin dolu bir heyecan veriyor

güven. "Pekâlâ, başlayalım. Rexy, Skylar'ın hikâyesi hakkında ne düşünüyorsun?"

Rexy yutkunur. "Ben, uh, hoşuma gitti." "Hangi gerekçeyle?"

"Şey, bu ilginç."

"'İlginç' insanların söyleyecek daha iyi bir şey bulamadıklarında kullandıkları bir kelimedir. Açık konuş, Rexy."

Bu, sabahın geri kalanının tonunu belirliyor. Kötü öğretmenlerin özel bir canavar türü olduğunu düşünürdüm ama meğer zalimlik doğuştan geliyormuş. Ayrıca eğlenceli de. Ne de olsa gençler, gelişmemiş beyinleri olan biçimlenmemiş kimliklerdir. Ne kadar zeki olurlarsa olsunlar, yine de hiçbir şey hakkında fazla bir şey bilmiyorlar ve hazırlıksız açıklamaları yüzünden onları utandırmak kolay.

En kötüsü Skylar'ın başına geliyor. Teknik olarak hikayesi - San Francisco'nun Çin Mahallesi'nde geçen, tanıkların hiçbirinin polisle işbirliği , çünkü kendi sırları ve topluluk onur kuralları olan bir polisiye - kötü değil. Yazım güçlü, kurgu ilginç ve hatta sonunda karakterlerin söylediği önceki her kelimeyi yeniden değerlendirmenize neden olan zekice bir twist var. Bir lise öğrencisi için çok etkileyici. Yine de deneyimsizliği kendini gösteriyor. Skylar'ın anlatımı yer yer beceriksizce, hikayeyi ilerletmek için birkaç yapmacık tesadüften yararlanıyor ve gergin histrionik diyaloglar arasındaki çizgiyi nasıl tutturacağını çözememiş.

Skylar'ı çözümleri kendisinin bulması için cesaretlendirirken bu eğilimleri nazikçe düzeltebilirdim.

"Ve sonra, yine, bir anda olay yerinde bir avukat var." Sayfaya dokunuyorum. "Avukatlar ağaçta mı yetişiyor Skylar? Belki de evlilikteki rahatsızlıkları seziyorlardır?"

Sonra da: "Chloe ve Christopher arasında garip bir ensest ilişkisi mi var, yoksa tüm kardeş etkileşimlerini bu şekilde mi tasvir etmeyi seçtiniz?"

Sonra da: "Bu mahalledeki her bir Çinli birbirini tanıyor mu, yoksa bunu sadece olay örgüsü için uygun mu buldunuz?"

Sonra da: "Cinsel gerilim için bir çileği ısırmaktan daha iyi bir imge olup olmadığını merak ediyorum."

Sonra: "Tuttuğunu bilmediği bir nefes bıraktı.

Gerçekten mi?"

Sonunda sınıfın çoğunu Skylar'ın hikayesinin korkunç olduğuna ikna ettim - ister aynı fikirde olsunlar, ister benim çekmekten korksunlar, umurumda değil. Sesini ve üslubunu lime lime ettik. Metaforları orijinal değil, diyalogları ahşap (hatta bir noktada Johnson ve Celeste'e bir sahneyi canlandırtıyorum, sırf yüksek sesle ne kadar sinir bozucu olduğunu vurgulamak için), örgüsü kıvrımlarının hepsi kolayca tanınabilir popüler kültür kaynaklarından ödünç alınmış ve em tire ve noktalı virgülleri aşırı derecede kullanıyor. Seansımızın sonunda Skylar gözyaşlarına boğuldu. Başını sallamayı, kaşlarını çatmayı ya da herhangi bir eleştiriye tepki vermeyi bıraktı. Sadece pencereden dışarı bakıyor, alt dudağı titriyor, parmakları defterinin üst sayfasını küçük parçalara ayırıyor.

Ben kazandım. Acınası bir zafer olduğu kesin ama burada oturup onların alaycı bakışlarına maruz kalmaktan iyidir.

Bu sıcak, kısır tatmin sabahın geri kalanında benimle kalıyor. Eleştiri çemberini tamamlıyorum, ev ödevlerini veriyorum ve onların sözsüz bir şekilde kapıdan kaçışlarını izliyorum.

İşleri daha da kötüleştirdim, biliyorum. Şimdi bir buçuk hafta daha onların küskün, küçümseyen yüzlerinin önünde oturmak zorunda kalacağım. Eminim ki perde arkasında, bu atölye bitene kadar durmadan beni şikayet edecekler. İnternette Juniper Song'dan nefret edenler korosuna katılacaklarından eminim. Ama en azından kendimi bir yumruk hattı yerine bir terör haline getirdim ve şimdilik bununla iyiyim.

Onlar sınıftan çıktıktan sonra telefonumu çıkarıp Google'da "Candice Lee Juniper Song Athena Liu" *diye* aratıyorum. Johnson'ın sözleri bütün sabah aklımdan çıkmadı: *Eden'daki eski bir editör asistanından bir alıntı var; her zaman şüpheli hissettirdiğini söylüyor*.

Sonuçlar yüklenirken nefesim korkuyla hızlanıyor. Candice benimle ilgili ne biliyor?

Ancak ilgili makale - bir başka bıktırıcı Adele Sparks-Sato hit parçası -Yeni bir şey içermiyor. Candice, zaten internet tarafından aşırı derecede analiz edilmemiş hiçbir kanıt, hiçbir yeni kanıt parçası sunmuyor. Sadece pek bir şey ifade etmeyen muğlak bir alıntı.

Makaleyi kapatıyorum ve sosyal medya hesaplarında geziniyorum. Candice'in Instagram'ı gizli; Twitter'ı geçen Mart ayından beri aktif değil. Ancak LinkedIn hesabında, Oregon'da küçük bir yayınevinde editör asistanı olarak yeni bir işe başladığını duyuruyor.

Korkum dağılıyor. O halde yeni bir gelişme yok. Dikkatli inkar çizgim hala geçerli ve Candice'in alıntısı sadece kıskanç eski bir yayıncı içeriden birinin belirsiz parmak işaretleri.

Ayrıca, *Oregon* mu? Elimde olmadan Google'da biraz araştırma yaptım. Candice'in yeni işvereni yılda belki on tane edebiyat kitabı çıkarıyor, bunların hiçbirini duymadım ve hiçbiri Goodreads'te yüz yorumu bile geçmemiş. Yarısı doğru düzgün roman bile değil; *kitapçıklar*. Ayakta kalmaya yetecek kadar kopya satıyor olmaları mümkün değil - bir gösteriş matbaasında çalışıyor da olabilir. Eden'daki eski işinden çok büyük bir düşüş. Tam zamanlı maaş aldığından bile şüpheliyim.

En azından dünyada biraz kozmik adalet var. Bu küçük bir zafer ama şu anda göğsümdeki öfkenin yatışmasına yardımcı olan tek şey bu.

PEGGY CHAN O ÖĞLEDEN SONRA BENI ARADI.

"Birkaç öğrenci bugün atölyedeki davranışlarınızdan şikayetçi oldu," diyor. "Ve June, bazı raporlara dayanarak, endişeliyim-"

"Hararetli bir atölye çalışmasıydı," diyorum. "Skylar Zhao yetenekli bir yazar ama eleştiriyi nasıl kaldıracağını bilmiyor. Aslında, yazdıklarının sandığı harika olmadığı gerçeğiyle ilk kez yüzleşmek zorunda kalıp kalmadığını merak ediyorum."

"Öğrencilere uygunsuz bir şey söylemediniz mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Birkaç öğrenci Skylar'a zorbalık yapıyormuşsun gibi göründüğünü söyledi. June, bu atölyede çok katı bir zorbalık karşıtı politikamız var. Yetişkinlere söyleyip de lise öğrencilerine söyleyemeyeceğiniz şeyler vardır. Onlar kırılgan-"

"Oh, kesinlikle kırılganlar."

"Eğer müsait olursan, June, ofise gelmeni istiyorum-" "Aslında, Peggy ..." Duraklıyorum, sonra iç çekiyorum. Birkaç olası açıklama aklımdan geçiyordu. Skylar aşırı hassas, bir şeyler uyduruyor, en başta beni kışkırtan o, sınıfı bana karşı kışkırttı. Ama sonra tüm durumu değerlendiriyorum ve bu şaşırtıcı derecede acınası bir durum. On yedi yaşında bir çocukla "o dedi, bu dedi" savaşına girmeme gerek yok. Bunun için çok büyüğüm.

"Sanırım gitmem gerekecek," diye . "Üzgünüm, muhtemelen beklediğiniz haber bu değildi. Ama annem, az önce duydum ki

çok iyi yapıyor-"

"Oh, June. Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"-ve ziyarete gelip gelemeyeceğimi soruyor, ama iş için erteleyip duruyorum ve düşündüm *ki, her zaman yanımda olmayacak* ..." Sözümü yarıda kesiyorum, küstah yalanım karşısında hayrete düşüyorum. Annem hasta falan değil. Gayet iyi durumda. "Belki de bu durumun stresi davranışlarımı etkiliyordur ve bunun için gerçekten özür dilerim ..."

"Anlıyorum." Peggy hiç de şüpheci görünmüyor. Aksine, sesi hevesli geliyor. Belki o da gizliden gizliye kendi başıma bırakacağımı umuyordu.

Onu teşvik ediyorum. "Sınıftan ayrıldığım için üzgünüm..."

"Bir yolunu buluruz. Bölgede bazı yerel yazarlar var. Yarın için bir yedek bulmamız gerekecek, o yüzden ofisteki Rachel'dan bir adım atmasını isteyebilirim ..." Sözünü kesiyor. "Neyse, biz hallederiz. Sınıfa ailevi bir acil durum yaşadığınızı söyleriz. Eminim hayal kırıklığına uğrayacaklardır ama anlayışla karşılayacaklardır."

"Teşekkür ederim Peggy. Bunun anlamı çok büyük. Rahatsızlık için özür dilerim."

"Kendine iyi bak, June. Tekrar özür dilerim."

Telefonu kapattım, sonra yatağıma uzandım ve rahatlayarak inledim.

Bu çok acı vericiydi ama en azından özgürüm. Bir keresinde bir yerde Asyalıların çok kibar olduklarını, çünkü birbirlerinin yüzlerini kurtarmalarına izin verme gibi bir kültürel anlayışa sahip olduklarını okumuştum. İçten içe sizi yargılıyor olabilirler ama dıştan bakıldığında en azından gururunuzu koruyarak gitmenize izin veriyorlar.

OceanofPDF.com

On dokuz

GÖRE, ANNEMI GÖRMEYE GIDIYORUM.

Annem Philadelphia'nın dışında bir banliyöde yaşıyor - Boston'a o kadar yakın ki Amtrak'a binip ertesi gün öğlene kadar orada olabiliyorum. Sokak adresini bulmak için telefonumu karıştırmam gerekiyor - yıllardır Philly'deki eve gitmedim ve annemi her yıl Rory'lerde yaptığımız Noel ve Şükran Günü toplantıları dışında hiç görmedim. Eminim bu anlık ziyaret, korku ve çocuksu gerilemenin motive ettiği bir kırılganlığın ürünüdür. Ayrıca, ilk sarılmaları ve şefkati geçtikten sonra, geldiğime pişman olacağımdan da eminim; "Seni özledim" ve "İyi görünüyorsun!" konuşmaları, geçmişte patlayan kavgalara dönüşen aynı aşırı kontrolcü, patronluk taslayan yorumlara dönüştüğünde, trene atlayıp DC'ye geri döneceğim.

Ama şu anda sadece prensip olarak benden nefret etmeyen birinin yanında olmak istiyorum.

Annem ön beni bekliyor. Birkaç saat önce arayıp biraz kalabilir miyim diye sordum. Neler olduğunu bile sormadan kabul etti. Ne kadarını bildiğini merak ediyorum; ismimin internette yayıldığını görüp görmediğini.

"Hey, Junie." Beni kucaklıyor ve sadece bu dokunuş bile gözlerimin dolmasına neden oluyor. Uzun zamandır kimse bana sarılmamıştı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii ki Boston'da bir atölye çalışması yapıyordum ve yeni bitti, ben de eve dönmeden önce burada bir mola vereyim dedim."

"Burada her zaman hoş karşılanırsın." Annem dönüyor ve ben de onu eve kadar takip ediyorum. Atölye çalışmasının nasıl geçtiğini sormuyor. Yazmakla ilgili her şeye karşı bariz ilgisizliği gençken hep canımı yakardı, ama bugün bu beni rahatlatıyor. "Yine de adımlarına dikkat et, dağınıklık için üzgünüm."

Mutfağa giden yol yarısı boş karton kutularla kaplı; battaniyeler, demetlenmiş gazeteler ve havlular fayansların üzerine saçılmış. "Neler oluyor?"

"Dağınıklığın bir kısmını depoya kaldırıyorum, vazoların etrafına dikkat edin. Emlakçı bu eşyalar olmadan daha güzel görüneceğini söyledi."

Bir dizi beyaz seramik kedinin etrafından dolanıyorum. "Evi satıyor musun?"

"Bir süredir bunu hazırlıyordum," diyor annem. "Melbourne'a geri dönüyorum. Kızlarıma daha yakın olmak istedim. Cheryl bu hafta benim için bir apartman dairesini kapatıyor, bir sürü misafir odası var, ziyaret edebileceksin. Rory sana söylemedi mi?"

Hayır, söylemedi. Babam öldüğünden beri annemin Florida'ya geri dönmek istediğini, Philadelphia'nın sadece büyükannem ve büyükbabam yakınlarda yaşadığı için bir uzlaşma olduğunu biliyordum, ama bunu artık burayı evimiz olarak görmeyebileceğimiz gerçek olasılığıyla hiç ilişkilendirmemiştim.

Sanırım Rory bu eve karşı hiçbir zaman böyle derin bir bağ . Arka bahçedeki çınar ağaçlarına, onların kökleri arasında saklanmaya ve Rory gerçek dünyaya dönme zamanının geldiğine karar verdikten çok sonra bile hikâyeler anlatmaya takıntılı olan bendim.

"Odamı topladın mı?"

"Daha yeni başladım," diyor annem. "Eşyalarının çoğunu depoya kaldıracaktım ama neden gidip istediğin bir şey var mı diye bakmıyorsun? Şu porselenleri toparlamam için bana biraz zaman ver, sonra akşam yemeği için burada buluşuruz."

"Tabii, tamam." Yukarı çıkmadan önce merdivende duraksıyorum. Annemin bana neler olduğunu sormasını, annelik hisleriyle içten içe iyi olmadığımı sezmesini bekliyorum. Ama o çoktan o aptal seramik kedilere doğru dönmüştü.

NOT DEFTERLERİM TAM DA BIRAKTIĞIM YERDE: EVİMİN EN ÜST KATINDA

Kitap raflarında beşerli sıralar halinde. Her birinin üzerinde adım, yılım, telefon numaram ve sahibine iade edilirse on dolarlık bir ödül teklifi yazıyor. Burada Moleskin yok - defterlerim her zaman, aileniz okula dönüş alışverişi yaparken Walmart'tan doksan dokuz sente satın aldığınız üniversite cetvelli, siyah-beyaz lekeli kompozisyon defterleriydi. Hayalimdeki dünyalar.

Onları çıkarıp yere koyuyorum.

Eskiden tüm hayatımı bu defterlerde geçirirdim. Ders sırasında dinlemek yerine karaladığım karalamalar; okuldan sonra çizdiğim büyük ölçekli çizimler; yarım kalmış sahneler veya hikaye fikirleri ve hatta gün boyunca aklıma gelen diyalog parçaları ile tıka basa doluydular. Bu hayal dünyalarındaki hiçbir şey tam olarak şekillenmiş bir ürün haline gelmedi - o zamanlar tam bir roman yazacak disipline veya zanaat becerilerine sahip değildim. Bunlar daha çok yaratıcı çalkantıların, başka dünyalara açılan yarı biçimlendirilmiş kapıların, kendi dünyamda olmak istemediğimde saatlerce oyalandığım dünyaların bir smorgasbord'u gibiydi.

Sayfaları çeviriyorum, gülümsüyorum. Hikaye fikirlerimin o zamanlar içinde bulunduğum fandomlardan ne kadar türemiş olduğunu görmek çok hoş. Altıncı sınıf: *Alacakaranlık* dönemim ve Alice Cullen'a aşık olduğum açıktı çünkü aynı yerçekimine meydan okuyan peri kesimine sahip bir kahramanı tarif edip duruyordum. Dokuzuncu sınıf: emo dönemim ve her şey Evanescence ve Linkin Park şarkı sözlerinden ibaretti. O zamana kadar, çocukların kaykaylarla uçtuğu ve herkesin sarkık, skunk kuyruklu kakülleri ve kol ısıtıcıları olduğu gotik, fütüristik distopik bir şehir manzarası çizmeye başlamıştım. Sanırım onuncu sınıfta bir noktada Ayn Rand'ın etkisi oldu, çünkü o zamana kadar kimseye boyun eğmeyen, tartışılmaz bir gurur duygusuna sahip, "yalanlar dünyasında gerçeğe inanan yalnız" Howard Sharp adında bir erkek başrol hakkında paragraflar üzerine paragraflar yazıyordum.

Öğleden sonranın geri kalanını o defterleri karıştırarak geçiriyorum. Annem yukarıdan arayıp akşam yemeği için paket servis isteyip istemediğimi sorana kadar zamanın akıp gittiğini fark etmiyorum ve ancak o zaman güneşin battığını anlıyorum. O dünyalarda saatlerce kendimi kaybetmiştim.

Anneme paket servisin iyi olacağını söyledim. Sonra defterlerimi koymak için bir karton kutu aramaya koyuluyorum. Onları daireme geri getireceğim ve dolapta bekleteceğim, belki de özellikle nostaljik hissettiğimde onları çıkaracağım. Şu anki amaçlarıma uygun olmayacaklar - şu anda satılabilir bir taslağa dönüştürebileceğim hiçbir şey yok. Ama ihtiyacım olduğunda bana yazmanın eskiden bu kadar berbat bir şey olmadığını hatırlatacaklar.

Tanrım, defterimi boş bir sayfaya çevirip hayal kırıklığı yerine olasılıkları görebildiğim lise günlerimi özlüyorum. Sadece nasıl ses çıkardıklarını görmek için kelimeleri ve cümleleri bir araya getirmekten gerçek bir zevk aldığım zamanları. Yazmanın saf bir hayal gücü eylemi olduğu, kendimi başka bir yere götürdüğüm, sadece benim için olan bir şey yarattığım zamanları.

Athena Liu ile tanışmadan önce yazmayı özlüyorum.

Ancak profesyonel yayıncılığa girdiğinizde, yazmak birdenbire profesyonel kıskançlıkların, belirsiz pazarlama bütçelerinin ve akranlarınızla boy ölçüşemeyen avansların konusu haline gelir. Editörler içeri girer ve kelimelerinizle, vizyonunuzla oynar. Pazarlama ve tanıtım, yüzlerce sayfalık dikkatli, incelikli düşünceleri tweet boyutunda sevimli konuşma noktalarına dönüştürmenizi sağlar. Okurlar kendi beklentilerini sadece hikayeye değil, sizin politikanıza, felsefenize, etik olan her şeye karşı duruşunuza da yüklerler. Yazınız değil, siz ürün haline geliyorsunuz - görünüşünüz, zekanız, şakacı geri dönüşleriniz ve gerçek dünyada kimsenin umurunda olmayan çevrimiçi şikayetlerle hizipleşmeleriniz.

Ve bir kez piyasa için yazmaya başladığınızda, içinizde hangi hikayelerin yandığı önemli değildir. Önemli olan izleyicilerin ne görmek istediğidir ve kimse Philly'den sıradan, heteroseksüel beyaz bir kızın içsel düşüncelerini umursamaz. Onlar yeni ve egzotik olanı, *çeşitliliği* istiyorlar ve eğer ayakta kalmak istiyorsam, onlara vermem gereken şey de bu.

ANNEM YEREL ÇIN GREAT WALL'DAN YEMEK SIPARIŞ EDER.

"Yeni açılmışlar," diyor ben otururken. "Berbat hizmet; oraya bir daha şahsen gitmem. Sadece biraz su alabilmek için üç kere denedim. Ama teslimat hızlı ve portakallı tavuklarını seviyorum." Bir karton pilavı açıp önüme koydu. "Çin yemeği seviyorsun, değil mi?"

Ona Çin yemeği sevenin Rory olduğunu ve Çin yemeklerinin midemi bulandırdığını söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum, özellikle de Rockville'deki o korkunç kulüp toplantısından beri.

"Evet, değil."

"Sana Üçlü Buda'yı getirdim. Hâlâ vejetaryen misin?"

"Öyle sayılır ama sorun değil." Çubuklarımı ayırdım. "Teşekkürler."

Annem başını sallayarak tabağına biraz kızarmış domuz pirinci koyuyor ve yemeye başlıyor.

Pek konuşmayız. Aramız hep böyleydi; ya sakin bir sessizlik ya da şiddetli bir kavga. Arada sıradan bir şey yok, dertleşebileceğimiz ortak ilgi alanlarımız yok. Annemin bir zamanlar sahip vahşilik, ot içtiği, grupları takip ettiği ve çocuklarına Juniper Song ve Aurora Whisper gibi isimler verdiği seksenli yıllarda buharlaşmış gibi görünüyor. İşe geri döndükten sonra

Babam öldü ve o zamandan beri kendini tamamen Amerikan idealindeki çalışan bekar anne kalıbına soktu: ofis işinde mükemmel katılım, veli toplantılarımıza mükemmel katılım, Rory ve beni minimum öğrenci borcuyla iyi okullarda okutacak ve kendisi için bir emeklilik hesabı oluşturacak kadar birikim. Görünüşe göre böyle bir koşuşturmanın gereklilikleri yaratıcılığa yer bırakmıyordu. O, market kasasında ev yaşamı dergileri satın alan, Trader Joe's'tan kasa kasa dört dolarlık şaraplar içen, *Twilight*'tan "şu vampir kitapları" diye bahseden ve on yıllardır Costco'nun indirimli kitaplarından bir şey okumayan banliyölü beyaz bir anne.

Annem her zaman Rory ile daha iyi anlaşırdı. Her zaman benimle ne yapacağını bilemediğini hissederdim. Hayal gücümün gittiği her yerde beni takip edebilen babamdı. Ama babam hakkında konuşmuyoruz.

Bir süre sessizce oturuyoruz, yumurtalı ekmekleri ve şeker tadında kızarmış tavuk parçalarını çiğniyoruz. Sonunda annem, "Kitap yazma işi nasıl gidiyor?" sordu.

Annem her zaman basit ve ilgisiz bir soruyla tüm isteklerimi önemsiz takıntılara indirgeme konusunda özel bir yeteneğe sahip olmuştur.

Çubuklarımı bıraktım. "Güzel." "Oh, bu
iyi."

"Şey, aslında, ben biraz ..." Ona son birkaç aydır neden bu kadar mutsuz olduğumu anlatmak istiyorum ama nereden başlayacağımı bilemiyorum. "Zor bir durumdayım. Yaratıcı olarak. Yazacak bir şey bulamıyorum."

"Yazar gibi mi?"

"Onun gibi bir şey. Sadece genellikle bundan kurtulmak için bir sürü numaram var. Yazma egzersizleri, müzik dinlemek, uzun yürüyüşlere çıkmak falan. Bu sefer işe yaramıyor."

Annem birkaç parça tavuğu kenara itip şekerlenmiş bir ceviz kapıyor. "O zaman belki de devam etmenin zamanı gelmiştir."

"Anne."

"Sadece söylüyorum. Rory'nin arkadaşı seni her zaman o sınıfa sokabilir. Tek yapman gereken başvuru formunu doldurmak."

Annem son dört yıldır onu her gördüğümde Amerikan Üniversitesi'nde vergi ve muhasebe alanında yüksek lisans yapmamı önerdi. Hatta o kadar ileri gitti ki, ilk romanımın fiyaskoyla sonuçlandığı ve kiramı çıkarmak için çocuklara SAT sınavı için özel ders vermeye başladığım yaz, başvuru formunu basıp bana postaladı.

"Son kez söylüyorum, muhasebeci olmak istemiyorum."

"Muhasebeci olmanın nesi yanlış?"

"Sana söyledim, sen ve Rory gibi bir ofis işinde çalışmak istemiyorum-"

Bir sonraki cümlesinin ne olacağını biliyorum. Yıllardır bu cümleleri birbirimize savuruyoruz. "Ofis işleri için çok mu iyisin? Yalie Junie hepimiz gibi zor bir iş gününde mi?"

"Anne, dur."

"Rory masaya yemek koyuyor. Rory'nin bir emeklilik hesabı var-"

"Geçimimi sağlayacak kadar kazanıyorum," diye çıkıştım. "Rosslyn'de tek odalı bir ev kiralıyorum. Sigortam var. Yeni bir dizüstü bilgisayar aldım. Muhtemelen Rory'den bile daha zenginim-"

"O zaman sorun ne? Bu yeni kitabın nesi bu kadar önemli?" "Eski çalışmalarıma güvenememem," diyorum, anlamasını sağlayamayacağımı bilsem de. "Bir sonraki en iyi şeyi yazmalıyım. Ve sonra bir tane daha. Aksi takdirde satışlar , insanlar çalışmalarımı okumayı bırakacak ve herkes beni unutacak."

Bunu yüksek sesle söylemek ağlamak istememe neden oldu. Bunun beni ne kadar korkuttuğunu fark etmemiştim: bilinmemek, unutulmak. Burnumu çekiyorum. "Ve sonra öldüğümde, hiçbir iz bırakmamış olacağım dünyaya. Sanki hiç burada olmamışım gibi olacak."

Annem uzun bir süre beni izledi ve sonra elini elime koydu.

Kol.

"Yazarlık bütün dünya değil Junie. Ve bir sürü kariyer var

sana sürekli kalp kırıklığı yaşatmayacak. Tek söylediğim bu."

Ama yazmak bütün dünyadır. Bunu ona nasıl açıklayabilirim? Durmak bir seçenek değil. Yaratmaya *ihtiyacım var*. Bu fiziksel bir dürtü, bir özlem, nefes almak gibi, yemek yemek gibi; iyi gittiğinde seksten daha iyi, iyi gitmediğinde ise başka hiçbir şeyden zevk alamıyorum.

Babam boş zamanlarında gitar çalardı; o anlardı. Bir müzisyenin duyulmaya, bir yazarın okunmaya ihtiyacı vardır. İnsanların kalplerini harekete geçirmek istiyorum. Kitaplarımın dünyanın her yerindeki mağazalarda olmasını istiyorum. Annem ve Rory gibi, onları bir bölümden diğerine taşıyacak büyük projeleri ya da umutları olmadan, küçük ve kendi kendilerine yeten hayatlar yaşamaya dayanamazdım. Dünyanın nefesini tutarak bir sonraki yazımda ne söyleyeceğimi beklemesini istiyorum. Sözlerimin sonsuza dek sürmesini istiyorum. Sonsuz *ve* kalıcı olmak istiyorum; öldüğümde arkamda *"Juniper Song buradaydı ve bize aklından geçenleri söyledi" diye haykıran* sayfalardan oluşan bir dağ bırakmak istiyorum.

Ama artık ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Hiç söyledim mi bilmiyorum. Ve hatırlanacağım tek şeyin ve iyi işler üretebileceğim tek yöntemin bir başkasının derisi üzerinde kaymak olmasından korkuyorum.

Athena'nın hayaleti için sadece bir araç olmak istemiyorum.

"Cheryl Teyze ile çalışabilirsin," diye öneriyor annem, umursamaz bir tavırla. "Hâlâ bir asistan arıyor. Başkentten taşınabilirsin - zaten çok pahalı. Benimle Melbourne'a gel, kazancınla Suntree'de koca bir ev alabilirsin. Rory bana gösterdi-"

Ona bakakaldım. "Rory'den vergi beyannamelerimi mi istedin?"

"Biz sadece senin geleceğini planlıyorduk." Annem umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Şu anda biriktirdiğiniz parayla bazı emlak yatırımları yapmanız akıllıca olur. Cheryl'in aklında birkaç ev var-"

"Tanrım, tam olarak bu ..." Derin bir nefes alıp kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Annem çocukluğumdan beri böyleydi. Beyin naklinden başka hiçbir şey onu değiştiremez. "Artık bu konuşmayı yapmak istemiyorum."

"Pratik olmalısın Junie. Gençsin; mal varlığın var.
Onlardan faydalanmalısın-"

"Tamam, dur lütfen," diye çıkışıyorum. "Yazdıklarımı hiç desteklemediğini biliyorum-"

Gözlerini kırpıştırıyor. "Tabii ki yazdıklarını destekledim."

"Hayır, yapmadın. Nefret ettin. Her zaman aptalca olduğunu düşündün, anlıyorum-"

"Oh, hayır, Junie. Sanatın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Herkes büyük işler başaramaz." Çocukken yaptığı gibi başımın tepesini okşuyor, ama şimdi hiç de rahatlatıcı gelmiyor. Yetişkin kadınlar arasında böyle bir jest ancak patronluk taslamak anlamına gelebilir. "Ve ben sadece senin incindiğini görmek istemedim."

OceanofPDF.com

Yirmi

GÜN SONRA, TEK BİR KİTAP FİKRİ VEYA İPUCU OLMAKSIZIN DC'YE GERİ DÖNDÜM Ne yapacağımı.

Elinizde bir proje olduğunda, tam zamanlı bir yazı programı size bir lütuf gibi gelir. Ancak bir konsept bulmakta zorlandığınızda, saatler boğucu ve suçlayıcı gelir. Dizüstü bilgisayarınızın başında çılgın gözlerle otururken, ilham perisi tarafından ele geçirilmiş, magnum opus'unuzu dökerken zaman uçup gitmelidir. Bunun yerine saniyeler durma noktasına geliyor.

Yapacak hiçbir şeyim yok. Yazacak bir şey yok, dikkatimi dağıtacak bir şey yok. Çoğu gün kendimi ev işleriyle meşgul ediyorum, bir sonraki yemek saatime kadar dakikaları sayıyorum. Bitkilerimi suluyorum. Kupalarımı düzenliyorum. Mikrodalgada lazanya yeme ritüelini yarım saat sürdürebiliyorum. Starbucks'taki baristaları, Kramers'teki tezgahtarları kıskanıyorum; en azından onlar günlerini onurlu bir şekilde çalışarak geçirebiliyorlar.

Çeşitli lisansüstü okul programlarının kabul sayfalarına girip duruyorum. Özellikle herhangi bir alanda derece almak için filtreleme yapmıyorum. Hepsini değerlendiriyorum -hukuk, sosyal hizmet, eğitim, hatta muhasebe- çünkü hepsi, kendi başıma düşünmek zorunda kalmayacağım uygun uzunlukta bir eğitim döneminden sonra, tamamen farklı bir hayata açılan bir kapı vaat ediyor.

Yapacak bir şeyler için Veritas College Institute'a geri dönmeyi bile düşünüyorum ama telefonuma her uzandığımda irademe buharlaşıyor. Patronuma hayallerimin peşinden gitmek için istifa ettiğimi söyledim; neden geri dönmek istediğimi açıklamaya dayanamıyorum.

Çoğu gece yatağıma kıvrılmış, telefonumu yüzümden birkaç santim uzağa koymuş, sırf edebiyat dünyasının gözdesi olduğum zamanlardaki o heyecanın bir yankısını hissetmek için internette kendimden ve kitaplarımdan bahseden yazılara göz atarken buluyorum kendimi. Eski kitapları okuyorum.

Hakkımda çıkan basın bültenleri: *Publishers Weekly*'nin beni "keskin ve duyarlı" olarak nitelendirdiği profili, *New Yorker*'ın beni "yayıncılığın en heyecan verici yeni yeteneği" olarak nitelendirdiği tanıtım yazısı. Goodreads'*te Son Cephe* ve *Cadı Ana* ile ilgili en övgü dolu yorumları okudum ve tekrar okudum, kendime insanların çalışmalarımı gerçekten sevdiği bir zaman olduğunu hatırlatmaya çalıştım.

Ne zaman bu bayatlamaya başlasa -genellikle saat gece yarısına doğru ilerlediğinde- olumsuz şeyleri okumaya girişiyorum.

Eskiden Goodreads'te gezinirken beş yıldızlı yorumlar hariç her şeyi filtrelerdim ve egomu tatmin etmek istediğimde bu yorumları tekrar tekrar gözden geçirirdim. Ama şimdi doğrudan eleştirilere bakıyorum. Kanayan bir yaraya tekrar tekrar bastırmak gibi, acıya tahammülünüzle ne kadar ileri gidebileceğinizi görmeye çalışıyorsunuz, çünkü sınırlarını bilirseniz, onun üzerinde bir tür kontrol duygusu kazanıyorsunuz.

Tek yıldızlı yorumlar beklediğiniz her şeyi içeriyor:

> Eğer bir roman çalsaydım, bundan daha iyi bir şey çalardım
>
> LOL! June Hayward'ı siktir et demek için buradayım.
>
> Bu kitabı okumadım ama yazar intihalci, ırkçı bir hırsız olduğu için bir yıldız veriyorum. Sadece Annie Waters sahnesi için üç yıldız kırdım.

Her gece saatlerce orada yatıyorum, internetin hakkımda söylediği her acımasız şeyle çalkalanıyorum. Sapkın bir şekilde katartik oluyor. Tüm olumsuzluklara konsantre olmayı, hepsini bir anda içime almayı seviyorum. Bundan daha kötüsünün olamayacağı gerçeği beni rahatlatıyor.

Zaman zaman, edebi kurtuluşun nasıl bir şey olabileceği sorusunu düşünmüşümdür. Ya benden nefret edenlerden af dileseydim? Çizgiyi korumak yerine her şeyi kabul etsem ve telafi girişiminde bulunsam?

Diana Qiu'nun Medium'da "June Hayward Telafi Etmeli ve İşte Nasıl Yapacağı" başlıklı bir makalesi var. On iki maddelik çamaşır listesinde şunlar yer alıyor: "Irksal duyarlılık konusunda bir eğitim aldığına dair kamuya açık bir kanıt sunmalı", "*Son Cephe* ve *Cadı Ana*'dan elde ettiği gelirin tamamını Asyalı Amerikalı yazarlardan oluşan tarafsız bir komite tarafından seçilen bir hayır kurumuna bağışlamalı" ve "Athena Liu'nun çalışmalarından ne kadar kâr ettiğini doğrulamak için son üç yıla ait vergi beyannamelerini yayınlamalı."

Vergi iadeleri. Ciddi mi lan bu? Diana kim olduğunu sanıyor?

Dışlanmaya dayanabilirim. Ama eğilmek, tüm birikimlerimi çöpe atmak, Twitterati'ye boyun eğmek ve alaycı, kendini beğenmişlerin önünde secde etmek

Kalabalık, ölmeyi tercih ederim.

Bir gece, çocuk pisliği arasında şaşırtıcı derecede düşünceli bir yorum görüyorum. İki ay önce yayınlanmış bir *Son Cephe* eleştirisi, o kadar ayrıntılı ki neredeyse tam uzunlukta bir makale.

Drama bir yana, yazarlık meselesini çok ilginç buluyorum, sondan bir önceki paragrafı okuyor.

> Hayward ayrıntılı ve dürüst bir açıklama yapmadığı sürece, bu metnin ortaya çıkışının ardındaki gerçeği asla tam olarak bilemeyeceğiz. Ancak yakından okunduğunda, bunun gerçekten de karışık yazarlı bir metin olduğuna inanılıyor, çünkü ana temaları ele alışında oldukça şizofrenik görünüyor. Zaman zaman CLC'nin örtbas edilmesine öylesine öfkeleniyor ki, ahlaki değer yargıları sayfadan taşıyor. Diğer zamanlarda ise, metnin geri kalanının eleştirdiği aynı romantik basmakalıp sözlere iniyor. Ya okuyucuyu çok zekice manipüle ediyor ya da bizim düşündüğümüz gibi, bir yazar tarafından kısmen tamamlanmış ve başka bir yazar tarafından bitirilmiş bir eser.

Birden meraklanıp doğruldum. Kim bu kişi? Profiline tıklıyorum ama kullanıcı adı yavan ve zararsız: "daisychain453." Profil resmi yok. Hesabın tanıdığım hiçbir arkadaşı veya takipçisi yok ve önceki inceleme geçmişi - *The Help* ve *American Dirt* gibi çok nefret edilen kitaplar hakkında benzer şekilde düşünceli yorumlar - göz atmak için büyüleyici, ancak yazar hakkında hiçbir ipucu ortaya koymuyor.

Bu eleştirmenin beni bu kadar iyi tanıyor gibi görünmesi beni korkutuyor. Eleştirinin önceki bölümleri o kadar zekice, metinde kullanılan teknikler konusunda o kadar keskin ki, acaba editörümün e-postalarına bir şekilde erişti mi, belki de Eden'de çalışan biri mi diye merak ediyorum.

Ancak aklımda kalan son paragraf:

> Ancak bu söylemde kimsenin gerçekten değinmediği şey, Liu ve Hayward'ın ilişkisinin doğasıdır. Tüm kanıtlar onların gerçekten arkadaş olduklarını gösteriyor, ancak bu bir arkadaşa yapılacak korkunç bir şey gibi görünüyor. O halde bu küçük bir kıskançlık vakası mıydı? Hayward, Liu'nun ölümünden bir şekilde sorumlu muydu? Çarpık bir şekilde, dost bir rakibe hürmetini mi göstermeye çalışıyordu? Yoksa tüm bu olayda aslında masum muydu? Her halükarda, tüm bu karmaşanın kendisini anlatan bir roman okumak için para verirdim.

BIR SONRAKI PROJEMI BULDUM.

Uyandığımda kavram zihnimde oturuyordu, tamamen şekillenmiş, bilinçaltım tarafından saatler süren, rüya gibi bir uykuda bir araya getirilmişti. İşte bu

hem edebi kurtuluşa hem de gişe başarısına giden yol. Cevap bunca zamandır o kadar açıktı ki, şimdiye kadar göremediğime inanamıyorum. Artık tartışmalardan kaçmayacağım. Bu zihniyet bir süredir Ben Ta kiŞimdi, Ben olsam olmuştur ikna olmuş o benim edebi Dirilişin Athena'nın mirasından ayrılması gerekir.

Ama hayatıma devam edip unutamam. Kimse unutmama izin vermeyecek, en azından Athena'nın hayaleti. Kendimi onun etkisinden ya da onu çevreleyen, bizi çevreleyen söylentilerden kurtaramıyorum.

Bunun yerine onlarla yüzleşmek zorundayım.

Bizim hakkımızda yazacağım. Hayır, bizim kurgulanmış bir versiyonumuz, gerçekle kurguyu bulanıklaştırdığım sahte bir otobiyografi. Öldüğü geceyi tüm kalp durdurucu, korkunç detaylarıyla anlatacağım. Çalışmalarını nasıl çaldığımı ve yayınladığımı anlatacağım. Edebi şöhrete giden yolda attığım her adımı ve sonra da korkunç düşüşümü anlatacağım. Akademisyenler ve akademisyenler bu metinle bir gün geçirecekler. Gerçeği yalanlarla nasıl zekice harmanladığımı, hakkımdaki söylentileri nasıl geri aldığımı, değerli bir dostluk hakkındaki çirkin dedikoduyu, okuyucuyu kendi hastalıklı skandal ve yıkım arzusuyla yüzleştiren bir hikayeye nasıl dönüştürdüğümü anlatan kitaplar yazacaklar. Buna radikal diyecekler. Çığır açıcı. Daha önce hiç kimse edebi beklentileri bu şekilde çürütmemişti.

Ben de her şeyin saflığını ön plana çıkaracağım. Okuyucular buna bayılacak; eşcinsel aşk hikayeleri şu sıralar çok moda. İşin içine biraz da kız ezme iması katarsanız TikTok'çular kudurur. Bizi birlikte bir filmde oynatabilirler. Florence Pugh beni oynar. *Çılgın Zengin Asyalılar*'daki kız Athena'yı oynar. Filmin müzikleri tamamen klasik müzikten oluşur. Bütün ödülleri kazanır.

Ve bu skandal roman formuna dönüştürülüp korunduğunda, hakkımdaki tüm çirkin, doğrulanmamış söylentiler güvenli bir şekilde kurgu alemine indirildiğinde, özgür olacağım.

O kadar heyecanlandım ki neredeyse Daniella'ya e-posta atıp teklifimi sunacaktım. Ama Daniella şu anda kendi bok fırtınasıyla uğraşıyor. Adı açıklanmayan eski bir editör asistanı *Publishers Weekly*'ye Daniella'nın toplantılar sırasında her türlü bağnazca şeyi söyleme alışkanlığı olduğunu ifade etti ("Zaten Müslüman bir yazarımız var," demişti bir keresinde satın alma sırasında ekibe. "Bir tane daha olursa sayımız azalacak."). Eden buna karşılık olarak halkla ilişkilerini kilitledi. Daniella, tüm yazarlarına gönderdiği bir e-postada, çalışmalarımın her alanında çeşitliliği, eşitliği ve kapsayıcılığı teşvik etmeye kararlı olduğumu belirtti. Bunlar

Sözleri bağlamından koparıldı ve bana karşı kişisel bir kan davası olduğuna inandığım biri tarafından basına sızdırıldı. Son duyduğumda, Orta Batı'daki bir kefalet fonuna bağışta bulunmuştu, ancak bunun asıl sorun olan İslamofobi ile nasıl bir ilgisi olduğu hemen anlaşılmıyor.

Çok endişeli değilim. Daniella olayı unutulup gidecektir. Yayıncılık profesyonelleri her zaman sözlü gaflar yapmakla suçlanır, ancak tamamı erkek olan bir baskıdaki tek kadın editörü iptal edemezsiniz. Ama şimdilik onun gelen kutusuna girmemek en iyisi.

Bunun yerine, haftalardır ilk kez ciddi bir şekilde taslak hazırlamaya başladım. Kelimeler parmak uçlarımdan kolayca akıyor, belki de uyduracak, duraksayacak ve merak edecek hiçbir şey olmadığı için. Sadece içimden gelen gerçekler var ve bu kez anlatının kontrolü tamamen bende. Günde binlerce kelime yazmaya başlıyorum, üniversiteden beri ulaşmadığım bir üretkenlik seviyesine. Her sabah dizüstü bilgisayarımın başına oturmak için can atıyorum. Gece yarısına kadar yazmayı bırakmıyorum.

Yazma akışımın geri dönmesinin daha büyük, karmik bir nedeni olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Bu kefaret gibi geliyor. Hayır, bağışlanma gibi. Çünkü eğer bu şeyi kendi başıma yazabilirsem, tüm bu korkunç karmaşayı güzel bir hikayeye dönüştürebilirsem, o zaman ... şey, yaptığım şeyi değiştirmeyecek. Ama her şeye sanatsal bir değer katacaktır. Gerçeği söylemeden ortaya çıkarmanın bir yolu olacak. Ve her şeyin ötesinde, eğlendirecek. Akılda kalıcı bir melodi ya da güzel bir kadın yüzü gibi okuyucuların düşüncelerinde sonsuza dek kalacak. Bu hikaye ebedileşecek. Athena da bunun bir parçası olacak.

Yazarlar olarak böyle bir ölümsüzlükten daha fazla ne isteyebiliriz? Hayaletler sadece hatırlanmak istemez mi?

BUGÜNLERDE SÜREKLI ATHENA'YI DÜŞÜNÜYORUM.

Onun anıları artık beni rahatsız etmiyor. Onunla ilgili anılar aklıma girdiğinde onları zihnimden uzaklaştırmıyorum. Bunun yerine onların içinde oyalanıyorum. Ayrıntıları araştırıyorum, kendimi onları çevreleyen duygulara kaptırıyorum ve yeniden hayal etmenin ve yeniden çerçevelemenin düzinelerce yolunu hayal ediyorum. Onun hayaletiyle oturuyorum. Onu konuşmaya davet ediyorum.

Terapistim bir keresinde bana panik yaratan geri dönüşlerle başa çıkmanın en iyi yolunun onları bir korku filminden sahneler gibi düşünmek olduğunu öğretmişti. Jump scareler ilk gördüğünüzde dehşet vericidir çünkü sizi hazırlıksız yakalarlar ve ne bekleyeceğinizi bilemezsiniz. Ancak onları tekrar tekrar izlediğinizde, şeytanın tam olarak ne zaman

Sahip olunan rahibe köşeden dışarı fırlar, üzerinizdeki güçlerini kaybederler.

Athena hakkında aklıma gelen her kötü düşünce için aynısını yapıyorum. Korkunç olanın derinliklerine iniyorum. Rockville'deki Çin Amerikan Sosyal Kulübü'nde geçirdiğim akşamın her acı verici detayını yazıyorum. AthenaLiusGhost hesabı ilk kez çevrimiçi olduğunda ne kadar kötü hissettiğimi, ardından gelen serpintinin akıl sağlığımı nasıl mahvettiğini anlatıyorum. Athena'nın hayaletini yakalıyorum ve siyah-beyaz taşınmaz bir metne hapsolduğu, "Yuh!" demekten başka bir şey yapamadığı sayfaya kazıyorum.

Athena'nın üniversiteden beri bana kendimi ne kadar yetersiz hissettirdiğini, benim başaramadığım bir şeyi başardığı her seferinde nasıl kıskançlıktan çatladığımı yazıyorum. Geoff bana o kongrede benimle nasıl alay ettiğini anlattığında hissettiklerimi. Belki de tecavüz hikayemi nasıl çaldığını anlatıyorum. Her şeye rağmen onu nasıl sevdiğimi anlattım.

Ancak geçmişi araştırdıkça kendimi iyi anılarla da oyalanırken buluyorum. Fark ettiğimden çok daha fazlası varmış. Uzun zamandır üniversite üzerinde durmama izin vermiyordum, ancak yüzeyi kazıdığımda her şey ön plana çıkıyor. Her Salı Viktorya Dönemi Edebiyatında Kadınlar seminerimizden sonra Starbucks: benim için buzlu mocha, Athena için Very Berry Hibiscus Refresher. Slam şiir etkinliklerinde zencefilli biralarımızı yudumladığımız ve *gerçek* şair olmayan ve bir gün mutlaka bu saçmalığı bırakacak olan sanatçılara kıkırdadığımız geceler. Bir tiyatro öğrencisinin evinde *Les Mis* şarkısı partisinde avazımız çıktığı kadar "Bir gün daha!" diye bağırmıştık.

Tüm bunları yazıya dökerken, arkadaşlığımızın gerçekten de algıladığım kadar gergin olup olmadığını merak ediyorum. O kıskanç gerginlik hep var mıydı? Başından beri rakip miydik? Yoksa güvensizliğimin sancıları içinde her şeyi Athena'ya karşı mı yansıtmıştım?

Son sınıftayken Athena'nın ilk romanı için ilk teklifi aldığı günü hatırlıyorum; menajeri aramış ve barre dersine giderken ona kitabının yakında raflarda olacağını söylemişti. Önce beni aradı. *Beni.* Henüz ailesine bile söylememişti.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "June. Buna inanmayacaksın. Ben de inanamıyorum."

Sonra bana tekliften bahsetti, nefesim kesildi ve ikimiz de otuz saniye boyunca birbirimize bağırdık.

"Lanet olsun Athena," diye fısıldadım. "*Gerçekleşiyor*. İstediğin her şey-"

"Bir uçurumun üzerinde duruyormuşum ve tüm hayatım gibi hissediyorum." Nefes nefese fısıltısını çok net hatırlıyorum; aynı anda hem şok olmuş hem umutlu hem de savunmasız. "Her şey değişmek üzereymiş gibi hissediyorum."

"Olacak," diye söz verdim ona. "Athena, sen lanet bir *yıldız* olacaksın."

Ve sonra, hattın diğer ucunda diğerinin varlığının tadını çıkararak biraz daha çığlık attık, çünkü tam olarak bu rüyayı anlayan birini tanımak çok güzeldi, sadece kelimelerin nasıl cümlelere dönüşebileceğini, tamamlanmış bir şahesere dönüşebileceğini, bu şaheserin sizi her şeye sahip olduğunuz tamamen tanınmaz bir dünyaya nasıl fırlatabileceğini bilen birini tanımak çok güzeldi - kendiniz için yazdığınız bir dünya.

YAZMAYA YENIDEN AŞIK OLUYORUM. YENİDEN HAYAL KURMAYA BAŞLADIM. EVER since the

@AthenaLiusGhost tweetleri kesildi, korku, savunmacılık ve güvensizlikle hareket ediyordum. Ama şimdi bir kez daha yayıncılığın tüm vaatlerine, bu dünyanın bana verebileceği şeylere odaklanabiliyorum. Brett bu kitabı Daniella'ya *Son Cephe*'nin aldığından çok daha düşük bir avansla satacak. Ama sürpriz bir hit olacak. Lansman gününden önce ikinci baskıya girecek. Sonra basın döngüsü hızlanacak ve herkes bu cüretkârlık hakkında konuşmadan duramayacak. Çılgınca söylemler satışları artıracak ve ben de avansımı haftalar içinde kazanacağım. Daha önce kazandığım telif ücretinin iki katını kazanmaya başlayacağım.

Kendimi o kadar iyi hissediyorum ki haftalardır ilk kez Instagram'a girdim ve -önceki paylaşımlarıma gelen nefret dolu yorumlara aldırmadan- bugünkü yazı seansımdan bir fotoğraf koydum. Altın saatlerde bir kafenin penceresinin yanındaki ahşap masada oturuyorum, çillerim patlamış, saçlarım yumuşak dalgalar halinde omuzlarıma dökülüyor. Bir elim yanağımda, diğer elim dizüstü bilgisayarımın klavyesinde, parmaklarım yazmaya hazır.

"Bu taslağın içine düşüyorum," diye yazıyorum başlığa. "Olumsuzlukları engelliyorum, çünkü bir yazar olduğunuzda, önemli olan tek şey içinizdeki hikayedir. Bir sonraki bölüm için çok geç kaldık. Bunu sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum."

ATHENA'NIN ESKI INSTAGRAM HESABI O GECE AKTIF OLUR.

Bildirimlerim arasında gezinip beğeni arıyor olmasaydım gönderiyi görmeyecektim bile. Biri lekesiz yüzüme iltifat ediyor

ve cilt bakım rutinimi soruyor. Birisi bulunduğum kafeyi sevdiğini haykırıyor. Başka biri yazıyor, Yeni Juniper Song kitabı mı? Sabırsızlanıyorum!

Ama aynı zamanda basitçe şöyle yazan bir bildirim etiketi de var: Benden kurtulabileceğini mi sandın? Bunun boktan bir gönderi olduğunu düşünüyorum ama küçük resim tanıdık geliyor ve hesapta mavi bir doğrulama kontrolü var, bu yüzden gönderiyi görüntülemek için tıklıyorum.

Neredeyse telefonumu düşürüyordum.

Bu Athena'nın hesabı, ölümünden önceki sabahtan beri ilk kez paylaşım yapıyor. Fotoğrafta yazı masasında oturmuş, tatlı tatlı gülümsüyor ama *her* şey yolunda değil; gözleri biraz fazla geniş, dişlek gülümsemesi o kadar gergin ki acı veriyor gibi görünüyor ve penceresinden giren güneş ışığına rağmen teni hayalet gibi solgun. Şu CreepyPasta memlerinden birine benziyor: normal görünmesi gereken ama dengesiz yoğunluğuyla tüylerinizi diken diken eden bir görüntü. Sağ elinde *Son Cephe*'nin ciltsiz baskısı açık duruyor. Sol elinde ise *Mother Witch*'in ince ciltli bir kitabı.

Başlığı genişletmek için tıklıyorum.

> Benden kurtulabileceğini mi sandın? Üzgünüm, Junie. Hâlâ tekmeliyorum. İyi bir yazı günü geçirmene sevindim! Ben de iyi bir yazı günü geçirdim - işte buradayım, ilham almak için bazı eski çalışmaları karıştırıyorum. Hayranı olduğunu duydum ☺

Akşam yemeğim boğazımda düğümleniyor. Tuvalete koşuyorum. Telefonuma tekrar yaklaşacak kadar sakinleşmeden önce neredeyse yarım saat panik içinde nefes alıp veriyorum ve zihinsel egzersizler yapıyorum.

Twitter'da bazı aramalar yaptım: "Athena Liu Instagram," "Athena Instagram," "Athena Insta," "Hayalet Athena," ve aklıma gelebilecek diğer tüm olası sorgular. Henüz kimse bu konu hakkında konuşmuyor. Gönderide herhangi bir hashtag ya da başka bir hesap etiketlenmemiş. Dahası, bir zamanlar yaklaşık bir milyon takipçisi olan hesabın şu anda sıfır takipçisi var. Bunun arkasındaki kişi Athena'nın tüm takipçilerini ya engelledi ya da yumuşak bir şekilde engelledi. Bu gönderiyi gören tek kişi benim. Bu her , viral olmaya çalışmıyor.

-Sadece dikkatimi çekmek istiyorlar.

Bu nasıl mümkün olabilir? Sosyal medya şirketleri, sahibinin ölümü üzerine hesapları kapatmıyor mu?

Bu çok aptalca, ama haberim olmadan tıbbi bir mucize sayesinde dirilmediğinden emin olmak için Google'da "Athena Liu yaşıyor" diye arattım. Ama bu arama işe yarar hiçbir şey getirmedi; en "alakalı"

Sonuç olarak, Yale'deki İngilizce bölümünün yakın zamanda düzenlediği bir etkinliğin Athena'nın anısını canlı tutmaya nasıl adandığını anlatan bir makale ortaya çıktı.

Athena öldü, gitti, küle döndü. Onun hala buralarda olduğuna inanan tek kişi benim.

Hesabı engellemeli ve bunu unutmalıyım. Muhtemelen benimle uğraşmak için acayip şeyler paylaşan bir troldür. Brett ve Daniella da böyle derdi. Neden bu kadar üzgün olduğumu açıklamaya çalışsam Rory de böyle derdi. Bir trol bariz ve mantıklı bir açıklama ve ben bunu yumruğuma nefes alıp verirken zihnimde defalarca tekrarlıyorum, çünkü anksiyetenin en sinir bozucu belirtisi bariz ve mantıklı açıklamaya inanmayı reddetmektir.

Ona güç verme, diye ısrar ediyorum kendime. *Onu bırak.*

Ama yapamıyorum. Avucuma batan bir kıymık gibi; çok küçük olsa bile, derimin altında olduğunu bildiğim için yine de rahat edemiyorum. O gece gözümü bile kırpmadım. Telefonumun ekranı yüzümden birkaç santim uzakta, Athena'nın güçlü, yaramaz gülümsemesine ağrıyan gözlerle bakarak yatıyorum.

Zihnimin gözünde bir anı beliriyor, bastırdığımı ya da unuttuğumu umduğum bir anı: Siyah çizmeleri ve yeşil şalıyla Athena, Politics and Prose'de seyircilerin ön sırasında oturuyor, parlak, boyalı dudaklarıyla bana umutla bakıyor. Athena: açıklanamaz, imkânsız bir şekilde canlı.

Cuma gecesi geç bir saat olduğu için Brett'i ya da tanıtım ekibimi iki gün daha hatta tutamam. Ama ne işe yarayabilirler ki? Tanıtım açısından pek sorun değil. Benim dışımda bu yazı kimin umurunda? Hesabın beni neden bu rahatsız ettiğini de açıklayamam. *Evet, bakın, mesele şu ki* Son Cephe'*yi çaldım ve suçluluk duygusuyla doluyum, bu yüzden bu gönderilerin beni neden kusacak kadar kötü hissettirdiğini anlıyor musunuz?*

Sonunda, *bir şeyler* yapmam gerektiği için telefonuma uzandım.

Geoffrey Carlino'ya mesaj atıyorum. Bu hiç komik değil.

Cevap vermiyor. Beş dakika sonra ben takip ettim. Ciddiyim. Dur.

Sonunda ekranımın altında üç nokta beliriyor. Yazıyor.

Neden anlamıyorum.

Ona Athena'nın Instagram'ından bir ekran görüntüsü gönderdim. Tanıdık geldi mi?

Yazıyor, bırakıyor ve sonunda mesajı gönderiyor. Bu ben değilim.

Saçmalık, öfkeyle yazıyorum. Tüm bu öfkenin yanlış yönlendirilmiş olduğunu biliyorum ama de GÖNDER tuşuna basıyorum. Bunun acısını birinden, herhangi birinden çıkarmak istiyorum. Bunun arkasında Geoff'un olduğundan bile tam emin değilim - elimdeki tek şey genel hisler ve tanıdığım herkes arasında Athena'nın şifrelerine erişme olasılığı en yüksek olanın Geoff olduğu gerçeği - ama bunun bir önemi yok. Bu Geoff'la ilgili değil. Kontrolü ele almalıyım, karşı koyuyormuşum gibi hissettirecek *bir şey* yapmalıyım, tek yaptığım kurusıkı ateş etmek olsa bile. Coco's, yarın. Yoksa kaydı yayınlarım.

OceanofPDF.com

Yirmi Bir

HEY, JUNE."

Geoff karşımdaki koltuğa kayarak oturdu ve o kadar irkildim ki neredeyse çayımı devirecektim. Geleceğini düşünmemiştim. Doğruldum. "Ah, merhaba."

Utanç verici bir itiraf: Dün gece ona bir mesaj yağmuru gönderdim, güdüleri hakkında çılgınca suçlamalar ve Athena tarafından terk edilmekle ilgili acımasız iğnelemeler savurdum. Cevap vermedi. Hepsini sileceğini ve sonra da beni engelleyeceğini düşündüm.

Ama işte burada, şişmiş gözlerinin altında ağır gölgeler var. Bütün gece uyumamış gibi görünüyor. "Hâlâ benim yaptığımı düşündüğünü sanmıyorum."

"Hayır." İç çektim. Bir yanım onun biraz suçlu gibi görünmesini umuyordu ama ona bakınca bununla hiçbir ilgisi olmadığı anlaşılıyor. "Özür dilerim, ben sadece ..." Telefonumu salladım. "Beni sarstı. Ve düşündüm ki, onun hesabına erişimi olabilecek onca insan varken ..."

Elini uzatıyor. " miyim?"

"Bakmadın mı?"

"Beni engelledi. Yıllar önce."

"Ah." Telefonumun kilidini açıyorum, Athena'nın Instagram'ına gidiyorum ve onu uzatıyorum. Geoff bir süre aşağı yukarı geziniyor, her fotoğrafta oyalanıyor, gözleri başlıklar üzerinde ileri geri geziniyor. Aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Bu onun eski kız arkadaşı. Bu sevdiği biri.

Telefonu indiriyor. "Hayır, bu o değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eski bir resimden fotoşoplanmış." Telefonu geri veriyor. "Görmüyor musun? Işık ve gölgeler çok kötü. Ayrıca kenarları da bulanık."

"Hangi eski resim?" diye sordum. "İnternette bulabildiğim tüm fotoğrafları inceledim. Tam olarak bu pozda bir şey yok."

"Belki de artık halka açık değildir? Bilmiyorum. Sadece onu daha önce de böyle gördüğümü biliyorum."

"O zaman arkasında kim var?" Bastırıyorum. "Onun şifresini kim bilebilir ki?" "Kimin umurunda?" Geoff omuz silkiyor. "Bir sürü nefret edeniniz var, değil mi? Bu herhangi biri olabilir. Belki Athena'nın şifrelerini tahmin etmek kolaydı ya da belki birisi çok yetenekli bir hacker, bilemiyorum. Bu sadece bir şaka."

Buna inanamıyorum. Burada başka bir şeyler dönüyor. Rastgele bir trol, Athena'nın okumalarıma gelmesini ya da hayaletinin yaptığım her profesyonel harekete musallat olmasını açıklamıyor. Birileri ipleri elinde tutuyor.

"Athena'nın bir kız kardeşi var mı?" Ben soruyorum. "Kuzeni var mı?"

Bayan Liu bana Athena'nın tek çocuk olduğunu söylemişti. Ama kuzenler birbirlerine benzeyebilir, değil mi? Ya da belki Bayan Liu yalan söylüyordu. Kafamda her türlü çılgın olay örgüsü dönüyor. Öldüğü düşünülen bir kız kardeş. Komünist Çin'de büyümüş, özgür dünyaya kaçmış ve ölü ikizinin hayatına girmeye kararlı gizli bir ikiz. Belki bu bir roman için iyi bir fikir olabilir. Belki de bunu yazmalı, sözde hatıratımı bitirdiğimde kullanmak üzere dosyalamalıyım.

"Nereye istediğini biliyorum." Geoff başını sallar. "Öyle değil, söz veriyorum."

"Emin misin?"

"Athena'nın ailesi göç ettiklerinde akrabalarının çoğuyla irtibatını kaybetti. Eminim bu konuda konuşurken onu duymuşsunuzdur. Cidden, o ailenin geçmişinde çok boktan şeyler var. İnsanlar öldürülmüş, idam mangalarında infaz edilmiş, denizde kaybolmuşlar. Belki de hepsi uydurmadır, ki bu durumda *fevkalade* berbat olurdu, ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Bayan Liu ile bu konuyu biraz konuştum. Bu acı gerçek."

"Sence ..." Sözümü kesiyorum.

"Ne? Bu *o mu*?" Geoff duraksıyor. Onun da böyle bir şüphesi olduğunu söyleyebilirim. Çılgınca ama Athena'nın kendi ölümünü taklit ettiğini, el yazmasını benim bulacağımı bildiği bir yere koyduğunu düşünmeden edemiyorum. Cenaze töreni kurgulanmış olabilir. Annesi de işin içinde olabilir. Belki de şu anda kanatlardan izliyordur, trençkotunun içine gülerek.

Ama Geoff başını sallar. "Hayır, hayır, tuhaf ama deli falan değildi. O bir yazardı. Bir performans değil

sanatçı." Bakışlarımla buluştu. "Ve sen-?" Onun

öldüğünü görmedim mi?

Evet, gördüm. Gözlerindeki paniği gördüm, boğazını kurtarmaya çalışırken çırpınışını ve sarsılışını gördüm, sonunda önümde kıpırdamadan durduğunu ve morardığını gördüm. Bunu taklit edemezdi. Dünyanın en iyi oyuncusu bile bunu taklit edemezdi.

"O zaman bunu bana kim yapıyor?" Talep ediyorum. "Ne *istiyorlar*?"

"Bunun bir önemi var mı?" Geoff omuz silkiyor. "Onları görmezden gel.

Fırçaladın

daha önce her zaman, değil mi? Kalın deriniz nerede? Neden şimdi rahatsız olmaya başladın?"

"Çünkü..." Yutkunuyorum. "Canım acıyor. Sadece acıyor."

"Ah." Öne doğru eğildi. "Şimdi bana gerçeği söyleyecek misin?"

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor. Bunu yapamam. Bu kadar uzun süre çizgiyi korudum; sefil bir şekilde beni özgür kılacak olsa bile onu kıramam.

"Anladım," diyor Geoff. "Bir kere söyledin mi, bir daha asla geri alamazsın."

O biliyor. Bildiğini yüzünden anlayabiliyorum. Onu başka türlü ikna etmeye ya da işin içindeki karmaşıklığı açıklamaya çalışmıyorum - bu işe emek verdiğimi, *Son Cephe*'nin Athena'nın olduğu kadar benim de başarım olduğunu, bensiz şu anki haliyle var olamayacağını. Bunun bir önemi yok. Geoff kararını verdi ve bu iyi bir şey - bana internetin zaten sahip olduğundan daha fazlasını yapamaz.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak masaya öfkeyle göz kırpıyorum. Onu masum olduğuma ikna edemem ama anlamasını sağlamalıyım.

"Neden herkesin Athena'nın mirasına bu kadar takıntılı olduğunu anlamıyorum," diyorum sonunda. "Herkes onun hakkında sanki bir azizmiş gibi konuşuyor."

Geoff başını eğiyor, sonra sandalyesine yerleşiyor, ellerini kucağında kenetliyor, sanki bir süre kalmaya hazırmış gibi. "Demek bunu yapıyoruz."

"Onun yazma sürecini gördüm," diye ağzımdan kaçırdım. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum, özellikle de Geoff'a, onca insana. Sadece bunu daha fazla içimde tutamıyorum, kızgınlığımı yutmaya devam edemiyorum. "O bir hırsızdı. İnsanların acılarını aldı ve istediği gibi tanımlamak için kendine mal etti. Benim çaldığım kadar o da çaldı, *benden* çaldı. Üniversitedeyken, o-" Boğuluyorum. Burnum sızladı ve ağzımı kapattım. Bu hikâyeyi daha önce hiç kimseye anlatmamıştım. Konuşmaya devam edersem hıçkırıklara boğulacağım.

"O da benden çaldı," diyor Geoff. "Sürekli."

Şaşırdım. "Hikayelerinizin-"

"Hayır, yani, bak, bu biraz karışık." Birinin kulak misafiri olmasından korkuyormuş gibi gözleri etrafta geziniyor. Derin bir nefes alır. "Daha çok
-Tamam, bak, işte bir örnek. Kavga ederdik, değil mi? Köpeğe alerjisi ya da ortak finansmanımız olması gibi aptalca şeyler... Neyse, o çok önemli geliyordu. Ve ben çaresiz, savunmasız bir şeyler bağırırdım, ancak aynı kelimeleri bir sonraki ay kısa bir hikayede yayınlanmış olarak bulurdum. Bazen kavga ettiğimizde bana çok soğuk, dar gözlerle bakardı. Bu bakışı bilirdim, çünkü bir sahnenin taslağını hazırlarken de aynı bakışı atardı. İlişkimiz boyunca gerçekten *orada mıydı,* onun için her şey devam eden bir hikaye miydi, yaptıklarını sadece benim tepkimi belgelemek için mi yapıyordu, asla bilemiyordum. Aklımı kaçırıyormuşum gibi hissediyordum." Parmaklarını burnunun köprüsüne bastırıyor. "Bazen beni üzen şeyler söylüyor ya da yaşadığım şeyleri soruyordu ve zaman geçtikçe tek düşünebildiğim beni *madencilikle* uğraştığı, beni yem olarak kullandığı oldu."

Geoff için gerçekten üzülmek benim için zor. Ne olsa bu adam, bir zamanlar kendisini *Locus* eleştirmenine karşı desteklemezse Athena'yı çıplak fotoğraflarını Reddit'e sızdırmakla tehdit eden adam. Ama gözlerindeki gerçeği, acıyı görebiliyorum. Athena her zaman yaptığı şeyin bir hediye olduğunu düşündü. Travmanın ebedi bir şeye damıtılması. *Çürüklerinizi ve acılarınızı bana verin, ben de size bir elmas olarak döneyim*, derdi. Ancak sanat yapıldıktan, kişisel olan gösteriye dönüştükten sonra acının hala orada olduğunu hiç umursamadı.

Birden gözlerim pencereye kaydı. Beynim gördüklerime yetişene kadar nefesim kesiliyor ve ellerim kenetleniyor: Athena, koyu renk bukleleri omuzlarına dökülmüş, kitap lansmanımda giydiği zümrüt yeşili şala sarınmış. Gözleri eğlenceyle parlıyor. Dut kırmızısı ağzı yüzünde pürüzlü bir delik oluşturuyor. Beni Geoff'la görünce gülüyor, *alay ediyor*.

El sallamak için elini kaldırıyor.

Gözümü kırpıyorum ve sonra o gidiyor.

"İyi misin?" Geoff baktığımı düşündüğü şeye doğru yarım bir dönüş yapıyor. "Neydi-?"

"Yok bir şey," diyorum, sarsılmış bir halde. "Sadece-özür dilerim."

Derin bir nefes alıyorum. Pencere boş. İşaret edebileceğim, delirmediğimi kanıtlayacak hiçbir şey yok. Kalkmak için geçici bir dürtü duyuyorum

ve kapıya koşmak, bu hayaletin peşine düşmek istiyorum ama ya orada kimse yoksa? Ya sadece aklımı kaybediyorsam?

Geoff bana sempatik bir bakış attı. Bir sessizlik oldu ve sonra öne doğru eğilerek şöyle dedi: "Bak June. Muhtemelen benden tavsiye duymak istemezsin ama birinin bunu söylemesi gerek. Git başka bir şey üzerinde çalış. Yani, onun gölgesinden çık. Tüm bunları geride bırak."

İyi bir tavsiye. Sanırım son iki yıldır yapmaya çalıştığı şey de bu. Artık Twitter'da değil, bu yüzden neler yaptığı hakkında pek bir şey duymadım, ancak başkalarından öğrendiğim kadarıyla TV için yazarak iyi para kazanıyor. Artık edebiyat kongrelerine gitmiyor. Adı artık bir espri konusu değil, sadece yorgun bir referans. Kendini Athena'nın ağından kurtardı.

Ama Athena şimdiye kadar elde ettiğim bir nebze başarının sebebidir. Bir yazar olarak kariyerim onsuz var olamaz.

Athena olmadan, ben kimim?

"Deniyorum," diyorum kısık bir sesle. "Gitmeme izin vereceğini sanmıyorum. Ya da bu troller, her kimlerse-"

"Boş ver onları June." Geoff çok yorgun görünüyor. "Sadece onları engelle." "Sence cevap vermeli miyim? İletişime geçmeye çalışmalı mıyım?" "Ne?" Dik oturur. "Hayır, tabii ki , neden-" "Sadece ne istediklerini görmek için. Konuşmak isteyip istemediklerini görmek için, yani-"

"Söyleyecek bir şey yok." Geoff aşırı derecede öfkeli görünüyor; bu yanıtın haklı gösterdiğinden çok daha öfkeli. Bu beni biraz korkutuyor. Aklından neler geçtiğini, Athena'nın hangi hayaletleriyle mücadele ettiğini merak ediyorum. "Tamam mı Junie? Bu yol iyi bir şeye çıkmıyor. Yemin ederim, bu işin peşini bırak. Delileri cesaretlendirme."

"." Yavaşça nefes veriyorum. "Haklısın."

Yapacak daha iyi bir şey bulamadığım için çayımı sessizce bitiriyorum. Geoff asla bir içki sipariş etmez. Hesabımı sormadan ödüyor, sonra beni sokağa kadar geçiriyor. Uber'imi beklerken bana uzun uzun bakıyor ve neredeyse bana onunla eve gelmemi teklif edeceğini düşünüyorum. Kısa bir an için Geoffrey Carlino ile yatma eylemini, kıyafetlerin çıkarılması ve parçaların çılgınca uyarılması gibi dağınık bir endüstriyi hayal ediyorum. Ortak travma insanları bir araya getirir, değil mi? İkimiz de aynı narsist kaltağın kurbanları değil miyiz? Elbette çekici biri ama gerçek bir arzu hissetmiyorum. Eğer Geoff'u becerseydim, bunu sadece şok değeri için, tüm bu karmaşanın içine atacağı anlatı anahtarı için yapardım. Ve her ne kadar

Nedenini tam olarak ifade edemesem de bu işten tek kazananın Athena olacağını biliyorum.

"O zaman görüşürüz," diyorum. "Buralarda. Belki." "Belki."

Geoff bana bakıyor. "Peki ya June?" "Evet?"

"Her şey yoluna girecek," diyor. "Bu tür şeyler gerçekleşirken her zaman dünyanın sonu gelmiş gibi hissedilir. Ama öyle değil. Sosyal medya çok küçük, dar bir alan. Ekranınızı kapattığınızda kimsenin umurunda olmazsınız. Ve siz de takmamalısınız, tamam mı?"

"Tamam, Geoff. Teşekkürler."

Bana başıyla veriyor ve otobüs durağına yürüyor.

Belki de çok sert davrandım. Belki Geoffrey Carlino o kadar da pislik biri değildir. Belki de sadece gençti, kendine güveni yoktu ve hazır olmadığı bir ilişkiye kapılmıştı. Belki Athena onu gerçekten çok incitti ve belki de hepimiz onu çok çabuk yargıladık çünkü o zengin, beyaz bir adamdı ve Athena da Athena'ydı.

Dahası Geoff, Athena Liu'yu sevmeye çalışmanın eşsiz acısını da anlayan dünyadaki birkaç insandan biri. Her şeyin beyhudeliğini. Echo'nun Narcissus'a bakması gibi. İkarus gibi, sadece sıcaklığını teninde hissetmek için güneşe doğru savruluyor.

OceanofPDF.com

Yirmi İki

ATHENA'NIN INSTAGRAMI GÜNDE EN AZ BIR KEZ PAYLAŞIM YAPMAYA BAŞLIYOR. Onlar her zaman

Athena'nın hayatta ve iyi durumda, kasıtlı olarak tarihlendirilmiş nesnelerin yanına yerleştirilmiş imkansız fotoğrafları - gazeteler, son *New Yorker* sayıları, ölümünden sonra yayınlanan kitaplar. Bazen göz kırpıyor ya da el sallıyor, kayıtsızlığıyla benimle alay ediyor. Bazen yüzü grotesk ifadelerle buruşuyor; gözleri kocaman, dili sallanıyor. Bazen boğazını tutuyor, gözleri ölümüyle alay edercesine şaşı. Başlıklarının sonunda hep beni etiketliyor.

> Nasılsın, @JuniperSong? Beni
>
> özledin mi, @JuniperSong?

Geoff'un tavsiyesine uymaya çalışıyorum. Hesabı sessize alıyorum, ve sonra, hala yazı molalarında fotoğraflara göz atmaktan kendimi alıkoyamayınca, gün içinde telefonumu kilitlemek için zaman ayarlı bir kasa satın alıyorum. İşime sığınmaya çalışıyorum. Ama kendimi eskisi gibi kelimelerin içinde kaybedemiyorum. Athena'yla olan tüm mutlu anılarım artık suçluluk duygusuyla dolup taşıyor, bu yüzden tek dayanabildiğim kötü olanları düşünmek oluyor: garip paylaşımlar, sosyal olarak küçümsenme, içimde sürekli bir kıskançlık hissi. Athena'nın, bocalayan kariyerim hakkında sorular sorarken kayıtsızca gülmesi. Ben hiçbir şey yapmadan öylece dururken mutfağında yerde can çekişen Athena'yı.

Her gece rüyamda Athena'yı görüyorum. Onu son anlarında görüyorum: paniğe kapılmış kocaman gözleri, derisini yırtan tırnakları, yere vuran ayakları. Güçsüz, çaresiz, kelimenin tam anlamıyla sessiz. Ağzını çalıştırıyor, anlamamı sağlamak için çaresizce. Ama hiçbir kelime çıkmıyor, sadece gözleri başının arkasına doğru yuvarlanana, kasılmaları zayıf bir seğirmeye dönüşene kadar bir dizi korkunç, gergin gurultu çıkıyor.

Bunlar uysal rüyalar. Daha kötüsü, yeniden canlandırıldığı zamanki rüyalar. Sihirli bir şekilde canlanır ama bu sefer eskisi gibi değildir. Gözlerinde kızıl bir enerji parlıyor, yeraltı dünyasının tüm öfkesi var ve intikamcı bir zevk güzel yüzünü büküyor, kollarını açmış, iyiliğime karşılık vermek için boynuma uzanırken.

BAZEN HAYAL GÜCÜM GÜN ORTASINDA ÇILGINLAŞIYOR ve ben

Athena'nın hâlâ hayatta olabileceğine kendimi sayısız şekilde ikna ettim. Cenaze kapalı tabuttaydı, değil mi? Boğulma numarası yapmış olabilir. O sağlık görevlilerini tutmuş olabilir. Tüm bunlar büyük bir edebi aldatmaca, bir sonraki projesi için dengesiz bir tanıtım kampanyası olabilir. Belki de her an köşeden fırlayabilir. *Yuh! Yakaladım seni, Junie!*

Ama yaşayanlar bedenleriyle yüklenirler. Gölgeler, ayak izleri bırakırlar. Athena'nın hayatta olmasını ve beni takip etmesini tercih ederdim, çünkü o zaman izler bırakırdı - kamuya açık lekeler, anlatı tutarsızlıkları, kanıt kırıntıları. Yaşayanlar istedikleri zaman görünüp kaybolamazlar. Yaşayanlar her fırsatta size musallat olamaz. Athena'nın hayaleti uyanık olduğum her ana sızdı. Sadece ölüler bu kadar sürekli mevcut olabilir.

Kendimi Google Scholar'a "Çin hayaletleri" yazarken ve karşıma çıkan tüm literatürün derinliklerine dalarken buluyorum. Çinliler hayalet için pek çok farklı kelime kullanıyor: "*gui*," "*ling*," "*yao*," "*hunpo*." Huzur olmadan ölümü takıntı haline getirmişler. Hayalet için kullanılan en yaygın kelime olan "*gui* "nin, geri dönmek anlamına gelen farklı bir "*gui*" için sesteş olduğunu öğreniyorum. Kadın hortlağın erken dönem Çin edebiyatında yaygın bir tema olduğunu, şiddet içeren ve doğal olmayan ölümler gerçekleştiren bekâr, evlenmemiş kadınların pişmanlıklarını keşfetmek için kullanılan bir kinaye olduğunu öğreniyorum. "Aşk hayaleti" adı verilen ve dişi hayaletin lanetli arzusunu tatmin etmek için ihtiyaç duyduğu tek şeyin iyi bir sevişme olduğu bir kinayeyi öğreniyorum. *Jiangshi* denen bir şey öğreniyorum, anlayabildiğim kadarıyla zombi gibi bir şey, bir kâğıda yazılan bir büyüyle yeniden canlandırılan bir ceset. Belki de birisi Athena'yı yeniden canlandırdı. Belki de büyüyü ben kendim yaptım, onun iradesi dışında sözlerini yayınladığımda.

Kurgusal olmayan kaynaklardan bu lanet şeyleri kovmak için yararlı bir tavsiye çıkmayınca, Çin hayalet hikayelerini yutmaya başladım.

Güney Song hanedanlığından: Bir mezar soyguncusu, yakın zamanda kalp acısından ölmüş bir kızın mezarına girer ve kızın güzelliğinden o kadar etkilenir ki cesedine tecavüz eder. Erkek enerjisinin kızın bedenine aşılanması onu hayata döndürür, ancak başka kimse onun yaşadığını bilmediği için mezar soyguncusu

hiçbir şüphe duymadan onu seks kölesi olarak hapseder. Kız sonunda kaçar ve eski sevgilisinin evine sığınır, ancak onun varlığından korkan ve hayalet olduğuna inanan sevgilisi, kızın kafasına bir kazan fırlatır ve onu öldürür.

Altı Hanedanlık döneminden: Bir adamın on yıllık karısı ona bir erkek çocuk doğuramadan ölür. Çılgına dönen adam cesedinin başında ağlar. Adamın kederi cesedi yeniden canlandırır ve kadın adama hamile kalana kadar karanlıkta kendisiyle sevişmesini söyler. Kadın tam olarak hayata dönmemiştir, dikkatinizi çekerim; cesedini bir yan odada tutarlar ve orada hareketsiz bir şekilde sevişilmeyi bekler. On ay sonra, bir erkek bebek doğurur ve hemen ardından bir kez daha gevşek bir cesede dönüşür.

Yine Altı Hanedan döneminden: Bir adamın karısı ölür, o da kuzeniyle evlenir. Bir gün, buz gibi soğuk, yeniden canlanmış ilk karısı yanına yatmaya gelir. Adam ondan gitmesini ister. Daha sonra kuzenini dul eşiyle evlendiği için azarlar ve kısa bir süre sonra adam ve kuzeni ölür.

Kültürel yapılar açık: Pek çok Çinli hayalet aç, öfkeli, sesi çıkmayan kadınlar. Athena'nın mirasını alarak, onların arasına bir tane daha ekledim.

Ancak hayaletleri kovmanın normal yöntemleri, tüm hikayelerde işe yarayanlar, yetersiz görünüyor. Athena'nın yiyecek, tütsü ya da yanmış kağıt sunmaktan memnun olacağından şüpheliyim. Bu denemediğim anlamına gelmiyor. İçten içe bunun aptalca olduğunu biliyorum, ama ritüellerin en azından zihnimi sakinleştirebileceğini umacak kadar çaresizim. Amazon'dan tütsü çubukları ve Kitchen No. 1'den kung pao tavuğu sipariş ediyorum ve her ikisini de Athena'nın çerçeveli bir fotoğrafının önüne koyuyorum, ama tek yaptıkları evimi kokutmak oluyor. Athena'nın yeraltı dünyasında isteyebileceğini hayal ettiğim her şeyin (para yığınları, lüks bir daire, IKEA kataloğunun tamamı) kağıttan kesilmiş hallerini basıp kibritle yakıyorum ama bu sadece yangın alarmını çalıştırıyor, bu da komşularımı kızdırıyor ve bana ağır bir para cezası kesilmesine neden oluyor.

Daha iyi hissetmiyorum. Kendimi cahil beyazın memesi gibi hissediyorum.

Tüm bunlarla ilgili en çılgınca şey ise şu anda bile beste yapmayı bırakamıyor olmam. Bu korkunçluğu güzel bir şeye dönüştürmeye çalışıyorum. Benim müstehcen roman à clef'im bir korku romanına dönüşecek. Benim dehşetim okuyucularımın dehşeti olacak. Çılgınca panik halimi alıp verimli bir yaratıcılık yatağına dönüş- çünkü en iyi romanlar gerçeklerden doğan bir delilikten doğmaz mı?

Belki de tüm korkularımı yakalayabilir ve onları güvenli bir şekilde sayfaya hapsedebilirsem, bu onların gücünü ellerinden alacaktır. Tüm eski efsaneler bize bir şeye isim verdiğimizde onun üzerinde kontrol sahibi olduğumuzu söylemez mi? Dr. Gaily bir keresinde bana Andrew ile karşılaşmamın ayrıntılı tasvirlerini elle yazdırmış ve sonra da yaktırmıştı. O bulanık, mide bulandırıcı duyguları somut kelimelere çevirmek iyi hissettirmişti. Onların küle, hiçbir şeye dönüştüğünü görmek iyi hissettirdi. Belki Athena'yı yok edemem, ama belki onu bir kitabın kapakları arasında güvenle hapsedebilirim.

Ama anlatının izini kaybediyorum. Düşüncelerim sayfaların alamayacağı kadar genişliyor. Bu karanlık, edebi bir reşit olma hikâyesinden karmakarışık, çılgın bir hayalet hikâyesine dönüştü. Özenle oluşturduğum taslak, Athena'nın görmek istediği hikâye karşısında dağılıyor. Orijinal planımı terk ettim. Aklıma gelen ve benim doğrularımla gerçekler arasında gidip gelen her şeyi öfkeyle yazıya döküyorum.

Kendimi köşeye sıkıştırdım. Kitabın ilk üçte ikisini yazmak çok kolaydı ama sonunu ne yapacağım? İşin içine aç bir hayalet girdiğine ve net bir çözüm olmadığına göre kahramanımı nerede bırakacağım?

Athena'yı memnun edecek bir son bulma umuduyla saatlerce ekranıma bakıp çeşitli sonlar deniyorum. Hayalet beni bütünüyle yutuyor. Hayalet beni uzuv uzuv parçalıyor ve kanımda yıkanıyor. Hayalet bedenime batıyor ve tazminat olarak kalan yıllarımda hayatımı ele geçiriyor. Hayalet beni intihara sürüklüyor ve yeraltı dünyasında ona katılıyorum: adaletten yoksun iki sefil ruh.

Ancak bunların hiçbiri gerekli katharsisi sağlamaz. Athena tatmin olmaz.

Hayal kırıklığı içinde yatağıma uzandım ve her zamanki gibi telefonuma uzandım. Athena'nın hesabı tekrar güncellendi.

Bir aynanın önünde duruyor. Alnına bantlanmış uzun beyaz bir kağıt var. "*Son Cephe*" yazıyor. *Juniper Hayward tarafından.*

Bu çok fotoğraflı bir gönderi. Sağa kaydırıyorum.

Athena, yerde yüzüstü yatıyor, elleri boynunda. *Kaydır.*

Athena, kitabım göğsünde, gözleri açık. *Kaydır.*

Athena, yeniden canlandı, ayağa kalktı. *Kaydır.*

Athena, boynunda ve kollarında damarlar çıkmış, gözlerinden rimel akıyor, kameraya uluyor, sırıtıyor, pençeleri beni tepeden tırnağa parçalamak istercesine dışarıda. *Kaydır.*

Athena, vahşi bir bulanıklık, kamera lensine doğru sıçrıyor. Telefonumu kapatıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

ŞAŞKINLIĞIMI ABARTIYORUM. EXORCISM'İN KOŞULLARI

Büyük bir gizem. Bu hayaletin ne istediğini, nasıl bir sonun tüm bunları ortadan kaldırabileceğini biliyorum. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de bu o kadar basit bir gerçek ki: *Son Cephe*'yi Athena yazdı, ben en iyi ihtimalle bir ortak yazarım, bu roman için biraz övgüyü hak etsem de o da hak ediyor.

Ama artık itiraf edemeyecek kadar bu işin içindeyim. Geçemeyeceğim tek çizgi bu. Eğer şimdi itiraf edersem, sadece kazandığım her şeyi kaybetmekle kalmayacağım, gelecek için sahip olduğum tüm şansları da kaybedeceğim. Sadece sıfırıncı kareye geri dönmem. Hem edebi hem de sosyal cehenneme mahkum olurum.

Söyle bana, bunu gerçekten hak ediyor muyum? Kimse hak ediyor mu?

Athena öleli iki yıldan fazla oldu. Şimdiden etkileyici bir miras bıraktı. Edebiyat dünyası onu sonsuza dek hatırlayacak. Artık kazanacak bir şeyi yok.

Ama bir şekilde bundan kurtulmam gerek. Ve gerçek beni yok eder.

Bu yüzden bu hayaletle yaşamaya devam etmeli, onun yüzünün göz kapaklarımın arkasında gezinmesine alışmalıyım. Ona istediği tek şeyi vermemi içermeyen başka bir birlikte yaşama dengesi bulmalıyız.

Bir öğleden sonra SAXBY'S'de bir stantta yazıyordum ki zümrüt rengi bir ışık parladı.

yeşil gözüme çarpıyor. Pencereden yukarı bakıyorum ve onu görüyorum, rüzgârda savrulan saçları yüzünün etrafında uçuşuyor, bana bakıyor. Aynı şalı ve aynı yüksek topuklu çizmeleri giyiyor. Bu onun bir hayalet olduğunun kanıtı değil mi? Yaşayanlar kıyafet değiştirir, değil mi? Ölüler aynı kalır.

Gözlerimiz buluştu. Kaçmak için dönüyor.

Ayağa fırlıyorum ve koşarak kafeden çıkıyorum. Bir planım yok; tek istediğim bu hayaleti sıkıştırmak, omuzlarını sarsmak ve cevaplar talep etmek. *Nesin sen? Ne istiyorsun?*

Ama ben sinirli müşterilerin etrafından dolanıp kapıdan çıktığımda, o çoktan bir blok öteye gitmiş oluyor. Topukları kaldırıma hızla çarpıyor; şalı rüzgârda dalgalanıyor. Hayır, o hayalet değil. O bir *insan*, etten kemikten, benim kadar sıradan ve katı. Olabildiğince hızlı koşuyorum, iki adımda ona yetişiyorum. *Ellerim* uzanıyor, omuzlarını kavrıyor ve katı etle buluşuyor.

Etrafında dönüyor. "Ne oluyor lan?"

Bu Athena değil.

Parlak, sert gözlerine, jilet gibi ince kaşlarına, ince, öfkeli dudaklarındaki parlak kırmızı ruj izine bakıyorum. Midem bulanıyor.

Ben Diana Qiu.

"June?" Sanki onu ısırmaya çalışıyormuşum gibi irkiliyor. Eli çantasına gider ve bir kutu biber gazı çıkarır. "Lanet olsun, geri çekil."

"Seni yakaladım," diye nefes alıyorum. "Seni yakaladım-"

"Ne istediğini bilmiyorum," diyor Diana. "Ama benden uzak dur-"

"Bana gaz lambası yakma." Kalp atışlarımı boğazımda hissedebiliyorum. Yüzüm korkunç derecede sıcak ve gergin; başım dönüyor. Gerçeklik benden uzaklaşıyor ve ben sadece pamuk ipliğine bağlıyım. Tek bildiğim, tutunabildiğim tek şey, bunu bana Diana'nın yaptığının ortaya çıkması. Başından beri Diana'ydı. "Ne yaptığını biliyorum. Sen olduğunu biliyorum-"

"Yüce Tanrım." Diana'nın kolu titriyor ama bana sprey sıkmıyor. "Sen neden *bahsediyorsun*?"

"Bunlar *onun* botları. *Onun* şalı." Neredeyse boğuluyordum, çok kızgındım. Politics and Prose'deki ilk gece Diana mıydı? Coco'daki Diana mıydı? *Aylardır* benimle taşak geçiyor? Virginia'daki panelde yaptığı atıp tutmaları, o zamandan beri benimle ilgili yaptığı tüm röportajları ve blog yazılarını düşünüyorum. Kadın bana kafayı takmış. Tüm bunlar onun için sapkın bir sanat projesi mi? Juniper Song'un Laneti mi?

"Bekle." Diana kutuyu indiriyor. "*Athena Liu* gibi giyinmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

"Rol yapamazsın," diye ısrar ediyorum. "Onun gibi giyinmişsin; beni takip ediyorsun-"

"Bunlar benim botlarım," diyor Diana. "Bunlar benim kıyafetlerim. Ve Saxby's'in önünden geçiyorum çünkü burada yaşıyorum, seni psikopat."

"Ben psikopat değilim-"

"Bütün Asyalı kadınlar aynı görünmüyor," diye hırlıyor Diana. "Bunu anlamak çok mu zor, seni çılgın sürtük?"

Neredeyse ona tokat atacaktım. "Ben deli değilim."

Ama yakından bakınca, tüm benzerlikler dağılıyor. Bunlar Athena'nın botları değil-Athena'nın en sevdiği Uggs kahverengi ve püsküllüydü. Diana'nınkiler siyah, tokalı ve ince topuklu. Diana'nın saçları küt ve düz kenarlı.

gevşekçe kıvrılmış. Çember takıyor, zümrüt sarkanlar değil. Ruju Athena'nın sürdüğü her şeyden çok ama çok daha parlak.

Athena'ya benzemiyor. Ona hiç benzemiyor. O kafenin penceresinde ne gördüm ben?

"Ben deli değilim." Ama bunun aksini kanıtlayacak bir şey düşünemiyorum. Gözlerime güvenemiyorum. Hafızama güvenemiyorum. tüm mücadele bitiyor ve göğsüm çöküyor; hava boşalıyor. Sesim çatlıyor. "Ben değilim."

Diana uzun bir süre beni izliyor, yüzünde merak, acıma ve tiksinti karışımı bir ifade var. Sonunda biber gazını çantasına geri koydu.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, sonra aceleyle benden uzaklaşıyor, sanki takip etmediğimden emin olmak istercesine her adımda omzunun üzerinden bakıyor. "Yardıma ihtiyacın var."

BİR ŞEKİLDE SAXBY'DEN EŞYALARIMI TOPLAYIP EVE GİTMEYİ BAŞARDIM.

Uber şoförüm sarhoş olduğumu düşünüyor olmalı, zor nefes alıyorum ve kendimi tutamıyorum, sanki devrilmemi engelleyecek tek şeymiş gibi kolçağı kavrıyorum. Zihnim Diana'yla karşılaşmamı canlandırıp duruyor. Parmaklarım onun omuzlarına saplanıyor. Biber gazı. Gözlerindeki tiksinti, korku.

Bir an için gerçekten ona saldıracağımı sandı.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Hiçbir mazeret yok. Açıklama yok. Ben *accosted*

Güpegündüz birini.

Banyoya koşuyorum ve nefesim düzene girene kadar omuzlarım titreyerek lavabonun üzerinde debeleniyorum. İnce bir tükürük akışı porselene damlıyor. Aynaya bakıyorum ve orada gördüğüm şey ağlama isteği uyandırıyor.

Yanaklarım çukurlaşmış. Saçlarım yıkanmamış, gözlerim kan çanağına dönmüş ve koyu, benekli torbalara gömülmüş. Hiç uyumadım. Günlerdir kapıcım dışında kimseyle konuşmadım. Düşüncelerim bana işkence etmesin diye kendimi el yazmamla oyalamaya çalışarak saatten saate perili bir varoluş yaşıyorum ve artık bunu yapamıyorum. Tüm bunlardan çok yoruldum - imgelemlerden, paranoyadan, kâbuslardan. Her köşede Athena'yı görmekten, sesini, kahkahalarını duymaktan yoruldum. Bunu ben istemedim. En başta Athena'nın ölümüne tanık olmayı ben istemedim. O gece orada olmak bile istemedim ama o ısrar etti ve ben de oradaydım ve belli ki bu beni sandığımdan daha fazla mahvetti.

Yoruldum.

Çok yoruldum.

Sadece istiyorum. İyi olmak istiyorum.

Rory'yi ararım. Anlattıklarımdan hiçbir şey anlamayacak ama her şeyi baştan anlatacağım. Ayrıntıları bilmesi önemli değil, tek önemli olan beni dinlemesi, duyması, ne kadar acı çektiğimi duyması. Birinin iyi olmadığımı bilmesine ihtiyacım var.

Telefon çalıyor ve çalıyor. İkinci kez arıyorum, sonra üçüncü kez, ama Rory asla açmıyor.

Telefonumda Dr. Gaily'nin adını arattım. Yıllardır, mezun olduğumdan beri ondan randevu almamıştım ama numarası hâlâ kayıtlı. İki kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Alo?"

"Dr. Gaily?" Kelimelerim dökülüyor, çok hevesli, çok çaresiz. "Beni hatırlıyor musunuz bilmiyorum, ben June Hayward, birkaç yıl önce sizin bir hastanızdım, Yale'deydim-"

"June, tabii ki. Merhaba." Sesi nazik ama şaşkın. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Biliyorum uzun zaman oldu-" O zaman durmak zorunda kalıyorum, hıçkırıklarımın beni boğmasını engellemek için derin bir nefes alıyorum. "Ama tekrar terapiye ihtiyacım olursa seni aramamı söylemiştin ve sanırım gerçekten iyi değilim -son zamanlarda çok şey oldu ve bununla iyi başa çıkamıyorum ve sanırım bu geçmiş travmalarımı gündeme getiriyor-"

"Yavaşla, June. Her seferinde bir şey." Dr. Gaily bir an duraksıyor. "Benimle bir randevu ayarlamak ister misiniz? Bunu mu soruyorsun?"

"Ah-um, üzgünüm, muhtemelen meşgul olduğunuzu biliyorum, ancak *şu anda* herhangi bir müsaitliğiniz *varsa*-"

"Bunu araştırabiliriz." Duraksıyor. Bir çekmecenin duyuyorum; sanırım masasına yeni oturdu. "Ama hâlâ Connecticut'ta yaşayıp yaşamadığınızı bilmem gerekiyor."

"Rosslyn'deyim. Virginia'dayım." Burnumu çekiyorum. "Ama sigortam var - sanırım ağın dışında olacaksın, ama cebimden ödeyebilirim -"

"Mesele o değil June. Connecticut'ta değilseniz size tele-sağlık hizmeti veremem. Virginia'da çalışma lisansım yok."

"Oh." Burnumu sildim. Elim sümük içinde kalıyor. Zihnim o anda çok boş hissediyor. "Anlıyorum."

"Ama size bazı tavsiyeler ayarlayabilirim." Sanırım kâğıtların karıştığını duyuyorum. "Rosslyn'de olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?"

Bunu yapamam. "Aslında Dr. Gaily, sorun değil, eyalet terapistlerine kendim de bakabilirim. Zamanınızı harcadığım için özür dilerim."

"Bekle," diyor. "June, kendine zarar verme düşüncen var mı? Ya da başka biri? Çünkü seni bir yardım hattına bağlayabilirim-"

"Hayır, hayır, ben iyiyim." Birden çok utandım. İşleri bu kadar ileri götürmek istememiştim; böyle bir sorun yaratmak istememiştim. "İntihara meyilli değilim. İyiyim, sadece gerçekten kötü bir gün geçiriyorum. Sadece konuşacak birini istedim."

"Anlıyorum Junie." Sesi yumuşuyor. "Sana başka bir eyalette bakım sunamam. Ama sana ihtiyacın olan yardımı ayarlayacağız, tamam mı? Benim için sabırlı olur musun?"

"Tamam," diye . "Evet. Kulağa hoş geliyor."

"O zaman yarın sabah ilk iş olarak size bazı tavsiyeleri e-posta ile göndereceğim. Hala dosyadaki aynı adresi mi kullanıyorsunuz?"

"Evet. Bu işe yarar."

"O sabah bazı bağlantıların olacak. Kendine iyi bak, Junie."

Telefonu kapattı. Yatağımda bağdaş kurup oturuyorum, yüzümü ellerime bastırıyorum. Öncekinden daha da kötü hissediyorum. Ortadan kaybolmak istiyorum. Bunu neden yaptım ki? Hafta içi saat dokuzu geçiyor. Mesai saati çoktan geçti. Dr. Gaily şu anda kocasına söyleniyor olmalı-Özür dilerim *canım, eski bir hastam aradı; psikopatlık yapıyordu*.

Telefonumun ışığı yanıyor. Çaresizce ona doğru hamle yapıyorum ama arayan Rory değil. Bir Instagram bildirimi.

Hayaletten.

Bu kez Athena Saxby's'de bir masada oturuyor ve dilini pipetinin üzerinden muzipçe dışarı çıkarıyor. Üzerinde onu okuma sırasında Coco's Coffee'de gördüğüm kıyafetin aynısı var - bu öğleden sonra Saxby's'de gördüğümü sandığım kıyafet. Dudakları kırmızıya boyanmış. Gözleri parıldıyor.

Bugün eski bir arkadaşımı gördüm. Acaba beni hatırlar mı?

Çığlık atmak istiyorum.

Buna daha fazla katlanamam. Gerçeği bilmek zorundayım. Hayatıma devam edemem. İyi ya da kötü, onun kim da ne olduğunu öğrenene kadar bu durum hayatım boyunca içimi kemirecek.

Rahatlamaya ihtiyacım var. Eğer yardım alamıyorsam, en azından cevaplara ihtiyacım var. İhtiyacım var.

Bir şey olması lazım yoksa patlayacağım.

Telefonumu açıyorum, Athena'nın hesabına gidiyorum ve yazıyorum:

Tamam. Dikkatimi çektin. Ne istiyorsun???

Hayalet çevrimiçi. Hemen cevap veriyor.

Exorcist adımları.

Yarın gece.

on bir.

OceanofPDF.com

Yirmi Üç

ATHENA YAŞIYOR.

Aklıma başka bir açıklama gelmiyor. *Exorcist* merdivenleri bizim özel şakamızdır. *The Exorcist* filminde Peder Karras'ın öldüğü yer olan Georgetown kampüsünün bir blok ötesindeki dik, zifiri karanlık merdivenler hayaletli olarak bilinir ve ben bu merdivenleri her zaman yağmur ve karda o kadar kaygan bulmuşumdur ki daha fazla koşucuyu öldürmemiş olmalarına şaşırırım. Athena ve ben DC'ye taşındıktan sonraki ilk kış bir şiir dinletisinden sonra buraya gelmiştik. Buz tutmuş merdivenlerden durmadan koşmam için bana meydan okudu. Ben de onu yarışa davet ettim. Ben on basamak çıkarken dizimi incittim, o ise arkasına bile bakmadan yanımdan hızla geçti. O kazandı.

Burada her ne halt oluyorsa -bu Instagram hesabının ardında yatan doğaüstü ya da çarpık açıklama her neyse- şaka yapan bir pislik değil. Sadece Athena olabilir. Bunun benim için ne anlama geldiğini sadece Athena biliyor. Bu metafor çok sembolik - benim çarpıp düşmem, onun zirveye kadar dans etmesi.

Bunun bir tuzak olduğunu biliyorum. Ortaya çıkarak hayaletin ekmeğine yağ sürdüğümü, kendimi büyük bir tehlikeye attığımı biliyorum. Ama başka seçeneğim yok. Cevapları bulmak için tek şansım bu ve artık gerçeğin bir parçasını bulmak için çaresizim.

Elimden geldiğince akıllıca davranıyorum. Cep telefonumun şarjının tam olduğundan emin olurum. Bir kemer alıyorum ve içine yeni pilli bir el , bir kutu biber gazı - teşekkürler Diana - ve bir İsviçre çakısı koyuyorum. Hatta Çin Mahallesi'ndeki yarım yamalak bir bakkaldan bir dizi Çin havai fişeği alıyorum, çünkü internette patlama sesinin hayaletleri uzaklaştırabileceğini okudum. Aptalca, biliyorum ama kendimi hazır hissetmek istiyorum. Athena'nın hayaleti beni öldürmeye çalışırsa

bu adımları atarsam, muhtemelen kaderimi engellememin bir yolu yok. Ama savaşmadan gitmeyeceğim.

Nereye gittiğime dair bir kayıt bırakmak için Rory'ye, hatta Brett'e mesaj atmayı düşünüyorum. Ama bu iş düşündüğüm gibi giderse, belki de en iyisi hiç kayıt bırakmamak.

Rosslyn'den bir Uber'e biniyorum ve Georgetown'ın ön kapısında iniyorum. Merdivenlere beş dakikalık bir yürüyüş mesafesinde ama şoförümün bu saatte *Exorcist* merdivenlerinde ne işim olduğuna dair sorularıyla uğraşmak istemiyorum. Okullar tatile girdi. Bu gece kampüste dolaşan tek kişi benim. Otuz Yedinci Cadde'nin sessiz kaldırımında kollarımı rüzgâra karşı sımsıkı kavuşturarak acele ediyorum. Aysız bir karanlık ve ısırıcı bir soğuk. Potomac Nehri bu sabahki yağmurun etkisiyle kıyıya doğru kabarıyor. Her şey çok gotik ve dramatik. İntikamcı bir hayalet olsaydım, sanırım birini öldürmek için buraya çekerdim. Bu sahnenin ihtiyacı olan tek şey uğursuz bir şimşek çakması ve onu da alabiliriz - fırtına bulutları bütün öğleden sonra toplanıyor.

Korkmuyorum. Bu noktada hiçbir şey beni korkutamaz. Bu noktada Athena'nın bana saldırmasını çok isterdim, böylece onun gerçek olduğunu ve deli olmadığımı doğrulayabilirdim.

Merdivenler boş. Birkaç blok boyunca görünürde kimse yok ve aceleyle merdivenlerin dibine indiğimde sadece terk edilmiş bir benzin istasyonu buluyorum. Saat on biri beş geçiyor. Nefes nefese merdivenleri geri çıkıyorum.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Belki Geoff haklıydı, belki de bu bir . Belki de amaç sadece beni korkutmaktı.

Tam gitmek üzereydim ki onun konuştuğunu duydum. "Seni tekrar görmek *çok* güzel!"

ATHENA. BU ŞÜPHESIZ ATHENA'NIN SESI, ETKILEYEN BU Radyo röportajlarında ve podcast'lerde düzinelerce kez kullandığını duyduğum ilgisiz, yapay olduğu her halinden belli olan ironik tınısı. "Uzun *zaman* oldu."

"Athena?" Sesi tepede duruyormuş gibi geliyor. Kalan basamakları hızla çıkıyorum ve nefes nefese Prospect'e geri dönüyorum. Sokaklar hâlâ boş.

"Çalışmalarımın hayranı olmana çok sevindim." Bu ne lan? Neden bu? "*Athena?*"

Bağırıyorum. "Neredesin?"

"Yani." Sesi bu sefer daha uzaktan geliyor. Kulaklarımı zorlayarak sesin kaynağını arıyorum. "Nasılsın?" Sanki merdivenin dibinden yükseliyor gibi. Oraya nasıl bu kadar çabuk inebildi?

Tabii ölmediyse; havada uçuşan bir ruh değilse. "Athena?"

Merdivenlerde ayak sesleri duyuyorum. Benden mi kaçıyor? Onu kovalamak istiyorum ama nereye döneceğimi bilemiyorum; ayak sesleri bir yönden yankılanıyor ama sesi başka bir yönden geliyor. Etrafımda dönüyorum, bir yüz, bir hareket, bir ipucu, *herhangi bir şey* için karanlığı tarıyorum.

"En büyük ilham kaynağınızın ne olduğunu söylersiniz?" Athena aniden sorar.

İlham mı? Ne oyunu bu?

Ama doğru cevapları biliyorum. Onu neyin dışarı çekeceğini biliyorum. "Sensin," diye bağırıyorum. "Bunu biliyorsun. Belli ki sensin."

Athena bir kahkaha patlatır. "Sanırım sorum şu, *Neden*?"

Sesinde bir gariplik var. Daha yeni fark ettim. Arkadaşlarınla konuşurken kullandığın ses değil. Sanki bir performans sergiliyor gibi tiz ve yapay. Yarışma programlarında ünlülerin ilk cinsel ilişkilerini anlatmadan ya da haşlanmış maymun beyni yemeden hemen önce duyduğunuz bir ses.

O iyi mi? Rehin mi tutuluyor? Biri kafasına silah mı dayamış?

Yine aynı tonlamayla soruyor ve sorusunu aynı çınlayan kahkahalarla tamamlıyor. "Sanırım sorum şu, *neden*?"

"Bunun için bir neden yok," diye bağırıyorum. "Sayfalarını aldım, okudum ve çok parlak olduklarını düşündüm - ve seni her zaman kıskandım Athena, sadece nasıl bir şey olduğunu bilmek istedim ve bunun hakkında düşünmedim bile, bir *anda oluverdi*-"

"Çalışmalarımı çaldığını düşünmedin mi?" Şimdi sesi üstümde bir yerden yankılanıyor. Bu sefer garip bir şekilde bozuk, sanki suyun altında konuşuyormuş gibi. Sesi hiç ona benzemiyor. "Bunun bir suç olduğunu düşünmedin mi?"

"Elbette öyleydi. Bunu artık biliyorum. Bu yanlıştı-"

Daha fazla çınlayan kahkaha. Öncekiyle aynı soru, aynı şekilde dile getirildi. "Sanırım benim sorum şu, *neden*?"

"Çünkü bu adil değil," diye bağırıyorum, sinirli bir şekilde. Demek istediğini anladı. Benimle oynamaya devam etmesine gerek yok. "İnsanların ne tür hikâyeler duymak istediğini biliyorsun. Kimse benim hikayelerimi umursamıyor. Ben senin sahip olduğun şeyi istedim.

-Ama seni incitmek istememiştim. Seni asla incitmezdim, sadece düşündüm ki-"

Sesinin tonu yeniden yükseliyor, kız gibi ve cıvıl cıvıl oluyor. "Ben şanslı bir kızım, değil mi?"

"Senin tanıdığım en şanslı insan olduğunu sanıyordum," diyorum sefilce. "Her şeye sahiptin."

"Yani üzgün müsün?" Bir kez daha karmakarışık, çarpıtılmış. "Üzgün müsün, June?"

"Özür dilerim." Kelimelerim uğuldayan rüzgâra karşı çok küçük, çok teneke gibi geliyor. Hıçkırıklarımı tutmaktan boğazım ağrıyor. Artık çizgiyi korumak umurumda değil. Sadece bunun bitmesini istiyorum. "Kahretsin, Athena- Çok üzgünüm. Keşke her gün bunu geri alabilsem. Bunu düzeltmek için her şeyi yaparım- annene söylerim, yayıncıma söylerim, her şeyi bağışlarım, her kuruşu- sadece bana iyi olduğunu söyle. Athena, lütfen. Bunu daha fazla yapamam."

Uzun bir duraklama.

Sonunda cevap verdiğinde, sesi bir kez daha değişmiştir. Zifiri, yapay tınısını kaybetmiştir. Kulağa insan gibi geliyor ama yine de ona hiç benzemiyor. "Bu bir itiraf mı?"

"İtiraf ediyorum," diye nefes nefese kaldım. "Özür dilerim Athena. Çok üzgünüm, lütfen gel konuş benimle."

"Anlıyorum." Bir duraklama. Tekrar ayak sesleri duyuyorum ve bu sefer sesin geldiği yönle eşleşiyorlar. Tam arkamda duruyordu. "Teşekkür ederim, June."

Dönüyorum.

Gölgelerin arasından bir figür çıkıyor.

BU ATHENA DEĞIL.

Bu kız Athena'ya hiç benzemiyor. Yüzü daha yuvarlak, daha sade. Gözleri o kadar büyük ve iri değil. Bacakları inanılmaz derecede uzun değil. Işığa doğru ilerlerken bana sırıtıyor ve içimde onu tanımam gerektiği, bu gözlere daha önce baktığım gibi belirsiz bir his var. Ama onu bir türlü çıkaramıyorum.

"Hiçbir şey mi?" Kız kollarını kavuşturur. "Hayatımı mahvettin, beni yayıncılıktan uzaklaştırdın ve beni hatırlamıyor musun bile?"

O anda parçalar zihnimde bir araya geldi - Zoom ekranındaki küçük bir yüz, bir dizi kızgın e-posta, yayıncılık yolculuğumda uzun zamandır unuttuğum bir aksaklık.

Projeden çıkarıldı. Artık onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın.

"Candice?"

"Merhaba, Juniper." Adımı zehir gibi söylüyor. "Uzun zamandır bakın."

Ağzım çalışıyor ama bir şey . Onun burada ne işi var? Bumfuck, Nowhere, Oregon'a taşınmamış mıydı? Ve Candice ne zamandan beri Athena'yı tanıyor? Athena hala hayatta mı? Bu aldatmacanın içinde mi? Yoksa başından beri sadece Candice miydi?

"Yüzündeki ifadeye bak," diye alay ediyor Candice. "Bunu dört gözle bekliyordum."

"Bilmiyorum-neden-" Beynim kısa devre yaptı. Kafa karışıklığımı sorularla ifade edemiyorum. *"Neden?"*

"Basit," diye şarkı söylüyor Candice. "Sen benim hayatımı mahvettin. Seninkini mahvettim." "Ama ben yapmadım-"

"Daniella Woodhouse'un kara listesine girdikten sonra yayıncılıkta iş bulmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Beni bir Goodreads değerlendirmesi yüzünden kovdular. Lanet bir *Goodreads* değerlendirmesi. Bu sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Ben- ben yapmadım-"

"Kıdem tazminatımı bile alamadım." Candice'in sözleri bir arı kovanı gibi içinden dökülüyor. Sanki yıllardır içinde biriktiriyormuş gibi konuşuyor, sanki hepsini dışarı çıkarmazsa patlayacakmış gibi. "*Profesyonelce davranmadığımı* söylediler. Kirayı ödeyemedim. Haftalarca lanet bir küvette uyudum. Kalifiye olmadığım düzinelerce pozisyona başvurdum. Kimse bana e-posta bile göndermedi. Zehirli olduğumu söylediler, yazarlarla aramdaki sınırları nasıl koruyacağımı bilmediğimi söylediler. İstediğin bu muydu? Kına mı yaktın?"

"Özür dilerim," diye idare ediyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye taklit ediyor Candice. "Her şeyden böyle mi sıyrılıyorsun? Kirpiklerini kırpıştırarak ve aptal numarası yaparak mı?"

"Gerçekten, Candice, ben-"

"Tanrım, *yalan söylemeyi* kes!" Candice'in sesi birkaç oktav yükseldi. "İtiraf ettin. Sonunda itiraf ettin. Seni *duydum*."

Candice'in tamamen iyi olup olmadığını merak ediyorum. Sesi dengesiz geliyor. Tehlikeli.

İki adım geri atıyorum. Aklıma kemerimdeki biber gazı spreyi geliyor ama ona uzanmaya korkuyorum - ani bir hareketin Candice'i uçuruma sürüklemesinden korkuyorum.

"Tanrım, *yıllardır* bunun hayalini kuruyordum." Sesi kızarmış ve baş döndürücü; adrenalinden uçmuş gibi. "Kovulduğumda halka açıklamak istedim ama bana kim inanacaktı? Sadece şüphelerim vardı. Duyarlılık okuması konusunda çok garip davrandın. Ve roman hakkında sanki sana ait değilmiş gibi konuşman. Sanki istediğin gibi parçalayıp parlatabileceğin *bir* şeymiş gibi." Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor ve açlıktan ağzını açması onu yırtıcı, vahşi bir hayvana benzetiyor; saldırmak üzere olan bir canavara. "Tanrım. Haklıymışım. *Haklı* olduğuma inanamıyorum."

"Ne bildiğini sandığını bilmiyorum." Nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Zihnim az önce karanlığa haykırdığım her şeyin açıklamalarını, olası inkârlarını arıyor. *Kafam karışmıştı. Beni zorladılar.* "Ama Athena benim *arkadaşımdı*-"

"Oh evet. Senin en büyük ilham perin." Candice alay ediyor. "Bu cümleyi duymuştum. Söylesene, onun eserlerini çalmayı ne zamandır planlıyordun? Ölümü gerçekten ne kadar kazara oldu?"

"değildi," diye ısrar ediyorum. "O roman üzerinde çok çalıştım; *o benim*-" "Oh, kapa ." Candice yaklaşıyor. Bu sahne kompozisyonu çok dramatik. Sokak lambası onun arkasında parlıyor, gölgesini basamaklara ve bana düşürüyor. Sanki gotik bir filmdeyiz. Şimdi kötü adamın ifşası; şimdi de kahramanın ben çığlık çığlığa cehenneme atılmadan önceki haklı monologu. "Asla ortaya çıkıp söylemeyeceğini biliyordum. Zor olan buydu, biliyorsun. Bunu erkenden anladım. İddialar ne kadar şiddetli olursa olsun, ne kadar kanıt olursa olsun asla kabul etmeyecektin. Olayların kötü adam olmadığın bir versiyonuna tutunmaya ihtiyacın vardı. Doğru değil mi? Ben de tek yolun bunu halletmenin tek yolu kendi başına itiraf etmeni sağlamaktı."

Sesini yükseltiyor, sanki başka birine anlatıyormuş gibi yansıtmaya başlıyor. Sanki monologunu sahneye taşımak için sonsuza dek bekliyormuş gibi. Tuhaf ama işte buradayım, donmuşum: tutsak, dehşete düşmüş bir izleyici. "Seninle biraz dalga geçeyim dedim. İkinci dereceden bir şeyler söyleyecek kadar sarsayım seni. Instagram kolaydı, Athena'nın reklamcısını tanıyorum; hala giriş izni vardı. Başlarda tek yaptığım Photoshop'la uğraşmaktı. O zamanlar

İşe yarayıp yaramadığından emin değildim - etiketlerimi görmezden geliyordun - ama sonra Diana Qiu'ya sokakta saldırdığını duydum. Perili göründüğünü söyledi. Meğer beyazlar düşündüğümden daha safmış."

Photoshop mu? Ödünç alınmış bir giriş? Hepsi bu kadar mı? "Yani Athena ... .." "Ölü ve kül." Candice bir kahkaha atıyor. "Yoksa hâlâ onun hayaletini gördün mü?"

"Ama merdivenler ..." Onu bu şekilde sorguladığım için kendimi çok aptal hissediyorum. Ama söyleyecek başka bir şey bulamıyorum. Her şeyin bana adım adım açıklanmasına ihtiyacım var, çünkü Candice haklı: Bir yanım hâlâ Athena'nın her an gölgelerin arasından çıkıp kıkırdayarak itirafımı kabul etmeye hazır olduğunu düşünüyor. "Merdivenleri nereden biliyorsun?"

Athena'nın dışarı çıkmasını *istiyorum.* İtiraf etmek istediğim tek kişi o. Gerçek bir katarsise ihtiyacım var, Candice Lee'nin yüzüme gülmesine değil. Bu acımasız, çocukça basit şakaya değil.

"Bu Athena'nın en sevdiği antrenman," diyor Candice. "Twitter'da bu konuda çenesini kapatmıyor. Bekle, bilmiyor muydun?" Yüz ifademi kaydediyor, sonra kahkahayı patlatıyor. "Bunun *kişisel* olduğunu mu düşündün? Bu çok iyi. Bu *çok* iyi. Umarım anlamışımdır."

Doğruldu. Elinde bir kamera var. Bütün bu olanları kaydediyor.

Düğmelerle oynuyor, sonra kendi sözlerimi bana geri dinletiyor.

"İnsanların ne tür hikayeler duymak istediğini biliyorsunuz. Benim hikayelerim kimsenin umurunda değil. Senin sahip olduğun şeyi istedim ama seni incitmek istemedim. Seni asla incitmezdim."

Tamamen lanetleyici. Şüphesiz benim sesim. Yüzüm de kamerada, kim bilir kaç farklı açıdan. Bunu inkar etmek mümkün değil.

"Ama merdivenler ..." İleri doğru zum yapıyor ve sesim daha hızlı, daha tiz ve panikle çıkıyor. Sesim çok aptalca çıkıyor. *"Merdivenleri nereden biliyorsun?"*

"Kötü hissettiriyor, değil mi?" Candice kayıt cihazını sırt çantasına bırakıyor. "Birinin görüntünüzü çarpıtmasını ve hikayenizi istedikleri gibi anlatmasını izlemek, bunu durduracak gücünüz olmadığını bilmek? Sesiniz çıkmıyor mu? Seni izlerken hepimiz böyle hissettik. Oldukça korkunç, değil mi?"

"Candice." Göğsüm daralıyor. Uzuvlarım kurşun gibi hissediyor. Bunu söylerken bile anlamsız olduğunu biliyorum, ama değil ama hareketleri yapıyorum. Yapamıyorum.

mümkün olan her şeyi denemediğimi bilerek uzaklaşmak. "Bak, lütfen, belki bir şeyler yapabiliriz-"

Homurdanıyor. "Hayır. Üzgünüm, bundan kurtulmak için rüşvet veremezsin." "Candice, *lütfen*, her şeyimi kaybederim-"

"Bana ne teklif edersiniz?" Başının üzerindeki dallardan bir kamera daha indiriyor. Tanrım, kaç tane kamera var? "Elli bin mi? Yüz bin mi? Adaletin bedeli nedir, Juniper Song?" Objektifi bana doğru tutuyor. "Sence Athena ne kadarını hak ediyor?"

Kollarımı yüzümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Candice, *dur*." "Sence Bayan Liu ne kadar hak

ediyor?"

" bir şey olduğunu anlayamıyor musun?" Yalvarıyorum. " bile mi? Athena*'nın her şeyi* vardı. Bu adil değildi-" "Bunu

böyle mi haklı çıkarıyorsun?"

"Ama bu doğru, değil mi? Athena bunu başardı. Sizler, yani farklı insanlar, onların tek istediği sizsiniz."

"Aman Tanrım." Candice bir avucunu alnına bastırır. "Sen gerçekten delirmişsin. Bütün beyazlar böyle mi konuşur?"

"Bu doğru," diye ısrar ediyorum. "Sadece bunu gören tek kişi benim-"

"Athena'nın bu sektörden ne kadar bok yediğini biliyor musun?" Candice talep ediyor. "Onu kendi simgeleri, egzotik Asyalı kız olarak işaretlediler. Ne zaman yeni projelere yönelmeye çalışsa, Asyalı'nın onun *markası* olduğu, izleyicilerinin ondan beklediği şey olduğu konusunda ısrar edip durdular. Ailesinin yarısının Kamboçya'da öldüğü, babasının Tiananmen'in yirminci yıldönümünde kendini öldürdüğü gerçeği dışında göçmen olmaktan başka bir şey hakkında konuşmasına asla izin vermediler. Irksal travma satar, değil mi? Ona bir müze objesi gibi davrandılar. Bu onun pazarlama noktasıydı. Bir Çin trajedisi olmak. O da buna boyun eğdi. Kuralları biliyordu. Bunu sonuna kadar kullandı.

"Peki Athena bir başarı öyküsüyse, bu geri kalanımız için ne anlama geliyor?" Candice'in sesi sertleşiyor. "Bir kitap sunup da zaten Asyalı bir yazarları olduğunu söylemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Aynı sezonda iki azınlık hikâyesi yayınlayamayacaklarını söylemek? Athena Liu'nun zaten var olduğunu, bu yüzden gereksiz olduğunu mu? Bu endüstri bizi susturmak, yerin dibine batırmak ve ırkçı stereotiplerimizi üretmek için beyazlara para saçmak üzerine kurulu.

"Yine de haklısınız. Bu sektörde ara sıra birileri vicdan sahibi oluyor ve beyaz olmayan bir yaratıcıya bir şans veriyor, sonra da tüm karnaval sanki var olan tek çeşitlilik içeren esermiş gibi bu kitabın etrafında toplanıyor. Ben de diğer taraftaydım. Bunun olduğunu gördüm. Sezonun tek baharatlı kitabını seçtiğimizde, kimin *eğitimli*, *konuşkan*, *çekici* ama pazarlama bütçemizi karşılayacak kadar marjinal olduğuna karar verdiğimizde odadaydım. Bu iğrenç, biliyorsunuz. Ama sanırım simge olmak güzel bir şey. Eğer kurallar çiğneniyorsa, çeşitlilik asansörüne en tepeye kadar binebilirsiniz. Senin mantığın da bu değil miydi?"

"Candice . . ."

"Bunun üzerine nasıl yaltaklanacaklarını *hayal edebiliyor* musun?" Ellerini gökkuşağı çizer gibi havaya kaldırıyor. "*Sarı Surat*. Yazan Candice Lee."

"Candice, sana yalvarıyorum. Bunu yapma." "Ben halka açılmazsam, sen açılır mısın?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Buna cevap verememem. Buna cevap veremeyeceğimi biliyor. "Candice, lütfen. Athena bunu istemezdi-"

"Athena kimin umurunda?" Candice bir kahkaha atar. "Athena'yı siktir et. Hepimiz o kaltaktan nefret ederdik. Bu benim için." Buna söyleyebileceğim bir şey yok.

Her şey kişisel çıkara dayanıyor. Hikayeyi manipüle etmek; üstünlüğü ele geçirmek. Ne gerekiyorsa yapmak. Eğer yayıncılık hileliyse, kendi lehinize hileli olduğundan emin olmalısınız. Anlıyorum. Ben de yaptım; bu sadece oyunu oynamak. Bu sektörde böyle hayatta kalırsın. Şu anda Candice'in yerinde olsaydım, onun sırt çantasında taşıdığı türden bir anlatı altınına sahip olsaydım, elbette ben de aynısını yapardım.

"Sanırım almaya geldiğim şeyi aldım." Son fotoğraf makinesini sırt çantasına koyuyor, fermuarını çekiyor ve omzunun üzerinden atıyor. "Yerinde olsam eve döndüğümde sosyal medyayı kapatırdım. Kendini acıdan kurtar."

O zaman göğsümde bir şey keskinleşiyor. Athena'nın başarısını izlerken hep aynı duygu; bunun adil olmadığına dair sirke ekşisi bir inanç. Şimdi Candice ganimetlerini sergileyerek önümde yürüyor ve ben şimdiden endüstrinin onun taslağını nasıl karşılayacağını görebiliyorum. Onun için *çıldıracaklar*, çünkü anlatı tek kelimeyle mükemmel: parlak Asyalı sanatçı beyazların sahtekarlığını ortaya çıkarıyor, sosyal adalet için büyük kazanıyor, *erkeğe* yapışıyor.

The Last Front çıktığından beri Candice, Diana ve Adele gibi insanların kurbanı oldum: "ezildikleri" ve "ötekileştirildikleri" için istediklerini yapabileceklerini ya da söyleyebileceklerini düşünen insanlar.

Dünyanın onları el üstünde tutması ve onlara fırsatlar yağdırması gerektiğini. Ters ırkçılığın normal olduğunu. Sırf beyaz olduğum için benim gibi insanlara zorbalık edebilir, taciz edebilir ve aşağılayabilirler, çünkü bu yumruk atmak , çünkü bu gün ve çağda benim gibi kadınlar kabul edilebilir son hedeftir. Irkçılık kötüdür ama yine de Karen'lara ölüm tehditleri gönderebilirsiniz.

Ve bildiğim bir şey var.

Candice'in kaderimi ellerine alıp gitmesine izin vermeyeceğim.

Sanki sesimin bir önemi yokmuş, sanki varlığımın tamamı o iki kelimeden, "beyaz kadın "dan ibaretmiş gibi bir klişe muamelesi görmenin yıllarca bastırılmış öfkesi içimde kabarıyor ve patlıyor.

Kendimi Candice'in beline attım. Ağırlık merkezine saldırın - bunu bir Tumblr gönderisinde okumuştum; sokakta biri size saldırırsa, karnına ve bacaklarına saldırın. Dengelerini bozun; yere düşürün. Sonra canını yakacak bir şey yap. Candice 1.80 boyunda iri yarı bir yırtıcı değil. Çok ufak tefek. Asyalı kadınların hepsi çok ufak tefek. Bazen Athena'ya bakar ve birinin onu belinden tutup kolayca kaldırdığını hayal ederdim. O ve Candice küçük porselen bebekler gibiler, kırılmaları ne kadar zor olabilir ki?

Candice ona çarptığımda çığlık atıyor. Yere düştük, uzuvlarımız birbirine karıştı. Bir şey çatırdıyor - umarım kameralar.

"*Çekil* üstümden!" Yüzüme bir yumruk savurdu. Ama aşağıdan yumruk atıyor; momentumu yok ve zaten o kadar da güçlü değil. Parmak eklemleri çeneme zar zor değiyor. Yine de düşündüğümden daha güçlü. Onu sabit tutamıyorum; altımda çırpınmaya devam ediyor, küfrediyor ve çığlık atıyor, avuçlarını ve dirseklerini ulaşabildiği her yerime saplıyor. İsviçre çakısı ve biber gazı getirdiğimi hatırlıyorum ama kemerimin fermuarını açacak vaktim yok; darbelerini savuşturmak için tek yapabildiğim bu.

Merdivenlere çok yakın olduğumuz aklımdan geçiyor. İkimiz de yuvarlanabiliriz, ya da o beni tekmeleyebilir, ya da ben-

Siktir, hayır, ne düşünüyorum ben? Zaten Athena'yı öldürdüğümü düşünen insanlar var. Polis beni merdivenlerin dibinde, Candice'in paramparça olmuş cesedinin başında bulursa bunu nasıl açıklarım?

Küçük bir ses fısıldıyor: *Kolayca, işte böyle.*

Koşu yapıyorduk. İkimiz de bunun için giyinmiştik; buna inanmak ne kadar zor olabilir ki? Basamaklar buzluydu, yağmur yağıyordu ve Candice adımlarına dikkat etmiyordu. Acil yardım ekibi gelmeden önce kameraları saklamak için kesinlikle zamanım olacaktı. Bütün sırt çantasını Potomac'a atabilirdim.

Georgetown'a yakın bir yere saklayıp sonra alsam daha iyi olur. Candice konuşamazsa, benden kim şüphelenecek?

Berbat bir durum, evet. Ama bir cinayet soruşturmasından sağ çıkabilirim. Candice buradan canlı çıkarsa bana yapacaklarına dayanamam.

Candice'in çırpınışları giderek zayıflıyor. Yoruluyor. Ben de yoruluyorum ama ben daha iriyim, daha ağırım; tek yapmam gereken onu yormak. Bileklerini yere sabitliyorum, dizlerimi göğsüne bastırıyorum. Onu öldürmek istemiyorum. Onu hareketsiz tutabilirsem, sırt çantasını çıkarabilirsem, sonra gizli kayıt cihazları için onu arayabilirsem - bu ideal olurdu; bu şekilde ikimiz de tek parça halinde yürüyebiliriz. Ama olmazsa, işler o noktaya gelirse-

Candice çığlık atıyor ve yüzüme tükürüyor. "Çekil *üstümden*!"

Kımıldamıyorum. "Sadece ver," diye nefes alıyorum.

"Ver ve ben-" "Seni lanet *orospu*!"

Bileğimi ısırdı. Acı koluma yayılıyor. Geri sıçradım, şok oldum. Kan çekmiş -İsa aşkına, dişlerinin her yerinde, kolumun her yerinde kan var. Candice bir kez daha çırpınıyor. Dizlerim göğsünden kayıyor. Gevşiyor, kıvrılıyor ve karnıma tekme atıyor.

Ayağı öyle bir güçle iniyor ki, o küçücük bedenin yapabileceğini düşündüğümden çok daha büyük bir güçle. Sersemlettiği kadar acıtmıyor, ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor. Geriye doğru savruluyorum, kollarım denge için dönüyor ama arkamda olduğunu sandığım zemin orada değil.

Sadece boş hava.

OceanofPDF.com

Yirmi Dört

DOKTORLAR DÖRT GÜN SONRA HASTANEDEN ÇIKMAMA İZİN VERDİLER, SONRA benim Köprücük kemiğim ve ayak bileğim yerine oturdu ve yardım almadan arabaya binip inebileceğimi kanıtladım. Ameliyat olmam gerekecek gibi görünmüyor ama beyin sarsıntımın geçip geçmediğini kontrol etmek için iki hafta sonra tekrar gelmemi istiyorlar. Tüm bunlar sigortadan sonra bile bana binlerce dolara mal oldu, yine de sanırım bu kadar kolay kurtulduğum için minnettar olmalıyım.

Uyandığımda başucumda hiçbir polis yoktu. Ne müfettişler, ne de gazeteciler. Bana söylenene göre koşarken buzda kaymışım. İsimsiz bir yardımsever beni bulmuş ve telefonumdaki acil durum özelliğini kullanarak acil yardım ekiplerini aramış, ancak ambulans gelene kadar ortadan kaybolmuşlar.

Candice bu oyunu mükemmel oynadı. Yapacağım herhangi bir suçlama tamamen temelsiz görünecek. Dışarıdan bakıldığında birbirimize neredeyse yabancıyız. Son e-posta etkileşimimiz yıllar önceydi. Telefonumda numarası yok. Cinayetten şüphelenmek için bir neden yok, çünkü ne gibi bir neden olabilir ki? Günlerdir fırtına var; yağmur tüm parmak izlerini, kameralarının tüm kanıtlarını yıkayıp götürmüş olacak. Candice'in o gece merdivenlerde olduğunu bir şekilde kanıtlayabilsem bile, bu sadece ikimize de binlerce dolarlık yasal ücrete mal olacak bir sözlü ifade savaşına dönüşür. Dahası, Candice'in üzerinde de çürükler bıraktığıma eminim-şimdiye kadar süsleyip belgelediğine şüphe olmayan çürükler. Kazanacağımın garantisi yok.

Hayır. Şu anda her ne yaşanırsa yaşansın, popüler anlatı dünyasında yaşanacak.

Uyandığımdan beri her birkaç saatte bir yaptığım gibi, daireme dönerken Uber yolculuğu sırasında Candice'in adını aradım. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu düşündüm. Haberleri düştüğü anda görmek istiyorum. Bu sefer,

Beklediğim başlık arama sonuçlarında en üst sırada. *New York Times*'dan bir röportaj geldi: "Eski Editör Candice Lee Athena Liu, Juniper Song Hayward ve Hayatının İtirafı Üzerine."

Gerçekten etkilendim. Candice'in iş unvanını asistanlıktan editörlüğe çevirmeyi başardığı gerçeğini bir kenara bırakırsak, *New York Times*'da bir yazıyı sadece dört gün içinde yayınlatmak zor, özellikle de aylar önce haber döngüsünden çıkmış bir edebiyat kavgasıyla ilgili bir yazıyı. Adele Sparks-Sato bile düşünce yazılarını hiçbir zaman *NYT*'de yayınlatamadı; her zaman *Vox*'a, *Slate*'e ya da Tanrı yardımcımız olsun *Reductress*'e başvurmak zorunda kaldı.

Ama Candice'te kimsenin sahip olmadığı bir şey vardı. Kasetler ondaydı.

Röportajı takip eden son paragrafta Candice'in tüm bu olayla ilgili bir anı kitabı üzerinde çalıştığından bahsediliyor. Tabii ya. Henüz taslağı hazırlamaya başlamış, ancak "birden fazla yayıncının" onun taslağını satın almakla "çok ilgilendiği" bildiriliyor. Eden, Candice'in menajeriyle temasa geçen yayıncılardan biri olarak listeleniyor. Daniella'nın kendisi de son satırlarda alıntılanıyor: "Elbette Bayan Lee ile çalışmayı çok isteriz. Derin üzüntü duyduğumuz bu trajedide oynadığımız rolü telafi etmek için ideal bir yol olacaktır."

İŞTE BURADAYIM, BITIRDIM.

Ağrı kesiciler ve uyku ilaçlarıyla bir haftayı, sonra diğerini atlatıyorum. Bilinç bir yük. Sadece yemek yemek için uyanıyorum. Ağzımdaki yemeğin tadını alamıyorum. Tamamen fıstık ezmeli sandviçlerle besleniyorum ve birkaç gün sonra fıstık ezmesiyle uğraşmayı bırakıyorum. Saçlarım dağınık ve yağlı bir şekilde uzuyor ama onları yıkama düşüncesi beni yoruyor. Hayatta kalmak için kendimi zorluyorum, ama doğrusal zamanın korkunç ilerleyişinde ilerlemekten başka bir telos yok, ileriye bakacak bir şey yok. Sanırım Agamben'in "çıplak yaşam" dediği şey bu.

Kaza haberim internette yayılmış olmalı. Marnie bana mesaj attı. Kontrol etmek istedim. Kazayı duydum, iyi misin? Bunu, ölürsem diye kendi vicdanını rahatlatma çabası olarak algılıyorum. Cevap vermedim.

Bunun dışında tek bir kişi bile elini uzatmıyor. Annem ve Rory olanları anlatsam her şeyi bırakıp hemen başucuma gelirler ama ben her şeyi açıklamaktansa gözlerime tornavida sokmayı tercih ediyorum. Bir gece telefonum çalıyor ama arayan sadece tuvalet kağıdı getiren DoorDash elemanı ve ben kendime çok acıyarak yastığıma gömülüp ağlıyorum.

Ağrı kesicilerim bittiğinde ve düşünmenin ıstırabıyla yüzleşmek zorunda kaldığımda, saatlerimi Twitter'da uyuşuk bir şekilde gezinerek geçiriyorum. Zaman tünelim her zamanki gibi ilgi için yalvaran yazarlarla dolu. Kitap anlaşması. Kapak tanıtımı. Kapak açıklaması. Yıldızlı bir eleştiri. Bir Goodreads çekilişi. Ön siparişler için bir rica. İki beyaz başrolün yer aldığı bir aşk romanı kapağı başka bir aşk romanı kapağına çok benziyor ve Twitterati yazarlara mı, yayıncılara mı, sanat ekiplerine mi yoksa genel olarak Beyaz Üstünlüğüne mi kızacağını bilemiyor.

Her şey çaresizlik kokuyor ama kafamı çeviremiyorum. Beni bir parçası olmak istediğim tek dünyaya bağlayan tek şey bu.

Eğer yazabilseydim, yalnızlık beni bu kadar rahatsız etmezdi -yalnız olmaya alışkınım; her zaman yalnızdım-. Ama yazamıyorum -şimdi değil, muhtemelen artık bir menajerim bile olmadığını bilmeden. Dinleyicisi olmayan bir yazar nedir ki?

Daha önce, yayınları iptal edilen yazarların - ve cinsel taciz ya da ırkçı hakaretler kullanmak gibi geçerli nedenlerle iptal edilenleri kastediyorum - yayıncılıktan atıldıktan sonra nasıl hissettiklerini merak etmiştim. Birkaçı, genellikle keyifsiz kendi kendine yayıncılık girişimleri ya da tuhaf tarikat atölyeleri aracılığıyla, solucan gibi geri dönmeye çalıştı. Ancak çoğu sessizce ortadan kayboldu ve geride dramı özetleyen birkaç yorgun manşetten başka bir şey bırakmadı. Sanırım yeni hayatlar yaşıyorlar, yeni meslekler ediniyorlar. Belki ofis işlerinde çalışıyorlar. Belki hemşireler, öğretmenler, emlakçılar ya da tam zamanlı ebeveynler. Bir kitapçının önünden geçerken ne hissettiklerini, onları kovan masal diyarı için içlerini kemiren bir arzu duyup duymadıklarını merak ediyorum.

Sanırım Geoff eninde sonunda geri döndü. Ama Geoff zengin, çekici, beyaz bir adam. Geoff'un başarısızlık için sonsuz bir alanı var. Dünya bana böyle bir müsamaha göstermeyecek.

İntiharı düşünüyorum. Gecenin ilerleyen saatlerinde, zamanın süregelen baskısı çok fazla geldiğinde, kendimi karbon monoksit ve jiletleri araştırırken buluyorum. Teoride, bu boğucu karanlıktan kaçmanın kolay bir yolu gibi görünüyor. En azından benden nefret edenlerin kendilerini kötü hissetmelerini sağlar. *Ne yaptığına bir bak. Onu neye sürüklediğine bak. Utanmıyor musun? Her şeyi geri alabilmeyi dilemiyor musun?*

Ama her şey çok fazla sorun gibi görünüyor ve ne kadar umutsuzluğa kapılsam da, son bir söz bile söylemeden dünyadan ayrılacağım fikriyle barışamıyorum.

BİR AY SONRA, CANDICE HER ŞEYİ ANLATTIĞI ANISINI TEKLİFİ ÜZERİNE SATIYOR

Penguin Random House'a yedi haneli bir rakam karşılığında satıldı.

Anlaşma duyurusunu geçip yorumlara doğru ilerliyorum. Bazıları acımasızca kutluyor; bazıları ise acı verici, kişisel bir trajedinin metalaştırılmasından tiksindiklerini ifade ediyor. Birkaç kişi ise ilk kez kitap yazan bir yazarın henüz var olmayan bir kitap için bu kadar yüksek bir avans kazanmasına inanmadıklarını ifade ediyor.

Anlamıyorlar. Candice'in ne kadar iyi yazabildiği önemli değil. Bir paragrafı bir araya getirip getiremeyeceğini kim bilebilir? Kimin umurunda? Athena ve ben artık ulusal haberiz. Herkes ve anneleri bu ifşayı alıp okuyacak. Aylarca en çok satanlar listesinin başında kalacak. Kesinlikle sektörün en çok konuşulan kitaplarından biri olacak ve bu olduğunda benim adım sonsuza dek mahvolacak. Ben her zaman Athena Liu'nun mirasını çalan yazar olacağım. Asyalı kızın eserini çalan psikopat, kıskanç, ırkçı beyaz kadın.

Bundan daha , daha iç boşaltıcı bir yenilgi hayal etmek zor. Ama aklım o zaman komik bir şey yapıyor.

Umutsuzluğa kapılmıyorum. Yaklaşan bir panik atağın belirtilerini hissetmiyorum. Aslında, tam tersi: Tamamen sakinim, Zen gibiyim. Kendimi *canlı* hissediyorum. Kendimi cümleler kurarken, ifadelerin dönüşlerini hayal ederken, bir karşı anlatının hatlarını çizerken buluyorum. Korkunç bir aldatmacanın kurbanıyım. Siber zorbalığa uğradım, takip edildim ve delirdiğimi düşünmem için manipüle edildim. Candice Lee ölen arkadaşıma olan sevgimi aldı ve bunu çirkin ve korkunç bir şeye dönüştürdü. Beni sanatı için sömüren Candice'tir, tam tersi değil.

Çünkü Candice o kasetleri gösteriyorsa, düştüğüm gece *Exorcist* merdivenlerinde olduğunu ifşa ediyor demektir. O zaman o isimsiz acil yardım kim olduğuna dair bir soru işareti kalmaz. Bu da bana kendi suçlamalarımı yapmam için bir fırsat verir.

Gerçekler değişkendir. Hikayeyi döndürmenin her zaman başka bir yolu, anlatının içine atılacak başka bir anahtar vardır. Hiç artık bunu öğrendim. Candice bu raundu kazanmış olabilir ama sesimi silmesine izin vermeyeceğim. Seyircilerimize neye inanmaları gerektiğini söyleyeceğim. Onun tüm iddialarının altını oyacağım, yeni motivasyonlar atfedeceğim ve olayların sırasını değiştireceğim. Tam da izleyicilerimizin içten içe gerçekten inanmak istedikleri şeyle uyumlu olduğu için ilgi çekici olan yeni bir açıklama sunacağım: yanlış bir şey yapmadığımı ve bunun bir kez daha bir edepsizlik örneği olduğunu,

Bencil, aşırı talepkar insanlar olmayan bir ırkçılık hikayesi uyduruyorlar. Bu, ölümcül hale gelen iptal kültürüdür. Alçıma bakın. Hastane faturalarıma bakın.

Yayıncılık baskısının beyaz ve beyaz olmayan yazarların başarılı olmasını nasıl imkânsız hale getirdiğine dair bir hikâye yazıp satacağım. Athena'nın başarısının nasıl tamamen uydurma olduğu, nasıl sadece bir simge olduğu hakkında. Benim sahtekarlığımın -çünkü bunu bir hırsızlık değil, sahtekarlık olarak çerçeveleyelim- aslında tüm bu endüstrinin çürümüş temellerini açığa çıkarmanın bir yolu olduğu hakkında. Sonunda nasıl kahraman olduğumu.

Sonraki adımlarımı planlamaya başladım. Önce bir teklif yazacağım. Bunu gün sonuna kadar ya da çok yorgun olursam belki yarın sabah tamamlayabilirim. Ama hafta sonuna kadar kesinlikle şekillendireceğim ve Brett'in beni kovmadığını varsayarak Brett'e e-posta ile göndereceğim. Eğer beni kovduysa, bir telefon görüşmesi isteyeceğim, sonra da bunu ona yüz yüze sunacağım. Hayır demesi için deli olması lazım.

Önümüzdeki sekiz haftayı tüm düşüncelerimi ve hatıralarımı karalayarak geçireceğim. Sözde otobiyografimdeki materyalleri tekrar kullanamam. Hayır- o projede, eğlence uğruna kendimi kötü adam yapmaya istekliydim. Bu versiyonda, kefarete ihtiyacım var. Hikayenin benim tarafımı görmelerini sağlamalıyım. Athena sülüktü, vampirdi, gitmeme izin vermeyen hayaletti; Candice ise onun dengesiz özenti vekiliydi. Ben masumum. Tek günahım edebiyatı *çok* sevmek ve Athena'nın doğum öncesi çalışmalarının boşa gitmesine izin vermemek.

Taslak dağınık olacak, ama sorun değil - bütün mesele dağınıklık. Demir sıcakken dövmek daha önemli. Brett ve ben elimizden geldiğince yazım hatalarını temizleyeceğiz, sonra da taslağı teslim edeceğiz. Birisi bu hikayeyi satın alacak. Belki de bu kişi Eden olur - eğer elinde para yığınlarıyla yalvar yakar gelirse Daniella ile tekrar çalışmaya hazırım. Ama ben bir seçim bekliyorum. Teklifler çok olacak. Açık artırmaya gideceğiz. Aslında bu proje önceki çalışmalarımdan daha fazla para ederse hiç şaşırmam.

Bir yıl sonra, her yerdeki kitapçılarda olacağım. Basında çıkan ilk haberler en iyi ihtimalle şüpheci, en kötü ihtimalle de sert olacak. *Beyaz kadın her şeyi anlatıyor! June Hayward hiçbirimizin istemediği anı kitabını yazıyor, çünkü bu psikopat duramıyor.* Diana Qiu dönecek. Adele Sparks-Sato aklını kaçıracak.

Ama bir yerlerde bir eleştirmen kitaba daha yakından bakacaktır. Muhalif bir eleştiri yayınlayacaklar, çünkü tıklama tuzağı isteyen editörler her zaman muhalif isterler. *Ya her şeyi yanlış anladıysak?* Şüphe tohumları ekmek için tek gereken bu. Tartışmak için tartışmayı seven netizenler Candice'in hikayesindeki açıkları arayacaklar. Karakter suikastları başlayacak. Hepimiz çamura batacağız ve toz duman dağıldığında geriye sadece şu soru kalacak: *Ya Juniper Song haklıysa?*

Ve bu, zaman içinde, bir kez daha benim hikayem olacak.

OceanofPDF.com

Teşekkür

SARI YÜZ BÜYÜK YALNIZLIK HAKKINDA BİR KORKU HİKAYESİDİR in a son derece rekabetçi bir sektör. June ve Athena'ya kıyasla, bir yazarın isteyebileceği en harika arkadaşlar, aile ve yayın ekibi tarafından minnetle destekleniyorum. Çok teşekkür ederim. Yazdıklarımı kitaba dönüştüren William Morrow ve Borough Press'teki harika insanlara teşekkür ederim: May Chen, Ann Bissell, Natasha Bardon, David Pomerico, Liate Stehlik, Holly Rice, Danielle Bartlett, DJ DeSmyter, Susanna Peden, Robyn Watts, Vicky Leech, Elizabeth Vaziri, Mireya Chiriboga ve Alessandra Roche. Hepiniz HarperCollins'i eviniz gibi hissettiriyorsunuz. Her adımımda yanımda olan Liza Dawson Associates ekibine teşekkür ederim - Hannah Bowman, Havis Dawson, Liza Dawson, Joanne Fallert ve Lauren Banka. Farah Naz Rishi, Ehigbor Shultz, Akanksha Shah, James Jensen, Tochi Onyebuchi, Katicus O'Nell, Julius Bright Ross, Taylor Vandick, Shirlene Obuobi ve tüm I Pomodori'ye benimle birlikte ve beni asla alttan almamaya teşvik ettikleri için teşekkür ederim. Emily Jin, Melodie Liu ve Moira De Graef'e - silah arkadaşlarım Jingsketeers'a - aklımı başımda tuttukları için teşekkür ederim. Bunker'a yakınmama izin verdiği ve beni güldürdüğü için teşekkür ederim. Kitapçılar benim için her zaman büyülü yerler olacak - çalışmalarımı okuyucularla buluşturan tüm kitapçılara ve kitapçılara, ama özellikle Waterstones Oxford, Barnes & Noble Milford, Mysterious Galaxy, Porter Square Books ve Emmaline Crooke ve Lily Rugo'nun kesinlikle en iyileri olduğu Harvard Book Store'a teşekkür ederim. Benden önce bu yazma işinin yürüyeceğine şiddetle inanan annem ve babama teşekkür ederim. Ve sevgisi değerli bir dünyayı aydınlatan Bennett'e her zaman teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

R. F. KUANG, Marshall bursiyeri, çevirmen ve Hugo, Nebula, Locus ve Dünya Fantezi Ödülleri'ne aday gösterilen Poppy War üçlemesi *ve Babel*'in yazarıdır*: An Arcane History kitaplarının* yazarıdır. Cambridge'den Çin Çalışmaları alanında yüksek lisans ve Oxford'dan Çağdaş Çin Çalışmaları alanında yüksek lisans derecelerine sahiptir. New Haven, Connecticut'ta yaşamakta ve Yale Üniversitesi'nde Doğu Asya Dilleri ve Edebiyatları alanında doktora yapmaktadır.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

OceanofPDF.com

Ayrıca R. F. Kuang tarafından

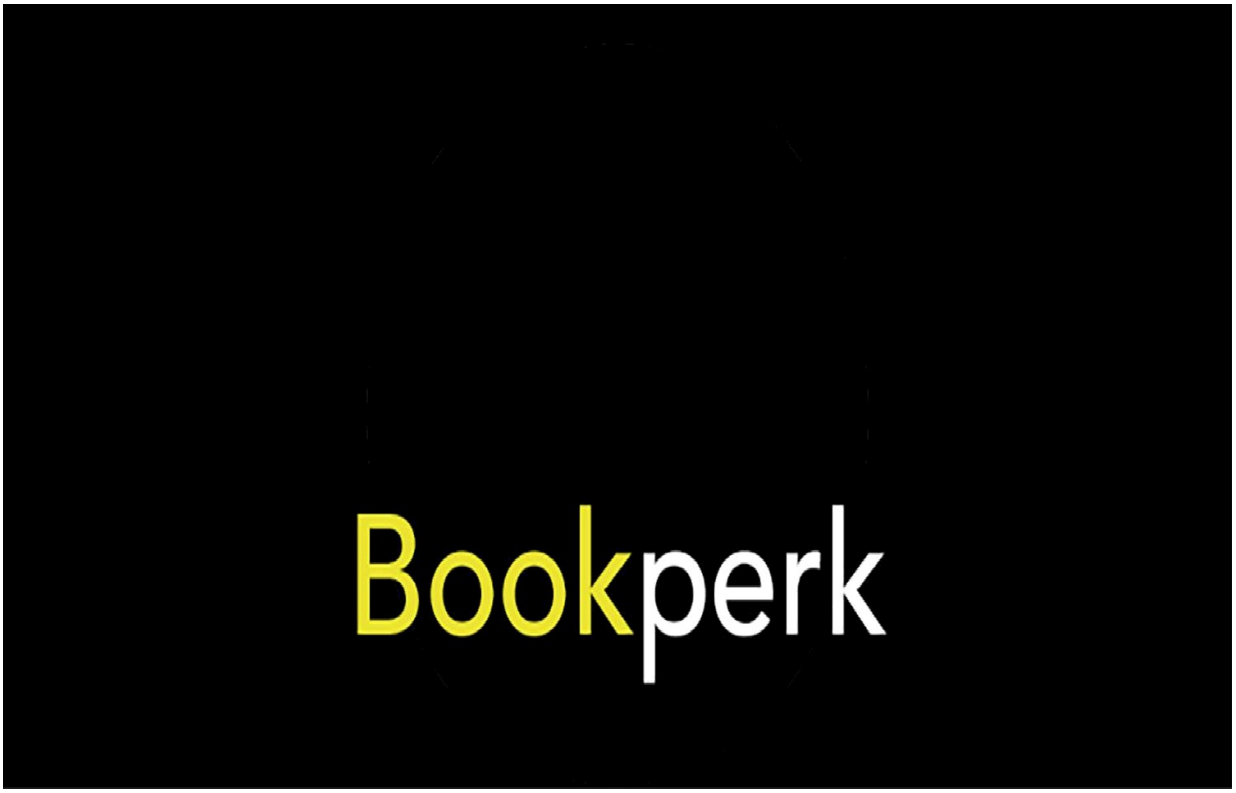
Haşhaş Savaşı

Ejderha Cumhuriyeti

Yanan Tanrı

Babil: Ya da Şiddetin Gerekliliği: Oxford Çevirmenler Devrimi'nin Esrarengiz Tarihi

OceanofPDF.com

Bookperk'e kaydolun ve e-kitap bafgaÏhS, Sneak peeks, Special oPers ve daha fazlasını alın Doğrudan bilgisayarınıza teslim edilir.

ŞİMDİ BAĞLAN

OceanofPDF.com

Kopyalama hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SARI YÜZ. Telif Hakkı © 2023 Rebecca Kuang tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kapak tasarımı: Ellie Game © HarperCollinsPublishers Ltd 2023 Kapak illüstrasyonu: © Shutterstock
Başlık sayfası resmi© Natata/Shutterstock

BİRİNCİ BASKI

Dijital Baskı MAYIS 2023 ISBN: 978-0-06-325084-0
Sürüm 03312023
Baskı ISBN: 978-0-06-325083-3

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan
HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda
HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
London SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com

İçindekiler

1. *Kapak*
2. *Başlık Sayfası*
3. *Adanmışlık*
4.
5. Bir
6. İki
7. Üç
8. Dört
9. Beş
10. Altı
11. Yedi
12. Sekiz
13. Dokuz
14. On
15. On bir
16. On iki
17. On üç
18. On dört
19. On beş
20. On altı
21. On yedi
22. On sekiz
23. On dokuz
24. Yirmi
25. Yirmi Bir
26. Yirmi İki

27. Yirmi Üç
28. Yirmi Dört
29. *Teşekkür*
30. *Yazar Hakkında*
31. *Ayrıca R. F. Kuang tarafından*
32. *Telif Hakkı*
33. *Yayıncı Hakkında*

OceanofPDF.com